

Алексей Пехов

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

ПРОКРАДВАЩ СЕ В СЕНКИТЕ

ХРОНИКИТЕ НА СИЛАТА - КНИГА ПЪРВА

АЛЕКСЕЙ ПЕХОВ
ПРОКРАДВАЩ СЕ В СЕНКИТЕ

Превод: Пламен Панайотов

chitanka.info

Крадец и герой — несъвместими понятия? Със сигурност не! Когато трябва да се направи нелекия избор между бравата на палача и Поръчка за малка разходка до мрачни гробници в елфийските гори, трезвомислещите хора избират бравата на палача, а героите, такива като Гарет, решават да хвърлят заровете и надявайки се, че ще им се падне шестица, да поемат риска.

В края на краищата трябва просто да се промъкнеш в изоставена кула на Ордена, да измамиш няколко злобни демона, да се отървеш от наемни убийци, да праметнеш гилдията на крадците, да оцелееш в десетина кървави сблъсъка... е, и да стигнеш до тези проклети гробници заедно с малък отряд отчаяни кралски смелчаци. Има ли смисъл да се казва, че такава Поръчка е просто невъзможна за изпълнение?

*Благодаря на Павел Костин и Аномалия.
Без тяхната помощ тази книга никога нямаше да я
има.*

ГЛАВА 1

НОЩ

Нощта е най-доброто време за хора като мен. Излизам на улицата, когато обикновените хора вече спят в топлите си легла, а малкото закъснели жители на Авендум бързат към дома си, разсичайки юнския мрак. Нощ. Тишина. Само стъпките на нощните патрули на градската стража отекват по стените на къщите, а след това се разнасят по тъмните и притихнали до сутринта улици.

Стражите обикалят бързо и припряно, едва ли не подтичвайки, а най-тъмните улички преминават на бегом. Момчетата се притесняват да не си навлекат неприятности и аз напълно разбирам нашите смели служители на закона. Не, те не се страхуват от хората — стражите са многобройни и безумецът, събрал достатъчно наглост, за да им се нахвърли, ще го посрещнат тежки алебарди. От друго се страхуват — освен хората, в сенките на каменните сгради има и други същества, които излизат на нощен лов в тези бурни времена. И тогава Сагот да им е на помощ на стражите, ако тези същества са прегладнели.

Нощните сенки са убежище за всички: за мирните граждани, които се крият в тях от опасни хора; за бандитите, които стоят в мрака с ножове под плащовете си и чакат порядъчните граждани; за съществата, които живеят в сенките и ловуват вечер и едните, и другите.

За щастие с демоните, появили се в града в резултат на раздвижването на Неназовимия и неговите многобройни слуги след векове на покой в Безлюдните земи^[1], аз никога не съм се срещал.

Стъпките на стражите, току-що минали покрай мен, затихнаха в съседната уличка. По заповед на барон Фраго Лантен, началникът на градската стража в Авендум, столицата на нашето славно кралство Валиостр, всички патрули бяха увеличени тройно. Това, което задържаше Неназовимия в Безлюдните земи, отслабваше, и той скоро щеше да се втурне в нашия свят от покритата с вечни снегове ледена пустиня. Войната приближаваше въпреки усилията на Ордена на

маговете^[2] и множеството жреци от храмовете да я отдалечат. Беше въпрос на време: половин или може би година — и това, с което толкова ни плашеха в детството, щеше да започне. Неназовимият ще събере армия, ще дойде от Ледени игли и ужасът ще започне... Войната приближаваше и дори в столицата можеше да се натъкнеш на придобили кураж поддръжници на Неназовимия. И аз не бях сигурен, че Дивите сърца в Самотния великан^[3] ще успеят да удържат пълчищата огри и великани.

Беше тихо, толкова тихо, че можеше да се чуе как пеперудите пърхат с малките си крилца в нощта. Време беше да тръгвам, стражите отдавна бяха отминали, но днес нещо бях особено предпазлив... Някакво необяснимо чувство ме караше да стоя плътно прилепнал до потъналата в сянка сграда.

Сянката беше моя приятелка, моя любовница, моя партньорка. Аз се криех в сянката, живеех в нея, тя винаги беше готова да ме приеме, да ме спаси от стрелите, от злобно проблясващите в лунната нощ остриета или от кръвожадните жълти очи на демоните. Сянката, както казва добрият стар жрец на Сагот брат Фор, когато има малко повече време при редките ни срещи, е сестра на тъмнината. А от тъмнината е съвсем близо до Неназовимия. Глупости! Неназовимия и тъмнината? Абсолютно различни неща, това е все едно да сравняваш огри с великани. Сянката — това е живот, това е свобода, това е пари, това е власт, това е репутация. Гарет-сянката знае това от собствен опит. Сянката се появява само тогава, когато има поне мъничко светлина, така че да се сравнява с тъмнината е най-малкото глупаво. Но на моя стар учител аз, естествено, не го казвам. Яйцето не дава акъл на кокошката.

На тясната нощна уличка, с каменни къщи още от Тихите времена, не се чуваше никакъв звук, единствено тенекиената табела над магазина на хлебаря проскърцваше от полъхващия над покривите на града лек ветрец. Бавната сиво-жълта нощна мъгла, с която беше известна нашата столица (казват, че била наследство от някакъв недоучил се магьосник от миналото и досега никой архимаг в кралството не е успял да я премахне) се стелеше по направената с груби камъни и очукана от каруците настилка.

Тихо.

Тихо като в гробница на богаташ, след като през нея са минали тълпа градски крадци. Табелата скърцаше, ветрецът полъхваше, облаците се носеха лениво по нощното небе. Но аз продължавах да стоя, скрит в сянката на сградата, и се стараех да не мърдам. Интуицията и житейският ми опит ме караха да се вслушвам в тишината на нощния град. Нито една, дори и най-пустата улица, не може да бъде чак толкова тиха. Особено тази, където живеят само едни продавачи. В нощта трябва да има звуци. Плъхове, шумолящи в кошовете; хъркащ пияница, на когото джебчиите вече са опразнили джобовете, преди да се скрият в обятията на нощта. Хъркане от прозорците на сивите къщи; прокрадващо се в тъмното мръсно куче. Тежкото дишане на начинаещ крадец, застинал в мъглата със стиснат в потната длан нож в очакване на своите жертви. Шум в магазините и работилниците — дори през нощта в някои от тях кипеше трескава дейност. Нищо от това обаче не се случваше на тъмната тясна уличка, обвита в пелената на мъглата. Нищо, освен тишина и мрак.

Ветрецът задуха по-силно над покривите на старите сгради и подгони тежките сиви облаци по небето, като оголи небесния свод. Безгрижният вятър-веселяк ласкаво ме галеше по косите, но аз не смеех дори да си наметна качулката.

Сагот! Какво е това?

Сякаш в отговор на молитвата ми, великият бог на крадците дари ушите ми с по-голяма чувствителност. Стъпки. Забързани стъпки на човек, които не успява да заглуши дори мъглата, покрила на сиво-жълти талази каменната настилка. В нишата, намираща се в стената на сградата отсреща, забелязах мимолетно колебание в тъмнината.

Някой се крие? Напрегнах поглед в тъмното. Не. Сторило ми се е. Прекалено се тревожа за несъществуващи неприятности, май остарявам. Но някаква настоятелна ръка ме задържаше на място, сякаш искаше да каже: стой, почакай, не още. Х'сан'кор да ме изяде! Какво ставаше в тихата тъмна уличка на занаятчиите?

Междувременно стъпките ставаха все по-ясни и отчетливи. Човекът вървеше по улицата, където преди пет минути сви градската стража. Замрях и се постарях да се слея със сянката. Опасността витаеше над мен като ленив призрак.

Мъжът се появи иззад ъгъла и с бързи крачки, преминаващи в бяг, се отправи в моята посока. Глупак или смелчага, щом върви сам в

тъмното? По-скоро първото — смелчаците не живеят дълго в нашия свят. Въпреки че и глупаците също, ако не са шутове на нашия славен крал. Каква неотложна работа го беше накарала да излезе през нощта на улица, където дори маслените фенери не горяха? Опитайте се да намерите фенерджията, той и носа си няма да покаже в тази тъмница. Това не са ти Тихите времена, когато едно дете и посред нощ спокойно можеше да мине от единия до другия край на Авендум и с него нищо нямаше да се случи.

Човекът приближаваше. Висок, добре, бих казал дори богато облечен, ръката му лежеше върху дръжката на приличен меч. Служи на важна клечка, предполагам.

Облаците отново запълзяха по небето, скривайки появилите се в небето звезди, и тъмнината стана непрогледна. Вече не можех да виждам лицето на бързация мъж. Той се изравни с мен и дори не забеляза тихо стоящата в сянката сянка. Ако пожелаех да протегна ръка, без проблем бих измъкнал от пояса му дебелия портфейл. Но аз не съм дребен джебчия, че да падна толкова ниско — младежките години отдавна бяха зад гърба ми, а и съдбата ми нашепваше, че сега трябва не само да не мърдам, но дори и да не дишам дълбоко.

В нишата отсреща тъмнината отново оживя с хаотично движение, кипвайки в черния цвят на смъртта, и аз замръзнах, вледенен от ужас. От тъмното се откъсна Тъмнина, приемайки образа на крилато същество — демон с рога на главата-череп, със светещи тесни червени очи, и като лавина от Планината на джуджетата покри забързания човек, смачквайки го с внушителната си маса. Човекът издаде вопъл като ранена котка, опита се да извади безполезния си меч, но тъмнината смачка, всмука и погълна нощния пътник, и съществото, каквото и да беше то, литна в облачното нощно небе, отнасяйки със себе си прясното месо, а може би и душата. Катраненочерният силует се мярна за миг в небето и изчезна.

Опитах се да успокоя дишането си. Съществото не беше забелязало, че аз през цялото време бях срещу него, но ако бях мръднал, дори съвсем малко, или бях задишал по-шумно, то щеше да се нахвърли върху мен от нишата, където дебнеше за лесна плячка. Провървя ми. За пореден път много ми провървя. Късметът на крадеца е като капризна жена, във всеки един момент може да ти обърне гръб, но докато е с мен, мога да продължа със занаята си на крадец.

От тъмния ъгъл на съседната сграда тихо изписука плъх, след него още един, в небето се мярна прилеп, излязъл на лов за нощни пеперуди.

Опасността отмина, можех да продължа пътя си. Отделих се от стената и като се стараех да се придържам към най-тъмните участъци на улицата, тръгнах напред. Нищо не подсказваше за случилото се само преди няколко минути. Улицата беше мълчалив и единствен свидетел на нощния лов на демона.

За щастие нямаше луна, пухкавите облаци отново се сгъстиха и скриха града от звездите, така че сенки имаше колкото си искаш. С бързи крачки, без да издавам нито звук, аз се придвижвах от една сграда към друга, от една сянка в друга. Улица Пекарна остана назад и аз свърнах в пресечката вдясно. Тук мъглата беше още по-гъста, обгърна ме с меки лапи, заглуши стъпките ми, скри ме от очите на хора и нехора.

От близката сянка се разнесе шушукане. Замръзнах и се взрях в сиво-жълтата мъгла. Крадци. Малки сукалчета, които имат много да учат за майстори! Сигурно дебнат за нощни гуляйджии или се канят да оберат спящи граждани. Новобранци. Прекалено шумни и прекалено неопитни. Професионалните крадци си говорят с жестове, не издават звук дори и в нощ като тази, когато гъстата лепкава мъгла заглушава всички звуци. Плъзнах се до тях, а крадците дори не забелязаха сянката. Сянка в сянката трудно се забелязва от неопитно око. Испитах глупаво детинско желание да изскоча от мъглата и силно да извикам „Бау!“ право в лицата им. Но като нищо можех да се натъкна на някой нож, а и такива зелени като тях да ги плашиш няма смисъл.

Тъмната уличка свърши и надвисналите мрачни стени на къщите, виждали в този свят и радост, и мъка, рязко се отдръпнаха встрани. Погледнах към небето. Вятърът все така гонеше ленивите облаци и небето се беше превърнало в покривка, на която богаташ е разпръснал монети. Стотици и хиляди звезди блещукаха срещу мен в студената лятна нощ. Светло като ден.

Тук горяха единични фенери. В края на краищата се намирах на един от централните площади на града и фенерджиите въпреки страха си бяха длъжни да изпълняват служебните си задължения. Пламъците на фенерите, защитени със стъклени капаци, хвърляха около себе си петна трептяща светлина, а хаотичните сенки мълчаливо танцуваха по

стените на мрачните къщи. Това беше лошо, надявам се, че вятърът-овчар отново ще доведе пухкавите си сиви овце в небето, а дотогава ще трябва да се придържам в сянката, отдръпнала се към стените на високите сгради и станала бледа и плаха от вездесъщата светлина.

Стоях на големия площад на Грок. Самият Грок се намираше в центъра му и безмълвно ме гледаше с всевиждащите си очи. Грок май бил пълководец, спасил кралството ни от нашествието на орките, или някакъв кралски съветник от дълбока древност. Сега под формата на бронзова статуя той стоеше на сред площада, който навремето нощно време винаги е бил пълен с народ. Представляваше висок мъж с плащ, който вече сто години стои на пиедестал на сред малък кръгъл басейн с течаща черна вода.

Непосредствено зад паметника беше целта на нощната ми разходка.

Гигантска и абсурдна каменна сграда. Голяма къща, заобиколена от високи стени с бойници, изградени от огромни каменни блокове, добити в Планината на джуджетата във времена, когато тази раса е била по-приятелски настроена към хората. Имаше четири огромни прозореца с нелепи огледални стъкла, в които се отразяваха небето и звездите. Пълна безвкусица и купища пари, но с кронхерцог^[4] Патийски трябва да се съобразяваш. Той беше братовчед на краля и отговаряше за кралската хазна, така че си затваряха очите за странните му разбирания за архитектура. Беше пристрастен и към малки момченца, но за тези дребни слабости клюкарите не говореха, в противен случай един ден можеха да се събудят с нож между ребрата.

Кралят засега търпеше странностите на родственика си. До някое време. Негово величество, според слуховете, не беше много благосклонен към хора, харчещи от хазната наляво и надясно.

Двадесетметровата стена на къщата плавно преминаваше в две високи кръгли кули със скосени върхове. В лявата кула се намираше седемметрова порта с масивни дървени крила, обшити с ламарина, през които спокойно биха могли да минат четирима конника едновременно. Но аз не бях за там. Тези порти бяха само за поканени гости.

Бързо притичах през осветения площад и се притаих в сянката на колоните на зданието, намиращо се вляво от паметника. Градската библиотека. Или кралската. Както ви харесва.

Библиотеката беше свещено място за маговете от Ордена и за историците. Понякога тук идваха дори благородници, за да научат нещо, но появата им между тези стени беше твърде рядко явление. Решилите да обогатят знанията си благородници отиваха в Раненг — градът на знанието. Дългите изкусно резбовани колони на библиотеката се извисяваха високо нагоре, хвърляйки непроницаема сянка.

Площадът, както и всички улици на града, беше празен. Дори бездомните и най-бедните се заравяха дълбоко в затънтени скривалища в Пристанищния град, опитвайки се да преживеят нощта и да дочакат утрото.

Неназовимият се пробужда. Нощта е опасна. Работят единствено чистачите на богаташки домове и съкровищници. И то не всички, а само най-ловките и смелите, или най-алчните, или най-глупавите. Такива юнският мрак не ги плаши. Не случайно стражата минаваше на бегом по улиците, въртейки трескаво глави и трепвайки при всеки шум в сенките. Страшно. Наистина страшно. Невидимите пипала на страха парализираха нощните улици на града. И дори носещите се сред жителите на Авендум слухове, че Ордена прави всичко възможно да унищожи демоните, не можеха да избавят хората от страха от приближаващата тъмнина.

Добре, нямаше какво да стърча на площада, време беше да се заема с работа. Погледнах към целта на нощната си мисия. Замъкът на кронхерцога изглеждаше безлюден. Нямаше стражи нито на портата, нито на стените. Вероятно седяха в караулното и тракаха със зъби. Напълно ги разбирах — и аз щях да си стоя в бърлогата, ако не беше Поръчката.

Тази задача ми се стовари съвсем неочаквано. Един човечец беше дал поръчка за някаква вещь, която се съхраняваше в замък на кронхерцога. Заявителят беше платил добре, дори страхотно. С тези пари спокойно можех да не правя нищо поне два месеца. Трябваше просто да вляза в къщата, да взема нужното и да се махна, още повече, че херцогът беше заминал със свитата си на лов в крайградските гори. Казват, че ловът на елени подобрява настроението в това мрачно време. Рискът да ме усетят беше голям, но докато разберат какво се случва, аз отдавна щях да съм изчезнал.

Колко просто на пръв поглед. Да влезеш и да излезеш от замъка. Е, какво пък, няма лошо да опитам, стига да не прекаля.

Внимателно опипах оборудването и дрехите си, проверявайки за пореден път дали съм взел всичко със себе си. Сиво яке с качулка, сиви ръкавици, черни панталони и ботуши. Голям двуостър нож, много добре закрепен на бедрото с две кожени каишки, за да не се клати по време на бягане и да не ми пречи на движенията. По-скоро можеше да се нарече къс меч, с дължина почти лакът. Платих за него цял куп злато. Кантовете на острието бяха обточени със сребърна ивица. Спокойно можех да рискувам и да започна битка със зомби или с каквото и да е друго съживяващо се след смъртта същество. Вероятността да имам късмет в подобна схватка беше реална, дори и да загубех ръка, щях да изляза жив от нея. Със същия този нож, или по-скоро с тежката му ръкохватка, можех да издебна подходящ момент и да чукна по главата някой ревностен страж или друга страдаща от безсъние неспокойна фигура. Майсторът-крадец не реже гърлото на вдигнатия по тревога страж, а идва безшумно, взема нужното и също така тихо си тръгва, оставяйки възможно най-малко следи, а следователно и трупове.

На гърба ми висеше лек миниатюрен арбалет, който спокойно се побираше в една ръка и не ограничаваше движенията. Арбалетът стреляше с къси дебели болтове с четириъбни стоманени накрайници. Но не само с тях. В магическия магазин изборът беше голям. Имаше и запалителни, и всякакви други болтове. Само да имаш пари. Много пари. При добро владение на този миниатюрен арбалет можеше да се улучи окоето на човек от седемдесет крачки. И аз го владеех достатъчно добре, както и меча.

На колана ми висеше малка чантичка от мека телешка кожа, в която имаше няколко шишенца за в краен случай. Познат търговец-джудже ми измъкна за тях всичките пари, които бях спечелил след обира на приема в дома на един градски нехранимайко, но ефективността на магическите джаджи напълно оправдаваше цената, която платих.

Това е. Няма какво повече да протакам. Напред!

Ако стражите бяха по стените на дома на кронхерцог Патийски и погледнеха надолу към мъгливата нощна улица, нямаше да видят нищо друго освен сиви камъни и мъгла, разкъсана тук-там от вятъра, играещ

си на гоненица със сенките на площада. Затичах се към къщата на херцога, като гледах през цялото време да се придържам плътно до стените на библиотеката. Притичах покрай предната част на къщата и хлътнах в една от уличките, започващи от площада. Същата сива стена с бойници (слава на Сагот, поне онези грозни прозорци вече ги нямаше) се мяркаше от дясната ми страна. Ето я и малката, почти незабележима за минавачите сива желязна вратичка за слугите, водеща към светая светих на херцога.

Светлината падаше върху стената и тук сянка нямаше. Бях абсолютно открит, като на дланта на Сагот, и ако наоколо минаваха хора, със сигурност щяха да забележат фигурата до стената. За щастие уличката беше пуста, а патрулът трябваше да мине оттук след няколко минути. Имах добри шансове да успея.

Измъкнах от пояса си комплекта шперцове, направени от джуджетата по специална поръчка. Само нормалните граждани си мислят, че на майстора-крадец му е лесно и евтино. Пълна заблуда. За да се открадне нещо, най-важното нещо е оборудването, а след това — информацията.

Хиляди демони! Съвсем забравих за такова малко и просто нещо като таланта. Без него няма как да станеш добър крадец, дори да имаш всичката стока от улица Искра.

Вкарах шперца в ключалката и внимателно започнах да пробвам. Чу се тихо изщракване. Аха. Първият секрет.

В началото на осветената уличка се раздаде тропот на конски копита и аз се разбързах — имах не повече от половин минута, преди зад ъгъла да се появят ездачите. Изщракване. Вторият секрет. Отчаяно завъртях шперца, опитвайки се да улуча последния секрет. Проклетата джуджешка ключалка! Умеят да правят, дребосъците! Пет секунди! Извадих шперца от ключалката — всичките пружини се върнаха на местата си — и бързо хукнах към сянката на отсрещната страна на кривата уличка.

Точна навреме. Иззад завоя се появиха хора на коне. Двама, трима, петима, седем. Охо! Тринадесет! Щастливо число! Едри коне доралиска^[5] порода. Тъмни силуети на сивия фон на нощта. Чаткането на копитата отекваше гръмка между заспалите къщи. Замрях в сянката, като издърпах качулката на главата си и се постарах очите ми да не проблясват на звездната светлина.

Десет война в сиво-сини униформи, с дясната ръка на меча, а лявата придържа юздите. Единадесетият ездач беше жена на изящна пъстра кобила. Лицето ѝ не можах да видя, скриваше го плътен воал. Лицата на двамата войни, яздещи плътно зад нея, бяха скрити зад предпазителите на шлемовете им.

От ноздрите на конете излизаше пара; когато минаха покрай мен, едното от животните изпръхтя, но стражът дръпна юздите и кавалкадата продължи надолу по улицата. Интересно, какво ли правеха гвардейците на краля и неизвестната жена на нощната улица? Не е моя работа. Така ще живея по-дълго, иначе току-виж намерили Гарет-сянката в Студено море с прерязано гърло. Точно минута след тринайсетте ездача мина отряд от още десет души. Явно тези прикриваха първите. Дрехите им бяха обикновени, а не сиво-сините на кралските гвардейци, каквито бяха на предните войни. На ръкава на единия забелязах пурпурна нашивка. Диви сърца. Тези пък как така се оказаха толкова далеч от Самотния великан?

Изчаках, докато ездачите се скрият в другата улица, и отново пристъпих към вратата.

Вътрешният двор на къщата беше тих, тъмен и пуст. В гнезденцето на херцога светеха само прозорците на кухнята и на третия етаж.

Свилата се от нощния хлад трева напълно заглушаваше стъпките ми. Юнската нощ беше прекалено студена за щурците, така че във вътрешния двор цареше тишина.

Ето и вратата на кухнята. Треперливият пламък на факла, полюшван от юнския вятър, осветяваше стената до входа. Леко завъртях бронзовата дръжка и вратата се отвори. Тук май са откачили, щом не заключват вратите през нощта! Херцогът съвсем беше разпуснал слугите и стражите. Надявам се, че след днешната вечер и последвалата я чистка ще бъдат доста по-старателни.

Котлите и камините в кухнята бяха изгасени, само няколко факли по стените осветяваха с премигваща оранжева светлина огромната зала. Масите бяха отрупани с неприбрани мръсни чинии и прибори, на масата спеше някакъв чирак. Изтормозили са го през деня, горкичкият. Така, така. Я да видя с какво хранят херцога. М-м-м-м. Не е лошо. И аз бих искал така да вечерям.

Спрях в ъгъла да направя сверка с плана, който се намираше на най-надеждното място — в главата ми. Тази врата ще ме отведе в залата за хранене с високото мраморно стълбище, водещо към втория етаж. Но няма нужда да рискувам, има обходен маршрут. Дъбовата врата вдясно води към крилото на слугите, откъдето мога да стигна до втория етаж, заобикаляйки всякаква стража. Вярно, стражите, доколкото познавам тази порода, вече спят, часът е късен, но няма нужда да рискувам излишно.

Врата, полутъмен коридор с факли, горящи през една. Сянка има, ако не друго, ще се скрия до стената или в най-лошия случай ще се вмъкна в някоя стая. Внимателно (под краката ми скърцаше изсъхналия под) тръгнах по коридора. Зад вратата вдясно се раздаваше хъркането на здрав и щастлив от живота човек. По-точно страж, само те са способни да произведат такива разнообразни извивки, и при това толкова силно! Продължих с усмивка. Колкото се може по-бавно и тихо. Тук не е нужно бързане.

Коридорът завиваше под прав ъгъл. Завих зад ъгъла и се сблъсках лице в лице с хлапе, носещо към кухнята поднос с мръсни посуда. Подносът, естествено, се обърна и всичко от него падна с трясък на пода.

Сагот! Върви ми като на гоблин, попаднал в лапите на орки!

Момчето отскочи, изненадано се втренчи във високия тъмен силует, с който току-що се беше сблъскал, и издавайки сподавен вопъл на полузадушено кученце, хукна по коридора.

— Краде-ец! Убие-ец!

Х'сан'кор да ме убие!!! Така ще събуди цялата къща!

На бегом измъкнах ножа и хукнах след слугата. Успях да го догоня едва в края на коридора — младежът бягаше доста бързо. Премерих се и го ударих по главата с дръжката. В тази работа най-важното е да не се прекалява. Че от загубил съзнание слугата ще стане покойник. Младежът се свлече и аз го подхванах, не позволявайки на тялото да падне на пода. И какво да правя с него сега? Не бива да го оставям в коридора, може някой лунатик, на който не му се спи, да се спъне в него?!

Държейки момчето под мишници, аз внимателно бутнах най-близката врата. Празно. Чудесно! Натъпках безчувствения слуга в

шкафа и старателно затворих вратата на стаята. До сутринта ще се свести и ако е умен, ще си мълчи.

А-ха. Ето и стълбите, водещи от крилото на слугите към херцогските апартаменти. Да се кача по тях беше въпрос на минута и ето че се озовах пред тежките дъбови врати в крилото на херцога. Естествено, заключени, но това вече беше въпрос на техника.

Коридорът в това крило, както и цялата сграда, беше мрачен и пуст. Богато украсени стени, в нишите мраморни статуи на дванайсетте бога, врати, водещи към различни стаи, и коварен под от плочи исилийски мрамор^[6], върху които стъпките ставаха неестествено силни и звънки. Дори и глухите в другия край на града ще ги чуят.

Проклятие! Само да можех да летя! А трябваше да мина през целия коридор — спалнята беше в самия край на крилото. Наложих се да използвам всичките си дадени ми от Сагот умения, за да не вдигам шум. Вратата на спалнята, мяркаща се в далечината, бавно се приближаваше.

Зад гърба си чух изръмжаване.

Изтръпнах и замрях с вдигнат над черно-белите мраморни плочки крак. Внимателно обърнах глава, очаквайки да видя отзад тридесет и три хиляди демона на мрака. Тях, за щастие, ги нямаше. Имаше само един гаринч. Гледаше ме втренчено със светлите си очи с пределно ясни намерения.

Колко безшумно се беше приближил! Дори звънящият мрамор не го беше издал.

Вътрешно изстинах. Когато ми връчваше Поръчката, Гозмо нищичко не спомена за това, че в къщата на херцога живее такова същество. Сега вече загазих!

Гаринчите обитаваха далеч на юг, в степите на Унгава, почти на границата с горещия Султанат. Тези същества бяха прекрасни пазачи на домове, особено ефикасни срещу хора като мен. Да се снабдиш с живо бебе гаринч беше неимоверно трудно, почти невъзможно, затова цената им беше просто огромна. Казват, че съкровищницата на краля се охранява от две такива създания.

Звярът отново изсумтя, втренчен предпазливо-въпросително в сянката, където бях притаен аз. Представляваше огромен като теле плъх със змийски люспи вместо козина, с великолепен набор от зъби,

способни да разкъсат рицар в броня, и две бели очища. Изключително труден за убиване, разбира се, ако не сте магьосник.

Гаринчът все така предпазливо гледаше към мястото, където аз тихичко се обливах в пот. За мой късмет съществото явно току-що беше дошло и не ме бе забелязало в сянката. Звярът постоя още минута, още веднъж изсумтя, усещайки натрапник, но без да може да разбере къде се беше дянала тази предпазливо прокрадваща се сянка, и с бавна късокрака походка се отправи в посока отворената врата, водеща към крилото на слугите. Голяма веселба ще е сутринта, когато се установи липсата на няколко стражи!

Нормално вратата към крилото на слугите би трябвало да е заключена, за да не може съществото, явно пускано да обикаля етажа нощем, да изяде някой. Но аз небрежно оставих вратата отворена и малко се притесних за здравето на нищо неподозиращите спящи. Впрочем, слугите може пък да имат амулет против гаринчи?

Още веднъж си поех дълбоко дъх и магнах пръста си от спусъка на арбалета, който някак от само себе си се беше озовал в ръката ми. Размина ми се. Но трябва да съм нащрек, съществото може да се върне по всяко време, особено ако стражите не са му стигнали.

Изпод вратата на спалнята на херцога излизаше тънък лъч светлина. Странно.

— Глупости! Аз съм верен на Господаря! — раздаде се остър писклив глас зад вратата.

Херцога? Какво, по дяволите, прави у дома си, а не е на лов?

— Верен? — от този глас ме побиха тръпки. В него нямаше никакъв живот. Гробовен студ се смесваше с подигравателна насмешка. — Странно. Ако е така, защо тогава кралят все още не е захвърлил глупавата идея за Рога?

— Заради проклетата му гвардия и Алистан Маркауз! Кралят го пазят денонощно! Капитанът на гвардията подозира нещо! Не мога да поговоря с краля насаме! — стори ми се, че усещам нотки на страх.

— Моят Господар не е свикнал заповедите му да не се изпълняват — все същият студен и безжизнен глас.

— И аз не съм свикнал да не ми дават това, което отдавна са ми обещали! — издигна се до вик гласът на човека.

Затворих очи. Грешка. Човекът допусна голяма грешка. Това срещу него не ти е слуга. С притежателя на такъв глас не се говори

така.

— Добре. Сега ще си получиш заслуженото — с малко закъснение, сякаш се вслушваше в само на него известна заповед, произнесе мъртвият глас.

— Чакай, чакай, моля те... А-а-а-а!!!

Зад вратата се раздаде отвратително изжвакване.

Сякаш някой ме тласна в гърба. Би трябвало да стоя и да изчакам, докато неизвестният гост си отиде, но не можах да устоя и с готов арбалет се втурнах в спалнята на херцога.

Огънят в камината едва мъждукаше, трептящите пламъци не успяваха да осветят огромното помещение на спалнята и се виждаха само отделни части. Но аз прекрасно виждах седящия във високо червено кресло херцог Патийски с изкривено от ужас лице и разкъсано гърло. От раната с весели тласъци ритмично бликаше кръв.

На отворения прозорец забелязах тъмния крилат силует на нощния гост. За момент срещнах жълтите очи, гледащи ме с хладна насмешка и с превъзходството на смъртта, а след това пръстът ми сам натисна спусъка. Тетивата сухо изщрака и тежкия арбалетен болт удари в гърба вече разперилото крила същество. Раздаде се тъп удар, сякаш стоманата на джуджетата попадна не в живо тяло, а в мокрия ствол на дърво. Съществото беззвучно се разтвори в нощта, според мен болтът в гърба му изобщо не го притесни.

Време беше да изчезвам. На херцога вече с нищо не можеше да се помогне, но ако ме хванат при тялото, това си е престъпление срещу короната и води до дълги разговори в залите за изтезания в Сивите камъни. Грабнах от масичката златната статуетка на куче, за която всъщност бях дошъл, и на бегом се насочих към вратата.

В началото на коридора отново се появи гаринча. Видяхме се едновременно. Съществото изрева радостно и с огромни скокове се хвърли към неочакваната вечеря. Без да спирам, аз затъкнах арбалета на гърба си и бръкнах в чантата, откъдето извадих шишенце със синя фосфоресцираща течност. В нашата работа най-важно е хладнокръвието. Когато на гаринча му оставаха само няколко скока, аз хвърлих шишенцето право в ухилената му муцуна.

Стъклото се счупи и по физиономията на съществото се разля синьо облаче. Гаринчът рязко спря, кихна, а после, забравяйки за мен, започна ожесточено да търка с лапи муцуната си. Изтичах покрай него

към изхода, като от душа си пожелах гнусното създание да не се отърве от магическата краста поне още двеста-триста години.

Утре целият град ще гръмне и на мен определено не ми трябваше излишно внимание. Всъщност сега ми предстоеше да получа парите си за изпълнената Поръчка и да се покрия за няколко месеца.

Миниатюрният дом-дворец на вече покойния херцог Патийски остана зад гърба ми. Изпълних Поръчката и сега тръгвам към бърлогата си, молейки Сагот да не срещна никой...

[1] Безлюдните земи — обширни територии на север от Валиостр ↑

[2] Ордена на маговете — в него влизат всички магове на кралството. Във всеки Орден има девет архимага. Главата на Ордена се нарича магистър ↑

[3] Самотния великан — мощна непристъпна крепост, разположена на единствения превал в Планината на отчаянието, охранява пътя от Безлюдните земи към Валиостр и защитаваща северната граница на кралството от съществата от Безлюдните земи ↑

[4] „крон“ се добавя към титлата, ако лицето е роднина на кралската династия ↑

[5] доралиската порода коне се отглеждат в степите на Унгава и се ценят навсякъде в северните земи заради тяхната красота, бързина и издръжливост ↑

[6] исилийски мрамор — добива се в южните разклонения на Стоманените шахти. Когато ходиш по такъв камък, се поражда оглушително ехо. Основно се използва за защита от крадци или убийци, а може и просто за красота, макар че тогава ще трябва да се изтърпят неприятните звуци ↑

ГЛАВА 2

НЕОЧАКВАНИ СРЕЩИ

Вечерният сумрак покри оживения Авендум, принуждавайки жителите на града да се размърдат. Хора и нехора се разбързаха, старейки се да приключат с делата си преди настъпването на нощта, която би трябвало да настъпи до два-три часа. Ето защо в тесните квартали с криволичещи улички на Пристанищния град хората се опитваха да използват последните няколко часа свобода, преди нощта да ги принуди да се скрият по домовете си.

Няколко жени подтичваха припряно, стиснали здраво кошници с непродадена храна. С много пушилка и крясъци профучаха двойка мъртвопияни млади благородници на превъзбудени коне, карайки минувачите да се притискат до стената и гневно да размахват юмруци след тях. Дебелият продавач перна зад врата чирака, за да побърза със затварянето на кепенците на магазина, а не да зяпа градските стражи, наперено крачещи по грубата каменна настилка, за да стане ясно на жителите колко смели защитници са. Знам, знам. Преди две нощи лично ги видях как на бегом се носеха по нощните улици, молейки всичките дванайсет богове да им помогнат да се върнат живи и здрави в караулното.

Минавайки покрай мен, единият от стражите ме погледна навъсено изпод вежди. Аз му се усмигнах радостно, сякаш исках да кажа: виж, драги, колко мирен и учтив човек съм. Стражникът изсумтя нещо нелицеприятно под нос, стисна по-здраво алебардата в ръка и побърза да догони другарите си. Аз се ухилих. Това са просто стражи от Пристанищния град, те за всичко си затварят очите, дори и за човек, под чийто плащ си личат очертанията на миниатюрен арбалет, чието носене, честно казано, е абсолютно забранено за обикновените граждани в града. Ако ме погледнат стражите от Вътрешния град, изобщо не бих и помислял да се усмихвам. Минимум две златни монети, за да може служителите на реда да забравят лицето ми до следващата ни среща.

Аз все казвам — Вътрешен град, Пристанищен град. Само жител на Авендум може да разбере всички тези имена на столицата, разпростряла огромна мрежа от улици и квартали на територия от няколко левги, а новодошлият, разбира се, няма да се оправи и ще се обърка. Исторически столицата беше възникнала на брега на Студено море, в северната част на Сиала. От птичи поглед градът представляваше огромен триъгълник. Основата му опираше в оловносивото и сурово Студено море, а другите две страни се оформяха от високи мрачни стени, с разположени на равни интервали страховити стражеви кули. Имаше осем градски порти — по четири от двете страни на триъгълника. Третата страна беше защитена от морето и от масивен форт, оборудван с оръдия на вечните врагове на джуджетата — гномите. Гномите не обичаха особено морето, но любовта им към златото беше по-силна от неприязънта към солената вода. Сега фортът надеждно защитаваше града откъм морето и мирануехците вече не смееха да атакуват с коритата си снабдената с десет оръдия мрачна грамада.

Казват, че при трите нападения над столицата, случили се за последните триста години, нито една врата не е била превзета. Но какво ли ще се случи, ако армията на Неназовимия, която в момента се надига и излиза от многовековната си самоизолация в Безлюдните земи, опита със своите огри и великани да атакува сега? А и момчетата от Рачешкото херцогство ще помогнат на враговете ни. Какво пък, ще поживеем — ще видим, някои особено хазартни или откачени типове вече правят залози колко врати ще устоят на студената ярост на снежните огри и на силата на великаните от тундрата.

Извън стените се простираше Предградието. Стотици малки къщички от дърво и камък, в които се приютяваха всички, за които не достигаше място в града или които просто нямаха пари и възможност да се заселят там. Зад портите бяха къщите на гражданите от средната класа, или Външният град. След тях се намираше Вътрешният град. Той беше опасан с допълнителна стена (на няколко пъти ми се налагаше да минавам през нея, когато някой особено старателен патрул решише да провери спринтьорските умения на стария Гарет). Вътрешният град беше изцяло за аристократи, важни клечки и магове. Там можеха да се изкарат големи пари, но и вероятността да станеш история също беше голяма. Във Вътрешния град се намираше и

дворецът на краля. От страната на морето във Вътрешния град се връзваше градът на Занаятчиите и кварталът на Маговете. Магазинчета, ковачници, кожарни, пекарни, магически магазинчета, библиотеки, храмове на божества и така нататък. Съвсем близо до морето се намираше Пристанищният град. Тук беше пристанището, където акостираха кораби от цял свят. Също така в тази част на града имаше улици, където не се препоръчваше да ходиш без броня и надеждна охрана. Особено през нощта. Всичко, което казвам, е само една малка част, една капка в морето от мръсотия, защото в нашата столица имаше още стотици квартали и места. В някои живееха само магове, в други — джуджета, които не се бяха скарали с хората след сключването на договора им с гномите. Има и Закрита територия, заобиколена от висока и пропита със защитна магия стена. Никой не знае какво става зад нея.

Закритата територия е в непосредствена близост до Пристанищния град. Тя се появила в резултат на някакво проклятие преди около триста години. С това проклятие не могъл да се справи нито един маг в кралството. Осъзнавайки, че всичките им прехвалени огнени топки и други палячовщини изобщо не действат на черната магия, маговете оградили прокълнатата част на града с магическа стена. Имаше слухове за оживели мъртъвци в Забранената част, а и за други страшни същества, но нямаше смелчаци, които да проверят тези истории. Най-малкото аз никога не бях чувал за такива.

Добре, достатъчно! Ако започна да изброявам всички забележителности на любимия град, и до тъмно няма да успея.

От някаква странична уличка изскочиха две сенки и тръгнаха към мен. В ръката на едната от тях проблесна метал. Ама че нагли крадци — вече и по здрач грабят. Спрях и обърнах лице към тях. Сенките се засуетиха и едната, тази без нож, пристъпи в светлината и извинително разпери ръце.

— Извинявай, Гарет — каза смътно познатият ми от „Нож и брадва“ кльоцав субект. — Не те познахме.

— На богат ли ви приличам? — колкото се може по-навъсено казах аз и посегнах под наметалото към арбалета.

Посегнах театрално, специално за да забележат. Неуспелият обирджия преглътна нервно, извини се още веднъж и изчезна с партньора си в сенките да чака по-слаба жертва.

Продължих през Пристанищния град, стараейки се да скрия усмивката си. Репутацията си е репутация. Всички скарани със закона граждани на Авендум знаеха кой е Гарет-сянката и дори да не го бяха виждали, поне бяха чували за него. След като прострелях краката на двама много напористи любители на лесните пари, вече не се натискаха да ме ограбват, макар че рано или късно все щеше да се намери някой смелчага, който да реши да се прочуе, като ме ограби. Така че винаги трябва да съм нащрек.

Спрях до стара и с нищо незабележима сграда. Пристанищният град беше пълен с такива. Единственото, с което се отличаваеше, беше табелата. Напълно разбираема за всички табела — „Нож и брадва“. Огромен тенекиен нож и брадва висяха до нея. Дори на тъпия доралисец му ставаше ясно каква клиентела се събира в това заведение. Бутнах дървената врата и се потопих в хорската глъч и врява.

Кръчмата, в която се събираха крадците и мошениците на столицата, работеше през цялата нощ, за разлика от другите заведения. Старият Гозмо, собственикът на кръчмата, знаеше как да изкарва пари. Не можеха да го изплашат дори и съществата от нощта, взели се незнайно откъде. (Макар появата на тези същества да я свързваха с Неназовимия, не само аз дълбоко се съмнявах в този слух.)

Кимнах на двамата охранители, застанали до входа с тояги в ръце, и криволичейки между масите, се отправих към бара, стараейки се да мина колкото се може по-незабелязано и да не привличам вниманието на посетителите.

Някои личности ме гледаха злобно изпод вежди. Зад гърба ми се чуваше шепот. Това вече бяха враговете, които ме познаваха лично. Добре, нещастници. Или завиждаха на щастливата ми звезда, или някога пътищата ни са се пресичали. Да си мърморят. По-далеч от мърморене зад гърба няма да отидат.

Най-накрая се промъкнах между масите и кимнах на Гозмо. Днес той самолично стоеше зад бара. Старият прегърбен хитрец, който навремето също е бил любител на нощните обиколки из домовете на богатите в Авендум, сега беше улегнал и държеше това заведение, където не особено порядъчните и честни хора се чувстваха относително спокойно. Тук момчетата с моята професия можеха да си почиват, да търсят нова работа, купувачи или клиенти. Хитреца Гозмо

не само беше създал страхотно място за всички труженици на нощта, но и беше открил чудесен начин да спечели малко пари.

— А-а-а... Гарет — поздрави ме сърдечно той. Гозмо винаги се радваше на клиенти. За него те означаваха пари. — Откога не съм те виждал. Цяла вечност не си идвал при стареца.

— Работа, много работа — казах аз и с незабележим жест пъхнах в ръката на прегърбения кръчмар вързопа със статуетката.

Гозмо беше добър посредник и именно той ми осигури Поръчката за приключението в имението на вече покойния кронхерцог Патийски. Кръчмарят ловко пое вързопа и също така незабележимо, както и аз, пусна в ръката ми кесия с обещаните двадесет жълтици. Вързопът веднага го взе един от куриерите на кръчмаря и като го пъхна в мърлява платнена чанта, излезе от ресторанта. Да достави стоката на клиента.

Отделих пет монети от получените и ги подадох на кръчмаря.

— За това те обичам, момчето ми, защото винаги навреме плащаш дълговете си — весело каза старият мошеник, а аз се намръщих.

Откраднатото, разбира се, е за други хора, но разплащането с посредниците се налага да правя със собствено злато, получено от продажбата на именно такива вещи. Не че бях скръндза... Но да остана с петнадесет вместо с двадесет жълтици си е болезнено. Всъщност дължах на стария мошеник за минала поръчка, така че той съвсем справедливо си получи дължимата сума.

— Чу ли, че милорд Патийски е починал съвсем неочаквано преди два дни? — колкото се може по-небрежно попита Гозмо, бършейки чашите за бира и без да поглежда навъсеното ми лице.

— Наистина? — изразих аз искреното си удивление от неочакваната смърт на иначе здравия като бик херцог.

Удивлението ми изобщо не заблуди Гозмо, но той не се издаде и продължи да търка чашите, сякаш нищо не се е случило.

— О, да. На сутринта слугите го намерили с разкъсано гърло. А гаринчът, който охранявал богатството му, се чешел постоянно и не обръщал внимание на хората.

— Наистина ли? — изуших се аз. — Кой би си помислил, че там може да има гаринч. На мен лично никой не ми е споменавал.

Кръчмарят пропусна укора ми покрай ушите си. Той можеше да се преструва на напълно глух, и трябва да отбележа, че понякога му се получаваше доста добре.

— Както обикновено? — попита.

— Да. Масата ми свободна ли е?

Гозмо кимна и аз тръгнах в полумрака покрай крецящите с пълно гърло пияни спекуланти и покрай пеещите на сцената полуголи момичета към малката самотна масичка. Седнах с гръб към стената и срещу входа на заведението. Какво да се прави, навик, придобит с годините. Пред мен като с магия се появи чаша тъмна бира и чиния със запечено в кашкавал месо. Какво да кажа, понякога готвачът на Гозмо получаваше просветление и тогава ястията му с нищо не отстъпваха на тези от кухнята на някой барон или херцог. Всичко това го сервира очарователна прислужница, която весело ми намигна, но виждайки вечно навъсената ми физиономия, се фръцна и тръгна към кухнята, въртейки сърдито задника си, с което събра възхитени погледи от съседните маси.

Не ми беше до неоспоримите ѝ прелести, време беше да се зария дълбоко на дъното. Градът щеше да избухне.

С петнадесет жълтици един селянин спокойно би изкарал почти година, но за мен тази сума не беше много голяма, а и в следващите два месеца изобщо не трябваше да помислям за работа. Все някой ще свърже смъртта на херцога с изчезването на статуетката и тогава ще започне масово преследване на крадци из целия Авендум. Като нищо можех да изгоря покрай другите. Ако ме хванат, разбира се. Силно се съмнявах в способностите на подчинените на Фраго Лантен, всъщност изобщо нямах добро мнение за стражите.

Преди още да успея да отпия от тъмното пиво, пред масата изникна блед мършав субект и безцеремонно седна на стола срещу мен. Лично аз виждах този младеж за първи път.

— Да не би да съм ви поканил? — попитах колкото се може безразлично.

Този тип веднага не ми хареса. Неговата бледност и мършавост навеждаха на мисълта, че е вампир, но аз, разбира се, грешах. Вампирите не съществуваха. Неканеният гост беше човек. И то опасен човек. Спокойни уверени жестове, нито едно излишно движение, очите му гледаха студено, проницателно и оценяващо. Всичко това

подказваше, че моят съсед е много, ама наистина много опасен. Прииска ми се да посегна към арбалета си. Но се отказах. Можеше да има много причини за появата му. Дали просто не е решил да поговори за времето? Неканеният гост усети мимолетното ми напрегане и се усмихна иронично:

— Ти ли си Гарет?

— Може би — свих рамене и отпих от бирата.

— Помолиха ме да ти предам нещо...

— Да не би пари? — показах искрена изненада аз.

— О, не — бледият нямаше намерение да влиза в словесна престрелка. — Трябва да ти предам, че Маркун не е доволен.

— Откога наемни убийци предават съобщения от главата на гилдията на крадците? — рязко попитах аз и оставих чашата. — Или гилдията на убийците се е сдушила с гилдията на нощното братство?

— Това не е твоя работа, Гарет — бледият изобщо не трепна, че се досетих какъв е. — Маркун за последен път ти предлага да влезеш в гилдията и да си платиш членския внос.

Ех, тези гилдии! Кралят си затваряше очите за гилдията на крадците и гилдията на убийците. Поне през повечето време. Официалните власти не пипаха тези съмнителни организации, така че те си бяха явни и плащаха данъци. И трябва да отбележа, че от гилдиите в хазната постъпваха огромни данъци. Наистина огромни. Почти половината от заработените пари на крадците и убийците. Точно поради тази причина аз не бях в гилдията. Защо някой ще подарява пари, спечелени с почти честен труд? Въпреки че, например, в съседна Исилия тези гилдии бяха забранени. В тамошната хазна и така си тече злато от гномите от Стоманените шахти.

— Жалко, че ще го разочаровам — усмихнах се колкото може по-гадно.

Гарет-сянката, майсторът-крадец, за когото в Авендум се носеха легенди и който никога не е бил залавян от стражите, не иска да се присъедини към гилдията на крадците в града.

— Аз съм свободен ловец. И с нищо не съм задължен на Маркун. Той и така е захапал всички крадци в Авендум, нямам намерение да се подчинявам на този разплут джебчия.

— Добре — бледият изобщо не се разстрои от отказа ми и все така безразлично ме гледаше в очите. — Това ли е последната ти дума?

Кимнах, показвайки, че разговорът е изчерпан. През шума и врявата в заведението ухото ми долови тихото щракване на опъната пружина. Отново погледнах към убиеца. Ръцете му вече бяха под масата. Това беше останало незабелязано от мен и още веднъж говореше, че Бледия е професионалист от висока класа.

Мда. Скъперникът Маркун този път не на шега беше развързал кесия, за да наеме един от най-добрите убийци. Бледия, както продължавах да го наричам, беше най-подходящият избор дори и само поради факта, че никога не го бях виждал и нищо не бях чувал за него.

Отпуснах се и се постарях да не правя резки движения. Да скоча внезапно не си струваше, още повече, че не знаех какво държи Бледия под масата. Арбалет като моя или нещо още по-лошо?

— Прощавай, Гарет — каза Бледия, макар да не вярвах, че този младеж ще го мъчи гузна съвест. — Нищо лично, просто бизнес. Надявам се, че разбираш.

— Явно си глупак, щом се каниш да ме пратиш при Сагот в заведението на Гозмо.

— Какво говориш. Просто изведнъж ще се окажеш пиан, а аз, като твой най-добър приятел, ще ти помогна да излезеш. За разходка на чист въздух.

Сънотворно, значи. Настръхнах в очакване на удара. Пипнаха крадеца!!!

Но, както винаги, щастливата ми звезда се намеси и улучих шестица. В „Нож и брадва“ настъпи оглушителна тишина. Певицата млъкна, секнаха пьянският смях и оживените разговори. Истинска гробна тишина в цялото заведение. Погледнах към входа и явно очите ми са станали квадратни от изненада, защото дори и професионалист като Бледия направи това, което е абсолютно забранено за един професионалист. Обърна се да види какво става.

До входа на кръчмата стояха към двадесет души от градската стража. В ръцете си стискаха алебарди, явно бяха готови да ги използват, ако някъде се мерне нож. Личеше се, че не са от пристанищните мързеливци, а стражи от Вътрешния град. Твърде охранени и спретнати. С такива шега не бива. И дори охранителите, за чийто майки спокойно можеше да се твърди, че са имали вземане-даване с тролове, се отдръпнаха встрани, пропускайки неканените гости в светая светих на крадците. Сигурно се беше случило нещо

много важно, за да решат стражите, на които Гозмо редовно плащаше да не забелязват малкото му заведение и неговите клиенти, да дойдат тук. Пред цялата тази оранжево-черна тълпа стоеше не друг, а самият началник на градската стража — барон Фраго Лантен. Погледът му внимателно опипа смълчаното помещение, пробяга по масите в търсене на нещо, вгледа се в полумрака, където стояхме аз и Бледия, отмина ни, а после отново се върна към нашата маса и се впи в мен. Баронът кимна на себе си и се насочи право към мен.

— Вино — подхвърли, минавайки покрай пребледнелия Гозмо, който най-накрая остави и без това чистите чаши на спокойствие.

— Вед-днага, уверявам ви, ваша милост. От най-хубавото — заекна кръчмарят, отърсвайки се малко от шока, че такъв човек е посетил скромното му заведение, и гракна на прислужничките.

Те веднага се размърдаха. Глъчката се възобнови, но напрежението и предпазливостта се усещаха в цялата зала. Девицата отново запя нещо с треперещ глас, като постоянно поглеждаше към барона. Десетки очи проследиха вървящия към масата ми дребен човек, който можеше по всяко време да вкара всеки, който не иска да живее според закона, в Сивите камъни — най-суровия и страшен затвор на северните кралства.

— Не бързай да се радваш — изсъска Бледия и незабелязано прибра нещо под наметалото си. — Ще имаме време за дълъг разговор с теб, Гарет.

— А ти си не само убиец, но и садист, ако разговорът ще е дълъг. Не се обиждай — подиграх му се аз, но Бледия вече беше изчезнал, разтваряйки се в полумрака, сякаш изобщо не е бил тук.

Тихо въздъгнах и избърсах изненадващо потните си длани.

— Гарет? — попита баронът, заставайки пред мен.

Погледнах нисичкия жилав човек, облечен в оранжево-черната униформа на стражата в Авендум. Вярно, камизолата му беше доста по-скъпа, отколкото на обикновен страж, за нея бяха използвани доста повече кадифе и други тъкани, а за тънката и изящна кама от Филанд спокойно можеше да се купи заведение, подобно на „Нож и брадва“.

Да отричам нямаше смисъл и аз посочих с ръка към стола, на който допреди малко седеше Бледия. Между другото, така и не разбрах името на убиеца.

— Заповядайте, ваша милост.

Баронът издърпа стола и седна. Подскачащият Гозмо собственооръчно донесе бутилка от най-доброто си вино, високи чаши и лека закуска. Баронът мълчаливо изчака всичко да бъде сервирано и тихо подхвърли:

— А сега изчезвай. И ако се мотаеш наоколо, ще изгниееш в тъмницата.

С много поклони и най-искрени уверения в своята честност Гозмо се отдалечи, като едва не се спъна в стола на някакъв джебчия, който неволно се беше оказал зад гърба на кръчмаря.

Фраго мълчаливо си напълни чаша от произведеното далеч на юг червено вино, там, където Хребета на света се срещаше със степите на Угавия, и я пресуши. После доволно млясна с уста и започна да изучава лицето ми. Аз му върнах жеста и също започнах да разглеждам неочаквания си спасител.

Вече няколко пъти се бяхме сблъскали с барона. Не лично, слава на Сагот, не лично. Сблъскваха се нашите интереси. Веднъж взех от дома му един пръстен. След това баронът се опита да ме хване и да ме затвори в Сивите камъни, но не му се получи. Той дори обяви награда за главата ми и аз, за да се отърва от тази съмнителна слава, в една особено тъмна нощ откраднах наградата от имението му. Както се казва, щом няма пари, няма и награда, и започнаха да ме притесняват много по-малко.

Макар да сме били в конфликт един друг и пътищата ни да са се пресичали, аз много уважавах този човек. Сагот да ме накаже, ако не е така.

Баронът беше честен. Честен според силите и възможностите си. Разбира се, той вземаше подкупи — кой в нашия продажен свят не вземаше? Но плащайки на барона, човек беше сигурен, че всичко ще е както трябва. Няма да го измамят, няма да го арестуват, и слухове за връзките му с барона няма да има. Лантен беше човек на честта. Никога не действаше зад гърба, не унижаваше подчинените си, въпреки че се стараяше да ги държи изкъсо. Баронът беше предан на краля и дължеше поста си не на пари или роднински връзки, а си го беше заслужил. Съвсем честно, започвайки като обикновен страж, след това получи баронството и длъжността — за заслуги към короната. Авендум спечели много, когато назначиха този човек за началник на стражата. Макар че за нас, крадците, след това назначение животът ни

стана по-труден. Броят на престъпленията, разбира се, не намалю, но поне убийците, преди да тръгнат по работа, сега се оглеждаха внимателно дали наблизю няма стражи. Дреболия, но все пак победа във вечната борба между закона и престъпността.

— Не мога да кажа, че се радвам да се запознаем — промърмори баронът и ме погледна изпод дебелите си рунтави вежди. — С радост бих те пратил в Сивите камъни.

Не казах нищо. На върха на езика ми се въртеше една подходяща фраза, но реших да я задържа за по-късно. Поне тази вечер нямах намерение да съм в затвора.

— Тръгваме, Гарет.

— Къде, ваша светлост? — изглежда този човек успя да ме шокира. — В любимите ви Сиви камъни ли?

— Не. Поне засега — той ме погледна. — Един... човек иска да говори с теб. Трябва да те заведе при него.

— Наистина ли? Да не би при палача? — иронизирах аз.

— Пригответи се. Няма защо да се държиш така — още повече се намръщи милорд Фраго. — По-добре ела доброволно.

Аз несъзнателно хвърлих бърз поглед към скучаещите до вратата стражи. Нямаше да се справя. Много са. Бях сигурен, че и на другите изходи ще има поне още толкова.

— Всички изходи са блокирани — баронът сякаш беше прочел мислите ми. — Няма къде да отидеш. Освен ако като вампир не се превърнеш в мъгла и не се изнижеш през някоя цепнатина.

— Вампирите не могат да се превръщат в мъгла, всъщност изобщо не съществуват. Те са бабини измишльотини — несъзнателно промърморих аз, отваряйки очите на барона за очевидни истини.

Промърморих и си прехапах езика.

— Идваш ли? — Фраго губеше търпение. — Нощта скоро ще свърши, а аз съм свикнал нощем да спя, а не да превозвам крадци при...

Барон Лантен рязко млъкна, осъзнавайки, че едва не се е изгървал.

Аз мълчаливо избутах стола си назад, изправих се и се увих в плаща.

— Така е добре — тихо каза баронът и вземайки подарената бутилка скъпо вино в лявата си ръка, се отправи към изхода.

Последвах го, усещайки любопитните погледи на цялото заведение
забити в гърба си...

ГЛАВА 3

ПОРЪЧКАТА

Обвита в гъст като сметана сумрак, до кръчмата стоеше голяма луксозна карета с впрегнати четири пепелявосиви доралиски коне. Конете гледаха с огромните си кадифени очи стоящите около тях стражи и нервно пръхтяха. Не само хората искат да прекарат лятната нощ под закрилата на надеждните стени. Прозорците на каретата бяха заковани с дебели дъски.

— Това за да не избягам ли е? — измърморих аз, качих се в каретата и седнах на тапицираната с червено кадифе мека седалка.

Скъпа карета. Не всеки може да си позволи такава. А и четири доралиски коня струват много пари.

— Това е, за да не може някой в тъмното да те измъкне от прозореца. Някой много гладен — отвърна Фраго и седна срещу мен.

Каретата потегли по нощните улици, а аз седях на седалката и подскачах, когато колелото попадеше на някой по-голям камък. Баронът мълчеше, като от време на време ми хвърляше по някой намръщен поглед, а на мен ми оставаше само да слушам чаткането на конете на съпровождащите ни стражи и да се чудя къде ли ме водят.

Дали не беше капан? Но тогава защо е целият този маскарад? Баронът със същия успех можеше просто да ме върже и отведе право в любимите си Сиви камъни. Още повече, че сам си бях виновен. Много се отпуснах през последните два дни. Имах лошо мнение за стражите и сякаш за да ме опровергаят, те буквално за няколко минути се оказаха при мен. Бързо ме намериха... Или някой добър по душа ги е предупредил?

Що за човек ще иска да се среща с мен? Веднага се виждаше, че е много влиятелен, щом самият Фраго Лантен бе дошъл за скромната ми персона. За какво ли съм му притрябвал? Да си отмъщава за причинено преди време неудобство? Надявам се, че този човек не е маг. Не бих искал да прекарам остатъка от живота си в кожата на жаба или доралисец. Засмях се тихо под нос, привличайки навъсен поглед

на барона. Не се знае кое е по-добре — в тяло на жаба или на козлочовек. Вероятно бих избрал жаба, защото в Авендум доралисците ги обичаха по-малко от жабите. По-добре да си малка и зелена жаба, отколкото голям и тъп козел. Уф, какво си се развеселил, Гарет! Не е на добре. Всъщност защо да не е на добре? Не ми взеха арбалета и ножа, жалко само, че оставих магическите артефакти у дома, в тайника. Както и да е. Ще повоюваме още.

Внезапно кочияшът спря каретата и двама усърдни стражи отвориха вратата на возилото. В лицето ме лъхна хладната юнска нощ. Беше се промъкнала незабелязано, докато се возехме зад закованите прозорци. Дори през лятото в Авендум беше доста прохладно — усещаше се близостта до Безлюдните земи — и едва през август градът попадеше под благословената топлина, но само за няколко седмици, след това ветровете от Студено море донасяха дъждове. Валиостр беше най-северното кралство на Сиала, така че времето тук беше сурово.

До вратата на каретата стояха двама стражи с факли в ръце, а останалите, цяла дузина, седяха на конете и внимателно оглеждаха безлюдната нощна улица.

— Излизай, крадецо — от единия страж се носеше силна миризма на чесън и аз неволно се намръщих.

— Какво е това? Някаква увеселителна разходка ли? — обърнах се към барона, като се стараех да не губя присъствие на духа.

— Стига си дърдорил, Гарет. Прави каквото ти се казва и всичко ще е мир и любов.

Многозначително свих рамене, показвайки, че любовта на барона във всичките ѝ проявления ми е необходима точно колкото на доралисец клечка за зъби, усмихнах се и скочих на каменната настилка, като същевременно огледах наоколо. Улицата беше пуста, тъмните къщи бяха надвиснали над нас като Зам-да-Морт. От другата страна на улицата се простираше висока бяла стена. Така. Значи сме някъде край Вътрешния град.

От градската канализация вече плъзваха тънките и плахи езичета на сиво-жълтата мъгла. Носеше се ниско над земята и не смееше да се издига. Но само за няколко часа мъглата отново, както и всяка друга юнска нощ, щеше да покрие града с дебело покривало, което до сутринта ще поглъща звуците на нощта.

В момента на улицата беше тъмно като в рог, къдриви облаци бяха закрили луната и звездите, и светлина идваше единствено от факлите на стражите и от маслените фенери, висящи на каретата.

— Не мърдай, крадецо — със скрита заплаха в гласа каза любителят на чесън, а после започна внимателно да ме претърсва.

Така в чантата, която беше разтворил другият страж, попадна първо арбалетът, след това калъфът с арбалетни болтове, а накрая и ножът. Чесновко щеше да вземе и кесията с монети, но баронът изсъска от каретата и стражът бързо дръпна ръката си.

— Не пипай кесията, мутро — каза баронът. — Чист ли е? Има ли оръжия?

Стражът още веднъж набързо ме опипа, измъкна шперцовете от тайния джоб на кръста, после намери и тънкия бръснач в ботуша и кимна.

— Чист е, ваша светлост. Като доралисец след сделка с джудже.

Стражите по конете зацвилиха. Баронът пак изсъска и на нощната улица се възцари тишина. До стената на къщата се мярна сянката на самотен плъх, излязъл да търси храна за малките си, и единият от стражите го замери с факла, като мърмореше проклетия към слугите на Неназовимия. Факлата, разбира се, прелетя встрани, удари се в стената и избухна в сноп искри, полетели към облачното небе. Плъхът изписка и изчезна в мрака.

— Престанете! — излая ядосаният Лантен. — Слагай му превръзката и да вървим.

Чесновко извади от джоба си тъмна плътна лента и ми завърза очите. Мракът стана непроницаем. Кълна се в Сагот, нищо не виждах. Стражите ме хванаха за ръка, бутнаха ме в каретата, затръшнаха вратата и отново потеглихме. Вдигнах ръце, за да освободя малко превръзката на очите си.

— На твое място не бих го правил, Гарет — много учтиво каза баронът в ухото ми.

— Къде ме водите, ваша милост? Или е тайна?

— Считай, че е държавна тайна. А сега млъкни и се зареди с търпение. Не ме ядосвай.

— Моля да ме извините, ваша милост, но какво ще стане, ако ви ядосам? — тъмнината ме правеше бърбърив и заядлив.

— Ако не се разбереш с човека, при когото отиваме, ще попаднеш при мен... И ще съм много ядосан.

Реших, че ще е по-добре да се заредя с търпение и малко да помълча. За мен не беше проблем да скоча от носещата се по нощните улици карета и да се скрия в сянката. Стражите бяха на коне, бяха се отпуснали и щях да имам няколко скъпоценни мига, преди да са разбрали какво се случва. Но нещо ме задържаше да не го правя. Любопитство или страх от провал? Мисля, че по малко и от двете.

Междувременно екипажът се движеше бързо през града. От време на време се заклацах или направо подскачах на седалката. Скоростта беше прилична, явно кочияшът беше опитен и не жалеше нито каретата, нито конете, нито пътниците. Но баронът не се оплакваше. Значи това бързане беше необходимо и аз стиснах зъби, стараяйки се да пазя равновесие, когато каретата занасяше по завоите. Въпреки това не се отказах от удоволствието да падна веднъж върху барона, като незабелязано свалих кесията от пояса му. Трябва да кажа, че вътре нямаше кой знае какво, но не можах да устоя да не проуча Фраго.

Накрая все пак пристигнахме. Двама стражника ме измъкнаха и ме предадоха в ръцете на някакви хора, които ме хванаха здраво под мишници. После тръгнахме нанякъде. Аз автоматично закрачих, като се спъвах, когато попадах на поредното стъпало. Зад гърба ми неотклонно крачеше баронът. Коридори, стълбища. Коридори. Звуци. Първо краката ми крачеха по глух каменен под, после изтръгваха кънтящо и звънко ехо от исилийски мраморни плочи или топуркаха по скърцащ дървен под. Отдавна загубих броя на стъпалата и завоите по безбройните коридори на огромната сграда, през която ме водеха като сляп гоблин в горски лабиринт на орки. Факли пращяха до ухото ми, от време на време срещяхме някой по пътя, но доколкото чувах, другият бързо се отдръпваше встрани, правейки ни път да минем.

Накрая се отвори някаква врата и през подметките на ботушите си почувствах плътен дебел килим. Без да го видя не можех да кажа нищо, но най-вероятно това беше килим от Султаната, а такъв струваше много пари. Напълно е възможно за него да се вземат чифт доралиски коне. И при това не най-лошите.

— Можете да свалите превръзката.

Щях да я дръпна, но стоящият зад гърба ми Фраго се приближи и махна проклетия парцал. За миг зажумях от ярката светлина, идваща от камината и десетките свещи и факли, които горяха в малката стаичка, правейки я да изглежда като окъпана в дневна светлина. Професионалният ми поглед обиколи помещението, набързо оцени султанатските килими, свещниците, скъпите мебели, изработени от дърво, което се среща в горите на И'аляла, близо до самия Хребет на света, излезлите от ръцете на майстори-джуджета рицарски доспехи, стоящи в далечния ъгъл на стаята, да не говорим за чашите и приборите, които изглежда бяха изцяло от злато. Мда. Ето къде би било добре да се поразвъртя поне за пет минути.

Така. Сега трябва да се запозная със собственика на цялото това великолепиe, поканил ме толкова учтиво и настойчиво на среща. Огледах се. Вместо един човек видях цели петима, без да броя себе си и барона.

В креслото до огнището седеше, увито в дебело вълнено одеяло и стискащо в дясната си ръка красиво инкрустиран със сребро жезъл, древно старче. Маг, доколкото можех да преценя. Дори архимаг, ако се вземе в предвид, че на пояса му имаше четири сребърни лентички за ранга^[1]. Всъщност дори магистър — на тоягата на стареца вместо прословутия камък стоеше черна птичка.

Старецът изглеждаше дребен и хилав. Приличаше на стар изсъхнал горски орех. Потръпна недоволено, сякаш топлината на огнището до него не можеше да сгрее старите му кости. Изглеждаше все едно ще се разпадне, ако го бутнеш с пръст или просто го духне силен вятър. Но това впечатление беше измамно. Ако някой дръзнеше да докосне с пръст главата на Ордена на маговете, архимаг и магистър Арцивус, го чакаше не особено приятен край. Този човек беше една от най-влиятелните фигури в кралството и първи съветник на краля, макар че в мнозина, виждащи за първи път крехкия старец, биха могли да възникнат съмнения относно трезвостта на разсъдъка му. Въпреки това нямах спомен да съм чул някой гласно да се е изказал за предполагаема лудост на стареца.

В креслото срещу Арцивус с чаша бяло вино в ръка седеше жена от Миранград^[2] в скъпа и елегантна небесно синя рокля. Доста рискован избор на облекло в нашето кралство, особено когато войната с Мирануех още не беше приключила. Утихнала за известно време —

да, докато страните се съвземат от кръвопролитните боеве, прекратени преди около пет години, но не и свършила. У нас обичаха мирануехците не повече, отколкото Неназовимия, но на дамата явно изобщо не ѝ пукаше.

Лицето на непознатата беше покрито с воал, който напълно го скриваше от любопитния ми поглед. От друга страна, с неизвестната милейди вече се бях срещал преди два дни, в онази паметна нощ, когато посетих имението на милорд Патийски. Именно тя мина покрай мен, придружена от личната гвардия на краля, докато стоях скрит в сенките. Жалко, че не можех да видя лицето ѝ, непознатата силно ме заинтригува.

Погледът ми се премести към третия човек, който стоеше облегал на стената, с поставена дясна ръка върху изящната дръжка на батарен меч^[3] канийска изработка. Той с гнусливо любопитство изучаваше скромната ми персона, сякаш пред него е някакъв плъх. Макар че именно този човек беше самия Плъх. Така го наричаха враговете му. Граф Алистан Маркауз, началник на личната гвардия на Негово величество Сталкон Девети, беше избрал за свой герб обикновен сив плъх. Винаги можеш да го познаеш по тежките рицарски доспехи с гравирани плъхове на гърдите и шлема, който беше отлят във формата на глава на плъх. Злите езици твърдяха, че Плъхът дори спи и се къпе с доспехите, но не мисля, че това беше вярно.

Алистан беше първият воин на кралството и опора на нашия скъп крал. Той ръководеше службата за сигурност, беше човек със своя, само на него понятна чест, унищожаваше и ненавиждаше всички, които заговорничеха срещу славния му господар. Опитен военен, участвал в сблъсъци с огри и великани близо до Самотния великан, във война с орките от Загравия, както и в няколко погранични войни с Мирануех, когато на тамошния крал след войната със западните кланове на заграбийските орки му се приискало да се поразкърши. Мерил е сили и със североизточния си съсед, опитвайки се да отхапе малко от Спорните земи, разположени между двете държави на границата с горите на Загравия. Излизайки жив от всички тези сблъсъци, милорд Алистан Маркауз беше станал това, което е в момента — дясна ръка на краля и опора на трона. Воинът ме гледаше със стоманено сиви очи, хапейки пищните си, стигащи до гърдите, по

модата на жителите от Низините, мустаци. Отговорих на присвития му кисел поглед и насочих вниманието си към четвъртия човек.

Е, като казах човек, малко се изсилих. С арктическо сините си очи, силно контрастиращи със зелената кожа, ме гледаше гоблин. Истински гоблин, от онези, които живеят някъде в горите на Заграбия, в съседство с орките и елфите.

Гоблините бяха нещастен и угнетен народец. На ръст бяха пониски и от най-малкия гном. Тоест на мен ми стигаха някъде до пъпа, не повече. От самата зора на времето хората, както обикновено, объркали всичко и решавайки, че гоблините са съюзници на орките, започнали век след век да унищожават това нещастно и мачкано от всички раси на Сиала племе. Какви ли не страшни приказки са се разказвали за гоблините през онези времена! Че са ужасни и хитри човекоядци, на които ако им дадеш, ще унищожат цялото човечество. Че се кланят на мрака и по пълнолуние извършват кървави обреди, където изтезават девизи, като ги пекат на бавен огън и ги мажат с кървави мозъци на прилепи. И други подобни страшни и безумни истории. Има ли смисъл аз да ви казвам на какви истории са способни изплашени и невежи хора?

Няколко века се извършвало систематично унищожаване на расата на гоблините, като се организирали истински хайки в горите на Заграбия, въпреки риска от сблъсък с орките. Стигнало се дотам, че някога многочисления мирен народец, който страдал не само от ятаганите на орките, но и от мечовете и копията на хората, бил почти напълно изстребен. И когато най-накрая сме разбрали истината (тоест сме преглътнали гордостта си и сме попитали елфите, макар че в началото да не сме им повярвали), били останали само няколко малки племена, скрили се от хора и орки в най-затъntenите части на Заграбия с помощта на магията на своите шамани. В крайна сметка недоразумението се изяснило (след още четири века някой все пак решил да разбере защо ужасните зелени джуджета не се хвърлят с оголени зъби срещу човешките мечове, а бягат ужасено в горския гъсталак) и малчовците гоблини били оставени на мира, а преди около сто години дори започнали да ги наемат на работа. Оказало се, че били много умни, находчиви, адаптивни и с пиперлив език, тоест много подходящи за посланици и шпиони. Също така Орденът на маговете

силно се заинтересувал от гоблинското шаманство, водещо началото си от обредите на шаманите на орките и тъмните елфи.

Шаманството беше най-древната магия на нашия свят. За първи път се появило в Сиала заедно с огрите — най-древната раса в Сиала, затова маговете изпитваха огромен интерес към тази магия като към първоизточник, който е бил заимстван от огрите първо от орките, след това от елфите, а после и от гоблините.

Гоблинът се оказа шут. За това говореше и шапката му със звънчета, и шутовското му облекло, цялото на червено-сини квадрати, и шутовският му жезъл, който стискаше в зелената си ръка. Беше седнал направо на килима, подгънал смешните си къси крачета, и от време на време извърташе глава, при което звънчетата му издаваха весели и мелодични звуци. Забелязал, че го гледам изумено, гоблинът ми се ухили, показвайки ред остри като игли зъби. Сбърчи дългия си крив нос, намигна ми със сините си очи и изплези червен език. Чудесно! Шут по време на работа!

Обърнах поглед към последния непознат в стаята, пред чието кресло стоеше гоблинът. Външно човекът приличаше на преуспяващ кръчмар. Дебел, дребен, с плешива глава и добре поддържани ръце. И дрехите му бяха повече от скромни. Обикновен дебел пуловер от овча вълна. Такива пуловери плетяха селяните, живеещи в близост до Самотния великан — перфектно защитаваха човек през януарските студове. Интересно, дали не му беше горещо в него? Широки кафяви панталони, каквито носят обикновените стражи. Абсолютно сив и незабележим човечец, ако не обръщаш внимание на дебелия златен пръстен с огромен рубин на дясната му ръка и на очите. В тези кафяви очи се криеше ум, стомана и власт. Властта на краля.

Аз се поклоних ниско и замрях.

— Така, така — прогърмя Сталкон Девети.

Точно неговия глас бях чул, когато ме въведоха в стаята.

— Това ли е най-известният в цял Авендум крадец? Гарет-сянката?

— Точно така, ваше величество — смирено каза застаналият до мен барон Лантен.

— Добре — кралят погали седналия шут по главата и той замърка от удоволствие, имитирайки котка. — Бързо го намери, Фраго. Много по-бързо, отколкото очаквах. Благодаря ти.

Баронът сдържано се поклони, слагайки ръка на сърцето си, макар дори и за шута да беше очевидно, че е изключително щастлив от похвалата.

— Изчакайте отвън, бароне, бъдете така любезен — прокашля се от стола си архимаг Арцивус.

Баронът отново се поклони и излезе, като плътно затвори вратата след себе си.

— Така, значи ти си Гарет? — кралят внимателно ме погледна в очите.

— Не предполагам, че ваше величество е чувал за мен — аз още веднъж се поклоних, чувствайки се неловко в обкръжението на първите хора на кралството.

— Смел е — пискливо провъзгласи шутът и ми направи поредната гримаса, събирайки очите си към носа.

— И не е глупак — това вече го каза тайнствената жена, въртейки облечените си в ръкавица пръсти по ръба на кристална чаша.

Чувствах се като животно на пазар, което селяните-купувачи обсъждат.

— Седни, Гарет — милостиво махна кралят към мен и аз седнах на стол с висока гравирана облегалка, изобразяваща нещо от битката, състояла се на полето Сорн.

Столът като по чудо се беше появил зад гърба ми, защото когато влязох, него го нямаше. Всъщност можеше и да греша, защото не виждах нищо, когато ме вкарваха тук.

Сложих ръце на корема, сплетох пръсти и зачаках какво ще следва нататък.

— Ще позволиш ли? — небрежно попита кралят и взе от масата до себе си моя арбалет.

Камата, шперцовете и бръснача също бяха там, но Сталкон избра именно арбалета.

— Джуджета ли са го правили?

Без да ми дава време дори да кимна, кралят насочи арбалета към изправените в далечния ъгъл на стаята древни доспехи и дръпна спусъка. Тетивата звънна, арбалетният болт изсвистя и попадна точно в процепа за наблюдение на рицарския шлем. Шутът комично запляска с ръце. Умееше да стреля кралят. Въобще той много неща умееше. И ги умееше добре. Кралят обичаше народа си, въпреки че държеше

здро̀во юздите на кралството си и беше потушил жесто̀ко ня̀кол̀кото бунта, възникнали по време на пролетния глад. Просто негово величество освен короната беше наследил и знания от баща, дядо и пра̀дядо. Всички от династия Сталкон бяха велики умове, в страната се носеха легенди за това.

Кралят не увеличаваше данъците, но не ги и намаляваше, беше разхлабил юздите на търговците, но го направи така, че те да плащат такса, ако искат да търгуват във Валиостр, също така вземаше пари от гилдията на кра̀дците и убийците, не се караше с маговете, а се вслушваше в съветите им, макар в крайна сметка да правеше това, което смяташе за нужно. Не притесняваше другите приятелски настроени към хората раси и те се отплащаха на краля ако не с приятелство, то поне с търпимост към хората и се подчиняваха на законите на кралството. Единствената грешка на краля, за която шепнеха неговите врагове, беше идеята за съюз с гномите — след неговото сключване джуджетата се разсърдиха на Валиостр и се затвориха в своите планини, като само от време на време поддържаха връзки с Филанд и свободна Загория. Разбира се, една малка общност джуджета остана в Авендум, съставена основно от най-алчните, които искаха да спечелят много злато с продажба на скъпи дреболии, макар че и те не одобряваха съюза на хората с враговете на всички джуджета — гномите. Въпреки това тук аз бях съгласен с краля. Ако трябва да се избира между мечовете, които правят джуджетата за най-богатите жители на кралството, и оръдията, които правят гномите, естествено трябва да се избере това, което е по-ефективно в битка и струва по-малко — оръдията.

— Интересна играчка. Но сега няма да става дума за твоя арбалет — каза кралят, връщайки обратно на масата незареденото оръжие. — Би ли ми казал, крадецо, как е попаднала в теб тази вещ?

И пред очите ми доволният шут измъкна някъде иззад креслото на краля златна статуетка на куче и ми я показа. В един миг гърбът ми се покри с лепкава и студена пот. Въпреки че по лицето ми беше невъзможно да се прочете нещо — маската ми на невъзмутимост, за щастие, си остана — но в главата ми звънеше аларма. Беше точно същата статуетка от дома на херцог Патийски, която откраднах в нощта, когато Нещото уби милорд кронхерцога. Ето на кого я е

занесъл човекът на Гозмо! Ах, този Гозмо! Ако някога пак се срещнем, чака го не особено приятен разговор!

А сега излиза, че всички улики сочат към мен. Това беше престъпление срещу короната! Разкъсването на четири части, на което ще ме осъдят, ще се счита за божия благословия и милост от кралския съд. Всъщност какво по-лошо биха могли да ми сторят! Реших, че най-добре ще е да си мълча и да слушам.

— И той наистина не е глупак — отново каза жената, гледайки ме изпод плътния воал.

Шутът тихичко се изкиска на само на него понятна шега и тръгна през стаята със странични колелета. След това, все още стискайки статуетката в ръка, застана до Алистан, имитирайки позата и сериозното му лице, и замря с ръка на главата на златното куче, превръщайки го по този начин в импровизиран меч. Аз едва не избухнах в смях. Наистина приличаше на Плъха и беше много смешен. Гоблинът си заслужаваше парите.

— Всъщност, Гарет, ти попадна в дома на моя скъп покоен братовчед заради нашата поръчка. Преди да решим дали си подходящ за работата, трябваше да те изпитаме. А по-идеално място от имението на братовчед ми със свободно обикалящия през нощта гаринч просто не може да си измисли. Съгласен ли си?

— Още по-идеално място е кралската съкровищница — изтърсих аз.

Гарет вече нямаше нищо за губене. Усещах, че на сутринта ми предстои пътуване до Сивите камъни. За всеки случай си отбелязах още нещо — да поговоря с Гозмо, пробутал ми тази Поръчка.

— Уау! Знае Гарет какво е хубаво! — писна гоблинът.

Изпепелих го с поглед, но той само се усмихна ехидно и ми се изплези.

— И сам виждам, Кли-кли — отвърна Сталкон на шута, след това взе в ръка ножа ми, измъкна го от ножницата и както го изучаваше, небрежно попита: — Какво се случи през нощта в къщата? Как умря той?

Преглътнах станалата лепкава слюнка и под погледа на пет чифта зорки очи започнах историята си. Разказах за ужасната нощ, за имението, за нощния разговор на херцога със създанието на нощта, дошло от името на незнаен Господар. Никой не ме прекъсна, архимаг

Арцивус сякаш дремеше в креслото си, а физиономията на гоблина беше изненадващо замислена и притеснена. Когато приключих, в стаята настана угнетяваща тишина, само огънят тихичко припукваше.

— Нали ви казах, ваше величество, не се доверявайте на братовчед си — гневно подхвърли Алистан. По някаква причина той веднага повярва на моя разказ и сега очите му ядосано святкаха. — Ще засиля двойно охраната.

Кралят замислено почесваше брадичката си и внимателно ме изучаваше. Мълчеше, премисляйки нещо. После взе решение и рязко кимна с глава.

— За моята безопасност ще поговорим по-късно, приятелю Алистан. Много по-късно. А сега имам работа за нашия гост. Гарет, знаеш ли кой е Неназовимия? — неочаквано ме попита краля.

— Той е злото и мрака — въпросът ме озадачи.

Неназовимия и Неназовимия. Този, с чието име ви плашат като малки, когато не искате да заспите.

Алистан изсумтя, сякаш искаше да каже, че от крадец не е очаквал нищо друго.

— Зависи от начина, по който го разбираш — каза монархът. — Зло. А знаеш ли, че Неназовимия освен във Валиостр е известен само в Пограничното кралство, и то единствено защото орките атакуват тези места с името на Неназовимия на уста? Е, може би е известен и в Исилия, и в част от Мирануех, но там Неназовимия е само легенда, страшна приказка. Той не е черно зло и съвсем не е мрак, а просто един много силен магьосник, който се е заселил в Безлюдните земи и от много време мечтае да види Валиостр унищожен.

— Разрешете... — включи се в разговора мълчалият досега архимаг. — Ще ви разкажа, млади човече, легендата. Въпреки че тя изобщо не е легенда... Когато още нашето кралство не е било толкова велико и могъщо, преди петстотин години, в Авендум живели двама братя. Единият бил велик пълководец, а другият — талантлив маг, изучавал проблемите на шаманството. Тогава за хората тази магия била все още загадъчно изкуство, постоянно се усъвършенствала, и те трупали знания, като черпели от опита на шаманите на орки, гоблини и тъмни елфи, а също така и от вълшебниците на светлите елфи. После сме добавили своите знания и така сме получили това, което имаме сега. За съжаление, гномите и джуджетата не ни дали магията на

камъка. Хм... Отвлякох се... Случило се през последната година на Тихите времена, както сега наричат онова време. Грок пълководеца, надявам се това име ти е известно?

Аз кимнах. Всички знаеха площада на Грок и неговия паметник. Старецът изсумтя удовлетворено, размърда се, за да се нагласи по-удобно в креслото, а след това продължи разказа си:

— През последната година на Тихите времена армията на орките нападнала града и се опитала да го превземе. Тогава знаменитите стени на Авендум още не съществували и Грок, само с няколко хиляди уморени войници, оцелели след поредица от битки, удържал натиска на врага, излязъл от горите на Заграбия. Хм... Неговият брат не му се притекъл на помощ. Не знам защо, за съжаление историята мълчи по този въпрос. Свада, завист, болест, нелепа случайност — резултатът е, че най-силният маг на своето време не се притекъл на помощ на отбраняващите се войни. Но Грок и хората му издържали. Устояли до идването на армията на тъмните елфи. В крайна сметка от армията на Валиостр останали хиляда, а после — по-малко от четиристотин. След победата магът бил хванат и екзекутиран...

Старецът замълча и се загледа в огъня със сълзящите си очи.

— Как се е казал този маг? — не се удържах аз.

— Името му било същото като на неговия брат близък — Грок. Това било позор за Ордена на маговете. Страшен позор. Ние изтрихме името на този брат от всички летописи. От тогава започнахме да го наричаме Неназовимия. Но Неназовимия оцелял. По-точно оцелял неговият дух, Неназовимия още преживе изучавал Кронк-а-мор, забранената магия на огрите. С помощта на този вид шаманство духът на умрелия може да живее още известно време без телесна обвивка, а после да се всели в друго тяло. Неназовимия се вселил в някакво тяло, отишъл на север, в тундрата, далече-далече в Безлюдните земи, и започнал да прави планове за отмъщение. Силата на Кронк-а-Мор била такава, че огрите, великаните и част от орките признали Неназовимия за свой господар и повелител. Въпреки че аз се съмнявам за орките. Тази раса е прекалено умна и независима, най-вероятно просто се преструват, така по-лесно ще се правят на жестоки варвари и ще атакуват, прикривайки се с името на Неназовимия. Както казват елфите — голяма политика! Що се отнася до огри, великани и отделни хора, те духом и телом са предани на Неназовимия. Тези врагове на Валиостр

отдавна биха напуснали земята си и биха тръгнали на война, ако не ги спираше Самотния великан. А Неназовимия, въпреки че е получил вечен живот, до момента не смееше да нахлуе във Валиостр. Ние устоявахме на силата му до настоящия момент, когато равновесието се разклати не в наша полза.

— Е, добре — нещо не ми се връзваше. — Огри, орки, великани. А тези същества, които нощем ловуват по улиците на столицата? Те също ли се подчиняват на Неназовимия? А този тайнствен Господар?

— Не знам — магът разочаровано поклати глава. — Може да са слуги на Неназовимия, още някакви, а може да са се измъкнали от незнани дълбини, когато магическото равновесие се разклати.

— Между другото — прекъсна го кралят. — Дълго ли ще страдат поданиците ми от тези същества?

— Съветът прави всичко възможно и невъзможно, ваше величество. Подготвили сме заклинание и към края на седмицата нито една рожба на нощта няма да успее да проникне в нашия град. Поне така се надявам.

— Защо Съветът на маговете не унищожи Неназовимия? — попитах аз, връщайки разговора към първоначалната тема.

— Кронк-а-Мор надеждно защитава отстъпника. Ние, за съжаление, не разбираме нищо от шаманството на огрите. И едва ли някога ще се научим.

— Неназовимия е чакал векове, набирайки сили и събирайки армия. Единствено Рогът на дъгата, великият артефакт от миналото, който елфите подарили на Грок, отнемайки го от огрите още в древни времена, спира Неназовимия и неговата армия в Планината на отчаянието. Само благодарение на Рога Неназовимия не смее да влезе във война с нас. Рогът някак успява напълно да неутрализира неговата магия. Елфите казват, че огрите сами създали този Рог в противовес на своята магия, за да я неутрализират, ако Кронк-а-Мор неочаквано се изплъзне от техния контрол. Докато Рогът има сила, Неназовимия няма да посмее да мине Самотния великан. Какво ще направи без магията си? Този вълшебник не бива да се причислява към мрака. Той просто е добър и талантлив маг, който успешно използва своите знания и сега иска да си отмъсти за това, че са го наказали. Считай го за малко смахнат на тема омраза. И сега, когато силата на Рога отслабна през вековете и не може да неутрализира неговата магия, Неназовимия

надига глава. И, кълна се във всички богове на Сиала, Неназовимия скоро ще нанесе удар по нашето кралство — нали се намира най-близо до владенията му.

— Той почти го е нанесъл — тихо каза кралят. — Елфите-разузнавачи докладват, че Неназовимия подготвя армията си за поход. По целите Безлюдни земи се събират хиляди великани, огри и други създания. В Рачешкото херцогство денонощно коват оръжия. До май следващата година, а може и по-рано, Неназовимия и неговата армия ще бъдат пред стените на града. Самотният великан няма да издържи, а аз дори не мога да им изпратя подкрепления. Орките веднага ще надушат и ще нападнат в тил, а и Мирануех сега не е много спокоен. А нашето кралство от никъде не може да чака помощ. Единствено тъмните елфи и Пограничното кралство ще ни помогнат, макар за последните да не съм много сигурен. Ако орките решат да нападнат, ще атакуват и Пограничното кралство. Към другите земи Неназовимия едва ли ще тръгне, така че нито Гарак, нито Империята, нито Филанд ще ни помогнат. Исилия, както винаги, ще запази неутралитет и ще гледа отстрани. Мирануех само злорадо ще потрива ръце. Така че с Неназовимия ще трябва да се борим сами. А и не само Неназовимия се оживи. Орките от горите на Заграбия надигат глави, троловете в планините започнаха да нападнат селищата на джуджетата, на южните граници са видели дракон. Дракон! Повече от двеста години никакъв дракон не беше приближавал границите на кралството ни. Светът е на ръба на война. Страшна война. Аз започнах да събирам армия. Надявам се да успея до края на годината да противопоставя на Неназовимия поне петдесет до седемдесет хиляди войници. Известна част ще трябва да оставя на границите със Заграбия и Мирануех. Плюс опълчение. Но това ще е като акт на отчаяние. Трябва да се обяви мобилизация, макар да се страхувам, че ще започне паника, цените на стоките ще скочат до небесата, накрая ще има и бежанци. Слава богу, че елфите от Тъмните домове са на наша страна, както и гномите с оръдията им.

— Моля за извинение, ваше величество — осмелих се аз. — За гномите не се съмнявам, на тях дадеш ли им торба злато, те и срещу родната си баба ще тръгнат, но елфите... Сигурни ли сте в тях?

— Ние нямаме нужда да лъжем — каза жената и отметна воала. — Аз лично видях готвещата се за война армия на Неназовимия при

Ледени игли.

Гледаше ме елфийка. Истинска тъмна елфийка.

Очарованието на елфите... Беше го измислил същият онзи разказвач, който беше съчинил и кръвожадността на гоблините. Само в приказките елфите са очарователни, само в приказките са безсмъртни, само в приказките те имат руса коса, зелени очи, мелодичен глас и лека походка. Само в приказките елфите са мъдри, честни, справедливи и великодушни. А в живота... В живота неподготвеният човек може да вземе един обикновен елф от домовете в Заграбия и И'аляла за орк. Защото приказната красота на елфите, раздута до небесата от пьянски разкази в кръчми, просто не съществува. Ами да... В тази раса има и привлекателни лица, но определено не са еталон за красота, това поне е сигурно. Елфите приличат на хората, ако не броим тъмната им кожа, жълтите очи, черните устни и пепелявата им коса. А стърчащите от долната устна глиги съвсем плашат невежия мирянин и любителя на приказки. Не вярвайте в добротата на елфите, просто, ако нямате късмет, присъствайте на елфийските мъчения, които те прилагат в Зеления лист на най-близките си роднини — орките. Да, да. Орки и елфи са се появили в Сиала в една и съща година. Първи. Макар че орките са се оказали тук съвсем малко по-рано от елфите и сивокосите все още не могат да им простят това. И елфи, и орки са били първите, които боговете са довели в Сиала, ако не броим огрите. Расата на орките получила гордост и ярост, елфите — хитрост и коварство. Но и едните, и другите получили още един дар — омразата. Те и до ден днешен воюват, изстребвайки се взаимно в кървави битки, възникващи с хиляди в безкрайните гори на Заграбия. Едва след това са се появили гномите и джуджетата, доралисците и хората, кентаврите и великаните, както и многото други раси, обитаващи Сиала. Но първи, първи били несполучливите рожби — орки и елфи. Доста по-късно елфите се разделили на тъмни и светли, въпреки че разликата между тях е само в това, че тъмните се насочили към шаманството, а светлите — към вълшебството. Тъмните и светлите не враждуват едни с други, просто се отнасят помежду си с леко пренебрежение. И до сега тъмните елфи не могат да разберат своите сродници, ползващи чужда, несвойствена за тази раса магия. Преди около две хиляди години тъмните и светлите вече не били в състояние да живеят заедно и се разделили. Тъмните останали в горите на Заграбия, а светлите отишли

да живеят в горите на И'аляла, които са много близо до Гръбнака на света.

— Запознайте се, Гарет — каза кралят, сочейки елфийката. — Това е лейди Миралисса от дома на Черната луна.

Аз съдържано се поклоних, отговаряйки на приветствения блясък на петсантиметровите глиги. Окончанието „-сса“ означаваше, че елфийката е от Върховното семейство в дома. Казано по-просто — принцеса.

— Много ми е приятно, милейди.

— И на мен — изгука елфийката.

Ако тази жена тръгне из града с воал, абсолютно никой няма да заподозре, че е елф.

— Любезностите после! — каза кралят. — Времето ни е малко и ти, Гарет, трябва да ни помогнеш.

— Да спра Неназовимия? — казах скептично.

Ако е така, то кралят или неговите съветници просто са си загубили ума.

— Да — обади се архимагът.

Ами да, тези са луди! Алистан внимателно ме наблюдаваше, опитвайки се да улови следа от насмешка към неговия крал. Съдържах се. С известно усилие, но се съдържах. Но не и Кли-кли. Гоблинът се разкикоти, падна на килима и се хвана за корема.

— Животът на кралството е в ръцете на крадец! Дано само да не го открадне!

Лично аз не намирах нищо смешно в това, както и всички останали. Само върху черните устни на елфийката се мярна сянка на учтива усмивка, сякаш за да оцени добрата шега, но после реши, че в този случай е по-добре да не нарушава дворцовия етикет.

— Млъкни, Кли-кли — сурово каза Алистан, без да сваля подозрителния си поглед от мен.

— Край, млъквам, разкайвам се, умирам! — гоблинът трагично размаха зелените си ръчички. — Ако Плъха е останал сериозен след шегите ми, значи е време да ме уволните като придворен шут. И аз, бедния и нещастния, ще трябва да се върна в родната гора и да чакам, докато някой по-чевръст орк не закуси с моите бедни кости или не ме пусне в лабиринта.

Шутът драматично, като актьор от сцена на Пазарния площад, въздъхна, после се огледа и забелязвайки, че никой не му обръща внимание, закачливо ми намигна.

— Разбира се, аз съм поласкан от такава чест — казах предпазливо. — Но не ви ли се струва, че силата и опитът ми са много по-малки, отколкото на Ордена и Дивите сърца, и ще бъде доста трудно да спра вълшебника в пряк двубой?

Гоблинът прихна и отново се плъосна на килима. Явно моята личност много го забавляваше. А мен този малък зелен негодник започна да ме дразни.

— Ох, Гарет! — шутът изтри неподправените си сълзи. — Ти си не само умен и смел, но и самоуверен.

— Така че каква ще е моята задача, ваше величество? — продължавах с комедията в очакване на момента, когато, може би, ще ме пуснат.

Тогава ще видите как бяга Гарет. Без значение къде, ако ще и в самия Султанат, просто да е възможно най-далеч. В земи, където няма изкукали крале, шутове и изпаднали в старческо вдетиняване магове.

— Трябва ни Рогът на дъгата — каза елфийката. — Само той може да спре Неназовимия, защото, страхувам се, че дори армията няма да устои на войската от Безлюдните земи.

— Рогът на дъгата? — глупаво повторих аз. — А какво общо има той?

— Аз вече обясних — раздразнено се намръщи Арцивус. — Да не би от страх да започна да не чуваш?

— И да мислиш — каза тежката си дума и Кли-кли.

Погледнах ядосано към шута, с което още повече го развеселих.

— Разбери, Гарет. Магията на огрите не е идеална и до голяма степен е тромава, както казват хората. Необичайно силна е, но законът за равновесието... — елфийката кисело сви черните си устни, оголвайки още повече зъби.

Неволно си помислих, че тя спокойно може да влезе в ръкопашен, по-скоро зъбопашен бой, ако противникът ѝ отнеме оръжието. С такива зъби без проблем ще разкъсва вратове.

— Искам да кажа, че с времето Рогът губи своите магически свойства. Той трябва да се...

— Активира — подсказа архимагът, като продължаваше неизменно да гледа в огъня, весело поглъщащ дървата в огнището.

— Да. През определено време трябва да се прави магическо презареждане. В противен случай всичките му свойства ще се загубят. И точно сега Рогът отслабва, затова Неназовимия се е размърдал при Ледени игли. Трябва да донесеш този Рог на Ордена.

— Той не е ли при вас? — ококорих се аз, дори леко се надигнах от креслото.

В главата ми се мярна една история: как някакъв войник в глупостта си дал най-ценното — своя меч — в ръцете на врага. Разбира се, на мен главата ми беше скъпа, затова премълчах историята, макар че тя сигурно би развеселила гоблина.

— Точно там е работата, че не е — ядосано каза Плъха. — И всичко това заради глупостта на Ордена.

— Ордена прави така от висши подбуди! — рязко го срязва архимагът.

— Точно така, а после ние сърбаме кашата!

— Вашата работа, милорд Алистан, е да защитавате живота на краля и да размахвате парче желязо, а не да се месите в делата на Ордена! — старецът просто кипеше от възмущение. Тресящата му брада ми напомни за брада на доралисец, на когото са откраднали любимия кон.

— Достатъчно! Само кавги липсваха тук! — разгневи се кралят. Сега той изобщо не приличаше на добродушен кръчмар. — Обяснете на крадеца задачата му.

— Преди около триста години — глухо започна Арцивус, хвърляйки злобен поглед изпод сивите си вежди към капитана на гвардията, който от своя страна изобщо не му обърна внимание, — Съветът на Ордена решил да се възползва от Рога на дъгата и да унищожи Кронк-а-Мор, който свързва Неназовимия с този свят. Но... но малко не се получило...

Алистан звучно изсумтя.

— Вас, ваше магичество, само дипломат в Мирануех трябва да ви изпратят! Ще си получим Авос и Спорните земи! Малко... — захихика шутът, наслаждавайки се на думата, но срещайки свирепия поглед на мага, млъкна веднага.

— Така... За какво говорех? А, да! Значи, от опитите ни нищо не излязло. Опитали сме да управляваме магията на огрите, за която абсолютно нищо не знаем. И някъде тогава сме запушили някакъв силов поток или сме преместили опейрона с няколко градуса спрямо петата астрална позиция... Мда... — Арцивус осъзна, че навлиза в непонятна за всички останали територия. — Нещата излезли от контрол и поток магическа енергия ударил по Авендум. По-специално, по част от него. По Забранената част, която сега наричат Закритата територия.

— Ето значи как се е появила... — възкликнах аз.

— Колко ли благодарни щяха да са жителите на славната ни столица Валиостр, ако знаеха чия е заслугата да се сдобият със Закритата територия? — гоблинът разшири очи, превръщайки ги в две сини езерца.

Архимагът тежко въздъхна — явно шутът изнервяше не само мен — и продължи:

— Орденът решил да скрие Рога по-далеч от изкушението. Заредили го (по сметките на маговете от онова време той би трябвало да функционира още триста години — тоест до днешни дни), а след това отнесли Рога на дъгата до гробницата на Грок, където го и оставили. Всъщност това е цялата история — архимагът отново насочи сълзящите си очи към пламъците в огнището.

— И вие искате да взема Рога от гроба? — попитах невярващо. — Но защо съм ви точно аз? С тази работа ще се справи всеки обирджия на гробове! И между другото, къде е погребан Грок?

В малката стаичка се възцари напрегната и угнетяваща тишина. Елфийката и Арцивус дори се спогледаха изумено. Граф Плъх иронично се усмихна, сякаш за да каже, че от крадец не е очаквал нищо повече. За шута и увисналата му челюст учтиво ще премълча. Само кралят все така замислено въртеше ножа ми в ръце и от време на време поглеждаше към мен, сякаш се чудеше дали не играя някакъв театър.

— Хм-хм. Млади човече, а вие изобщо знаете ли историята? — внимателно попита магът.

— За какъв Х'сан'кор ми е?! Аз съм крадец, а не учена девица!!! — искаше ми се да счупя нещо.

Тези момчета знаеха как да вбесят човек и аз реагирах с грубост. Но никой не забеляза. Или се престориха, че не забелязват.

— Той сигурно и да чете не може — с важен вид каза гоблинът.

Игнорирах тази поредна нападка.

— Рогът е погребан заедно с Грок в Костните дворци, Гарет — тихо каза елфийката и потръпна, сякаш тъмната ѝ кожа беше докосната от хладния ветреца, идващ от Планината на отчаянието.

И тук аз се разсмях, осъзнавайки, че тази луда петорка чудаци или ме разиграва, или просто ме проверява преди някаква важна задача. Например: „Открадни нощното гърне на краля на Мирануех, когато го мъчи кървава диария“.

— Полудя — поклати обречено зелената си глава шутът в отговор на моя смях и звънчетата на шапката му тъжно зазвъняха.

— Шегуват ли се, ваше величество? В края на краищата би трябвало да се шегуват? И защо Храд Спайн? Не е ли по-лесно да се направи нова вастарска сделка и да се поканят дракони за защита на любимата родина? Или да ви опитомят Х'сан'кор? Повярвайте ми, с това ще се справя по-лесно и по-бързо, отколкото с отиването в Храд Спайн!

— Не се шегуват — кралят ме фиксира със сериозен поглед и надигащият се нов изблик на смях заседна някъде в гърлото ми. Те наистина не се шегуваха. Вътрешно изстинах. Да се спусна в Храд Спайн за някаква си глупава вълшебна пищялка... Главата ми не го побираше.

— Нуждаем се от този Рог, майстор Гарет — елфийката ми говореше ласкаво, като на малко и капризно дете. — При това спешно. До началото на зимата, когато Неназовимия ще предприеме своята атака.

— Но защо аз?!

— Защото само хитър и изобретателен човек ще премине там, където ще се провали голям отряд войници или магове. Например най-добрият крадец в кралството. Да, да. Не бъди скромен. Ти си много по-известен, отколкото си мислиш.

— Означават ли това, че вече са правени опити да се вземе Рога? — опитвах се колкото се може по-дълго да отложам времето на отказа си.

— Сто хиляди демона! Да! Да не смяташ, че бихме се обърнали към крадец, ако не сме изчерпали всички други възможни способности да проникнем в проклетите катакомби? — Алистан многократно свиваше и отпускате юмруци. — Първата експедиция изпратихме още през зимата. Никой от спусналите се в подземията не се върнал, а тези, които останали на повърхността, орките ги посекли. Вторият отряд отиде в началото на пролетта. Отчитайки неуспеха на първата експедиция, ние изпратихме повече от сто души. Опитни войници, осем мага на Ордена, както и подкрепа от тъмните елфи, които станаха наши водачи в горите на Заграбия... И нищо, демон да ме отнесе! Осемдесет човека влезли в гробниците, а се върнал само един, побелял като снежна сова и напълно лишен от разум. Остатъците от втората експедиция се върнаха в Авендум преди седмица. Всичките осем мага така и останали под земята. Както и седемдесет и двама мъже, повече от половината от които бяха мои войници!

Слушах потресено. Осем мага, и вероятно не последните, както и няколко десетки войници от елитната гвардия на краля са тръгнали в неизвестното, в тъмната дупка под зелените сводове на горите на Заграбия, и не са се върнали...

— И сега решихте, че крадец ще направи това, което не са успели сто души — констатирах аз.

Интересно, в чия ли гениална глава е възникнала такава идея, и най-важното, защо? Какво ли ще стане, ако не се съглася?

— А ако откажа? — този въпрос си беше чиста риторика, както казва брат Фор.

— Барон Лантен все още е зад вратата. Ще се разходиш с него до Сивите камъни — ухили се Алистан.

Ясно. Значи така. Или си пъхаш главата в Храд Спайн, или умираш в Сивите камъни, и не се знае кое е по-доброто. Ако зависеше от мен, щях да избира Камъните, но тук, извинявай, можех да рискувам и да праметна целия този безумен Съвет.

— Съгласен съм — кимнах и се изправих. — Сега вече мога ли да си тръгвам?

Какво пък, получих реален шанс да изчезна, преди да стане съвсем напечено.

— Разбира се — кралят вяло махна с ръка и огромният му пръстен проблесна на светлината на свещите. — Значи приемаш

Поръчката?

Веднага седнах обратно в креслото. Исках да изиграя всички, считайки себе си за хитра лисица, а в крайна сметка изиграха мен. Да-а, вярно казва мълвата — във Вътрешния град има много хищници, способни с едно движение да разкъсат лисица.

Поръчка. Когато майстор-крадец отива някъде по заявка от клиент, той приема Поръчка. Поръчка, която скрепва сделката между крадеца и клиента по-силно и от злато. Приемайки Поръчката, крадецът се задължава да я изпълни, а в случай на неуспех — да върне капарото с лихва върху него. А клиентът се задължава непременно да заплати след изпълнението на Поръчката. Поръчката е ненарушим договор между майстора-крадец и клиента. И е невъзможно да се наруши, прекрати или измени без съгласието и на двете страни. Сагот внимателно следи за изпълнението на договора. Както казват майсторите, можеш да излъжеш мрака и дори да разтрогнеш сделка с него, но не и със Сагот. Наказанието ще последва незабавно. Например нещо от рода на това стражата да те хване на местопрестъплението или да те вкара в затвора; късметът може да обърне гръб на нощния ловец, или той ще се натъкне на нож в тъмна и съвсем безопасна преди уличка. И клиентът ще си изпати, ако без всякаква причина откаже да плати. Покровителят на крадците си затваря очите за апаши и дребни крадци, но не и за майсторите-крадци, работещи по изгодни поръчки.

Както разбрахте, загазих. За пореден път през последните няколко дни!

Да се откажа от Поръчката означаваше да призная, че преди малко съм лъгал за готовността си да сътруднича и ще ме затворят в най-гадната килия в Сивите камъни с изглед към Студено море. Да се съглася означаваше, че вече не мога да избягам, защото Поръчката щеше да ме държи здраво. От нея нямаше как да се откажа, освен ако кралят изведнъж не реши, че вече не иска този проклет Неназовим Рог. Ех, сбогом, нощни улици на Авендум и сандъци на мирно спящи богаташи! Ще трябва да се съглася.

— Какви са условията? — обърнах се примирено към Сталкон.

— До началото на януари трябва да доставиш Рога на дъгата в столицата.

— Заплащане?

— Петдесет хиляди жълтици.

— Капаро? — опитах се да запазя гласа си спокоен.

Петдесет хиляди... Разбира се, не половината кралство и не ръката на принцесата от приказките, но... С толкова пари спокойно можеха да живеят няколко поколения. Състоянието на някои барони и графове беше тройно по-малко от тази сума.

— Колко ти трябва?

За миг се замислих, колебаейки се. Все пак да носиш постоянно със себе си повече от триста жълтици означаваше да си търсиш белята.

— Двеста. Ще изкупя целия инвентар на магическите магазини в града. Трябва добре да се подготвя, преди да си пъхам главата в устата на огрите.

— Ще получиш парите на излизане от двореца. Между другото, не забравяй играчките си. Това ли е всичко?

— Ще ви помоля да кажете официалните думи, ако, разбира се, ги знаете, ваше величество.

— Моля Гарет-сянката да приеме моята Поръчка — произнесе кралят официалната формулировка на договора между крадеца и клиента.

— Приемам Поръчката — въздъгнах аз.

— Чуто — проблесна с глиги елфийката и пусна воала върху лицето си.

Нямаше нито гръмове, нито мълнии. Просто някъде там Сагот запомни и сега внимателно ще следи за изпълнението на сделката. Или не лично той, а неговите слуги. Най-важното беше, че ще трябва да изпълня Поръчката. Дори да умра, но да я изпълня, защото от съдбата не може да се избяга. И е абсолютно невъзможно да не се изпълни. Не мога да отида в Храд Спайн, да се скрия до входа, а след това да кажа: съжалявам, не стана, макар че опитах. Не случайно казваха, че Сталкон е умен. Той затвори всички пролуки и вратички, назовавайки огромната сума. Ако не успееш, ще трябва да върна капарото заедно с огромна лихва върху него. А такива пари аз няхах. Излиза, че Поръчката ще бъде нарушена.

— Проздравлейния, Гарет! — Кли-кли ми се поклони изящно и сгъна кривите си крачка, очевидно се опитваше да копира някакъв жест от непознатия за мен дворцов етикет. Смешно, трябва да призная, но в момента не ми беше до смях. — Сега ти си човек на краля.

Не знам какво толкова се привърза към мен. Може би лицето ми му хареса? Кой може да ги разбере тези откачени гоблени?

— Имам въпроси.

Всички „ваше величество“ бяха отложени за по-късно. Сега имаше само клиент, майстор-крадец и Сагот, който ни гледаше от небето или където там живееше.

— Да?

— Сам ли ще отивам?

Прокрадна ми се мисълта, че ако тръгна сам, едва ли ще се върна. Или ще се загубя в горите на Заграбия, или просто ще свърша — ще ме очистят някъде по пътя.

— Не. Но решихме, че този път отрядът трябва да бъде малък и трябва да се движи тайно. Нечии очи следяха първата експедиция. Слуги на Неназовимия, а може и още някой, не знаем.

— Колко малък отряд? — намръщих се аз.

— Лейди Миралисса и двама нейни съотечественици ще ви бъдат водачи в гората и ще ви прикриват магически.

— Стоп! — дори не обърнах внимание, че прекъсвам самия крал. Алистан се намръщи, но на мен не ми пукаше. Пред Поръчката всички са равни. — Вие казахте — магически... А колко мага ще дойдат с нас?

— Нито един — отсече събудилият се от съзерцанието на огъня Арцивус.

Замълчах за момент, разроших с нервен жест коса и казах:

— Току-що ми се счу, че сякаш казахте...

— Нито един — пак така твърдо каза архимагът. — Ние и така загубихме в тези проклети Костни дворци осемте най-добри. Всички магове ще са нужни по стените на града, ако вашето начинание завърши неуспешно.

Все по-лошо ставаше. По-добре направо да ни хвърлят всички в лабиринт на орките. По-малко ще треперим. Без добър маг в горите на Заграбия, а още повече в Храд Спайн, нищо не може да се направи.

— Освен тримата елфи с вас ще тръгнат и десетте Диви сърца, които придружаваха лейди Миралисса от Самотния великан. А също и милорд Алистан. Той ще командва вашия отряд.

Алистан ми хвърли кисел поглед. Явно не му харесваше идеята да пътува в компанията на крадец. Плъха и Дивите щяха да оформят стабилна група, с която да отблъснем неголяма група нападатели, ако

срещнем такива по пътя. Така че колко ставахме? Май петнайсет. Макар че какво се нареждам до тях? Аз трябва да си свърша моята работа.

— Добре. Когато тръгваме?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Тогава в края на седмицата — пресмятайки дните, казах аз.

— Какво?! — Алистан направи крачка към мен. — Подиграваш ли се?!

— Аз? Ни най-малко — поклатих глава, давайки на рицаря да разбере, че изобщо не съм си и помислял да се подигравам. — Трябва да купя оборудване и старателно да се подготвя за похода. Аз лично искам да се върна от Храд Спайн жив. Месец, може би два препускане до горите на Заграбия, макар че е съвсем приблизително и с огромен запас, месец в Храд Спайн и също толкова за обратния път до Авендум. Спокойно можем да се върнем към ноември — декември. Ако няма неприятни изненади, естествено. Ваше величество, трябва ми достъп до Кралската библиотека.

Шутът беше казал глупост. Можех прекрасно да чета.

— Това пък защо? — учуди се старият маг.

— Не искам да обикалям из Храд Спайн като загубил се идиот. Там и Неназовимия ще капне от умора. Имам нужда от планове и стари карти. Поне за тази част, която наричат човешка. Грок нали не е погребан на ниските нива?

— Не. Гробът му е на осмо ниво — архимагът поклати глава.

Вътрешно въздъгнах с облекчение. Най-сетне някаква добра новина. Макар и малка. Да се пъхам чак до нивата на огрите си беше чисто самоубийство. Просто нямаше да се добера жив до тях. Щяха да ме изядат още по пътя. А до осмо можеше да се рискува.

— Това е добре. Мисля, че в библиотеката има стари планове.

— Има — Арцивус кимна, а след това се поколеба и допълни: — Но съм сигурен, че гробът на Грок не е посочен на тях.

— Защо? — изуми се Миралисса, откъсвайки се от съзерцанието на изящна чаша вино.

— Маговете от Ордена са скрили информацията много старателно. Макар осмото ниво да не е двадесет и осмото, то не е строено от хора. Кой знае кой живее там и какви капани чакат нашия крадец?

— Не вярвам, че маговете от Ордена не са оставили никаква информация за гроба на Грок и за капаните в Храд Спайн — бавно започнах да кипвам. — Все някъде ще ги има!

— Има ги — кимна старецът и още по-здрavo се уви във вълненото одеяло.

— Къде?

Е, стига де! Хем иска да изпълня Поръчката, хем още се инати, стиска си някакви свои тайни.

— В старата кула на Ордена.

— А къде е старата кула на Ордена? — от стареца всичко трябваше да се измъкна с нажежени клещи.

— Някъде в Закритата част на града.

Тук вече окончателно осъзнах, че съм тотално загазил.

[1] в Ордена има ясно разделение по ранг. Маг на Ордена — една лентичка; Стихиен маг (притежател на сертификати от няколко школи) — две лентички; маг, допускан до съвета — три лентички; архимаг — четири лентички; магистър — пак четири лентички, но на върха на жезъла си има малка черна врана ↑

[2] Миранград е столица на съседното на Валиостр кралство Мирануех ↑

[3] батарен меч — вид дълъг меч, предназначен за битка както с една, така и с две ръце ↑

ГЛАВА 4

КРАЛСКАТА БИБЛИОТЕКА

Обещах на краля, че след седмица ще се върна в двореца, и сега имах цели седем дни за подготовка на съмнителното начинание — пътуване в Храд Спайн. Първото нещо, което направих на следващата сутрин, беше да отида в Кралската библиотека. Тя се намираше на същия онзи площад Грок, близо до къщата на покойния милорд Патийски, където съвсем наскоро бях по важна работа.

Естествено, да мина през главния вход беше прекалено голяма наглост и предизвикателство за всички благородници в кралството, така че аз заобиколих сградата отдясно, лавирайки в потока вече събудили се и забързани по важни задачи жители на града. Тясната уличка ме погълна в обятията си. В сивото здание на библиотеката имаше вход за служители. Приблжих до лявата желязна врата и силно почуках. Както винаги, най-нагло игнорираха скромната ми персона. Изчаках няколко минути и заблъсках с удвоена сила. Отново нищо. Да не би да спят вътре? Нищо чудно, тук няма чак толкова много посетители, още повече, че достъпът е разрешен само за благородници, свещеници и Ордена. На простолудието книги не са му нужни, то трябва да си храни семейството. След като изчаках още малко, аз заудрях така, че грохотът от юмруците ми стресна гълъбите от съседните покриви и те уплашено полетяха към безоблачното юнско небе.

Най-накрая ключалката изщрака, чу се издърпване на резе, после второ, и вратата леко се откряна. Посрещна ме полусляп и доста злобно гледащ старец. Не можех да вляза — вратата беше подсигурана с дебела верига, която спокойно щеше да удържи и самия Х'сан'кор.

— Какво си се разблъскал, хулюган? Махай се! Ако продължаваш, ще извикам стражата. Те ще ти дадат да се разбереш с алебардите! Ще ти насинят задника! — дядката пискливо се засмя.

Аз мълчаливо протегнах пръстена, преди да е затръшнал вратата под носа ми. Същият пръстен, който предната нощ ми беше дал кралят.

Старецът присви очи, тикна си носа в него, после отвори вратата и отстъпи встрани.

— Защо не каза веднага? Трябваше да го покажеш, а не да хулюганстваш. Хайде влизай, щом вече си дошъл!

Безсмислено беше да споря, че изобщо нямах възможност да покажа пръстена, затова просто влязох в библиотеката и старецът бързо хлопна вратата зад мен.

— Те постоянно се мъчат да ме докопат! Но аз съм пъргав! — захили се дядката и щастливо разтегна уста, показвайки изхабени жълти зъби.

— Кой те? — реших да се сближа все пак с пазача на библиотеката аз.

Старецът ме повика с кривия си пръст, огледа се, проверявайки за подслушвачи на страшната си тайна, и прошепна в ухото ми:

— Огрите!

Ха сега де! Ама че дядка. Съвсем се е побъркал сред книгите.

Старецът няколко пъти кимна с глава, убеждавайки ме в съществуването на дебнещи край библиотеката огри, и се затътри по тесния коридор някъде навътре в зданието. Нямах друг избор, освен да го последвам.

— За какво си дошъл? Да си обогатиш знанията? — кисело попита дядката.

— А-ха.

— Сигурно си ученик при някой магьосник?

— Да.

— Ами добре — подсмихна се старчето, без изобщо да ми повярва.

Около минута вървахме в мълчание по служебни коридори с приглушена светлина, идваща от тесни прозорци, преградени със стоманени решетки. През слънчевите лъчи проблясваха и искряха пращинки, наподобявайки снежинки. Чудех се колко ли ще вървим така?

— Каж ми тогава, ученико, за какъв дявол носиш „оса“ под плаща? — неочаквано хитро попита старецът, спря и ме погледна право в очите.

— Уау! Много добре виждаш — изумих се аз. — Откъде знаеш за „осата“?

— Откъде, откъде. Един доралисец ми проблея на ухото — измърмори старецът и продължи пътя си. — Тридесет години съм служил като разузнавач в Дивите сърца. Как няма да позная някакъв си пършив арбалет, пък ако ще да е скрит под плащ?

— Дивите сърца? При разузнавачите? Тридесет години?!

— Хайде, хайде.

Леле! Този дядка си беше направо ходеща легенда и герой! Но защо изобщо е станал пазач? Дивите по време на службата си натрупват не лошо състояние и могат спокойно да изживеят живота си в собствена къщичка, без да познаят нищета и бедност, а не да се сгърбват ден след ден, дишайки библиотечен прах.

— Да не лъжеш? — някак си не можех да повярвам, че пред мен е един от Дивите, пък дори и бивш.

Дядката изсумтя ядосано и нави ръкава на светлозелената си, проядена от молци мазна риза, показвайки татуировката на предмишницата си. Пурпурно сърчице, такива влюбените рисуват по стените, само че това беше със зъби. Диво сърце. А под него беше името на подразделението — „Шипка“. Да, дядото не лъжеше. Нямахше глупак, който просто ей така да си сложи татуировка на Дивите сърца, а още повече — на разузнавач. За такова нещо Дивите веднага щяха да отрежат ръката на негодника, независимо от възрастта му.

Подсвирих:

— Уау! А колко пъти си излизал на разузнаване? — Гарет-сянката изведнъж стана любезен, доколкото това беше възможно. Старецът заслужаваше малко уважение.

— Четиридесет и три — скромно промърмори дядото. — Чак до Ледени игли стигах с момчетата.

Едва не се спънах. Четиридесет и три излизания от Самотния великан! Това беше впечатляващо.

— Тежко ли беше?

— Ами да... — леко се отпусна дядото. — Стигнахме.

Тясното слабо осветено коридорче остана някъде назад и ние със стареца се оказахме в огромна, направо безкрайна зала. Безбройните маси и столове за посетители бяха празни, само на един седеше млад мъж в облекло на ученик на Ордена. Прелистваше някаква дебела прашна книга, като постоянно се секнеше в носна кърпичка. А на нас изобщо не ни обърна внимание.

Покрай стените на библиотеката се виеха тесни площадки, за да могат посетителите да стигат до самия таван за нужната книга. За да се прочете всичко, събирано в библиотеката в продължение на няколко века, един живот нямаше да е достатъчен. Огромните стелажи от черен заграбийски дъб стигаха високо-високо под куполообразния таван и изчезваха някъде в мрака, който не можеше да разпръсне дори светлината, струяща от високите прозорци със заострени сводове. По стелажите имаше стотици, хиляди книги, съхраняващи на пожълтелите си страници знанията на хиляди поколения сиалци. Само да протегнеш ръка и за миг ще попаднеш в друг свят, ще се потопиш в дълбока древност. Тук имаше книги, написани от полуслепи жреци, седнали до потрепващия пламък на свещ, фолианти на елфи, писали книги по пълнолуние, докато черната вода на Иселина, бавно течаща между корените на гигантски дървета, отразява жълтия лик на небесното тяло. Имаше и гномски книги (първоначално те пишели върху глинени плочки, после на тънки метални листи, а най-накрая изобретили печатна преса, надеждно съхранявана някъде в Стоманените шахти), книги на човешки магове, книги, писани от най-добрите умове на Сиала, както и книги, създадени от бездарници. Книги по история, култура, война, книги за света, магията, шаманството, живота, смъртта, за богове, хора, елфи, за стотици животни и други същества, за хиляди звезди и Сагот знае за какво още. Всички знания на света бяха събрани в тази древна библиотека, за чиято основа беше послужила библиотеката на Раненг, построена преди почти деветстотин години.

— Уау! — казах възхитено, вдигайки глава към тавана в напразен опит да видя в полумрака къде свършват тези стени на знанието.

Преди не бях влизал в библиотеки. Е, само в някои частни. Където вземах назаем определени редки книжлета за други, също толкова страстни любители на литературата.

— Така си е! — гордо каза старецът, сякаш той сам е написал всички тези книги. — Така че какво ти трябва, хулюган? — дядката пак започна да говори странно.

— В библиотеката пазят ли се стари планове на града? — попитах приказливия старец.

— Ами, има няколко... — измърмори неуверено.

— Трябват ми планове на територията, която сега наричат Закрита или Забранена. Трябват ми също и планове, всъщност всичко, което имаш за Храд Спайн.

Старецът подсвирна със свити устни, няколко пъти щракна с пръсти, гледайки замислено някъде зад мен, после ме погледна с бледи воднисти очи:

— Стъпваш по тънък лед, драги. Сигурно ще поискаш и карта с отбелязани местата на съкровищата на джуджета или гноми. Ако нямаше пръстен, бих те изхвърлил оттук, а и стражата щях да извикам. Че то вече всеки взе да се интересува от забранени от Ордена документи. И се влачат тук, влачат се. Пфу! Да вървим, а? — старецът се обърна и пое покрай рафтовете някъде в потайните недра на библиотеката.

— А кой се влачи? — внимателно започнах да го подпитвам аз.

— Ти, например. Археолог или както там ви наричат?! Защо не си стоите в къщите при момичетата?

— Кой друг?

— Ами идваха вчера едни — ядосано измърмори дядото, без да се обръща, и ме вкара в някаква малка стаичка с масивна желязна врата.

До стаичката стигнахме през много тесен и почти незабележим проход между два рафта. Изобщо нямаше да го забележа, ако дядото не се беше шумгнал в него.

— На теб приличаха. Също като теб мрачни и неразговорливи. Дойдоха надвечер. И те също ми навираха пръстен под носа. Малко по-друг, но не и по-малко влиятелен, можеш ли да повярваш. Давай, викат, дядка, плановете на града, на Забранената част. Добре, че не бяха толкова луди като теб. За Храд Спайн нищо не попитаха. Стигнахме. Чакай да отключи вратата.

Старецът започна да върти огромна връзка ключове, която измъкна някъде от джобовете си, и ругаейки, отключи стържещата от старост ключалка. Аз не му обръщах никакво внимание, а усилено се чудех: за какъв дявол и на още някой са му притрябвали картите на Закритата, или Забранената част на града? Дали кралят не е извикал още някой освен мен? Няма ми доверие? Или това са хора на някой друг? Кой друг? Например, Неназовимия? Настръхнах и потръпнах. Ама че съм! Огр да ме изяде! Пепел ми на езика.

— Ей! Да не заспа? Докога ще мръзна на това течение?! Размърдай се! — викът на бившия Див ме откъсна от тревожните мисли.

— Как се казваш, татенце? — попитах миролюбиво и се превих, за да не се ударя в ниския таван на мрачния коридор, непрогледен и водещ някъде в недрата на земята.

— Болт — измърмори дядото, запали приготвената факла и освети тъмния коридор. — Арбалетен болт^[1], това ми е името. Внимавай да не си строшиш краката, стълбите са стръмни. Всички забранени книги се съхраняват в подземно хранилище. Ще вземем каквото ти трябва и ще се качиш горе да четеш, иначе аз тук ще пукна.

— А правилата? — хитро попитах Болт. — Нали забранените книги не трябва да се изнасят от хранилището?

— Хм... а ти наясно ли си какво съм готов да направя с твоите инструкции на Ордена? Тези угоени магове изобщо не мислят! Да повоюват малко с огрите като мен и веднага ще захвърлят глупавите си правила. Никой няма да открадне тези боклуци. Изчиташ всичко, което ти трябва, а после аз ще го върна обратно. Внимателно, стъпалото е счупено.

Болт. Хм. Доколкото знаех, при Дивите сърца на много войници им давали прозвища, които заменяли истинските им имена. Новото име се давало за определени заслуги, постъпки, способности или заради характера на човека. Дивите се гордееха с новите си имена. Само елфите нямаха прозвища, тази раса прекалено много държеше на родовите си имена.

Арбалетен болт. Изглежда навремето старецът е бил майстор на арбалета. А може и да не е бил. Може просто веселите му приятелчета през нощта да са му пъхнали нагорещен арбалетен болт в гащите. Кой го знае как е получил името си.

Слязохме в малка тъмна зала, факлата не можеше да я освети цялата, старецът протегна ръка някъде в тъмното и нещо изщрака. Избухна ослепителна слънчева светлина, от изненада аз затворих очи и за по-сигурно ги прикрих с ръка.

— А-а, изплаши ли се?! — доволно се закиска дядката. — Спокойно, не се страхувай. Отвори очи.

Отворих очи, бавно привиквайки към ярката светлина. Малката зала с метални рафтове беше същата като тази горе, пълна догоре с

книги и свитъци. А под тавана висеше ослепителна кръгла топка, приличаща на малко ярко греещо слънце.

— Това джуджетата го измислиха. Да не мислиш, че те в своите пещери тичат в тъмното и си блъскат челата в стените? Не... С такива светилници си светят. Магия! Нашият Орден изобщо не може и да мечтае за такова нещо. Шарлатани! А ето джуджетата поставиха една такава свещ тук, а и в двореца на краля има десетина в мазетата. Вярно, не знам колко пари са смъкнали от краля. Но, съгласи се, удобно е.

Аз кимнах.

— Добре, чакай тук, не пипай нищо и не си навирай дългия нос никъде. Аз ще отида да взема каквото ти трябва — дядото намръщено ме изгледа, проверявайки правилно ли съм го разбрал.

Направих, доколкото можах, най-безобидната си физиономия, но Болт презрително изсумтя, давайки ми да разбера, че не ми се е получило и него няма как да измамя, след което изчезна между рафтовете с книги. Цялата ми безобидност незабавно отлетя от мен и аз тръгнах да обикалям и да чета заглавията на книгите. Почти всички бяха на непознатия за мен език на орките. Само няколко книги за магия и история на кралската династия бяха на човешки език. Погледът ми се плъзна, а след това спря на неголям стелаж. Свитъци. Магически свитъци. С огромни завъртени букви на стената над свитъците беше написано: „Бойни заклинания! Руническа магия. Достъпът до свитъците е разрешен само за архимагове на Ордена след получаване на разрешение от Съвета!“

Странно, защо бойни заклинания на руническата магия се търкаляха така открито. Всеки минаващ, като мен например, можеше да открадне тези нахвърляни, навити на руло листа пергамент.

Небрежността ще погуби този свят. Бързо се огледах, грабнах от купчината прашни свитъци най-новия, този с черната панделка, и го скрих в пазвата си. След това се отдръпнах в очакване на стареца. Постъпих като дребен крадец, но предполагах, че свитъкът още дълго време няма да е нужен на никой, а на мен може да ми послужи в Храд Спайн.

Недостатъкът на всички свитъци е, че са за еднократна употреба. Прочитай формулата, правиш заклинанието, и може да изхвърлиш безполезния пергамент. Магията унищожава думите, изтрива ги както

от свитъка, така и от паметта на прочелия го. Няма нужда да си магьосник, за да активираш заклинанието, изписано на свитъка. Достатъчно е само да можеш да четеш.

Някъде зад книжните рафтове се дочу кашлянето на Болт, а след това се появи и самият той, носейки в ръце две книги. Едната беше в здрава подвързия от волска кожа и с поизтъркани златни букви, а втората — малка и толкова овехтяла, сякаш всеки момент ще се разпадне на прах в ръцете на стареца.

— Един огр едва не ме докопа — изръмжа старецът и ми пхна в ръцете двете книги. — Под стелажите се беше скрил, гадината. Е, какво стоиш като пън? Размърдай копита, или си решил да живееш тук?

— Това ли е всичко? — недоумяващо попитах аз, гледайки двете книги. — Очаквах повече.

— Стига глупости. В голямата са плановете на Авендум, чертани преди четиристотин години, а малката е за Храд Спайн. Писана е не толкова отдавна, но състоянието ѝ е ужасно. А карти на Храд Спайн тук няма. Тях маговете преди много векове са ги прибрали в кулата си. Останали са книги на оркски. Ти нали не разбираш езика им? Ето на! Така че не мрънкай. Хайде да се махаме. Доведох те тук книги да вземеш, а не да се пулиш като доралисец на кобила.

Старецът изгаси слънцето на джуджетата, измъкна факлата от скобата, където я беше сложил на слизане, и с пъшкане започна да се изкачва по стълбите. Целия път обратно изминахме в мълчание. После старецът все така мълчаливо заключи железната врата и ме заведе до една маса, но не в читалнята, а до поставената в обособен малък кът, заобиколен от книги, и мърморейки нещо под нос, хлътна в коридора, от който съвсем наскоро ме беше вкарал в библиотеката. Бях съвсем сам в тази пуста, изгубена сред книгите заличка. Като цяло жителите на Авендум не обичаха много да задълбават в царството на знанието, а пък на това място още по-рядко би се появил човек.

Започнах изследванията си с най-простото и лекото. Оставяйки настрана малката книжка, придърпах към себе си тежкия том с картите на града. Бяха ги подвързали и превърнали в книга. Страниците от тънък пергамент тихо шумоляха под пръстите ми, докато ги прелиствах в търсене на интересуващото ме място в Авендум. Чертежите в книгата поразяваха със своята яснота и детайлност.

Веднага се виждаше, че са изработка на старателните джуджета. Само техните големи, акуратни ръце можеха да нанесат линиите с такава чистота и любов. Заедно със страниците пред очите ми прелитаха улиците на Авендум, неговата история. Това, което ми трябваше, открих след четиридесетата страница. Забранената територия. Разбира се, тогава маговете от Ордена още не бяха се сблъскали с Рога на дъгата, превърнал пет улици в прокълнато място, отделено с магическа стена от останалата част на града. Три успоредни улици, тръгващи от Пристанищния град в посока града на Занаятчиите. Улици Спящата котка, Човешка и Гробищна. Последната в единия си край свършваше в старо гробище, където навремето са погребвали мъртвите.

Сега всички ги погребват извън града, на брега на Студено море, но по-рано, когато Авендум е бил малък, гробището се е намирало в чертите на града. Под прав ъгъл на улица Спящата котка минаваше улица Магьосническа, която плавно преминаваше в площад, на който се намираше старата кула на Ордена. По-нататък площадът преминаваше в улицата на Покривчиите. Обхванах с поглед цялата карта, стараяйки се да запомня всички тези улици, къщи и пресечки. Наречете ме глупак, но аз никога не съм копирал планове и карти върху пергамент. За какво ми е тогава главата? Запомнях, осъзнавайки, че ще бъде сравнително лесно да се проникне в Закритата територия, но какво лице ме чака там? Макар че не би трябвало да има нищо страшно, иначе страшното отдавна щеше да се промъкне през магическата стена на магьосниците от Ордена. Най-много да има ходещи мъртъвци, от които винаги можеш да се отървеш с едно добро бягане.

Както и предполагах, тези улици заемаха голяма част от сегашния град, и бяха много по-големи, отколкото се надявах. Няколко от сегашните улички спокойно можеха да се поберат в най-малката от тези в Закритата територия — улица Човешка. Предстоеше ми трудна задача, но така или иначе трябваше да вляза в старата кула на Ордена, ако исках да намеря гроба на Грок. Не разбирах, как предишните две експедиции са тръгвали за Храд Спайн, без да знаят къде да търсят Рога? На какво са разчитали?

Някъде около обяд все пак успях да натъпча в главата си всички тези къщички и пресечки на Забранената част. Отпуснах се изтощен на стола, затворих дебелия том и го избутах настрана. Стомахът ми безцеремонно напомни, че е празен. Попитах минаващия покрай мен

Болт дали не може да ми донесе или да ми купи нещо за ядене. Получих само свиреп поглед и подмятане, че коремът трябва да се пълни в ресторанта, а не в хранилището на знания. Решавайки да сменя подхода, аз извадих малка сребърна монета и я завъртях на масата. Преди още монетата да спре, Болт я сграбчи като сврака лъскава дрънкулка и хукна нанякъде между книгите и свитъците. В крайна сметка се върна с огромно количество храна и четири бутилки кисело червено вино. Не беше пожалил монетата и мъкнеше пиене за цяла рота. Обядвахме на същата маса, като само избутахме книгите настрана. За половин ден така и никой не посети сградата на библиотеката и аз, оглозгвайки безвкусното жилаво пилешко бутче, започнах да разбирам колко самотен и тъжен се чувства старецът тук. Междувременно Болт наблюдаваше основно на виното. Като утолих глада си, аз отпратих стареца някъде по-далеч да не ми пречи, и той се махна, като отнесе бутилките вино и храната.

Взех малката книга, на която с черни букви беше написано: „Храд Спайн. Нощна мистерия, обгърната със смърт. История и предположения. Научна работа на маг Далистус Снежния от Ордена на Авендум“.

Хм. Ще е интересно да се прочете. Макар да не смятах, че ще науча нещо ново. Префърцунени букви и гравюри, карти, рисунки на неизвестни същества. Страшната история ме грабна и потопа в старата епоха на тайните.

Храд Спайн — това беше оргското название. Ако се преведе на човешки език, ще бъде Костните дворци. Но тъмните елфи казват, че човешкият език не е в състояние да предаде всеобхватния ужас, който бяха вложили огрите в тези две думи. Никой не знаеше кой и в коя от епохите е създал Храд Спайн. Чия мисъл и сила е дълбала толкова навътре в недрата на земята, създавайки дълбоки кухни и пещери, по-късно превърнати в архитектурни чудеса на северния свят, а още по-късно — в свят на Тъмнина и Ужас. Първите, намерили Храд Спайн, били огрите, преди още да отидат в Безлюдните земи. Тогава дори и орки е нямало, да не говорим за хора. Огрите изследвали Храд Спайн дълго, много дълго. Именно в Храд Спайн те разгадали тайните на Кронк-а-Мор. За появата на огрите нищо не е известно, но те се появили в Сиала много по-късно от неизвестните строители, положили основите на Храд Спайн. Казват, че силата и мощта на магията на

огрите идва от Костните дворци, където те открили древни записи на неизвестна раса, живяла в Сиала дълго преди пристигането им.

Дълбоко, дълбоко под земята още незатъпелите огри открили гигантски зали и пещери. И започнали да използват Храд Спайн за гробище, като защитавали гробовете с ужасни проклетия. После, когато огрите отишли на север, в Храд Спайн намерили своя последен дом костите на орки и елфи. Въпреки че воювали помежду си, те все пак успели да създадат под земята великолепни дворци, които зашеметявали с красотата си съвременниците. Милиони били погребани в Храд Спайн.

Изящни тавани, колони, фрески, зали, статуи и коридори — това е бил Храд Спайн в онези времена. В Храд Спайн орки и елфи работили съвместно. Това било единственото място, в което действало примирие между далечните роднини. И едните, и другите избягвали нивата на огрите. И двете раси разбирали, че от магията на огрите не може да се очаква нищо добро. И на елфите, и на орките напълно им стигали по-горните нива на дворците. В течение на осемстотин години двете раси достроявали и разширявали Костните дворци. Храд Спайн бил цяла една отделна страна, гигантска и поразяваща въображението с размерите си. Това бил един подземен свят на красота, тайни и забрава. Огромен, живеещ свой си, мъртъв живот. Расите на орките и елфите като трудолюбиви мравки изграждали все нови и нови зали, гробници и коридори дълбоко, дълбоко под земята. По трудолюбие те надминали дори гномите и джуджетата, които понякога идвали в Храд Спайн и се дивели на красотата и величието на това място. Но в крайна сметка кръвожадността на орките и ненавистта на елфите си свършили работата и в това свещено и за двете раси място се проляла кръв. Всяка раса започнала да залага на територията обикновени и магически капани за врага. Подземните зали се тресели от тъмно шаманство и потънали в кръв. В крайна сметка и орки, и елфи престанали да се чувстват в безопасност в Храд Спайн. И Костните дворци били изоставени, а в последствие, със смъртта на старите строители, разположението на капаните и лабиринтите на ниските нива били загубени. Храд Спайн заприличал на гигантска многослойна торта, разпростряла се в дълбочина и ширина на десетки левги под земята. Имало нива на огри, на орки и на елфи. Зали, коридори и пещери. Гробници, съкровищници и магически стаи. Всичко, което било в Храд

Спайн, се превърнало в гигантско, здраво преплетено и неразделимо кълбо. По времето, когато орките и елфите напуснали тези зали, в Храд Спайн дошли вече появилите се в света на Сиала хора. Те също не посмели да се спуснат в ниските нива на Храд Спайн. Невероятно, че на нашата раса им стигнал ума за това. На хората им били достатъчни само трите горни нива, за да погребват войните си. Храд Спайн станал най-великата и легендарна гробница на Северните земи. С честта да бъдат погребвани там удостоявали само войни, сражавали се храбро на бойното поле, а също така аристокрацията и видни обществени личности. Там погребали Грок, а после, веднага след като започнали проблемите със Закритата територия, и онзи прокълнат от боговете Рог. При това много по-дълбоко, отколкото всички други хора. Чак на осмото ниво, което принадлежало на елфите и орките. А преди около двеста години се случило това, което се случило. Никой не знаел какво точно било и защо се е случило. В Храд Спайн се пробудило Злото. Злото от костите на огрите, защитено от тъмното шаманство, което през всичките тези векове дремело на ниските нива на подземната страна. Злото се пробудило, после събудило мъртвите и още някой. Издигнало се до най-горното ниво, но не излязло от пределите на Храд Спайн, разположило се в древните дворци и повече никой не е слизал в тези места. Освен маговете, носили Рога до гроба на Грок.

Скоро гората на Загравия погълнала входовете към тази подземна страна, скривайки завинаги нощния ужас под зелената си корона. През вековете страховитите истории за Храд Спайн станали още по-ужасни и мрачни. Само веднъж, преди около четиридесет години, тук се спуснали тъмните елфи, за да оставят завинаги водача на клана на Черната роза, но успели да свалят тялото на загиналия в битка с орките елф едва до четвърто ниво. Оставили го там и бранейки се от съществата на нощта, тръгнали обратно, като постоянно губели жива сила. В крайна сметка само жалка част от елфите успяла да излезе на слънце. И ето сега аз трябваше да отида в това мрачно място, без да мога да се надявам на нещо, без да имам ясни карти на нивата и залите, без да знам разположението на капаните, както и на самия гроб на Грок, който фанатизираните магове от Ордена бяха направили не на човешките нива, а чак на осмото, елфското. Надявам се, че в старата кула на Ордена, поне така уверяваше Арцивус, все пак ще намеря поне

карти на Храд Спайн и план, на който е посочено местонахождението на Рога.

Някъде по средата на изучаването на сравнително новата, но опърпана книга на масата до мен седна вече успелият да се накваси Болт и започна да разказва за живота и службата си в Самотния великан. За битките с орки и свенове, в които стрелял с верния си арбалет. Аз не обръщах внимание на пиянските му истории, просто от време на време машинално кимах с глава, продължавайки да изучавам историята на Храд Спайн. Привечер явно и на самия старец му омръзна да приказва и той, наприказвал се най-накрая, помоли да разгледа арбалета ми. Вдигнах поглед от книгата и го погледнах изненадано.

— Какво си се опулил така? Страхуваш се, че съм пиян и ще се нараня? Аз съм ползвал арбалет още когато ти, сополанко, дори не си бил роден! Дай го, нищо няма да се случи!

Аз се поколебах за момент, после мълчаливо извадих изпод наметалото миниатюрното оръжие и го подадох на Болт, като предварително проверих предпазителя, блокиращ болта при неволно натискане на спусъка. Старецът грабна арбалета от ръцете ми и цъкайки възбудено с език, го претегли в ръка и се прицели някъде зад мен. Много бързо намери предпазителя и веднага го свали. Започнах да съжалявам, че оставих оръжието заредено. После старчето, явно задоволило любопитството си, постави арбалета до себе си, наля си нова чаша вино и продължи да разказва за живота си в Самотния великан. А аз отново се потопих в книгата и се откъснах едва късно вечерта, когато Болт пронизително изкрещя в ухото ми:

— Огр!

Викът на Болт беше толкова неочакван и силен, че аз заедно с масата паднах назад и болезнено си ударих главата в дървения под. През болката видях как в масата се заби тежка стрела, пробивайки книгата за Храд Спайн. Стрелата още вибрираше, а Болт вече беше грабнал арбалета и без да се цели, стреля някъде нагоре. Чу се вик на болка, примесен с ярост и изненада. Обърнах се към викация, очаквайки да видя истински огр, какъвто никога не бях виждал. Оказа се, че не е огр, а само моят стар приятел — Бледия, стиснал с лявата ръка дясното си рамо, от което стърчеше арбалетен болт. Малкият му лък от степите на Унгава се търкаляше на една от площадките, където

Бледия се беше качил с намерението да ми пусне стрела в гърба. За миг погледите ни се срещнаха, после едновременно се задвижихме. Сkochих и без да обръщам внимание на болката в главата, грабнах арбалета от ръцете на пияния старец и се втурнах по стълбите, водещи към площадката, като отвлечено си помислих, че Болт не случайно е получил своето име. Да си мъртво пиян и да улучиш от такова разстояние почти без да се целиш, пък дори и в рамото. Определено е майстор.

Междувременно Бледия се метна в един от полутъмните коридори на втория етаж. Хукнах след него, опитвайки се да забравя за болката в тила, като в същото време издърпвах с треперещи ръце тетивата на арбалета. За щастие джуджетата бяха снабдили оръжието ми с допълнителни пружини и ръчки и от мен се искаше само да натисна късо лостче, за да може опънатата тетива да заеме мястото си. Бързо поставих нов стоманен болт и го изстрелях в мяркация се в далечината гръб на Бледия. Явно доста силно си бях ударил главата, защото пред очите ми още святкаха искри и болтът не попадна в беглеца, а се заби в една от книгите на стелажа, покрай който Бледия тъкмо минаваше. Той чу звъненето на тетивата и удара на болта, рязко се обърна и замахна със здравата си ръка. Аз доста непохватно рухнах на пода и хвърления нож прелетя над главата ми, удари се в един от стелажите и падна на пода. Когато скочих на крака, Бледия вече го нямаше. Прозорецът на втория етаж зееше широко отворен. Презаредих наново арбалета, приближих до прозореца и предпазливо се наведох навън, готов във всеки един момент да се отдръпна, ако Бледия не беше избягал, а само се беше скрил отдолу. Но нощната улица беше пуста, светеха само няколко фенера и аз бързо затръшнах прозореца, за да не се вмъкне нещо от тъмното, като искрено пожелах на Бледия тази вечер някоя особено гладна твар да го изяде.

— Огрът избяга ли? — плесна с ръце Болт, когато се върнах на долния етаж.

После измъкна стрелата от книгата и занарежда цветисти ругатни към цялото племе огри, повредили стария ръкопис.

— Няма да стигне далеч. Ти добре го подреди — успокоих аз стареца.

Явно Маркун вече не чакаше постъпването на Гарет в гилдията и беше решил да ме изпрати при Сагот, за да послужи за пример на

другите непокорни. Трябва да направя нещо по въпроса.

— Да, добре го подредих — важно кимна с глава дядото, хлъцна и леко се олюля под порива на невидим за мен вятър.

— Благодаря ти, Болт, много ми помогна. Времето напредна, ще се прибирам в къщи.

Научих всичко, което ми трябваше, и за голямо мое съжаление щеше да се наложи да направя посещение в Забранената част на града, а за това трябваше нормално да си отспя.

— Върви, приятел — неочаквано се просълзи старецът и извади някъде изпод дрехите си доста сериозно ножче. — Ние с теб ще ги накълцаме тези огри!

Като нищо с това извито острие можеше да кълца не само огри, но и самия Неназовим.

Пъхнах в ръката на стареца малко злато, надявайки се, че нито един нехранимайко в града няма да узнае за позорната ми щедрост, и излязох в нощта.

[1] болт — много къси, но дебели и тежки стрели с метален накрайник, използвани за стрелба с арбалет — бел.пр. ↑

ГЛАВА 5

НОЩНИ ИЗНЕНАДИ

Знаете ли какво може да бъде по-лошо от разярен доралисец? По-лошо от разярен доралисец могат да бъдат само няколко разярени доралисци. Десетина от тези полухора-полукози с яростни викове ме преследваха през нощния Авендум, крещейки с цялата мощ на здравите си дробове. Тесните улички на Пристанищния град не позволяваха на съществата да ме стигнат едновременно и им се налагаше да тичат в колона, чаткайки с копита по каменната настилка, като блееха раздражено, когато на пътя им попадаха щайги или бъчви и трябваше да забавят скорост.

Нищо през тази нощ не предвещаваше спринтирането ми по нощните улици на града. Тъкмо се бях върнал от Кралската библиотека и отварях вратата на новата си, смея да кажа, тайна бърлога, когато от тъмното, с чепати тояги в ръце и блеейки зловещо, ми се нахвърлиха доралисците. Спаси ме само вродената ми реакция и глупостта на нападателите: козлохората се сблъскаха помежду си с надеждата да се доберат първи до нещастната ми глава. В резултат на прага се получи задръстване. А аз офейках.

И ето вече двайсет минути аз, нещастния и ненаспания, не спирах да тичам, надявайки се да се отърва от преследвачите си. Тварите крещяха и блееха някъде зад мен и изобщо нямаха намерение да изостават от каръка Гарет.

Никой не скочи върху мен от тъмните улички на града, настоявайки за портфейла ми. Всички пияници и нощни гуляйджии, които все още не се бяха прибрали по къщите си, забелязвайки гонитбата, като с магия изчезнаха от пътя. Дори създанията на нощта чуваха яростните викове на преследвачите ми и не смееха да излязат на светло, за да не се изпречат на вбесените кози. Пристанищният град свърши и аз хлътнах в мрежата от улички на Занаятчийския град, избягвайки квартала на Маговете. Магьосниците бяха хора капризни и заядливи. Те първо здраво ще ударят по събудилата ги крещяща тълпа

и чак после ще тръгнат да гледат кой е виновен и какво да правят със случайно пострадалата от магията стена и дали трябва да я чистят от пепелта, останала от викащата и тичаща компания.

Започнах да се изморявам и за да тичам по-лесно, рязко дръпнах връзките на плаща. Черната тъкан се плъзна и падна на земята. Стана по-лесно за бягане, но не много. Много ми се искаше да хвърля и арбалета и ножа, но сериозната им цена ме спря от тази животоспасяваща, но глупава от финансова гледна точка постъпка.

Ако спра, с арбалета със сигурност бих избил няколко преследвача, но останалите щяха да ме докопат и да ме смелят от бой. Смъртоносно. Затова ми оставаше само да бягам, още повече, че с мен не беше дори чантичката ми с магически атрибути.

Зад гърба ми се раздаде изненадано и радостно блеене, явно тварите бяха намерили плаща ми и бяха спрели, чудейки се къде може да съм отишъл. За мое щастие, доралисците са лоши бегачи, въпреки, че имат копита, а на туй отгоре са и невероятно тъпи. Но по-добре не им го казвай в лицето, защото те са отмъстителни същества и е много вероятно да получиш рога в ребрата. Няколко пъти доралисците от степите на Унгава се опитвали да наложат козешките закони във Валиостр, но Сталкон Шести, пращадото на нашия славен крал Сталкон Девети, им дал да се разберат на самонадеяните кози и ги гонил чак до степите на Унгава, принуждавайки ги да подпишат мирен договор. Оттогава Валиостр и доралисците някак си успяваха да живеят заедно, въпреки че общността на козлите в града наброяваше над двеста създания. Единствената причина, поради която търпяха тези рогати и свадливи същества, бяха конете. Доралиската порода коне бяха най-бързите и издръжливи коне в света. В Султаната и при елфите за тях плащаха огромни суми. Спрях рязко в някаква пресечка, мисля, че беше улица Месарска, да си поема дъх. Тези същества май крещяха нещо, когато влязох в бърлогата си. Нещо от рода на: „Дай си ни коня!“ Съвсем бяха затъпели тези доралисци. Аз съм майстор-крадец, а не конекрадец. Или беше някаква досадна грешка, или някой ме беше натопил. Но кой от стотиците ми недоброжелатели би го направил? Поредната машинация на Маркун? Х'сан'кор да ме удуши! Що за седмица! Пълен карък. Да можех само да изчезна за месец-два.

От съседната улица отново се раздаде блеене и приближаващ се тропот на копита. Доралисците очевидно най-накрая бяха осъзнали, че

не мога да съм в захвърленото наметало и бяха продължили преследването. Дали да не се скрия в сенките? Отдавна бих го направил, ако не беше отличното обоняние на козлите, както твърдяха всички. Аз не вярвах особено на тези слухове, но да рискувам и да проверявам лично точно сега не ми се искаше. Но така не можех да продължавам. Скоро съвсем щях да каталясам и съществата ще ме хванат жив, но безсилен. Или тези отчаяни викове на козите ще привлекат нечие внимание към мен. Например, на нощните създания. Ще трябва да предприема крайни мерки. Бръкнах в пазвата си и извадих оттам съвсем наскоро взетия от библиотеката свитък с бойно заклинание. Ех! А исках да го взема при Костните дворци и да го използвам там.

Бързо скъсах черната лента и разгънах свитъка. Не знаех как действа заклинанието, но трябваше да побързам. Воплите на доралисците приближаваха. Присвих очи, за да видя малките къдрави буквички по-добре на лунната светлина, и започнах да чета:

— Лаосто с'ха ф'надра коли сет! И'хна аж жааах'ида!

Езикът ми отчаяно се кълчеше, опитвайки се да произнесе непроизносимото. След магическите фрази аз с театрален жест насочих ръка в посока приближаващите се доралисци.

Нищо не се случи.

Ама наистина съвсем нищо. Стоях като глупак на сред полутъмната нощна улица с протегнатата ръка и с отворена от удивление уста. Рунната магия от свитъка не беше сработила! А може да не съм прочел правилно заклинанието?

Добре, още веднъж! Погледнах към свитъка, изругах и го захвърлих настрани. Мастилото беше изчезнало, буквите се бяха разтворили, очевидно бях произнесъл правилно гадните слова, но тогава защо, демоните да ги вземат, не действат? Реших, че като разсъждавам на едно място, съм прекрасна цел за доралиските тояги и по-добре да обмислям неприятната ситуация в движение. Няколко минути по-късно, когато парливата пот се стичаше в очите ми, а белите ми дробове свистяха като ковашките мехове на гномите, стана ясно, че абсолютно нищо не мога да измисля. Козлите може и да не бягат бързо като хората, но упорството им е по-голямо. Доралисците са като имперски кучета — ако хванат, не пускат.

Край! Нямах сили да бягам повече, още минута — и ще падна на земята. Да става каквото ще!

Прилепих се до хвърляща плътна черна сянка стена. В носа ме удари остра миризма на прясна риба. Вонята беше ужасна. Което си беше добре, тварите можеха да не помиришат Гарет, а рибата. Арбалетът беше зареден и аз замрях, стараейки се да дишам през устата, за да не припадна от разтърсващия аромат.

Появиха се само няколко мига по-късно, пъхтейки и пъшкайки, като вървяха в колона и се оглеждаха, а в ръцете си стискаха къси чепати сопи. Козите глави с бради и малки, но остри рога стояха на масивни мускулести човешки тела. Ако не бяха главата и копитата на краката, спокойно биха минали за пристанищни докери.

— Ек — изтърси нещо първият от дузината ловци за главата на Гарет на козелския си език.

— Бек — възрази му доралисец със счупен рог и задуши въздуха.

Рибната воня го удари в муцуната и той кихна. Леко се отпуснах. Съществата бяха съвсем близо, на една ръка разстояние, но рибната миризма убиваше всички други, включително и моята.

— Къде-е-е може да изче-е-езне-е-е? — заблея първия на изкривен човешки и в потвърждение на nelаскавите си чувства към невинния Гарет удари с тояга по стената на съседната къща.

Посипа се натрошен камък.

— Напре-е-ед е-е-е побе-е-е-егнал — извика някой от тълпата доброволни палачи. — Към Вътре-е-ешния град на чове-е-еците-е-е.

— Той ни открадна коня! Нашият кон!

— Да! Да! Нашият! Трябва да го хване-е-е-ем! — завикаха хорово.

— Да го хване-е-е-ем! Напре-е-е-ед! — първият махна с ръката, стискаща тояга, и с тромави кози подскоци създанията се втурнаха покрай мен по тихата уличка и изчезнаха в рехавата, току-що започналата да се появява мъгла.

Заслушах се в отдалечаващия се и заглъхващ в мъглата тропот на копита, искрено пожелавайки на новите си приятели докато бягат из града да се наврат в някакви неприятности, и надявайки се, че Орденът, начело с Арцивус, още не са измислили начин как да прогонят нощните създания от града. Сякаш в отговор на малкото ми мислено отмъщение някъде от мъглата и мрака се раздаде уплашено

блеене, а после ревът на дузина прегракнали от пиене градски стражи. Явно момчетата наистина се бяха уплашили, когато от тъмното върху тях са скочили някакви с блеещи гласове. И сега стражите са се опомнили и са решили да отмъстят за мимолетния си страх, опитвайки се да хванат обикалящите посред нощ доралисци и да ги вкарат в затвора или дори да ги спукат от бой. Прилепих се обратно до стената, осъзнавайки, че ще ми се наложи поне още няколко дълги и уморителни минути да се наслаждавам на рибешката воня. Цялото стадо изтропа покрай мен. Трябва да отбележа, че сега бягаха много по-бързо, отколкото когато ме преследваха. Май могат да бягат и по-бързо от мен, демоните да ги вземат! Козлохората се блъскаха един друг, бутаха се с лакти и противно блееха, стараейки се по-бързо да се отдалечат от стражите.

Стражите сигурно повече от всеки друг в града не обичаха доралисците. Тези същества и при най-дребния повод налитаха да се бият или да чупят, а често дори и без повод. А мъмренията за нарушенията на реда ги правеше барон Лантен и той на свой ред насочваше подчинените си.

Доралисците изчезнаха в мъглата и на сцената се появиха около тридесет надъхващи се от собствената си храброст оранжево-черни служители на гъвкавия и корумпиран закон на Валиостр. Те викаха, свиреха и дюдюкаха в опит да вземат реванш. Стражата изтропа покрай мен и също изчезна. Доралисците днес щяха доста да потичат — първо от покрайнините на Авендум до центъра, а сега обратно пак към покрайнините. А ако стражата успее и да ги хване — няма да им се размине и солидна сума в злато. Изчаках още малко, за всеки случай, за да съм сигурен, че няма да се сблъскам нито с първата, нито с втората група любители на нощни бягания.

Нищо, тишина. Само прилепи, появили се в града някъде от юг, пърхаха в звездното небе, а понякога се гмуркаха в облака жълта мъгла, разсичайки го с ципестите си криле, улавяха нощни пеперуди и отново се насочваха в небето.

Интересно, какъв ли кон търсеха от мен доралисците? И защо бяха решили, че аз съм им го откраднал? Защо му е на Гарет кон — за това можеха да помислят с козите си мозъци? Мда. Съвсем забравих. В тези глави просто не би могло да има мозъци. Както казваше брат Фор: „Мозъкът на доралисците има само три гънки. Първата отговаря за

съня, втората — за плюскането, а третата — за размножаването“. Удивително е как тази фраза въздейства на доралисците! Един познат на Фор глупашки я беше казал на Пазарния площад и беше пребит почти до смърт от разярените кози.

Заслушах се в тишината на нощта. Тихо. Мога да отида, трябва да отида в къщи, да взема важните и ценни неща и отново да сменя бърлогата си. Аз никога не се задържах дълго на едно място, за мен това беше недопустим разкош и риск смъртоносно да застраша здравето си. Ще се скатая някъде в дълбините на Пристанищния град, на самото дъно, където не би се осмелил да дойде нито барон Лантен, нито проклетите доралисци, нито милорд Алистан Маркауз — Плъха. Макар че този последния за мен би се спуснал в самия мрак и би ме влачил за яката до килима на любимия си крал.

Тъкмо понечих да пристъпя от сенките, когато някой много здраво ме сграбчи за гърдите и с удивителна лекота ме вдигна на височина около три ярда над земята.

Шокирах се. И се уплаших. И отворих уста, за да закрепя. И вдигнах арбалета, който през цялото това време оставаше в ръката ми, възнамерявайки да стрелям. И погледнах към нападателя.

Викът застина още някъде в корема ми. Арбалетът внимателно и тихо се отпусна. Много се надявах, че агресията ми е останала незабелязана за това създание.

Така... Висях на височина около три ярда, внимателно въртях крака в отчаян опит да намеря опора, а за гърдите здраво ме беше сграбчил... Е, предполагам, че все пак беше демон.

Огромният торс стърчеше направо от сивата стена на сградата, към която съвсем доскоро бях прилепен, криейки се от доралисците. Тялото на чудовището плавно влизаше в стената и изчезваше някъде там. Две огромни и също така сиви, като стената, ръце здраво ме държаха за гърдите. Главата... тук аз, прощавайте, ще пропусна описанието на новия си нощен приятел. Изглеждаше като демон. Искам да кажа, стандартен набор от зъби, способни да преполовят рицар заедно с облекения му в броня кон, вонящ дъх — явно от него всички плъхове на левга оттук са измрели, хищна цепка на кехлибарените очи със змийски зеници. Така че муцуната на демона спокойно можеше да накара дори родната му майка, ако, разбира се, изобщо има такава, да се самоубие, ужасена от сътвореното.

Създанието присвиваше жълтите си очи, явно оценяваше Гарет, който просто искаше да се прибере вкъщи и на никого не желаше зло. Някак лошо го оценяваше. Така джуджето-скъперник разглежда парчето месо в магазина. Дали него да избере за вечеря?

— П-привет — колкото може по-вежливо и спокойно казах аз, въпреки че туптенето на сърцето ми го чуваха всички будни жители на града. — Аз съм Гарет. А ти?

Съществото още повече присви очи, разтърси ме като котка мишка, но все пак отговори:

— Вухджааз — умен демон.

Бр-р-р. Ама че дъх! Вонята на риба беше много по-добра и приятна! Дали не е ял нещо развалено или просто преди десетина века е забравил, че зъбите трябва понякога да се почистват?

— Наистина ли? — вежливо се учудих аз и демонът ме изгледа неприязнено. — А! Да! Разбира се, разбира се! Най-умният от всички демони.

Ех! Де да можех да ти натреса маг на Ордена с диплом по демонология. Аз очевидно успях да завържа разговор с чудовището и то за известно време забрави за гастрономическите си предпочитания.

— Да. Вухджааз умен. Той чака. Гледа. Умен — съществото утвърдително кимна с рогатата си глава. — Когато някой каза заклинанието за връщане, Вухджааз успя да се скрие.

— Ах, ти — възхитено казах аз и си спечелих одобрителния поглед на създанието.

Разтърсване! Но този път демонът не ме разтнесе толкова силно. Зъбите ми дори не изтракаха.

— Всички демони се върнаха обратно в Мрака, а аз останах — поредното разтърсване.

— Защо? — не разбрах аз.

— Тук има много храна — той отново присви очи, примигна и се взря в мен.

Х'сан'кор! Грешен въпрос!!!

— За друго се интересувах: защо всички останали демони се върнаха обратно в Мрака? — побързах да отвлека вниманието на гладната твар от скромната си персона.

— А — каза съществото, след като близо минута преценяваше думата „интересувах“. Разбираемо, винаги е добре да си обогатиш

речника. — Някои смъртен е прочел заклинание и така сложи край на свободата на демоните в този човешки мравуняк. Ако го хвана, ще му изсмуча мозъка от костите. Ти случайно да си виждал някого тук?

Гарет отчаяно поклати глава, изглежда се досети за кой смъртен става дума. Пустият му свитък!

— А кой е пуснал Вухджааз от Мрака? — отчаяно търсех изход от неприятната ситуация.

— Господарят — още едно разтърсване!

— Неназовимия?

Демонът само изсумтя и отново ме изгледа с гладен поглед. Създанието притежаваше невероятен талант да изнервя Гарет. Какво толкова е намерил в мен?

— Вухджааз гладен.

— Наистина? — изписках аз и поставих пръст на спусъка на арбалета.

Разбира се, да се стреля с обикновен болт в демон е все едно да мушкаш огр с карфица. Само още повече ще го ядосаш. Но какво друго можех да направя?

— Да. А също така Вухджааз има нужда от помощ.

Ето го шансът!

— Може би Гарет ще успее да ти помогне?

— О, да, ще успее — Вухджааз ме помириса и от ъгъла на устата му потече тънка лепкава слюнка.

— Не, не в такъв смисъл! — задърдорих отчаяно.

— Ъ? — демонът малко се разстрои, но отдръпна зъбатата си муцуна от мен. — Вухджааз иска да остане в този свят. В Мрака не хранят така. Гарет ще помогне на Вухджааз.

— Разбира се, какво трябва да направя? — с готовност да изравня Планината на джуджетата със земята попитах аз.

— Помогни на Вухджааз.

Мда. Тъп колкото всички доралисци на Унгава.

— Би ли ме пуснал на земята? Така по-добре ще разбере проблема ти.

Демонът ме изгледа подозрително, но все пак направи каквото поисках и напълно излезе от стената.

— Внимавай. Ако се опиташ да избягаш, ще те хвана и ще ти изсмуча мозъка от костите — предупреди ме съществото и се подпря

на дебелината си сива опашка.

Побързах да го уверя, че от цялата си душа съм предан на Вухджааз.

— Скоро ще ме всмучат в Мрака. Колкото и да се крия.

„Дано да е по-скоро“ — помислих си, но външно направих най-предразполагащата си физиономия.

— Ако го открия, ще остана тук за дълго. Усещам го. Той е в града. Вухджааз умен — за пореден път ми напомни демонът.

— Какво да откриеш?

— Коня.

Ами естествено. В коня има повече месо, отколкото в човека. А този демон е толкова голям. И толкова гладен.

— Добре — задачката не беше кой знае колко сложна. — Утре ще ти доведе един кон. Каква порода предпочиташ?

— Ти си глупав — изсъска демонът и ме бутна с острия си нокът. От бутането трябваше да отстъпя няколко крачки. — Не жив кон, а Коня.

— А-а-а. Значи този кон, защо не каза веднага! — реших, че да съм глупав ще е най-прекия път към стомаха на Вухджааз, а да съм умен, но нищо не разбрал, ще е доста по-безопасно.

— Давам ти четири дни срок. Вухджааз умен. Докарай ми Коня — демонът ме погледна в очакване на отговор.

— Разбира се, разбира се. Всичко ще направя — така и не разбрах същността на разговора, но определено много исках да се отърва от създанието, спокойно влизащо и излизащо от стените.

— Ще те наблюдавам — демонът ме прониза със златистите си очи. — Изпълни заповедта ми, иначе ще ти изсмуча мозъка от костите. Вухджааз умен. Няма да го измамиш.

Демонът прекрачи в сивата стена и се разтвори. Аз постоях още малко, за да успокоя препускащото си сърце, готово да изскочи от гърдите ми.

И какво се получава сега? Първо ме преследват полуидиоти доралисци и също искат да върна коня, после прочитам заклинание, лежало бог знае колко векове в библиотеката, и правя това, което не успява да направи целия Орден. Прогонвам всички демони обратно в Мрака. Е, всъщност почти всички. След това най-тъпият и прегладнял демон, който може да съществува на този свят, ме хваща като някакво

котенце и също иска кон. Интересно, за различни коне ли говореха Вухджааз и доралисците или става дума за един и същ? Дали да не взема да ги запозная и нека те сами да се разбират за коня? Мода някаква ли е, що ли — да се развъждат коне?

До къщи отидох без изобщо да се крия, напълно уверен, че нито една нощна твар, освен умния Вухджааз, няма да ме докопа. Реших да не сменям бърлогата си поне до сутринта, проснах се на леглото и потънах в дълбок младенчески сън. До похода в Храд Спайн оставах шест дни.

ГЛАВА 6

ДНЕВНИ ИЗНЕНАДИ

— Дум! Дум! Дум!

Безцеремонните удари по вратата ме накараха да скоча от старото напукано дървено легло и да се засуея в търсене на оръжие. Вчера бях толкова уморен, че си легнах, без да се събличам, и арбалетът така и си остана пристегнат цяла нощ на гърба ми. Разкопчах го, мръщейки се, разтърках сърбящия ме кръст и свалих предпазителя на миниатюрното оръжие. Не застанах пред вратата, а встрани до нея, притиснат плътно до ронещата се мазилка. Чуването се повтори, беше още по-силно и решително.

— Гарет? Тук ли си? Отваряй! В името на Ордена! — раздаде се млад глас.

За какво съм му притрябвал на Ордена толкова рано? Погледнах през мръсния прозорец. Слънцето беше доста високо. Обяд ли е вече? Добре съм поспал! Всъщност нищо чудно, като се има предвид, че падах от стол, спасявайки се от стрелите на наемен убиец, после тичах през половината град, спасявайки се от разярени доралисци, а за закуска беседвах с гладен демон.

Неволно се намръщих. Проклетият демон! През деня можех да се чувствам в сравнителна безопасност, но през нощта ще е лошо. Може пък случайно да ме забрави, да се окаже не толкова умен и съобразителен, колкото разправят хората за демоните.

— Гарет! Отвори вратата или ще я разбия!

Какво пък, опитай, макар че ако това наистина е маг от Ордена, дори няма нужда да опитва. Само да духне, и половината къща ще стане на прах. Започнах сериозно да се замислям дали да не изчезна през прозореца. Как са ме открили тук? Сигурно по същия начин като доралисците. Някой ме е издал. После непременно трябва да проверя дали на вратата ми няма табела „Гарет-сянката. Майстор-крадец. Приема от десет нула нула, без обедна почивка“.

— Гарет, негово магичество Арцивус те моли да дойдеш. Спешно!

Арцивус? Защо не каза веднага, че го е пратил Арцивус, а после да заплашва с разбиване на вратата?

— Момент. Изчакайте — извиках през вратата и наметнах плаща, който взех от същото място, където го бях захвърлил снощи.

Беше малко мръсен, дори имаше няколко отпечатъка от копита, но ставаше за носене.

Отключих вратата, вдигнах резето и се отдръпнах назад и встрани. Арбалетът все пак не го оставих — знае ли човек кой може да се крие зад името на архимаг на Ордена.

— Влезте.

Вратата се отвори и пред мен се появи доста безобиден и мършав млад човек с издължено лице на тъжен кон. Беше облечен в безформена синя дреха, на тесните му рамене висеше раница, на главата имаше миниатюрна шапка. Никога не бих помислил, че това хлапе може да удря с такава сила по вратата ми.

— Ти ли си Гарет? Мо... — гостът ми видя насочения към него арбалет, лицето му посивя и той млъкна.

Прибрах оръжието зад гърба си — няма защо да плаша децата. Показах му празните си длани:

— Да, аз съм Гарет.

Куриерът облиза пресъхналите си устни, пое бавно дъх и смутено ме погледна. Кимнах му окуражително.

— Господин Гарет. Негово магичество главата на Ордена магистър Арцивус ви моли незабавно да отидете при него — младежът нервно ме погледна и поясни: — Аз съм негов ученик.

— Как ме намери?

— Негово магичество ми каза адреса.

Хм, не може да мине без магически шегички!

— Ясно. Нещо не е наред ли?

— Не знам.

— Добре, изчакай.

Бавно взех от скривалището чантата с магическите играчки и златото, получено от краля. Обикновено нямах този глупав навик — да държа парите си закуп, при това у дома. По-добре да ги дам на сигурни хора, така че златото да работи за мен. Например в банката на

гномите. Там парите винаги са под закрилата на капани, ключалки, магии и разярени мотичници^[1]. Но не и в този случай, тези двеста кралски жълтици ми трябваха днес.

— Къде е каретата?

— Ъ-ъ-ъ... — ученикът кой знае защо се смути, — пеша съм.

— Прекрасно! Кажете ми тогава, ученико, как така си се добрал жив до мен през целия Пристанищен град? Тук такива наивни като теб ги пускат да плуват под кея. А може да не си лъгал, че ще изкъртиш вратата и можеш да пускаш огнени топки?

Ученикът още повече се смути и се изчерви.

— Е — запъна се младежът, — малко.

— Добре, води ме — въздъхнах аз.

Идея си нямах защо изобщо Арцивус го беше взел за ученик.

Напускайки завинаги дома си, аз все пак не се сдържах и се огледах. Както и предполагах, над вратата нямаше табела, че тук живее Гарет.

Пладне. Централната улица на Пристанищния град беше пълна с народ. Кого ли нямаше тук! Като се започне от мотаеци се безработни и се завърши с търговци на всякакви боклуци. Срецаха се и нехора. Доралисец близо до старата и изкривена от тежестта на времето бакалия се беше сбил с минаващото покрай него и озъртащо се джудже. Те яростно се налагаха с юмруци и бълваха проклетия на собствените си езици. Около биещите се се беше събрала доста голяма тълпа, която ги окуражаваше и дори им даваше съвети как по-добре да разкървяват носа на противника си. Веднага отнякъде се появиха букмейкъри и започнаха да приемат залози. Залагаха три към едно, че джуджето ще победи козела. Няколко стражи стояха наблизко, подпрени на алебардите си, и не бързаха да прекратят сбиването. Явно някой от тях вече беше заложил пари в това малко шоу. По мое скромно мнение нискораслият плешив жител на подземията губеше. Забелязах един възрастен джебчия и двамата му ученици, които под негов контрол практикуваха направо в тълпата, в полеви условия, така да се каже, като режеха кесиите на зяпачите. Учителят-джебчия явно усети погледа ми, погледна ме, напрегна се, но осъзнавайки, че аз също не съм много близък със закона, весело ми намигна. Намигнах му и аз. Растат младежите. Нова смяна. В едни далечни, но все пак прекрасни времена аз също бях започнал с джобовете на зяпачите по Пазарния

площад. Колко ли време беше минало оттогава? Много. Вече никой не помни Гарет-бълхата, мършавото и вечно гладно хлапе, скитащо по улиците и площадите на града в търсене на храна и спящо в мръсна уличка. Тези времена си отидоха, Гарет-бълхата изчезна и в Авендум се появи Гарет-сянката.

— Ох! — възкликна моят водач, когато някой в тълпата го настъпи по крака.

— Не блей — изсъсках в ухото му. — Трябва да се измъкнем от тази блъсканица. Дръж се по-вляво, до стената.

Тук потока хора беше по-малък и ние съвсем спокойно закрочихме един до друг. Хора и нехора бяха развълнувани. Ту тук, ту там стихийно възникваха клюки.

Слухове, слухове, слухове.

— А вие знаете ли, че Неназовимия вече е тръгнал?

— Какво прави краля?

— Стига глупости! Няма никакъв Неназовим!

— Има и още как! На мен още баба ми е казвала, жалко, че вече не е сред живите!

— А кралят какво? Армия събира. Данъците отново ще скочат и пак бедните ще страдат.

— А ти какво искаш — войниците да защитават града на празен стомах ли? Нищо, няма да обеднеем!

— А вие знаете ли, че снощи стражата хванала стотина доралисци с ножове?

— Сто?! Глупости!

— Кълна се! Сто били! Касапница искали да правят на улица Месарска!

— А вие знаете ли, че...

По-нататък вече не слушах. Какво ли не измисляха хората, за да не скучаят!

— Ей! — извиках на ученика на Арцивус.

— Да?

— До кулата на Ордена имаме още много път. Така ли смяташ да вървим през тази тълпа? Не е ли по-добре да минем по улица Дървеница? Няма такава блъсканица.

— М-м-м — замисли се младежът. — Милорд Арцивус каза, че нямате работа в кулата на Ордена. Той помоли да ви заведе в една

къща тук наблизно.

— Е, добре. Да вървим.

Арцивус смята, че крадецът ще оскверни магическата светиня?

Многото народ по улиците на първо място се дължеше на изненадващо хубавото за юни време. Обикновено юни в северен Валиостр, а значи и в Авендум, повече напомняше на началото на април някъде по южните граници на кралството. Прохладното време се задържаше някъде до към август, след това идваше задушаваща жегата до началото на септември, последвана от порои и мрачно време, което постепенно преминаваше в сняг и студ до края на март. И едва през април започваше пролетта. Какво да се прави, Безлюдните земи бяха съвсем близо. Сега ситуацията беше малко по-различна. Началото на юни винаги е било хладно, но днес слънцето печеше като за последно. Аз се обливах в пот под плаща. А и не само аз. На много хора лицата им лъщяха от пот. Покрай мен мина жител на Пограничното кралство, който бавно се сваряваше в ризницата си. Тези хора никога не сваляха доспехите си, където и да бяха. Навик, придобит от съседството им с горите на Загребия.

Ако това време се задържи до края на август, половината град ще умре от жегата. Вече се чуваха приказки, че Неназовимия ни е пратил ново изпитание.

Най-накрая напуснахме улица Панорамна, централната улица на Пристанищния град, по която навремето са прекарвали осъдените на смърт, и излязохме на улица Спящото куче.

— Гарет, хей, Гарет!

Обърнах се към викация. Застанал до „Нож и брадва“, собственикът на заведението, старият и „скъп приятел“ Гозмо отчаяно ми махаше с ръце.

Той пък какво иска? Вече си имах Поръчка. При това каква! Смъртоносна, може да се каже. Но въпреки това аз дръпнах ученика на Арцивус за ръкава и му кимнах да върви след мен. Младежът искаше да възрази, че негово магичесство е много по-важен от някакъв си кръчмар, и дори вече отвори уста, но аз се обърнах, без да го слушам, и минах от другата страна на улицата. На младия маг не му оставаше нищо друго, освен да ме последва.

— Какво става, Гозмо? — не много приятелски започнах аз. —
Защо крещиш на целия град, че аз съм Гарет?

— А. Ъ-ъ-ъ... — прегърбения кръчмар погледна въпросително към моя спътник.

— Ще почерпиш ли по бира? — кимнах многозначително към вратата. — Там ще поговорим.

— Влизай.

Заведението беше пусто, което се и очакваше. Посетителите ще започнат да пристигат привечер и по тъмно. Маси, столове и табуретки бяха странно празни и самотни. Огнището беше изгасено. На най-близките до входа маси столовете бяха обърнати, с тъжно гледащи към тавана крака. Певицата на заведението усърдно търкаше пода с парцал, явно временно беше сменила професията си с тази на чистачка. Помагаше ѝ един от охранителите. Да, персонала на Гозмо са си момчета за всичко.

— Заповядай, Гарет, на бара, а твоят приятел нека да седне на тази маса. Какво ще пиете, млади човече?

— Вода — ученикът на мага се почувства неудобно, за пръв път попадеше в такова заведение.

Изглеждаше шокиран от факта, че по собствено желание е влязъл в толкова съмнително място.

Гозмо направи кисела физиономия и ме погледна.

— С какви си започнал да дружиш?

Свих рамене и Гозмо занесе пълна чаша вода на масата на ученика, а после застана зад бара и ми наля чаша бира от бурето, скрито под тезгяха. От специалното буре, лично за него самия, което той рядко споделяше с някого. Отпих една голяма глътка и кимнах одобрително на Гозмо. Бирата беше наистина страхотна, както и очаквах. Старият Гозмо не си тровеше вътрешностите с гадостта, която без угризения наливаше на повечето редовни посетители на заведението.

На себе си бившият крадец не наля, само нервно пристъпваше от крак на крак и хвърляше предпазливи погледи в моята посока. За какво беше всичко? Но той мълчеше, а аз никога не съм бил прекалено любопитен и просто отпихах от бирата в очакване кога кръчмарят все пак ще обясни защо ме е извикал.

Гозмо тихо започна да се поти. Толкова ли е горещо тук? Оставих празната чаша, погледнах към нетърпеливо въртящия се на стола ученик на Арцивус и се усмихнах на Гозмо. От усмивката ми той

трепна и отскочи, сякаш пред него не беше добродушният Гарет, а най-зъбатият огр в цяла Сиала.

— И за какво ме извика, приятелю? — попитах нетърпеливо. — Почерпи ме хубава бира, разбира се, но за какво е всичко това?

— Всъщност, Гарет — започна нервно Гозмо, като ме гледаше предпазливо, — исках да ти се извиня за тази Поръчка, повярвай ми, много съжалявам, ако знаех, че ще стане така, никога не бих...

— Ти за гаринча в дома на херцог Патийски ли говориш? — прекъснах го аз, влизайки в ролята на пълен глупак, като пропуснах да спомена случая с Лантен и че много добре знам кой е бил клиентът.

Този разговор щях да го запазя за по-късно.

— Гаринча? Д-да. Точно за него — неуверено и леко изненадано каза Гозмо и облекчено се отпусна на стола, осъзнавайки, че нямам намерение да си откъщавам и да му проливам кръвта. — Просто исках да знаеш, че нямах никаква представа за това.

— Успокой се, Гозмо, какво толкова си се изнервил? — великодушно магнах с ръка. — Нали нищо страшно не се е случило? Всички са живи и доволни. Имам и друга работа, така че извинявай, но с младежа ще тръгваме.

— Това означава ли, че извиненията са приети? — облекчено попита Гозмо.

Изглеждаше сякаш Зам-да-Морт е паднал от плещите му. Много странно — старият Гозмо не страдаше от угризения на съвестта. И дори това, че не ми е казал кой е клиентът, не би трябвало да го прави толкова нервен. В крайна сметка това си е право на Гозмо — да запази в тайна името на клиента.

— Забрави за това. Да вървим — обърнах се към младежа и ние излязохме на улицата.

— Какво искаше този човек от вас? — попита ме той след минута мълчаливо крачене.

— А ти име имаш ли? — отговорих на въпроса му с въпрос аз, докато проследявах с поглед патрула на стражите.

— Родерик — смутено отвърна ученикът на мага.

— Е, Родерик, дълго ли ще вървим още? Нямам си друга работа, че да обикалям при някакви си архимагове.

— Моят учител не е някакъв си! — задави се от възмущение ученикът и искаше да каже още нещо, но си спомни за моя арбалет и

промърмори: — Почти стигнахме, ей там в онази пресечка.

— Искаш да ме убедиш, че Арцивус ме чака в Пристанищния град? — от изненада дори спрях. — Нима негово магичество е решил да посети тази част на Авендум?

Родерик изсумтя и ме погледна с поглед, в който се четеше всичко, което мислеше за моите умствени способности.

— Учителят прецени, че няма нужда да се афишира познанството ви с него, още повече при задачата, по която работите. Затова каретата ви очаква тук.

Е, на архимаг не се отказва. А и аз също нямах нужда от слухове, че Гарет-сянката си има работа с Ордена.

— Сигурен ли си, че сме за тук? — попитах младия маг, сочейки към зловонния полутъмен тунел, образуван от две съседни и почти долепени една до друга сгради. — Към улица Ябълка?

— Да.

Свих рамене и му кимнах да върви първи, после извадих изпод наметалото си арбалета и го последвах. Какво да обяснявам на този млад и незапознат с обичаите на Пристанищния град младеж? В такива полутъмни и миризливи улички загиваха повече хора, отколкото в пограничните схватки с орки или мирануехци. В тази измамна тишина можеха да се крият истински хищници, способни да убият почти всеки. Но не, уличката се оказа пуста и изходът към улица Ябълка вече беше близо, оставаха не повече от двадесетина ярда, за да се измъкнем от тази теснина. Отпуснах се. И, естествено, типът, който отговаряше за моя късмет някъде там на небето, отново реши да го подплаши, пляскайки с ръце. И късметът на милия Гарет, най-добрия и симпатичен младеж на Валиостр, изплашено размаха криле и се изпари в ясните и безоблачни висини, оставяйки ме насаме с Родерик и петима не особено приятелски настроени грубияни. Трима ни преградиха изхода към улица Ябълка, а двама се появиха от улица Спящото куче и бавно започнаха да приближават към нас.

— Ой — тихо изписка Родерик и изведнъж някак се смали. Поне разбрах, че си няма и понятие за клопката. — Какво искат тези хора?

— Навярно ще помолят да внесем няколко жълтици във фонда за подпомагане на ветераните от Пролетната война — подхвърлих гневно.

— К-каква Пр-ролет? — от вълнение моят спътник започна да заеква. — К-какви ветерани? Те всички от-тдавна са умрели.

— Това е без значение. Главното е да ни вземат парите. У-у-у — проточих аз, едва сега разпознах третия в групата откъм улица Ябълка. — Имаме голям проблем.

— Ням-мате пари ли? — уплаши се Родерик.

— Не че нямам. Просто те не са дошли за пари.

— А з-за какво? — още по-силно се уплаши ученикът на Арцивус.

— За живота ми. Мисля, че в добавка ще убият и теб.

— Н-но, м-може да успеем да се разберем с тях, да ги убедим, че това е грешка? — прошепна преbledнелият Родерик и притисна гръб към лявата стена на уличката.

Притиснах се към дясната, за да виждам приближаващите се и от двете страни убийци.

— Виж им мечовете. Какви разговори? Когато започна да действам, ти атакувай тези отзад.

— Н-но аз не умея — запротестира Родерик. — Дори нямам оръжие.

— Тогава ще умрем.

Той шумно преглътна, но не отвърна нищо.

Четирима стискаха в лапите си късите и тежки мечове на бронираната пехота, които използваша войните от Пограничното кралство. Най-ефективното оръжие в тесни места или при плътен строй, когато не можеш да развъртиш дълъг меч. Петият, прикрит зад гърбовете на двама от тях, не носеше оръжие, а дясното му рамо беше превързано.

— Как е здравето, Бледия? — попитах учтиво, когато се приближиха и спряха на пет ярда от нас.

— Много по-добре, отколкото ще е твоето след няколко минути — в тон отвърна убиецът.

— А не мислиш ли, че грубата сила малко не подхожда на майстор-убиец? — подразних го аз.

— Времето ме притиска, Гарет, налага се да се откажа от острието и да се хвана за чука — намръщи се Бледия.

— Чак толкова ли ми е обиден Маркун? — изненадах се аз.

Мъжете изобщо не обръщаха внимание на арбалета. Всички, с изключение на Бледия, но той се криеше зад тези дегенерати и първият ми болт нямаше как да го достигне, а втори едва ли щеше да има.

— Кой е този с теб? — Бледия игнорира въпроса ми и с кимване посочи Родерик. — Да не си си взел ученик?

Бандитите зацвилиха на висок глас. От какво да се притесняват?

— Това е мой приятел, маг от Ордена. По-добре си вървете по живо, по здраво.

— Е, ако той е маг, то аз съм султана на Султаната. Убийте ги!

Всичко последващо се случи в рамките на десетина секунди. Арбалетът ми изщрака и побойникът, зад който се криеше Бледия, започна да пада назад с болт в челото, като едва не смачка с тялото си наемния убиец. Вторият бандит, крещейки и с вдигнат над главата си меч, се хвърли към мен, докато Бледия отскачаше от падащото тяло на първия. Аз хвърлих безполезното оръжие настрана и трескаво затърсих в чантата с магическите нещица нещо подходящо, отбелязвайки с крайчеца на съзнанието си, че безнадеждно закъснявам и че тежкия меч ще падне върху главата ми много по-бързо, отколкото аз ще извадя от чантата някоя стъкленица. Зад гърба ми нещо се взриви и покрай мен, облъхвайки ме с гореща топлина, прелетя огнена топка с размерите на конска глава. Аз заряхах всичко, плъснах се по корем и покрих главата си с ръце. Нещо силно ме удари в ушите, земята осезаемо се разтресе, а от стените се посипа трошляк. Някой изкрещя. С какво вълшебството беше по-добро от шаманството? Ами вълшебството се активираше мигновено, докато шаманството си е цял ритуал. Гоблините танцуват, орките пеят. Затова шаманството действа много по-бавно, но пък след използването му шаманите, за разлика от маговете, не губят сили.

Както лежах на земята, аз все пак успях да напипам някаква магическа стъкленица и като се изправих на едно коляно, се наках да я хвърля към нападателя си. Но той се беше изпарил. В буквалния смисъл на думата. Огнената топка, така любима на всички начинаещи магове, беше превърнала нападателя ми в купчина пепел, а после, удряйки се в стената на сградата, се беше пръснала. Бледия виеше и крещеше някъде близо до изхода на пресечката към улица Ябълка. Там го беше отхвърлила взривната вълна, която, както става при използване на огнени топки, действаше само в една посока. Дори и оттук видях, че

лицето му е обгорено и кървеше от страната, където го бяха улучили ситните каменни осколци. В лявата сграда се беше образувала доста сериозна дупка, през която спокойно щеше да мине и кралска карета. Някой уплашено надникна през нея, ахна и изчезна обратно в къщата. Родерик не се беше жалил за заклинанието.

Между другото, как ли е? Забравих за Бледия и се обърнах към ученика на мага. Родерик, загубил всичките си сили, полустоеше-полулежеше облегат на стената, а двамата останали бандити го гледаха изумени.

— Той наистина е маг! — най-накрая отрони единият от убийците.

— Да бягаме! — извика вторият и хвърли меча настрана, очевидно от страх не осъзнаваше, че в момента Родерик не беше способен и муха да убие.

Двамата бандити хукнаха в посоката, от която току-що бяха дошли, като оглушително трополяха и виеха от страх. Разбира се, нямах намерение да ги преследвам. Повече ме интересуваше Бледия, но той беше изчезнал.

— Издържлива гадина — поклатих глава с възхищение.

Като някакъв х'вар беше, само това същество беше толкова жизнено, че продължаваше да се съпротивлява дори след като Дивите го понижат няколко пъти с меч, нанасяйки му очевидно смъртоносни рани. Да го отнесе Мрака дано!

Пристъпих към Родерик:

— Как си? Жив ли си?

Той вяло кимна, но очите му сияеха с някакъв вътрешен огън.

— Получи се! За пръв път това заклинание ми се получи!

— Да, но вместо топка с размер на ябълка направи това чудовище! Едва не ме изпържи! Между другото, защо стреля в този, а не в другите двама, както ти казах?

— Но той тебе с меча... — започна да се оправдава моят спасител.

— Добре, благодаря ти. Ще можеш ли да вървиш, че стражите ей сега ще се появят от дупките, където са се скрили?

Така е в нашия славен Авендум: само да започне някой по-сериозен бой и всички стражи изведнъж мистериозно изчезват по

разни закътани дупки и местенца в града и не си показват носа навън докато всичко не приключи.

Родерик поклати утвърдително русата си глава, аз му помогнах да се надигне от земята и като го придържах, тръгнахме към опустялата улица Ябълка.

[1] мотичници — понякога така наричаха гномите. Мотичникът, или още бойната мотика, е любимо оръжие на гномите. Оръжието включва в себе си печат, боен чук и брадва едновременно. ↑

ГЛАВА 7

ОТКРИТИЯ

Погледът на негово магичество магистъра на Ордена на Валиостр архимаг Арцивус не вещаеше нищо добро за мен.

Старецът ме посрещна в собствения си дом, намиращ се във Вътрешния град, в непосредствена близост до кралския дворец.

Архимагът седеше в дълбоко кресло, тапицирано с кадифе в наситен яркочервен цвят. Арцивус отново се беше опаковал в планина от вълнени одеяла, използвани от Дивите, когато трябва да спят на земята по време на рейдовете си от Самотния великан. Тези одеяла бяха способни да сгреят дори мъртвец в най-лютата зима, а сега на улицата беше умопомрачителна жегга. Но явно тя не стигаше на старите премръзнали кости на архимага и за да се стопли, той използваше обикновени одеала. Нима Арцивус не може да използва подходящо заклинание?

— Гарет, да пукнеш дано! — избухна старецът и с трясък постави чашата греяно вино върху миниатюрната светлокафява маса със ситно резбовани крака.

Виното се разплиска и образува малка локвичка върху полираната до огледален блясък от джуджетата повърхност.

— Какво си направил? Съвсем ли си си загубил ума?

— Какво се е случило, ваше магичество? — аз наистина не разбирах какво се е случило.

Или почти не разбирах.

Старецът се тресеше от възмущение и аз започвах да си мисля, че или ще получи удар, или ще ме убие. Той тежко и шумно се закашля, тресейки се с цяло тяло под планината от одеяла. Аз дори трепнах съчувствено, кашлицата беше ужасна, изглеждаше, че всеки момент ще си изкашля червата.

Резбованата врата, на която беше изобразена някаква древна схватка между магове от Ордена и шамани на орките, се отвори и в стаята влезе Родерик. Той все още беше блед след създаденото огнено

заклинание, но поне вече не залиташе и не разля нито капка от чашата с лекарство, която носеше на учителя си. Родерик подаде чашата на архимага и Арцивус, тресейки се и задушавайки се от кашлицата, изпи кафявата течност. Намръщи се. Изгълта на екс виното и като въздъхна облекчено, с небрежно движение на тънката си ръка освободи Родерик. Младежът мълчаливо се поклони и излезе, като отнесе празната чаша. Вратата се затвори и ние с архимага отново останахме сами.

— Да — промърмори Арцивус и още веднъж се изкашля в шепата си. — Старост нерадост. Вече съм на деветдесет и шест, Гарет. Годините си вземат своето...

Реших, че е по-добре да запазя мълчание. Не мисля, че Арцивус имаше нужда от ласкателства и уверения, че изглежда добре. Още повече, че изобщо не беше така.

— И знаеш ли кое е най-обидното? Тук всичко работи като механизъм на джуджета — Арцивус заби пръст в челото си. — Проблемът е в проклетата телесна обвивка. Постоянно мръзна, спасяват ме само тези одеяла. Не помага нито огънят в огнището, нито магията. Скоро ще дойде и моето време, вече усещам как Сагра пристъпва зад мен. Нищо, аз все още имам какво да кажа на богинята на смъртта.

— Всеки има какво да каже — подкрепих аз стареца. — Най-важното е да не забравиш тези думи, когато се срещнеш очи в очи с нея пред портите на Светлината.

— Или Мрака.

— Вие сте абсолютно прав, ваше магичество.

— Хм — архимагът още веднъж ме изгледа внимателно. — Значи казваш, че не знаеш нищо? Невинен като Джок-докаралия-зимата^[1]? Хмм...

Старецът забарабани с пръсти по масата, размишлявайки, а после рязко попита:

— Какво прави вчера? Помисли си добре, преди да ми отговориш, лъжата ще я разпозна.

Интересно, в какво ли ме подозираха? Да не би в кражбата на магическия свитък? Но свитъкът се търкаляше там, ненужен на никого, от кой знае колко години. Години? Напрегнах паметта си, опитвайки се да си спомня как изглеждаше свитъка. Май той беше единственият, който не беше покрит с дебел слой прах. Точно затова го

избрах от всички останали, и го взех за бъдещо ползване. А щом не беше прашен, значи са го сложили съвсем наскоро. Но защо? За да не може никой да върне демоните обратно в мрака? Но кой? И струва ли си да разказвам за свитъка на Арцивус?

Започнах разказа си отдалеч, но архимагът запази спокойствие и не ме прекъсваше, само понякога свъсваше гъсти вежди, когато започвах да включвам ненужни подробности и описания, опитвайки се да отклоня разговора встрани. Накрая все пак реших да разкажа за свитъка, а после и за неочакваното му действие, когато се осмелих да изпробвам заклинанието върху доралисците. За моя изненада старецът изобщо не се заинтересува от свитъка, сякаш не беше спомогнал за изгонването на демоните от града. Цялото си внимание архимагът насочи към доралисците.

— Я повтори какво са викали?

— Ами нещо от рода на „Върни ни нашия кон“.

— Ти онази нощ чул ли си още нещо за коня?

— Не — въпреки че Вухджааз също повтаряше за някакъв кон, но аз реших да проверя дали архимагът ще засече лъжата ми.

— Добре — явно Арцивус не ме хвана или просто не обърна внимание на явната ми лъжа. — Това със свитъка е много интересно, още повече, че никой от Ордена, сигурен съм, не е чувал за такъв свитък.

Старецът изпълзя в креслото, придърпа свлеклия се към пода край на одеялото и отново ме погледна замислено.

— Е, и къде е Конят? — необичайно ласкаво проговори накрая.

Само че ласка в безцветните му очи нямаше. Стомана и навита пружина — да, но не и ласка.

— Какъв е този Х'сан'кор кон?! — избухнах аз.

Започвах да си мисля, че едва ли не всеки сега иска не само Рога на дъгата и смъртта ми, но и някакъв си миризлив кон.

— Защо ми е на мен кон?! Какво да правя с него?! И тези доралисци също викаха, че съм им откраднал коня!

Архимагът мълчеше и само се мръщеше, но в очите му се появи съмнение.

— Значи снощи не си откраднал коня от дома на архимаг О'Станд?

— Той да не е полудял, че да държи кон в къщата си? — изумих се аз, избягвайки въпроса.

— За какъв кон говориш, крадецо? Вчера от дома на архимаг О'Станд, който тъкмо се върна от Филанд, неизвестни са откраднали магически Камък — Конят на сенките. Ние разчитахме с негова помощ да прогоним демоните обратно в Мрака. А сега Камъкът го няма!

— Но демоните вече изчезнаха. Нали казах онова заклинание.

— Да, изчезнаха — кимна архимагът. — И аз съм много притеснен, че ти си направил това, което не успя да направи целия Орден. Как и откъде се е взел този никому неизвестен свитък, кой още е ходил при този твой Болт и се е интересувал от плановете на Забранената част, кой е този Господар? Ново име за Неназовимия? Защо точно вас с Родерик са ви нападнали тези убийци? Макар тук да си мисля, че това си е твоя работа. И на кого още му е притрябвал Камъка? Как изобщо някой е разбрал за него?

— А защо веднага заподозряхте мен, ваше магичество? — хвърлих поглед към стоящото до мен кресло, точно копие на онова, в което седеше Арцивус.

— Сядай вече, какво се чудиш — подхвърли архимагът, забелязвайки моя поглед. — А кой друг, Гарет, може да извърши такава кражба? Нито един магически капан не се е активирал, Камъкът просто е изчезнал. Дори за глупака е ясно, че е действал професионалист.

Е, аз не съм единственият крадец в града. Макар че да се вмъкнеш в къща на архимаг и да откраднеш нещо ценно не е за всеки — за това трябва майсторлък.

— В столицата има поне още двама души, способни на такова нещо. А какво казва самият О'Станд?

— Нищо. Мъртъв е — архимагът уморено затвори очи. — Слугите го намерили с прерязано гърло. Убит като някое нощно пиянде от Конюшната на Старк^[2]. Не кой да е, а архимагът на Филанд! Това е не само политически скандал, но и удар по престижа на Ордена на Валиостр!

— Той специално заради Коня ли е дошъл тук?

— Да. Отдавна го поканихме, още щом нощните създания започнаха да се появяват в града. Филанд притежаваше реликва —

този Камък. С негова помощ могат да се призовават или прогонват демоните на Мрака.

— И вие се опасявате, че демоните могат да се появят отново?

— Изобщо не съм сигурен, че са изчезнали някъде — изсумтя Арцивус. — Откъде реши, че заклинанието е сработило правилно? Може би този демон, преди да изчезне в Мрака, просто те е излъгал?

Всъщност аз излъгах Арцивус, казвайки му, че след прочитането на свитъка съм видял как появилият се демон е крещял, че заклинанието ги засмуква в Мрака, а след това е изчезнал. Разбира се, действителността беше съвсем друга, но наистина не ми се искаше по петите постоянно да ме следват като сенки разни магове-демонолози в опит да уловят Вухджааз. Разбира се, най-добре беше да го унищожат, но за момента трябваше да поема риска, в противен случай маговете щяха да ме заключат зад сто врати, само и само да примамят и уловят истински жив демон. Демоните, както е известно, са устойчиви на почти всякаква магия, и следователно представляват доволно голяма, макар и опасна, загадка. Загадка, над която са си блъскали главите вече много поколения магове. За онези от тях, специализирали бойни магии, няма нищо по-желано от това да бъдат устойчиви към заклинанията на противника. А ако Ордена има истински жив демон, той ще направи всичко по силите си, за да разкрие тайната на неуязвимостта на демоните към магията. Демоните треперят само пред такива чудесии като Камъка-Кон. Влияят се също и от заклинанията в свитъците, изобретени от неизвестни майстори или демонолози на Ордена.

— Откъде да знам? — свих рамене и погледнах невинно към Арцивус. — Създанието изчезна. А и какво значение има в кого е този Камък?

— С помощта на Коня можеш не само да се отървеш от демоните, но също така и да ги призоваваш — уморено каза архимагът и отново се закашля.

Изчаках да премине поредния пристъп на кашлица.

— А какво общо имат тук доралисците?

— Ами този Камък си е техен. Преди около двадесет години филандците го взели от козлохората за наказание, че доралисците се опитали да ги измамят при продажба на коне. Разбира се, всичко е било честно, съгласно клаузите на договора, но този Камък бил нещо

като светиня за доралисците. Така че те се опитват с всякакви честни и нечестни средства да си го върнат. Многократно са пробвали да откупят Камъка, предлагайки купища пари и цели стада от най-добрите си коне, но Ордена на Филанд не се е съгласявал. И с право, между другото. В Камъка е заключена доста голяма сила, макар че могат да я управляват само магове, специализирали демонология, както и самите демони.

— Тоест искате да кажете, че ако този Кон се окаже в ръцете на демон...?

— Не се знае какво ще се случи. Може например демонът да пусне на свобода всичките си братя от Мрака или ако е умен, да задържи Коня за себе си. И тогава никакво заклинание няма да помогне. Той ще бъде устойчив. Магически неутрален, ако разбираш какво значи тази дума.

„Вухджааз умен“ — настръгнах, когато в главата ми отекна гласът на демона.

— А защо досега никое от тези същества не е взел Коня за себе си? — въпросът изникваше от само себе си.

— Не знам откъде Конят е попаднал при доралисците, може някой от боговете по някаква прищявка да им го е дал, но Камъкът има специално свойство — никой демон не може да го вземе в ръце, ако човек или доралисец не му го даде доброволно.

„Вухджааз умен“. Сега в главата ми този глас прозвуча с нотка на превъзходство.

За щастие това беше само моето развихрило се въображение, а не сивото чудовище, шепнещо в ухото ми за своите умствени способности.

— И сега трябва да ви намеря този Кон? — предполагах, че на лицето ми е изписано, че мисля за това.

— Ти се занимавай с Поръчката на краля — махна с ръка магистърът на Ордена. — Конят сами ще си го търсим, нямаш нищо общо с това. Успя да ме убедиш, макар че невинната ти физиономия все пак да навежда на неприятни мисли.

— Доралисците не мислят така — поклатих глава аз.

В следващите дни козлохората можеха да се превърнат в голям проблем за мен.

— А как така са решили, че Гарет-сянката е замесен в тази работа? Или са стигнали до същите изводи като мен, или някой ти е извъртял хубав номер, крадецо.

— По-скоро последното, имам достатъчно врагове — колкото се може по-небрежно казах аз, но в главата ми радостно светна лампичката на озарението.

Целият пъзел със стонове и скърцане постепенно си заставаше на мястото.

— Тогава бъди по-внимателен, още си нужен на краля. А може би не си струва да рискуваме? Дали да не ти осигуря придружител, някой маг от Ордена. Родерик, например.

— Не — бързо отказах аз, само недоучен маг ми трябваше. — Благодаря за предложението, ваше магичество, но не. За мен това ще бъде неудобство, с доралисците ще се опитам сам да се оправя.

— Е, какво пък, защо не — Арцивус си върна доброто настроение. — Изборът си е твой и аз няма да настоявам, въпреки че би трябвало. Добре, Гарет, действай. Сигурен съм, че имаш по-важни неща за вършене, отколкото да си бърбориш със стареца.

— Мога ли да ви задам няколко въпроса?

— Да, разбира се — архимагът беше малко изненадан. Какво би могло да му трябва на един крадец от магистъра на Ордена?

— Можете ли да ми разкажете по-подробно за Забранената част? Ще ми е полезна всяка информация.

— Какво за Забранената територия? — изсумтя старецът. — Територия като територия. На практика Ордена нищо не знае за нея. Бяло петно на картата на града и черно — на репутацията на Ордена. От кулата можеш да видиш кварталите ѝ, но нали си наясно, че в този случай не бива да се доверяваш на очите си.

— Съвсем нищо ли не можете да ми кажете?

— Ами как се е появила ти вече знаеш. После над Авендум се извила виелица. Черна виелица. След нея от Забранената територия плъзнали всякакви гадини. Основно зомбита. Там имало старо гробище, така че съществата залели близките улици. През нощта. Ордена на маговете създаде Кръг, и то с помощта на единствения останал жив архимаг, който в този момент се намирал в града! Казвал се Арцис. С помощта на Кръга успели да издигнат Стената. Тя послужила като преграда както повече никой от Забранената част да не

може да излезе по улиците на Авендум, така и жителите да не могат да отиват зад Стената. А какво се случва там сега? Никой не знае, Гарет. След като Рогът на дъгата сработил не както очаквал Ордена, един от архимаговете все пак успял да го спаси, но умрял по пътя. Неговият ученик, който между другото по-късно станал магистър на Ордена, изнесъл артефакта от територията преди виелицата да се развихри. А петима други архимага така и останали завинаги в кулата. Не знам какво се е случило с тях. Както и с жителите от този район. Умиращият архимаг казал, че те в нещо сгрешили. Но какво означават тези думи? За един ден, или по-скоро нощ, Орденът на Валиостр загубил шестима от общо деветте си архимага, в това число и магистъра си — Панарик. Когато всичко се успокоило и вече имало стена, решили да се отърват от Рога. Да скрият изкушението по-далече. Храд Спайн бил идеалното място. По това време той вече бил изоставен, никой не влизал там. Внимателно добавили сила на Рога, за да задържа Неназовимия, и го пренесли, а след като го погребали в Храд Спайн, един от маговете отнесъл информацията къде точно е скрит Рога в старата кула на Ордена. Или поне се надявам, че я е отнесъл. Магът така и не се върнал от Забранената територия. Виждаш ли? Знаем не повече от някоя бабичка на Пазарния площад. Но мога да ти дам съвет: тръгни през нощта. Да, това изглежда неизмеримо по-опасно, отколкото през деня, всички мъртъвци панически се страхуват от слънчевата светлина, а нощта е тяхното време, но... Разбираш ли, крадецо, тези, които отивали в Забранената част на града през нощта, всички се връщали назад. Понякога. Основно това били професионални крадци и търсачи на съкровища, на улица Спящата котка по-рано се намирала банката на гномите. Доста злато е останало там, мисля, че и ти самият знаеш легендата. Така че някои любители на лесните пари се връщали в Авендум, спасявайки се от смъртта в Забранената част. Но повечето не продумвали и дума за това какво са видели. Няма да ти разказвам детски приказки. А от онези, които отивали зад Стената през деня, считайки се за най-умни — никой не се връщал. И колкото и да се мъча, не мога да разбера този феномен. Загадка. Още една неразгадана загадка за Ордена. Така че по-добре да отидеш през нощта, може и да се получи.

Старецът се закашля в юмука си и Родерик отново влезе с чашата, но архимагът се намръщи и отказа лекарството.

— Уморих се, Гарет. Годинките си казват думата. Освободи ме от присъствието си. Бъди така добър.

— Само още един въпрос, последен. И после ще си тръгна — казах аз, станах от креслото и поправих омачкания си плащ.

— По-досаден си и от конска муха, крадецо — промърмори архимагът. — Какво още?

— Къде в кулата да търся информация за Храд Спайн?

— Ако се е запазила, тя е на втория етаж. Там е стаичката с архива, не можеш да се объркаш. От кулата останаха само два етажа. Останалите проклятието ги отнесе.

— Капани, ключалки, стражи?

— Кой би ги поставил, когато всичко се разразило толкова неочаквано? — усмихна се магистърът. — Можеш да не се притесняваш. Надявам се, че това е всичко?

Аз мълчаливо кимнах с глава и тръгнах към изхода. Родерик ме последва. Вече бях в коридора, а ученикът на архимага затваряше вратата, когато отново се чу умореният глас на архимага:

— Ей, Гарет.

— Да?

— Кога планираш да ходиш в Забранената част?

— След три дни, когато ще съм напълно готов.

— Добре, само не забравяй, че след шест дни те чакат при краля, а сега върви.

Аз мълчаливо напуснах апартамента на архимага.

Трябваше да се погрижа за ново жилище и аз познавах човек, способен да ми го предостави за неограничен срок и абсолютно безвъзмездно.

Каретата на архимага ме закара до Катедралния площад.

— Пристигнахме, милорд — кочияшът, издокаран в кадифена ливрея, вежливо отвори вратата на каретата и се поклони.

За това, че наричат милорд скромната ми персона на крадец се досетих едва след няколко секунди. Необичайно някак си — никой още не беше ме наричал милорд.

Е, естествено, можех да разбера кочияша. Може ли човек, посещаващ архимага, да бъде някакъв си крадец? Разбира се, че е

много по-вероятно да е преоблечен богат граф, решил да се поразходи инкогнито из Авендум.

Излязох от каретата, кимнах на кочияша и се отправих към главната порта на Катедралата на боговете, разположена на Катедралния площад. Площадът граничеше с три района на Авендум: Външния, Вътрешния и Града на майсторите и маговете. Поради исторически и географски причини само Пристанищният град не граничеше с него. Площадът беше огромен и не отстъпваше по територия на двореца на краля, а ако искаме да сме съвсем честни, на Катедралния площад без проблем можеха да се поберат няколко сталконовски дворци. Жреците бяха отхапали доста голямо парче от града, на него спокойно биха могли да се разположат няколко улици заедно с къщите, където да живеят щастливи и верни поданици на нашето кралство. Но старият прадядо на настоящия крал беше позволил този каприз на жреците, с което пък беше получил от служителите на Катедралата вечна подкрепа за династията. Сега Сталконите винаги можеха да разчитат на жреците, а следователно и на боговете на Сиала.

След сключването на този негласен пакт всички заживели мирно и били щастливи един с друг. Жреците — от това, че кралете не им се месят в техните дела и ежегодно даряват щедри дарове на боговете, а кралете — от това, че ако народът изведнъж започне да се бунтува и да се чуди защо изобщо му трябва крал, боговете веднага пращат няколко знамения, с които доказват на обикновените хора, че кралят е избран свише, и народът някак бързо се успокоява. До следващия бунт.

Катедралата на боговете се разпростираше по цялата територия на Катедралния площад, по целите Северни земи това беше най-голямото място, където се почитаха всичките дванадесет сиалски богове. Така че не е необходимо да минаваш през половината град, за да стигнеш до интересувания те храм, тоест до временното жилище на някой бог, така да се каже, а просто трябва да дойдеш на площада, да прекрачиш през главната порта, отворена ден и нощ, и да си избереш онзи, към когото искаш да отправиш своите молитви.

— Богове! — усмигнах се кощунствено.

Боговете не посещаваха особено често света, който те самите бяха създали. Навремето, когато светът бил още млад и наивен, в самото начало на началото, когато хората за първи път се появили в

този свят след елфите, орките, огрите, гномите и джуджетата, боговете все още бродили по света, правели чудеса, наказвали нечестивите, награждавали праведните, но в крайна сметка се отегчили от земните дела и отишли да се занимават с техните си, непонятни за хората, „важни“, както ги наричат жреците, дела. Не знам, може и да са важни, само че аз много не вярвах в могъществото на боговете, за мен това са само приказки за невръстни деца и глупави фанатици. Е, разбира се, вярвам в Сагот и силата му, но не мисля, че е бил бог. Казват, че това е бил просто късметлия крадец от миналото, за чийто похождения и досега се разказват много истории. А хитрите жреци не пропуснали да го издигнат до ранга на божество, за да увеличат притока на злато в храмовете. Защото крадците и мошениците са си суеверен народ и им трябва да се кланят на някого. Хората имат нужда от вяра.

Е, добре! Дали съществуват или не богове си е философски въпрос и за това мога да поспоря с брат Фор на кана вино в свободното си време. Ако, разбира се, такова време изобщо някога настъпи. Аз лично се съмнявах в това, имах прекалено песимистично усещане за войната с Неназовимия. По мое мнение светът със скоростта на кралски пратеник се беше устремил към пастта на гладен огр.

— Ти бориш ли се с Мрака в себе си? — попита ме един от двамата жреци, стоящи до главната порта.

— Аз унищожавам Мрака — казах ритуалната фраза.

— Тогава влез и се обърни към Тях! — с патос каза вторият жрец.

Не пропуснах да се възползвам от толкова гениалната препоръка на двамата старци, чиято единствена работа беше да стоят край входа и да се пекат на жаркото слънце, докато посрещат и изпращат всеки пътник. Колкото и да беше удивително, стражата на Катедралата, подбрана от същата шайка, от която и градската, но за разлика от последните пременена в оранжево-бели униформи и въоръжена с протазани вместо с тежки алебарди, не стоеше край портата. Както чух, поради забрана на жреците, и това по принцип беше правилно, тъй като бандитските физиономии на служителите на закона като нищо можеха да изплашат половина енорияши и така значително да намалят приходите на Катедралата.

Стражите като изтървани деца се разхождаха по двойки и четворки около цветни градинки, ромолящи фонтани, статуи на богове

и техните храмове, бавно сварявайки се от жегата в ризниците и униформите си. Естествено, всички бяха озлобени като орки, внезапно получили зъбобол по време на поход. И причината за гнева на стражите беше съвсем очевидна. Да охраняват Катедралата изпращаха стражите, провинили се или обвинени в подкуп и изнудване. Срокът за тази не особено почтена служба също беше различен — от ден до година. Такова изкупление, при което през цялото време разни жреци ти шепнат нещо на ухо, а и да се вземат пари от посетителите е абсолютно забранено.

Покрай мен мина двойка оранжево-бели нещастници. Погледите им внимателно се плъзнаха по тялото ми, търсейки нещо, за което да се заядат и незабелязано от жреците да ме поотупат. Аз им се усмихнах сладко и като не можах да се сдържа, весело помахах с ръка на намусените им и ядосани физиономии.

Ех! Обичам да дразня великан в клетка! Особено когато няма да има последствия. Стражите се намръщиха и стискайки по-здраво оръжията си, се отправиха към мен с явното намерение да ми потърсят сметка. Както и предполагах, далеч не стигнаха. Като че ли от въздуха се появи жрец и започна да им чете божествен морал. На брадясалите муцуни на стражите се появиха толкова скучни и тъжни изражения, че едва не се просълзих. Беше им строго забранено да влизат в конфликт със служителите на Катедралата. Заплашваше ги изхвърляне от стражата и лишаване от пенсия. Така че им оставаше само да слушат, да слушат и още хиляди пъти да слушат.

Оставяйки жреца да се оправя с двамата стражи, аз минах по добре поддържаната, застлана с квадратни плочки пътека, заобиколих искрящия и пенещ се фонтан, изобразяващ галопиращ рицар, пронизващ с копие огромен огр, от чиято рана в гърдите бликаше водата, и влязох във вътрешния двор на Катедралата, където стояха статуите на боговете, между които постоянно се въртяха молеци се и посетители от града и близките околности. Въпреки че идваха много поклонници от цялото кралство, че дори и от други страни, обикновено напливът ставаше по време на пролетния празник на Боговете, така че сега дворът не беше толкова пълен. Само около статуята на Сагра стояха няколко души. По дрехите разпознах воините в тях.

Отегчено огледах единайсетте статуи на мъже и жени. Пред мен стояха боговете на Сиала. Погледът ми се спря на пиедестала, където би трябвало да бъде дванадесетата статуя. Статуята на Сагот.

Така се случило, че навремето в целия свят съществувала само една единствена статуя на Сагот. Не знам защо не са били създадени други статуи на бога на крадците, може би защото не е искал прекалено внимание към себе си? Статуята се намирала в Забранената част на града (разбира се, в онези времена тази част не се наричала така) и когато станал проблема с Рога на дъгата, тя си останала някъде там. И никой не можел да пресъздаде статуя на бога на крадците. Защото скулпторът, изваял статуята, също останал някъде отвъд магическата стена. И сега дори жреците не знаеха как трябва да изглежда статуята на Сагот, затова решили да не рискуват и да не богохулстват и оставили пиедестала, където би трябвало да е богът на крадците, временно празен. Още повече, че богът, както било видно, изобщо не възразявал срещу такова кощунство. Във всеки случай жреците не видели никакви знамения до петата кана вино, а и тогава били толкова неясни и мрачни, че никой не ги взел насериозно. Така че сега във всички храмове на Сагот имаше мраморни пиедестали без статуи.

На пиедестала в двора на Катедралата седеше скитник, кръстосал обути в мръсни ботуши крака. В протегнатата си ръка държеше груба глинена чаша. Учудващо беше, че жреците не виждаха кощунството и оскверняването на пиедестала. Любопитството ми се събуди и аз тръгнах покрай редицата наблюдаващи ме статуи към просяка, намиращ се в най-отдалечената част на зеления двор. В движение свалих плаща си и загънах арбалета в него, за да не ме гледат накриво жреците. Слава на Сагот, без плаща стана не толкова горещо. Време беше да сменя облеклото си с по-леко и по-подходящо за лятното време.

— Добре си седнал — казах дружелюбно, спирайки пред просяка.

Той ме погледна изпод тъмната качулка, скриваща лицето му, и раздруса чашата си за милостиня.

— Удобно ли ти е? Краката ти не са ли изтръпнали? — попитах го, правейки се, че не забелязвам жеста му.

— Чувствам се чудесно, сега ми е много по-комфортно, отколкото на теб, Гарет-сянката — прозвуча насмешливият му глас.

— Познаваме ли се? — почваше да ме дразни, че всеки плъх на Авендум знае как изглежда Гарет-сянката.

— О, не — скитникът сви рамене и отново разклати чашата си.
— Но съм чувал за теб.

— Надявам се, че само хубави неща? — загубих всякакъв интерес към просяка и тъкмо се канех да последвам едва видимата, обрасла с висока трева пътечка, водеща навътре в Катедралата към жилищата на жреците на Сагот, когато гласът на просяка ме спря:

— Дай монета, Гарет, и ще получиш безплатен съвет.

— Странна мисъл — усмихнах се и отново се обърнах към седящия на пиедестала. — Ако съветът е безплатен, защо тогава да давам монета?

— Е, Гарет, аз също трябва да ям и да спя някъде, нали така?

Непознатият ме заинтригува. Порових в джобовете си, измъкнах най-малката медна монета и усмихвайки се, я хвърлих в протегнатата чаша на просяка. Монетата издрънча самотно. Просякът поднесе глинената чаша към носа си, за да види по-добре какво съм му дал, и тежко въздъхна:

— Това особеност на характера ли е или всички крадци са толкова стиснати?

— Е, това вече е наглост! Кажи благодаря, че си губя времето с теб и че изобщо ти давам нещо! — възмутих се аз.

— Благодаря. Да ти дам ли съвет?

— Бъди така любезен.

— Тогава дай жълтица, за петаче не работя.

Ох! Така ми се искаше да го хвана за врата и хубавичко да го разтърся. С една жълтица тази невестулка можеше спокойно да се храни цели два месеца. Но вече се бях повел по играта на мошеника и дори за жълтицата не ми беше толкова жал, просто исках да чуя глупостта, която щеше да ми каже.

— Добре, ето — завъртях една жълтица между пръстите си. — Но първо бих искал да видя лицето ти.

— Няма нищо по-лесно — каза просякът и отметна качулката си.

Най-обикновена физиономия. Лице на четиридесетгодишен човек, обрасло със сива четина, кафяви очи и остър нос. Такива

просяци с лопата да ги ринеш. Определено не го познавах.

— Ето ти монетата — хвърлих в чашата тежката жълтица и просякът триумфално се усмихна. — Но имай предвид, че ако съветът ти не струва, ще си взема парите обратно. Е?

— Съветът е следния — каза просякът, издърпвайки отново качулката върху лицето си. — Не стъпвай върху Селена. Пеша върви, Гарет, пеша върви, тогава може и да доживееш до дълбока старост.

— Селена? Каква Селена? И защо да не стъпвам? — не разбрах аз. — Що за гатанка?

Но просякът сякаш си беше глътнал езика.

— Хей, не се шегувам. Или ми върни монетата, или ми кажи откъде ме познаваш и що за глупава гатанка е това?!

— Ъ-ъ-ъ-ъ-х-х-а. Б-б-б-м-а-а-а-а — измуча просякът и размаха ръце, преструвайки се на глухоням идиот.

Но от очите ми не убягна, че монетата като с магия изчезна от ръката на скитника някъде под дрехите му.

— Спри да се преструваш! Върни ми парите! — вбесих се аз и пристъпих към мошеника.

— Ей, какво тормозиш блажения? — раздаде се глас зад гърба ми.

Обърнах се и се оказах срещу петима души в оранжево-бели униформи. Стражата на Катедралата.

— Какъв ти блажен, да ме вземе Мрака! Той е истински мошеник! — не можех да повярвам, че толкова елегантно ме изпързалаха.

— Хайде, драги, върви си. Тук към боговете се обръщат, а ти шум вдигаш — опасно се усмихна стоящият малко по-напред от останалите мрачни типове сержант на стражата. — В противен случай ще трябва да те изхвърлим от това богоугодно място.

— М-а-а-а-х-н-и-и — подкрепи го „глухонемият“ и отчаяно закима с глава.

Та те всички тук са комбина! Безполезно беше да споря, само щях да си създам сума ти проблеми и в крайна сметка нямаше да стигна до мястото, закъдето бях тръгнал.

— Е, добре, май се припознах — колкото се може безразлично свих рамене, макар че вътрешно кипях от гняв, и се отдалечих от просяка и стражата по едва видимата пътечка.

Изпързалияха ме перфектно и елегантно, хванах се като някой селянин-провинциалист в класически капан, практикуван откак свят светува. Е, Сагот да е с тях! Няма да обеднея. Само че откъде този проклет просяк знаеше името ми? И чии са машинациите този път?

Пътечката се виеше между зелени градинки, цветя и лехи. Няколко пъти се срещах с жреци, тръгнаха по техните си дела, но те не ми обръщаха никакво внимание, сякаш беше най-нормално посетителите да обикалят из вътрешната територия на Катедралата. Типична небрежност и безхаберие. Щом е тук, значи може. Пътечката изви наляво, заобикаляйки леха с бледосини цветчета, обърнаха всичките си листенца към топлото слънце, и ме отведе към масивно здание, изградено от огромни сиви блокове, с простираща се по цялата му дължина слабо осветена арка, водеща към дома на единствения ми приятел в този свят. Влязох в прохладния тунел. Изплашените от слънцето сенки се бяха отдръпнали към сивите, похабени от времето стени, а прохладата след жаркия слънчев ден ме изпълни с несравнимо блаженство. Ехото от стъпките ми отекваше в ниските сводове на арката. Почти я бях преминал, бях на една ръка разстояние от края ѝ, когато една позната до болка ръка ме сграбчи за ризата и ме вдигна над земята.

След ръката от стената се появиха рамене и глава. Останалата част от туловището така си и остана някъде там.

— Вухджааз умен — информира ме демонът за всеизвестния факт.

Намръщих се от вонящия му дъх, опитвайки се да задържа закуската, с която толкова любезно ме беше нагостил Родерик преди да си тръгна от къщата на Арцивус. Какво беше ял? А и си мислех, че се появява само през нощта.

— Здравей — усмихнах се щастливо, сякаш това не беше демон, а майка ми.

— Вухджааз умен — демонът все пак реши да ме върне на земята, после ме изгледа подозрително. — Докара ли Коня?

— Ти за Коня на сянката ли? — попитах аз, опитвайки се да забавя отговора, като отчаяно се молех на Сагот някой жрец да мине през арката.

Естествено, наоколо беше мъртвило, сякаш внезапно всички служители на Катедралата бяха поразени от чума.

— Почти го намерих.

— Побързай! — изсъска демонът и жълтите му очи светнаха в полумрака. — Няма да те чакам дълго.

— Почти съм го намерил, трябва ми още съвсем, съвсем мъничко време — нервно започнах да бръщолева глупости аз.

— Ще те наблюдавам, след три дни ми донеси Коня или ще изсмуча мозъка от костите ти! — Вухджааз още веднъж ме фиксира с поглед и изчезна в стената.

Опрях гръб на грапавата повърхност на стената и си поех дълбоко дъх. Фу-у-у! Така и разрив на сърцето можех да получа!

Изобщо не очаквах, че проклетата твар ще се появи толкова скоро, при това през деня. Трябваше да направя нещо с Вухджааз. Например вече знаех къде да търся Коня — той беше у тези, които насъскаха доралисците след мен. Безспорно. Така че трябваше да разбера кои са и да им свия Камъка до утре вечер, иначе щяха да ми изсмучат мозъка...

— Добре ли се чувстваш, чадо? — раздаде се учтив въпрос до ухото ми и от изненада аз подскочих няколко ярда, като едва не изкрещях с всички сили.

В крайна сметка не изкрещях, тъй като видях, че това е само жрец, който, както винаги се случва, се появи едва когато шоуто беше вече приключило.

— Всичко е наред — изръмжах и под смаяния поглед на жреца (не всеки ден можеш да видиш как човек ей така без причина изведнъж се опитва да лети) бързо излязох на слънце.

Да не знаеш вече кое е по-добре — жегата или прохладата. Предполагам, че все пак жегата — тук поне никой не излиза от стената и не заплашва, че ще ти изсмуче мозъка от костите. Изкачих се по масивните стълби с изядени през вековете от хиляди човешки крака стъпала и тръгнах по коридора, водещ към жилищата на жреците на Сагот. Двама жреци, застанали до мраморна ваза, от която стърчеше увяхнала метла, наричана палма, прекратиха спора си за пътя и делата на Сагот и се втренчиха в мен. Крадците усещат други крадци. За никого не беше тайна, че жреци на Сагот стават само бивши крадци или мошеници — това е вече вековна традиция, от която никой нямаше намерение да отстъпва. Аз кимнах и сгънах пръсти в знака на нашия бранш. Те се отпуснаха, кимнаха приятелски в отговор и отново се

впуснаха във философския си спор. Престанах да бъда непознат за тях и следователно не представлявах никаква опасност.

Коридорът свърши и по поредното стълбище аз се качих на втория етаж, където бяха стаите на жреците. Втората врата вдясно изпъкваше с дълбоките следи по почернялата ѝ от старост дървена повърхност, явно оставени от мечовете на не особено доволни посетители. Но бившите крадци определено можеха да се грижат за себе си — под сивите раса винаги държаха скрити ножове. Така че нарушителите на спокойствието на тази обител, както казваше един мой приятел, ги погребвали в градината, под една от ябълките, а мечовете окачвали в централната молитвена зала на храма на Сагот да обезкуражава другите да влизат в това мирно и богоугодно място с извадено оръжие. Макар Сагот да беше последен от боговете и не така страшен и могъщ като братята и сестрите си, и той, и служителите му винаги можеха да се грижат за себе си.

Почуках на вратата и без да дочакам разрешението на домакина, влязох и се озовах в добре осветена зала. Беше голяма и контрастът между изрисуваните с разноцветни краски стени на помещението и сивите и мрачни коридори радваше очите. Прекарах оценяващ поглед (какво да се прави, навик) по доволно приличната и богата обстановка в помещението. Скъпи картини на известни майстори от миналото, изобразяващи сцени от божествената митология, жълт султанатски килим на пода, скъпа мебел, миниатюрна златна статуетка на Сагот. Приятелят ми не беше кой да е в йерархията на служителите на бога на крадците.

— Гарет! Момчето ми! — от масата се надигна огромен дебел мъж в сиво-бяло жреческо расо и разтваряйки широко обятия, се отправи към мен. — Какво те води насам? От сто години не си идвал да видиш стареца!

— Здравей, Фор, радвам се да те видя жив, здрав и дебел! — засмях се аз и прегърнах стария жрец.

— Какво да правиш, служба! — засмя се в отговор той.

— Ей! Ей! Ей! Видях всичко, мошенико, я ми върни кесията! — извиках аз. — Значи все още не си загубил форма, стари крадецо?

— Къде ще се мерим ние, старците, с вас, младите? — шеговито отвърна Фор и ми хвърли кесията, която току-що беше измъкнал от мен. — Сядай направо на масата, Гарет, тъкмо се канех да хапна.

— Ти винаги хапваш, когато и да идвам при теб. Службата на Сагот те е направила троен.

— Какво да направя, такава е волята му — Фор скръбно разпери пухкавите си ръце. — Ти седни, а аз ще донеса вино, от любимото ти.

Той се усмихна и ми намигна, а след това с пъшкане и пухтене се отправи към съседната стая. Седнах на масивния стол, способен да издържи самия Фор, и метнах на масата плаща със загърнатия в него арбалет.

Старият Фор, Фор Лепливите ръце. Един от най-известните в миналото майстори-крадци на Авендум, който навремето беше правил такива дръзки кражби от най-влиятелните домове, че за тях все още се говореше в престъпния свят, а младите крадци слушаха и запомнях със зяпнали усти, трупайки опит. Фор беше човекът, който пръв забеляза вечно гладния и кльоцав хлапак Гарет-бълхата и го взе под крилото си, показвайки му първите стъпки не към джебчийството, а към изкуството на Висшето майсторство.

Десет години се мъчи с мен, докато накрая се появи Гарет-сянката, който не отстъпваше по умения на учителя си. Но Фор отдавна вече се беше откъснал от света на крадците, отдавайки се на служба на Сагот. Добрият жрец, брат Фор, Защитникът на Ръката. Тази титла и досега предизвикваше в мен пристъп на смях, просто не можех да повярвам, че най-успешният и талантлив крадец се е оттеглил. От всички живи същества в този луд и опасен свят се доверявах единствено на своя учител и приятел.

— Ето ме и мен — зачервената физиономия на Фор грееше в триумфална усмивка. Във всяка ръка носеше по две прашни бутилки.

— „Кехлибарена сълза“! — възкликнах аз.

— Именно! Стари запаси, най-доброто вино на светлите елфи, от Планината на джуджетата ми го доставиха. Надявам се да го оцениш!

— Оценявам го.

— Така. Храната, мисля, че ще стигне — Фор преценяващо огледа огъващата се от най-различни продукти маса.

Тапата пукна и излетя от бутилката. Гъстото кехлибарено вино потече в чашите.

— Е, за срещата! Радвам се, че не си забравил стареца.

Отпих глътка вино, наслаждавайки се на тръпчивия аромат. Бутилката вървеше по десет жълтици — огромна сума, и не всеки

можеше да си позволи удоволствието да пие елфийско вино. Имаше само още едно толкова рядко вино, което беше и най-доброто в този свят — виното на орките. Но по очевидни причини не всеки можеше да посети избите им.

— Не се надявах да те видя в близките години, хлапе. Из града пълзят разни слухове.

— Слухове! — изсумтях аз. — Какви слухове?

— Ами, някои казват, че си на нож с Маркун и рано или късно това ще свърши зле. Макар че още не се знае за кого от двамата. Но залози вече се правят.

— Наистина ли?

— Да.

— Надявам се, че си зложил на правилната страна? — ухилих се аз.

— Че как иначе? Други пък разправят, че Фраго Лантен те е затворил в Сивите камъни, а трети — че доралисците усилено търсят някой си Гарет. Така че, хлапе, това само слухове ли са или пак си се забъркал в някоя каша? — Фор ме изгледа изпитателно, ръфайки пилешкото бутче.

— Не са точно слухове — започнах предпазливо. — Целият свят сякаш е полудял, Фор.

— Сагот да спаси заблудената ти душа — въздъхна жрецът и бутна оглозгания кокал на нещастното пиле настрана. — Светът е на прага на голяма война, Гарет, а ти тук глупаво го усукваш. Ако всичко, което чух, е вярно, време ти е да изчезваш. Някъде в Низината. Макар да не мисля, че там е спокойно. Неназовимия е само началото, усещам го със старите си кости. Той ще бъде искрата, или фитила, както казват гномите, който ще подпали бурето с барут. И определено ще взриви крехкия ни свят. Орките ще почувстват свободата, Мирануех ще започне с глупостите, Гарак ще се впие в гърлото на Империиите, а те — една с друга, джуджетата ще скочат срещу гномите, а гномите — срещу джуджетата. Ще потънем в кръв, помни ми думата.

— Така ли мислиш?

— Гарет, хлапето ми. Ти си образован човек, неслучайно ти отдадох най-добрите си години. Получи знания, не по-малки от тези на който и да е благородник. Колко книги си прочел от библиотеката ми? Всички? А разсъждаваш като петгодишно дете. Война ще има, помни

ми думите, ще има. Това не може да бъде избегнато. Освен ако не се случи някакво малко чудо.

— Да бъде волята на Сагот — мрачно казах аз, въртейки в ръце чашата вино.

— Да бъде — машинално повтори Фор и отхапа огромна хапка от препечения хляб. — И така, какво те води при мен? — попита с пълна уста.

— Какво, не мога ли просто да видя учителя си? — искрено се обидих аз и свъсих вежди.

— Не и в това време, когато разумните се покриват на дъното. Макар че ти винаги си бил инат и си рискувал излишно — жрецът примирено махна с ръка. — Значи излиза, че не ти трябва за нищо?

— Трябваш ми — въздъхнах аз.

— Аха! — триумфално възкликна Фор. — Знаех си! Все още мога да мисля ло-ги-че-ски! Казвай сега, какво ти трябва от стария дебелак?

— Убежище за няколко нощи, докато не тръгна да изпълнявам Поръчката.

— Имаме няколко свободни килии, може би ще искаш и жрец да станеш? — засмя се бившият крадец и отново напълни бокалите. — Сто-оп! Каква Поръчка? Или не съм чул правилно?!

— Правилно чу.

— Ти съвсем ли си си загубил ума, Гарет?! Каква е тази Поръчка?! Животът ти е заложен на карта, а ти все пари преследваш! Е, не, това е направо връх на идиотизма!

— Не съм я искал тази Поръчка, просто така се получи! — повиших глас аз.

Фор внимателно ме погледна с дребните си кафяви очи и с поредната въздишка напълни пресушените бокали.

— Разказвай.

И аз му разказах. Започвайки от онази злополучна нощ, когато мракът ме бутна да отида при херцог Патийски. Фор слушаше мълчаливо, хапейки долната си устна, а понякога драскаше с вилица по дървената маса, сякаш си водеше някакви бележки. Прекъсна ме само веднъж, за да разпита по-подробно за Бледия и после поклати глава намръщено.

— Не го познавам този. Странно. Много странно. Откъде ли се е взел?

Разказът ми отне доста време и когато приключих, гърлото ми беше пресъхнало. Фор ми наля малко вино и аз му кимнах с благодарност.

— Ти си четири пъти глупак, Гарет. Приел си Поръчката, въпреки че за теб много по-безопасно е било да отидеш в Сивите камъни. Използвал си незнайно заклинание и така си си увесил на врата прегладнял демон. Не си успял да убиеш този Бледия, когато си имал тази възможност, а той още често ще ти пресича пътя. И са насъскали козлите срещу теб. На туй отгоре се е появил някакъв тайнствен и никога по-рано споменаван в книгите Господар. Ще признаеш ли, че си магаре?

Кимнах.

— А, да! И ще си още по-голямо магаре, ако решиш да ходиш в Забранената територия.

— Трябва, това е все пак някакъв шанс да оцелея в Храд Спайн. Без карта там може да обикалям в продължение на векове. Без значение дали ми харесва или не, просто трябва, Фор.

Той замълча, мислейки за нещо свое.

— А сигурен ли си, че не може да се мине без този поход?

— Аха.

— Глупак си ти, ох, какъв глупак. Защо ли ми трябваше да те вземам за ученик? Добре, слушай. Върви само през нощта. През стената ще минеш без проблем. По-добре го направи в Пристанищния град, при старата конюшня на Старк. Районът е опасен, но няма да ти е за първи път да си по такива места. Оттам директно си на Човешка, по нея ще стигнеш до Спящата котка, а оттам и до улицата на Маговете. Не се пъхай в Гробищна, сам знаеш защо. Спящата котка е доволно спокойна, ако всичко върви добре, върви по покривите, надявам се, че още не са изгнили и ще издържат тежестта ти. Разбира се, не е много удобно, но поне ще е безопасно — мъртвците, както е известно, засега не са се научили да летят. На Спящата котка има стара статуя на Сагот — това е единственото безопасно място в района. Остров на светлината в света на мрака. Ако стане напечено, там изчакай да минат неприятностите. Но до сутринта непременно трябва да излезеш от Забранената територия, в противен случай ще останеш там завинаги.

— Откъде знаеш всичко това? — бях изумен.

— Откъде ли? — ухили се Фор. — Ходих там на младини, не ме гледай така и си затвори устата. На Спящата котка е банката на гномите, може би си чувал? Точно заради нея ходих. Вътре така и не успях да вляза, вратите са непревземаеми, но се нагледах достатъчно. Не, никакви зъби-глиги-очища. Не искам да лъжа, такива неща не видях. Всъщност не срещнах никого. Пълна пустош. Мъртви улици, все едно всички са изчезнали. Вятър и странни звуци — да, а и всякакви видения и гадости. Няма да те плаша, ти може нищо такова да не видиш. Но вземи със себе си парче месо и го загърни по-здраво в елфийска дрокра. Този плат е водоустойчив и не пропуска миризми. Ако, да не даде Сагот, се натъкнеш на мъртъвци, с месото ще ги разрееш за няколко минути. И това май е всичко. Просто не вярвай на очите и ушите си, върши си работата и изчезвай, Гарет, изчезвай максимално бързо оттам.

— А за улицата на Маговете?

— Което не знам, не знам. Не съм ходил толкова далеч, хлапе. Впечатленията ми от Човешка и Спяща и така ще ми стигнат до края на живота. На първата повече или по-малко е спокойно, на втората — всякакви ъ-ъ-ъ... неприятности.

Фор не искаше да говори за случилото се по време на посещението му в Закритата територия.

— А защо да не опитам да стигна до Забранената територия по улицата на Покривчиите? Според мен е много по-близо и по-безопасно.

— Знаеш ли, Гарет, има странна статистика. Тези, които са се осмелили да се вмъкнат в Закритата от страната на Покривчиите, никой повече не ги е виждал. Така че струва ли си риска?

Замълчахме.

— Е, какво? Хайде да ти покажа къде ще спиш. Или ако искаш остани тук при мен. Легло има.

— Благодаря, но трябва да довърша нещо в града — станах от масата и взех плаща.

— Още ли ползваш играчки? — Фор кимна към плаща, в който беше увит арбалета.

— Че как иначе? Ползвам.

— Тогава си купи няколко огнени болта от магическия магазин. Може да те спасят от зомбита.

— Задължително.

— Кога смяташ да ходиш?

— Тази нощ.

— Днес? Нали си казал на Арцивус, че ще е след два дни? — изненада се жрецът.

— Какво, не може ли да си променя решението? — измърморих, докато се отправях към вратата. — Ще се видим по-късно, Фор.

— Късмет, хлапе. Много късмет — каза моят стар учител. — А аз ще помисля какво може да се направи с твоя демон.

Вечерта настъпваше, а аз трябваше да стигна до града на Маговете преди да затворят магазините, в противен случай щеше да се наложи да се изправя с голи ръце пред живеещите зад магическата стена.

[1] „Невинен като Джок-докаралия-зимата“ е поговорка. Джок Имарго бил човек, когото обвинили в убийството на принца на дома на Черната роза. Бил предаден на елфите и те го екзекутирали. След това домовете на тъмните елфи в Заграбия преустановили всякакви отношения с Валиостр от 501 до 640 г. Е.С. Впоследствие се установило, че Джок бил невинен. ↑

[2] Конюшната на Старк — един от районите на Пристанищния град. ↑

ГЛАВА 8

ПРЕКАЛЕНО МНОГО ДЕМОНИ

Арката, където попаднах на „умния“ Вухджааз, ме посрещна в сивия полумрак. Малко се поколебах, преди да мина през нея. Изобщо нямах желание да се срещам с гладния демон, но трябваше да отида и се наложи да си повтарям, че просто няма начин такава вселенска гадост да се случи два пъти на едно и също място. Така че преодолях треперенето в коленете си и като поех дълбоко дъх, направих крачка напред.

Гадостта се случи още на половината път. Отново от стената излетяха лапите на демона и здраво ме сграбчиха за раменете.

— Виж, Вухджааз, може ли... — започнах раздражено, но виждайки демона, млъкнах.

Това не беше Вухджааз!!! Създанието, което ме беше хванало този път, само смътно напомняше на моя приятел — „умния изсмуквач на мозъка от костите“. Този демон не беше сив, а черен, с малинови петънца. Изглеждаше малко по-малък от Вухджааз, но овчата му глава с огромни рога, глиги и светещи изумрудени очи изобщо не добавяше миловидност или добродушие на демона.

— Здравей — реших да действам по вече изпитания план. Вежливото обръщение към тези твари още на никого не беше навредило. — Аз съм Гарет. А ти?

— Млъкни! — изсъска създанието и повдигайки горна устна, оголи зъби.

Реших да последвам съвета му и млъкнах.

— Къде е той? Да не оглуша?! Къде е той?! — и демонът, в израз на не особено добрите си намерения, ме раздруса. Точно като Вухджааз.

— Кой той? — попитах, като мислено проклекх всички демони на Мрака за това, че не могат нормално да кажат какво искат: да млъквам или да отговарям на глупавите им въпроси?

— Вухджааз, естествено! Тази тъпа твар! Само не се прави на много хитър! Няма да повярвам, че не го познаваш, току-що чух, че каза името му!

Май този път нямах толкова късмет. Този демон, за разлика от Вухджааз, съобразяваше доста по-добре.

— Да не съм му бавачка? Откъде да знам къде е Вухджааз?

— Къде трябваше да му предадеш Коня?

— Още не знам.

— Тогава разбери! И Коня ще дадеш на мен, а не на него! Разбра ли?

Какво има за неразбиране? Аз съм много схватлив, особено когато до мен е такава чудовище.

— Ти също ли си останал в този свят? А Вухджааз каза...

— Братлето ми е тъп като празен череп — прекъсна ме демонът, облъхвайки ме с неподражаемия аромат на сметище, на което се разлагат най-малко четиридесет хиляди мъртви котки. — Няма да му позволя да владее цялата власт над демоните. Ти откри ли вече Коня?

— Не.

— Тогава търси по-бързо, иначе ще ти изсмуча мозъка от костите — изглежда това беше тяхна семейна традиция: да изсмукват мозъка от костите на невинните граждани. — Сега ще те пусна, човече, но гледай да не ме измамиш. Конят ми трябва, в противен случай от теб ще останат само няколко костички.

— А ако Вухджааз ме хване преди теб? — запротестирах аз. — Мислиш ли, че той няма да ми вземе Коня?

— Хм-м... — демонът за миг се замисли и изумрудените му очи се замъглиха. — Призови ме по име, когато намериш Коня, и аз ще се появя.

И с тези думи той ме пусна и изчезна в стената.

— Страхотно! — изкрещях аз. — А как ти е името?

— Щдуъйрук, тъпако! — изръмжа създанието, навеждайки се през стената, и отново изчезна.

Щдуъйрук?! Сагот, кой им дава такива имена? Можеш да си изкълчиш езика!

Преживях тази среща много по-спокойно, отколкото предишните. Ето какво значи навика. Излязох от проклетата арка, решавайки: или ще намеря обходен път към жилището на Фор, или ще

нощувам под звездите, сега поне беше топло, но за нищо на света повече няма да се пъхам в тази проклета арка.

Кълбото все повече и повече се заплиташе. Както се казва: „Колкото по-дълбоко в Безлюдните земи, толкова по-свирепи огри“. В конкретния случай към „Гарет, похитителите на Коня, доралисците, Вухджааз, Ордена на Валиостр, Ордена на Филанд“ се прибавяше още една страна — Щдуъйрук.

— Има ли още желаещи да се присъединят?

Сега оставаше само да намеря кой е откраднал Коня, а после все някак да се разбера с всички останали. А ако демоните изчакаат до края на седмицата, то съвсем ще изчезна от града и нека да си търсят друг глупак тогава. В Храд Спайн няма да ме стигнат. Надявам се.

Вътрешният двор на Катедралата беше пуст, всички енориаши отдавна си бяха отишли по домовете. Отивайки към изхода, аз хвърлих кос поглед към пиедестала на Сагот. Както и очаквах, просякът отдавна беше изчезнал заедно с моето злато.

Дори и в тези неспокойни дни вечер, да не говорим за през нощта, градът на Маговете представляваше много впечатляваща гледка. Широки улици, сгради с помпозна архитектура, всяка сграда приличаше на миниатюрен дворец с ярък керемиден покрив, заострени прозорци и миниатюрни кули. Всяка къщичка, всяко магазинче се опитваше да надмине съседа си по красота и изящност. Беше вечер и фенерите по улиците горяха всеки с различен цвят. Имаше бледо сини, червени, малинови, зелени и оранжеви отънъци.

Магическите фенери бяха само тук — те горяха всяка нощ, без значение какво се случва в нашия свят. Вълшебните фенери на Авендум, поредното чудо на Валиостр, за което говореха из целия свят, трептяха с разноцветни слънчеви светлини по върховете на високи и изящни метални стълбове. Огънят пламваше сам с настъпването на вечерта и гореше до появата на първите лъчи на слънцето. Колкото и градският съвет да молеше маговете да инсталират такива фенери на всяка улица в града, резултат нямаше. Маговете категорично отказваха по всички възможни начини. Арцивус беше успял да направи така, че магическите фенери да останат прерогатив на града на Маговете и кралския дворец.

Тази вечер улиците на града на Маговете бяха пълни с превъзбудени хора. Ту тук, ту там със скоростта на горски пожар избухваха стихийни напивания. Народът гуляеше. Народът празнуваше. Хората, макар и за малко, се бяха освободили от нощните страхе и мислите за армията на Неназовимия. Всички възхваляваха Ордена и магистър Арцивус.

Както разбрах от дочутите радостни викове и песни, маговете най-накрая бяха успели да прогонят нощните създания от Авендум. И затова сега можеше спокойно да се излиза по улиците през нощта, без страх, че някой ще те изяде.

Аз само се усмигнах. Естествено, няха намерение да се обиждам на предприемчивия Арцивус, присвоил за Ордена цялата слава на победител на демоните. На мен лично тази слава не ми трябваше. Просто доста ме досмеша от тази постъпка, по-прилягаща на разтропани търговци, а не на магистъра на надутия и важен Орден. Зачудих се колко ли още такива „победни случаи“ си е приписал Ордена, укрепвайки по този начин положението си? Както и да е, не е моя работа.

Широката улица Искра тънеше в магически картини. Всеки магазин считаше за свой дълг да надмине съседния по брой магически илюзии и да привлече към себе си потенциалните купувачи. Над един от магазините се появиха ярки огнени букви, превърнаха се в ято илюзорни гълъби, които изпляскаха с криле и отлетяха във вечерното небе, докато се превърнат в малка бяла точка, после се спуснаха на покрива на магазина и отново се превърнаха в букви. Минувачите не обръщаха никакво внимание на тези чудеса. На улица Искра, където се намираха магическите магазини в Авендум, можеха да се видят и много други неща. Чудесата и илюзиите тук с лопата да ги ринеш. Можеше цяла година да гледаш с отворена уста как илюзорна мълния унищожаваше илюзорен огр. Да се зяпа, разбира се, може, ей оня недодялан селянин, явно дошъл от южните части на кралството, точно това и правеше. А в това време вездесъщите джебчии се опитваха да му откраднат полупразната и тънка кесия. Странно, станали са понагли от всякога. Маговете обикновено не допускаха в тяхната част на града да стават такива дребни и не особено приятни произшествия. Джебчиите бяха преследвани безмилостно, понякога дори и с помощта на отслабени атакуващи заклинания. Но крадците в Авендум знаеха

кога може и кога — не. И точно сега можеше. Всички празнуваха изгонването на демоните и в момента на Ордена не му беше до тях.

Естествено, техни магическия не продаваха в магическите магазини, за това си имаше търговци, ученици на магове или някой друг. Маговете само създаваха стоки или предоставяха магически услуги. А и с това си изкарваха прехраната само вълшебници от нисшите степени, преди да станат пълноправни магове на Ордена.

Преминавайки през поредната илюзия на дракон, аз пристъпих към най-обикновен магазин. Тук нямаше нито ярки огнени дъждове, нито ужасни чудовища, нито вълшебници в блестящи сребърни мантии. Уютното едноетажно заведение нямаше дори табела. Този магазин нямаше нужда от безвкусни подкани към наивни клиенти, които не знаят какво да си правят парите. Тук всичко беше сериозно. Започвайки от навъсения продавач, изобилието от стоки и умопомрачителните цени. Наистина умопомрачителни.

Но знаещите идваха именно тук, в малкия скромнен магазин, а не в преливащите от магически дрънкулки и зрелищни ефекти магазини по улица Искра.

Бутнах вратата и влязох в ярко осветения от два малки вълшебни фенера магазин. Камбанката на вратата весело звънна. Много посетители биха се изненадали от пълната липса на стоки. В голямата стая имаше само маса със столове и проход към вътрешността на магазина. На този, който идваше тук, собственикът сам подбираше и изваждаше нужните стоки от склада, разположен някъде навътре.

— Кого домъкна Мрака? — раздаде се нисък и не особено любезен глас, сякаш пчела зажука над поле с детелини. — Затваряме, махайте се!

От полутъмното вътрешно помещение на магазина излезе дребен здравеняк. Ако застанех до него, щеше да ми е до гърдите. Обикновено джудже, нищо повече. Както и при всички други джуджета, той имаше огромно чело, дълбоко хлътнали черни очи и изпъкнала напред масивна долна челюст. Здравно бъчвообразно тяло, силни мускулести ръце. И непоносим характер. Много жители от вътрешността кой знае защо бъркаха джуджета и гноми. Считаха, че и едните, и другите си приличат като две капки иселинска вода. Е, какво да очакваш от някакви си селяни, които не виждат нищо друго освен ралото? Джуджетата се различаваха от своите братя гномите, които на външен

вид бяха по-дребни и хилави, а също така носеха нещо, което никое джудже не би носило дори и под заплаха от смърт — брада.

— Добър вечер, майстор Хонхел — казах аз.

— А-а-а — проточи джуджето и изтри огромните си ръце в кожената престилка. — Майстор Гарет. Добра да е, добра да е. А аз вече се канех да ви изхвърля от магазина. Отдавна не сте идвали. Как е зрението?

— Прекрасно — Хонхел питаше за моето нощно зрение, което усилих с помощта на еликсир, купен от магазина му преди половин година.

— А какво ви е довело до мен, и то когато вече ще затварям?

— Ще пазарувам.

— Много ли? — джуджето лукаво присви очи, вече започваше да пресмята парите, които ще ми смъкне.

— Според както се получи, майстор Хонхел. Зависи каква стока имате.

— Е, майстор Гарет — подчертано обидено прогърмя джуджето. — Нима някога сте били недоволен от стоките в магазина ми?

— Все още не, но, съгласете се, любезни майстор Хонхел, всичко все някога си има първи път.

— Не и при мен! — засмя се джуджето и ме поведе навътре в магазина. — Получавам стока от най-добрите магове на Ордена. А и много неща идват при мен от далечни земи.

Кое то си е истина, истина е, майстор Хонхел беше едно от малкото джуджета, които останаха във Валиостр и не се върнаха в планините си, след като кралят сключи договор с гномите за закупуване на оръдия. Не знам колко време ще им трябва на джуджетата да им мине и да се върнат със стоките си във Валиостр, но такива като добричкия майстор Хонхел за това време спокойно ще успеят да натрупат три-четири състояния.

— Какво ви интересува, майстор Гарет? Стандартни неща или нещо по-специално?

— И едното, и другото — казах неопределено, спирайки след джуджето до голяма маса с един куп сандъци, кутии, кутийки, касетки, сандъци и сандъчета, натрупани едни върху други.

Седнахме на масата и, както винаги, започна пазарлъка, който лично аз не можех да понасям. Защото да се пазариш с джуджета е

много по-тежко, отколкото да се убие Х'сан'кор, например.

— Давай по-конкретно, че времето напредва — намръщи се Хенкел, като се преструваше, че има ужасно много работа.

Как не, сега и всички съкровища на драконите не можеха да го откъснат от мен.

— Двайсет и пет огнени болта, също толкова светещи, сто стандартни, бронебойни. Петдесет болта-близнаци.

— Уау — подсвирна джуджето и отвори широко очи. — Ще ходиш да избиваш гномовете от Стоманените шахти ли?

Не отговорих, а и отговор не се очакваше. Хонхел знаеше кой съм, с какво се прехранвам и какъв род стоки са ми необходими за работата.

— Добре. Какво друго? — кимна джуджето.

— „Светлинки“, един сноп. Двайсет „сухара“. И въже-спътник, десет ярда.

— Какво по-точно?

— Тип паяжина.

— Елфийско? Откъде да ти го намеря? — престорено се изненада джуджето. — От тези глигестите можеш ли да измъкнеш нещо?

— Е, майстор Хонхел, вие не сте прост продавач, ще поровите из кутиите и сандъците, може и да намерите.

— Ще намеря — съгласи се Хонхел, разбирайки, че този път нямам намерение да се пазаря. Или почти нямам. — Това ли е всичко?

— А може ли да ми предложите още нещо? — отговорих с въпрос на въпроса му аз.

Джуджето се замисли, подпрял брадичка с юмрук, след това се ухили:

— За ценител като вас, майстор Гарет, имам тук още нещо.

Той изчезна под масата, затропа по ключалката на скрития отдолу сандък, прокашля се и излезе оттам с арбалет в ръка. Аз без да искам хлъцнах възхитено, с което вдигнах цената на арбалета поне с още петдесет жълтици, не по-малко.

Черен, изящен, малък. Беше дори по-малък от този, с който бях сега. Арбалетът се побираше в една ръка. Оръжието имаше много странна конструкция, оказа се сдвоено. Двата арбалета, доколкото виждах, бяха един над друг, първоначално се изстрелваше долния болт,

после горния, тетивите и на двата механизма се натягаха с помощта на късо лостче. Гладка полирана дръжка и два спусъка. Оръжие мечта.

— Ще ми позволите ли, майстор Хонхел?

Джуджето се усмихна и ми подаде оръжието и два болта. Претеглих арбалета в ръка. Доста лек. Два пъти по-лек от моя. Поставих болта в специалния прорез, след това и втория, после издърпах лоста. Зареди се изненадващо лесно. Изщракване — и болтовете замряха в ложата. Браво на джуджетата, добре са измислили как да облекчат натягането на тетивата!

Потърсих с поглед мишена, видях на по-далечния шкаф стар пращен шлем, помолих с поглед Хонхел за разрешение и като се прицелих, дръпнах спусъка.

— Свалете предпазителя, майсторе — насмешливо каза джуджето. — И се целете през ето тази стрелка, специално за това е направена.

Напипах предпазителя, оказа се малка и едва забележима планка, и отново натиснах спусъка.

Щрак! И първият болт удари шлема, проби стоманата и заседна в забралото.

Щрак! И братът на първия болт направи същото. Да се използва това миниатюрно оръжие беше много лесно и просто. Ако имаше такива в нашата армия, щяхме да изравним със земята пиконосците на Мирануех.

Влюбих се в това дребосъче и определено нямах намерение да го връщам.

— Вижте само каква изработка, каква стомана, дори и гномите не могат да сътворят такова! Сам го направих, с ей тез ръчички! — за потвърждение джуджето пхна лапищата си под носа ми. — Моя разработка. Няма да се хваля повече, майстор Гарет, вие сам ще се убедите.

Така можеше да ме залива с часове, дори ако това не беше арбалет, а кожа на мъртъв плъх. За Хонхел най-важното беше да продава стоките си възможно най-скъпо.

— Колко? — попитах аз.

— Триста жълтици.

— Колко?! — за тази цена спокойно можеха да се екипират десетина рицари.

— Триста, цената е справедлива. Няма да се пазаря — или го вземайте, или ще си намеря друг купувач.

— А ще намерите ли, уважаеми Хонхел? За такава цена? По-лесно е да се наеме отряд стрелци. Сто и петдесет.

Джуджето поклати глава и прехапа устни. После се почеса по главата.

— Стрелците ще тичат и вдигат шум. Това ли искате? Тъй като сте постоянен и уважаван клиент — двеста и петдесет.

— Двеста. Не забравяйте, че ще купувам и други неща от вас.

— Двеста двадесет и пет — хвърли контра предложение джуджето, стискайки и отпусвайки огромните си юмруци.

— Мракът да е с вас, почтени, вземам го! — просто нямаше смисъл да се пазаря повече със стиснатия продавач.

— Ще смятаме ли? — джуджето с усмивка измъкна иззад гърба си огромно сметало. — Или майсторът ще иска още нещо?

— Какво ще кажете за заклинания? От тези, които вземам обикновено.

— Стъкленници? А рунна магия не искате ли? Тъкмо ми докараха от Исилия много интересни свитъци.

— А, не, никаква рунна магия — след оня злополучен свитък, увесил ми на врата Вухджааз и Шдуъйрук, за вечни времена загубих доверие в рунната магия.

Гномът вдигна вежди:

— Какви заклинания тогава?

— А вие какви имате, майстор Хонхел?

— Зависи от какво стъкло искате да са магическите стъкленници.

— От вълшебното.

Вълшебното стъкло за стъкленниците беше създадено от магове и не можеше да се счупи без този, в когото се намираще в момента, изрично да го пожелае. Това означаваше, че можех спокойно да скачам с железни обувки върху стъкленниците с магически заклинания и стъклото ще остане здраво, докато подсъзнателно не пожелае то да се счупи и заклинанието да сработи. Вълшебното стъкло беше идеалният начин да се предпазиш от това флакона с магическата отвара неочаквано да се счупи, ако, например, паднеш по корем и го притиснеш с цялата си тежест. Няма да ви връхлети пожар или буря, няма да ви разкъсат на хиляди мънички изненадани парченца. Затова

заклинанията в стъкленици от вълшебно стъкло струваха в пъти повече, отколкото тези в обикновени стъклени флакони.

— Да видим какво имаме тук — промърмори Хонхел, закрепвайки на червения си нос очила със стъкла от планински кристал. — Между другото, простете за болезненото любопитство, но как смятате да платите?

Естествено, този въпрос не дава мир и покой на джуджетата от хиляди години.

— В брой — процедих през зъби и измъкнах огромна торба, тежаща повече от алебарда на страж.

— Двеста жълтици тежат много, а и доста място заемат. Ето тук са двеста.

Джуджето дори не погледна към парите и това, трябва да отбележа, беше рядък случай.

— Майстор Гарет, познавам ви отдавна, вие сте добър клиент, не отричам, но дори на вас няма да дам на кредит. А това, което избрахте до тук, вече клони към петстотин. Не стигат, съгласете се.

Е, с тези петстотин малко се изхвърли, вдигна цената с около петдесетина жълтици, ако не и повече. Но което си беше истина, беше — не стигаха.

— Не стигат — съгласих се аз.

Да споря с джудже? На това бяха способни само гноми и дракони.

— Ще ви бъде платено, майстор Хонхел.

— Позволете ми за любопитството, но кой ще ми плати, ако вие, майстор Гарет, изведнъж не се върнете от опасната си разходка? — ехидно ме попита джуджето и се облегна назад в стола.

— Той ще плати — аз небрежно побутнах пръстена към джуджето.

Хонхел предпазливо го пое с лявата си ръка, вдигна го към очите си и внимателно го разгледа.

— Просто отидете в двореца и кажете, че е от мен. А и едновременно с това ще върнете пръстена.

— Хм, хм. Добре, за първи път давам на кредит, но на пръстен с герба на краля може да се вярва — джуджето грижливо прибра златния пръстен във вътрешния джоб на жилетката си. — Е, на какво се

спряхме, уважаеми? А! На заклинанията. Хайде да видим какво може да предложи бедният продавач.

ГЛАВА 9

КОНЮШНЯТА НА СТАРК

Проклятие! За предходните два месеца бях успял да свикна с пустите нощни улици и тишината. Но тази нощ беше особена. След няколко минути щеше да настъпи полунощ, а по улиците още обикаляха буйстващи и пеещи с пълно гърло личности, лъхаци от левга на евтино вино.

Как няма, празник е. Създанията на Мрака бяха прогонени от Авендум.

За щастие покрай старата конюшня на Старк, намираща се в едноименния район на Пристанищния град, нямаше никой. Дори обвитите във винени пари пияници нямаха особено желание да минават по тъмната уличка, на която бяха най-бедните и порутени къщи на града, както и стигнали до самото дъно хора. В тези къщи живееха само отрепки и сутрин нередко намираха трупове. Тук имаше повече мъртъвци, отколкото на Полето на плевелите в онази паметна битка между джуджетата и гномите.

А и денем за външни беше по-добре да не стъпват тук. Както сами разбрахте, районът около конюшната на Старк се ползваше с не много добра слава, още повече, че съвсем наблизо беше стената, зад която се намираще Закритата, или както мнозина я наричаха, Забранената територия.

Стоях в мрака до старата и отдавна изоставена конюшня на Старк. Грубите дъски на стената опираха в гърба ми. От старост и липса на поддръжка тя се беше наклонила и отстрани изглеждаше сякаш всеки момент ще падне и ще ме смаже.

Запустението и тишината властваха в това място. Само от време на време в нощта се стрелваше човешка сянка, опитваща се да не попада пред очите на съществата, способни за няколко петачета да й прережат гърлото. Такива същества вече отдавна бяха престанали да се наричат хора. Това беше границата, границата между сянката и мрака. Страшни твари, а не хора. Много по-опасни от тълпа гладни зомбита.

И най-отвратителното беше, че това все пак бяха хора, хора, стигнали дъното и превърнали се във вечно гладни, коварни и безскрупулни убийци. Убийци, станали такива не по собствено желание, а защото това беше единственият шанс да оцелеят тук, в най-бедняшкия квартал на Пристанищния град — Конюшната на Старк. Район, който, подобно на Закритата територия, живееше свой собствен живот и не търпеше поява на непознати. Нито краля, нито маговете, нито градската стража, нито съвета на Авендум, нито жреците изобщо си помисляха да променят тази ситуация, просто си затваряха очите за засега малката гнойна язва на града, ръководейки се от принципа: „Ако не пречи, може да го отложим още малко“.

Това „още малко“ продължаваше вече повече от сто години и краят на историята Конюшната на Старк не се виждаше. Никой пет пари не даваше за това място и за живеещите в него хора, а те от своя страна отвърщаха със същото, превръщайки се в опасни зверове с човешки облик.

Погледнах право напред, където на няколко десетки ярда от конюшната се намираще стената — ослепително искрящо бяло петно в нощния мрак. На външен вид в нея нямаше нищо магическо, най-обикновена бяла стена с напукана и тук-там лющеща се мазилка. Такива обграждаха къщите във всички райони на града. Само дето на тази грозно и неграмотно бяха надраскани цинизми. Явно жителите на Конюшната на Старк се бяха постарали да покажат познанията си в литературата и живописата. И честно казано, не им се беше получило особено добре.

Височината — към два и половина ярда, не беше никак много. Да се прехвърлиш през нея — детска игра, но желаещи за разходка не се виждаха. А и ония, дето живееха в Забранената част, нещо не напиреха да си покажат носа в обитаваните части на Авендум. Трябва да призная, че Орденът се беше постарал да направи стената както си му е редът. За цялото време на съществуването ѝ нито една твар не ни беше дошла на гости от Забранената територия.

Отново хвърлих поглед към създадената от Ордена защита, разделяща жилищните и мъртвите райони на Авендум. Понякога стената ставаше жълта, когато поредния облак юнска мъгла покриваше бялото ѝ тяло с лепкави талази.

Мъглата живееше свой призрачен и загадъчен живот. Тя тихо се кълбеше и сияеше в светлината на юнската луна. Ту тук, ту там от нея излизаха предпазливи и потрепващи на топлия ветреца пипала, който нежно опипваха въздуха между себе си и стената, опитвайки се да намерят пролука и да преодолеят тази ниска, но непристъпна за тях бариера. Един от жълтите израстъци, проблясвайки и извивайки се, почти преодоля стената, но едва докоснал бялата повърхност, избухна кратка искра и израстъкът уплашено трепна, а след това, гърчейки се като ранен червей, се отдръпна от стената. Магия.

Магически създадената мъгла, от която, между другото, могъщият Орден вече и не правеше опити да се избави, се среща с магически създадената стена. Магия се сблъсква с магия. Магията на стената се оказва по-силна. Не пропуска мъглата, въпреки че тя се опитва да проникне в единствената незавладяна част на града. И така всеки юни. В първите дни на месеца, още споявата си, мъглата се нахвърля, блъска в стената, предизвиквайки студени сини искри по цялата ѝ дължина. Но след това осъзнава, че не може да се справи, и прекратява атаките. Само от време на време израстъци като този се опитват да намерят пролука в бялата крепост, но без успех. Юни свършва и мъглата изчезва до следващата година, когато отново започва с неуспешния щурм.

Мъглата спря да искри и за миг угасна. Сиво-жълтата луна беше достигнала до самотна редица облаци, бавно носещи се в нощното небе, и се скри в тях за няколко секунди, увивайки се в мекия им пух. Но облаците отминаха и луната отново озари с бледата си светлина района около конюшната на Старк. Ако не броим самотната редица облаци, небето беше безоблачно и разноцветно блещукащите звезди, мигайки и искрейки в нощния купол на света, сияеха от непостижима височина. Като ярък диамантен накит на небосвода изпъкваше Короната на Севера. В нея Камък, най-ярката звезда по нашите места, указваше къде е север — там, където в Безлюдните земи Неназовимия се готвеше за война. Мнозина казваха, че на север, оттатък Самотния великан, в Короната на Севера било невъзможно да се гледа — толкова ярки и големи ставали звездите. Не като в града, въпреки че и тук Камъкът поразяваше със своите размери и красота на ярко синьото си сияние.

Нощта беше топла, да не кажа гореща, но аз леко се тресях, а зъбите ми тихичко потракваха. Треперех не от студ, а от нервна възбуда, която обикновено ме обхващаше преди много важна и опасна работа. Нищо лошо нямаше в това, треперенето изчезваше веднага щом започнех да действам, разсейваше се като фин прах и на негово място идваше концентрацията и предпазливостта.

Скрит в тъмнината, долепен до конюшната на Старк, аз с нетърпение дочаках да стане полунощ. Както говореше мълвата, времето между полунощ и първия час беше най-безопасното. Затова бях решил да изчакам благоприятното време, още повече, че оставаха само няколко минути.

Топлото време ме беше принудило да сваля плаща и да си сложа черна камизола, към която шивачът беше добавил качулка. Вътрешно предчувствах, че тази нощ ще трябва да бягам доста, а плащът прекалено ограничаваше движенията. А с него и по покривите не можеше да се скача, оплиташе се около краката.

Новият арбалет висеше на гърба ми, както и тънкото въженчеспътник. То беше навито в плътно кълбо с размер малко по-голям от юмука ми. Въженцето, арбалетът и десетина различни болта взех от майстор Хонхел, а останалото помолих да доставят на следващата сутрин в кралския дворец. Джуджето даде клетвено обещание да изпълни молбата ми. Че ще постъпи така, както му е казано, и за миг не се усъмних. Хонхел прекалено държеше на репутацията си на честен търговец, за да извърши нещо глупаво.

Трепетът на очакването отмина, изчезна като студения вятър от Безлюдните земи. Опипах широкия пояс с джобове, в които кротко дремеха арбалетните болтове. Миниатюрната чанта с няколко стъкленици от Хонхел и ножа, висящ на дясното ми бедро, също добавяха допълнително тегло, но след толкова години вече не обръщах никакво внимание на тези дребни неудобства. В краката ми лежеше парче говеждо филе, което успях да купя от месаря точно преди да затвори магазина за през нощта. Месото трябваше да го увия в парче елфийска дрокра, купено от алчното джудже. Хонхел дори не скри изненадата си от толкова странна покупка. Но аз не удовлетворих любопитството му, откъсвайки си за това, че той смъкна от мен наистина огромна сума и за един час спечели повече, отколкото други

не могат за цял живот. Неназовимия да го отнесе дано! Парите идват и си отиват, няма какво да се плаче за такива дреболии.

— Бу-уу-ммм-мм! — раздаде се в нощта единичният удар на магическата камбана на Катедралата.

Това „бумм“ се чуваше във всички кътчета на Авендум и известяваше, че е полунощ. Време беше.

Вдигнах месото от земята и като изскочих от сянката на конюшната, бързо побягнах към вълшебната стена. Не успях да мина и половината разстояние, когато някъде иззад наклонената стара къща с потрошена веранда и срутен покрив се раздаде тропот на крака. Изругах и се метнах обратно в спасителната сянка на изоставената конюшня.

От пресечката се показаха силуети на хора. Огледах ги с помощта на усилените ми с магически отвари очи. Стражи. Десет. Всичките в брони, с напрегнати и намръщени лица. Какво изобщо правеха в този район? Стражите и на верига не можеш да ги замъкнеш тук. Не само че няма да ги замъкнеш — дори с пълна торба злато няма да ги примामीш. Стражите тук ги обичаха още по-малко, отколкото всички други.

Стражите стигнаха до средата на осветената от лунната светлина пуста улица и спряха със стиснати в ръце алебарди, като нервно поглеждаха към стената.

Наблюдавах с интерес момчетата, въпреки че се намирах само на десетина ярда от тях, но в тъмното ревностните борци с престъпността не ме виждаха.

— Никой — измърмори единият. — Тук няма никой, Жастин.

— А ти кого очакваше да видиш, Ро? Майка си ли? — изплю другият страж, явно самия Жастин.

Няколко блюстителите на закона се засмяха нервно, но не свалиха уплашените си погледи от стената.

— Не — издевателски отвърна Ро. — Надявах се да хвана тази гадина и да ходя да си лягам.

— На надеждата ти не е съдено да се сбъдне — каза мършавият страж, стоящ най-близо до мен. — А защо реши, че крадецът ще бъде тук, Жастин?

Крадецът? Това е интересно.

— Наистина — включи се и друг, с разчорлена рижа брада. — Проклетата стена е голяма, защо тук, а не някъде другаде? И не е ли време да се махаме вече? Не ми харесва тук.

— На теб нищо не ти харесва — подкрепи Жастин още един.

— Майната ти — озъби се рижият.

— Я млъкнете! — изрева Жастин и гласът му гръмна в нощната тишина. — Да не мислите, че ми харесва да се мотая наоколо? С радост бих си стоял в къщи да си пия винцето и да се радвам на женичката си — вече малко по-тихо продължи Жастин. — Доброволно се захванахте с тази работа, така че е късно да хленчите.

— Само ако знаех — заскимтя оня, когото наричаха Ро, — никога не бих се съгласил на тази работа, дори и за тези гадни десет жълтици.

Десет жълтици за тия скотове? Хм... Много пари.

— Но се съгласи, нали? — попита стражът, подкрепил Жастин. — И взе парите, както и всички останали, така че спри да хленчиш. Достатъчно гадно е и без теб.

— Може ли да спрем да се джафкаме и да се залавяме за работа? — отново се включи рижият. — Кажи сега защо реши, че този Гарет ще бъде тук? Наоколо няма нищо за крадене.

Гарет? Нима тези верни пазители на обществения ред са дошли специално за мен? Защо съм му притрябвал този път на Фраго Лантен?

— Защо тук, защо тук? — подигра го мълчалият до този момент гигант. В ръцете му алебардата изглеждаше като играчка. — Защото така ни казаха, идиот такъв.

— Кой го каза?

— Разбира се, че не барон Лантен — захили се Мършавия. — Той няма да плати по десет жълтици за главата на някакъв си крадец.

— По-добре си дръж езика зад зъбите, Ярги — изръмжа Жастин. — Да не ти го отрежат без време.

— Добре, Жастин, аз какво, аз нищо, просто стана дума — уплашено отвърна Ярги.

— Така-а-а, станало дума — имитира го рижият страж, провлачвайки думите. — На глупавия език главата пати. Ако Лантен разбере кой ни плаща, за да убием този крадец, на шиш ще ни опече. Така че млъквай.

— Откога крадците станаха толкова важни, че за преждевременната им смърт могат да те опекаат на шиш?

— Откакто този човек ни плаща.

— Но сигурно ли е, че крадецът ще минава през стената точно днес? — не се сдържа от въпроса стражът на име Ро.

— Не, не точно — навъсено му отвърна Жастин. — Казаха ни да чакаме и да си отваряме очите. Ако се появи следващите няколко нощи, да го убием.

— Пълна тъпотия! — изплю червенобрадият. — А може ли изобщо да не дойде? Той да не е глупак, че да се пъха там!

В подкрепа на думите си червенобрадият посочи с пръст към стената и всички стражи погледаха подозрително към нея.

— Защо изобщо тогава стърчим тук като идиоти?

— Защото ти дадоха десет жълтици! — загуби търпение Жастин.

— Чудя се — замислено каза Ярги, упорито взирайки се в мрака. — Защо ще иска смъртта на крадеца?

— Глупак — изсъска Гиганта.

— Аз просто си мисля на глас — побърза да се оправдае Ярги и най-накрая млъкна.

Мда, никой не ме обича, всички искаха да изпратят душата ми на непланирана среща със Сагот. Ето че се появи и още един доброжелател, платил подкуп на стражите само и само да получи нещастната ми глава. Интересно, с какво ли съм го подразнил? Ужасна седмица. През тези няколко дни получих повече врагове и неприятности, отколкото за целия си досегашен живот.

А сега и този неизвестен, който незнайно как е узнал за плановете ми и жадува за кръв.

Изхождайки от създалата се ситуация, реших, че за моята скромна и нещастна персونا ще е по-добре да се крие в сенките и да чака, докато стражите не си отидат.

— Защо тук, защо тук? Мракът го знае защо — сам си отговори Жастин, прехвърляйки алебардата от дясната в лявата си ръка. — Казаха ни да проверим този участък и ние добросъвестно го проверихме.

— Но тук няма никой — Ро се изплю в краката си.

— Точно така, няма. Така че сега ще тръгнем покрай стената и може пък да се натъкнем на него.

— По-скоро на убийци ще се натъкнем. Тук са луди, нахвърлят се на всеки. Шансовете ни да хванем този човек са малки — унило

каза Гиганта. — Особено в такава тъмница.

— Кого го е грижа това? — не издържа сивокосият мъж, стоящ до Ярги. — Нали получихме парите си, другото не е наша работа.

— Да, но...

Ро не успя да довърши, защото от пресечката, откъдето бяха дошли и стражите, с ужасяващо блеене изскочиха двадесетина доралисеца със сопи в ръце.

— Трево-о... — опита се да изкрещи последният, мълчал през цялото време досега страж, но притичалият до него доралисец го удари с тояга и разби главата му.

Настана пълна бъркотия. Викове, врява, блеене, звън на оръжия. Преди стражите да се досетят да поставят алебардите пред себе си, доралисците стигнаха до тях и тоягите им започнаха да жънат кървавия си урожай. Падна червенобрадият, падна и Жастин, задавяйки се с кръв, на земята падна и още един страж. Доралисците са глупави, казвал съм ви го не веднъж. Вместо да затвърдят успеха си и да довършат шокираните от неочакваното нападение стражи, всичките двадесет тъпи козли се стълпиха над четирите нещастни трупа и започнаха да ги блъскат с тояги и тъпчат с копита, блеейки гневно. Идиоти.

Наследявайки отговорностите на Жастин, Гиганта пое командването над останалите стражи. Те отстъпиха към стената и поставиха пред себе си тежките алебарди, които изглеждаха много повнушително от късите чепати тояги на доралисците. Козлохората не обърнаха никакво внимание на това прегрупиране и продължаваха да се занимават с отговорната си работа — да тъпчат обезобразените трупове на хората. Ех! Да можеше енергията им да се насочи в друго русло!

На Гиганта, дори и да беше отявлен мерзавец, щом е взел пари за главата ми, трябва да му се отдаде заслуженото, защото се оказа опитен воин и добър командир. Той не тръгна да чака кога ще обърнат внимание на отряда му, а направи това, което най-малко очаквах — поведе стражите в атака. Шест алебарди като една удариха козлите в гърба и първите шест рогати паднаха. Още един удар и още четири доралисци, крещейки от болка, се проснаха на паважа. Останалите десет доралисци очевидно най-накрая дойдоха на себе си и се опитаха да скочат върху осмелилите се да ги атакуват стражи, но бяха

посрещнати от заплашително проблясващи алебарди. Двете групи замряха една пред друга, напрегнато търсейки слаби места в противниковата отбрана. Лично аз веднага открих стотина слабости при доралисците и не разбирах какво се бавят Гиганта и хората му. Но те си стояха изправени един срещу друг, макар че ако стражите тръгнаха в атака, нито един доралисец нямаше да успее да се приближи до тях на разстояние удар с тояга.

Първи не издържа Ро. Той хвърли алебардата на земята и с писъци хукна в моята посока. Веднага от групата доралисци се отдели един козлочовек и се хвърли да преследва Ро. Ужасено крещящият стражник прелетя покрай мен и се скри в тъмната пресечка между порутените къщи. Доралисецът го последва, изоставайки само на няколко крачки. Старият Ро, за разлика от мен, не бягаше особено бързо.

— Проклятие! Ще убия кучия син! — изруга Гиганта. — Никой да не мърда, идиоти. Ако някой побегне, лично ще го обеса. Ей, какво искате?

— Този чове-е-ек е-е-е наш — проблея един от доралисците и се опита да мине откъм фланга на скупчените хора, но виждайки пред себе си острие на алебарда, отскочи назад.

— Какъв, по дяволите, човек?! — избухна сивокосият стражник. — Наясно ли сте какво правите?! Нападение над стражата на Авендум! Всички ще ви сварят в казана!

— Този чове-е-ек е-е-е наш, махайте-е-е се-е-е! — отново проблея доралисецът.

— Ах, вие, тъпи муцуни — изписка един от стражите. — Какъв човек?

— Гарет-е-ет! Той открадна нашия Кон!

Що за глупости? И тези тук също! И на тези рогати идиоти съм им притрябвал! Дали да не се продам на търг? Кой ще даде повече за кожата на Гарет? Ех, предчувствах, че ще стана много богат!

— Не ни е до вашите коне, а и Гарет също не е тук — Гиганта още по-силно стисна алебардата.

— А къде-е е-е-е?

— Ей там отиде — усети се Ярги и посочи бялата стена. — В Закритата територия.

Доралисците забравиха за стражите и техните алебарди. Блъскайки се един друг, те започнаха да щурмуват стената. Единият я прескочи, после и втори.

Винаги съм казвал, ще кажа и сега, че доралисците са прекалено глупави, за да живеят в нашия свят. Появата им в Сиала не можеше да е нищо друго освен някаква шега на боговете.

Шайката на Гиганта се опомни в момента, когато третият доралисец се озова зад стената. Крецейки с всички сили, стражите нападнаха останалите козлохора, опитващи се да минат през стената. Разправата беше кратка, но жестока. Последния доралисец Гиганта наниза на алебардата си и като подпря здраво оръжието до бедрото си, прехвърли извиващият се на този импровизиран шиш козел оттагък, в Закритата част на града.

— Нека да умира там — ухили се Ярги.

— Аха — подкрепи го Сивокосия, подпрян на алебардата си и дишайки тежко след скоротечната битка. — Тази вечер тварите зад стената ще опитат козе.

Някой от стражите се изкиска нервно, все още не вярвайки, че е останал жив след изненадващото нападение.

— А какво да правим с тия, дето минаха зад стената? — попита Сивокосия.

— Ами отиди при тях и ги нападни — предложи Ярги.

— Да не съм глупак. Сами ще си умрат там. До сутринта няма да оцелеят.

— А какво да правим с оня, който хукна след Ро?

— Ако е заковал този страхливец, ще му благодарим официално и ще му дадем награда — ядосано изръмжа Гиганта. — А ако не, сами ще убием Ро. Това е, момчета, време е да зарежем всичко и да изчезваме, че тук стана доста неспокойно.

— Чакай малко — Ярги изтича до тялото на единия от своите другари, май беше Жастин, и започна да рови в джобовете му.

— Какво правиш, глупако? — с отвращение попита Сивокосия.

— Нямам намерение да оставя десет жълтици на местните — озъби се Ярги.

— Така си е — решиха стражите и по примера на Ярги започнаха да обискират телата на другите мъртъвци.

Ето я човешката любов към ближния. Особено след смъртта. Това няма да го направят нито елфи, нито орки, нито джуджета, нито гноми, нито дори огри. По въпроса за мъртвите ние стоим някъде между гхолите и доралисците. И ако първите с радост ще изядат падналия си другар, то вторите няма да обърнат никакво внимание на смъртта му и дори ще забравят да го погребат. Да се сравнява човечеството с мършояди или с говорещи козли не е много приятно, но какво можеш да направиш? Животът понякога е много гадно нещо.

— Приключихме ли? — Гиганта скри проблясващото в ръката му злато в джоба си. — Да вървим.

— А крадеца?

— Ами ако искаш остани тук и го чакай, докато не те заколят! Или изчакай поредното стадо доралисци. Ще са много щастливи да те пребият с тояги.

Никой не искаше да спори и стражите с бързи стъпки изчезнаха в мрака на уличката, разположена точно срещу тази, в която преди малко хукнаха Ро и погналия го доралисец.

Изчаках, докато стъпките им заглъхнат в появилата се и съгъстяваща се мъгла. Тя вече обгръщаше телата на мъртвците и създаваше зловещото впечатление, че е разумна и ей сега ще се опита да ги възкреси и поведе в бой. Какво...

Стоп! Повече никакви мрачни мисли, Гарет! Днес ти предстои дълго пътешествие в такива места, където мъртвците ще са най-малкия ти проблем. Вече изоставах с около двадесет минути от графика, проклетите стражи и не по-малко проклетите доралисци ми нарушиха целия план. Щеше да се наложи да наваксам. През лятото рано просветляваше и след четири, максимум пет часа ще трябва да напусна Забранената територия. Преди да е настъпило утрото.

Отново вдигнах месото от земята и пак го пуснах, а после ядосано изругах. Разбира се, мислено. От уличката, където беше изчезнал Ро, се раздадоха самотни стъпки. Да, само си помислете! В Конюшнията на Старк беше по-многолюдно, отколкото на Пазарния площад! Ох, не спят вече хората, не спят!

От мрака се появи доралисецът. Тоягата му беше обагрена в кръв. Изглежда бедният Ро не беше бягал достатъчно бързо. Този доралисец го познах. Макар мутрите им да си приличаха и за човешкото око да беше трудно да различи един козел от друг,

доралисец с един рог се срещаше рядко. Именно тази гадина участваше в онова паметно надбягване миналата нощ, когато аз на своя глава призовах Вухджааз.

Доралисецът приближи и спря на не повече от ярд от мен. Козелът забеляза лежащите мъртъвци. Не знам колко смяташе да съобразява какво се е случило, но търпението ми окончателно се изчерпа и аз реших да засиля мисловния му процес.

— Бе-е-е — уплашено започна Еднорогия, когато допрях острието до гърлото му.

— Хвърли тоягата, козленце — с мъркащ глас прошепнах зад гърба му.

Доралисецът — о, чудо! — изобщо не реагира на обидната дума „козленце“ и разтвори пръсти. Тоягата изтрака на камъните.

— Браво, добро момче — стараех се да дишам през устата.

Разбира се, Еднорогия не беше Вухджааз, но вонята на мускус не беше много приятна.

— Знаеш ли кой съм аз?

Доралисецът понечи да изблее нещо, но благоразумно премълча. Прекалено силно притисках острието до гърлото му. Тези същества бяха дяволски силни и Еднорогия беше напълно способен да ме разкъса с голи ръце, така че не исках да му давам този шанс.

— Сега съвсем малко ще отпусна, за да можеш да говориш. Но наистина съвсем малко, така че не прави глупости. Разбра ли?

Доралисецът издаде хълцащ звук, който реших да изтълкувам като съгласие да бъде добро момче.

— И така, повтарям въпроса. Знаеш ли кой съм аз?

— Не-е-е.

— Аз съм Гарет.

Еднорогия се напрегна и аз веднага натиснах острието в гърлото му.

— Ей! Без глупости.

— В те-е-еб е нашият Кон! Върни! — изблея козелът, след като отдръпнах малко острието от гърлото му.

— Кой каза, че Конят е в мен? — попитах бързо.

— Чове-е-ек.

— Ясно, че не е дракон. Кой конкретно?

— Чове-е-ек. Много бял.

— Бял? — повторих аз.

— Ъ-ъ-ъ... — доралисецът защрака с пръсти, опитвайки се да намери думата. — Блед.

Аха! Ето ти и доказателството. Всички нишки водеха към моя ранен и опърлен, но жив приятел Бледия. И следователно, към гилдията на крадците в Авендум и към Маркун. Какво пък, както предполагах, така си и беше. Най-вероятно те са откраднали Камъка, а после са набедили мен. И тук бях озарен от поредната си гениална налудничава идея.

— Ще ви върна Коня, но не сега. По-късно.

— Кога?

— По-следващата нощ.

— Сле-е-едващата нощ? — съществото беше прекалено тъпо, за да водим дипломатически преговори.

— Сега е нощ. След нея има още една нощ, а после е нощта, когато ще си получите Камъка — трябваше всичко да му сдъвча.

Едновременно комично и сърцераздирателно зрелище. Нощ, най-опасният район в Авендум, планина от трупове до стената, предпазваща града от злото в Забранената територия, еднорог доралисец и човек в черно, който е застанал на пръсти, за да достигне с ножа си гърлото на козела.

— В сряда. Знаеш ли къде е заведението „Нож и брадва“?

— Не-е-е.

— Ще разбереш. И така, по-следващата нощ. Точно в полунощ. Ела с твоите приятели, там ще си получиш Камъка. Запомни, точно в полунощ, нито минута по-рано, нито минута по-късно, в противен случай няма да ви дадат Коня. Схвана ли? Или да повтора още веднъж?

— Глок разбра.

— Чудесно, сега ще си махна ножа и ти ще си тръгнеш. Само мръдни — и ще получиш арбалетен болт в гърба.

— Разбрах.

Ето, виждате ли? А казват, че тези същества са тъпи. Нищо подобно! Просто трябва много добре да им сдъвчеш всичко. Махнах ножа и бързо се отдръпнах няколко крачки, като едновременно измъкнах заредения арбалет. Доралисецът не мръдна.

— Свободен си, предай на вожда си какво казах.

Козелът внимателно се обърна, видя насоченото към него оръжие и кимна. Но мутрата му не изглеждаше много доволна.

— Ще почакаме-е-е, Гар-е-ет. Но не ни мами, иначе-е-е си труп.

Доралисецът се разтвори в нощта. Заслушах се в отдалечаващите се стъпки и за трети път през тази нощ вдигнах вързопа с месото, прикрепих го някак си към колана и се затичах към стената, опитвайки се да не стъпя във все още незасъхналата след схватката между хора и доралисци кръв. Останалото беше въпрос на техника. Сkochих и се вкопчих в края на стената. После се повдигнах, преметнах крак, претърколих се и скочих на земята, като едва не стъпих върху трупа на доралисеца, когото Гиганта беше метнал през стената. Ето така, просто и елементарно, се озовах в Забранената територия.

ГЛАВА 10

ЗАПОЧВА ВИЕЛИЦА

Студеният вятър вилнееше по улицата и Валдер болезнено се намръщи. Непривично беше да се разхожда в родния си град в сиви и безлични дрехи на обикновен гражданин, а не в мантията на Ордена. Но какво можеше да направи — тъкмо се беше завърнал в Авендум след дълго пътешествие до Крайезерната империя и дори нямаше време да си свали ботушите, когато го извикаха на спешен Съвет на архимаговете на Ордена и трябваше да отиде в кулата с каквото беше пристигнал в Авендум.

Валдер беше най-младият архимаг в цялата история на Ордена на Валиостр, получи жезъла с четири ленти за ранг още на тридесет години, с което беше надминал дори сегашният магистър на Ордена — Панарик, станал архимаг на четиридесет и пет. И приятели, и врагове му предсказваха блестяща кариера и жезъл на магистър в недалечно бъдеще. Но на Валдер не му харесваха интригите в Ордена, съпътстващи борбата за жезъла на магистър. Той предпочиташе предизвикателствата и интригите на пътуванията и изпълнението на специалните тайни задачи на Панарик. Непослушният архимаг — така го наричаха младшите магове заради постоянното му отсъствие от Съветите на Ордена.

През зимата се стъмваше рано, но сега небето все още светлееше — слънцето не искаше да се примири със силата на приближаващата зимна нощ. По улицата имаше слана и от неуверените ѝ опити да прогони жителите по домовете им усещаше по носа си леко щипене. Снегът по паважа весело хрупаше под подметките на архимага.

Тази година зимата дойде по-рано. Още от началото на ноември облаците, долетели от Безлюдните земи, донесоха сняг, а ветровете, духащи от Ледени игли — студ. Но към средата на януари на старицата-зима ѝ дотегна да вилнее и тя реши да си отдъхне, сваляйки за няколко дни тежките ледени окуви от Авендум. Разбира се, далеч не беше лято, но в сравнение с това, което беше през декември, времето

направо беше топло. И ако тук са такива студове, тогава какво ли ще е при Дивите сърца в Самотния великан?

— Ей! Предай се, подъл орк! — разпалено възкликна детски глас и снежната топка, прелетяла покрай Валдер, се удари в стената на снежната крепост, издигната точно пред бръснарницата.

— Ти се предай! — отвърна възмутено гласче някъде зад преградата и към нападателя полетя отведен снаряд. — И всъщност не съм орк, а храбро Диво сърце!

— Диво сърце?! — закикоти се момченцето, атакувало крепостта. Шапката му лежеше в снега, съборена от снежна топка, долетяла от крепостта, символизираща Самотния великан. — Ама че си глупак!

— Ти си глупак! — раздаде се обиден глас.

Валдер се усмихна и продължи нататък. Играеха си децата. И правилно, трябва да използват момента, докато зимата малко се е успокоила и студовете не карат нервните майки да държат отрочетата си у дома, по-близо до топлата печка.

Кракът на Валдер стъпи на лед, посипан със сняг, а затова и невидим, и той едва не се подхлъзна.

А когато сви по улицата на Маговете, някой го извика:

— Майстор Валдер! Майстор Валдер! Почакайте!

Той се обърна рязко и видя забързаният към него хлапак. От бягането топлото палто от овча кожа се беше разтворило, а сериозното не за годините му лице бе зачервено от вечерния мраз. Гани — така наричаха ученика на архимага.

Валдер го беше открил в едно от бедните селца в Мирахуех, докато се връщаше във Валиостр от Империята. В селския сирак той откри дарба, дарба за вълшебства, силна, но засега дремеща. Вълшебството спеше някъде дълбоко в него, тихо блещукайки като искра на дремещ огън. Но ако в тази искра се хвърлеха подходящи дърва, тя щеше да се превърне в пожар. И Валдер в най-скоро време се канеше да разбуди този пожар в Гани.

Досега архимагът на Ордена не беше имал ученици. Твърде опасен живот водеше вълшебникът до този момент, за да се обвързва и с ученик. Но взе селското хлапе със себе си в Авендум. Да се каже, че сиракът, изгърбил се от работа, е благодарен — значеше да не се каже нищо. За Гани Валдер стана предмет на обожание и преклонение.

Дванадесетгодишното момче се оказа доста възприемчиво и за времето на пътуването от Мирануех до Авендум вече беше успяло да усвои основите за работа с Въздуха. Да, да, именно с въздуха, най-непостоянният и капризен елемент, а не със стабилната Земя, с която започваха всички ученици на Ордена. Просто още първия ден на Валдер изведнъж му хрумна налудничава идея — да опита да даде на хлапето да работи с въздушен поток. Резултатът надмина всичките му очаквания. Валдер беше доволен от новия ученик и в най-скоро време се канеше да посвети цялото си свободно време за уроци, добре, че вече ще го има предостатъчно. През следващите десетина години Валдер се надяваше да не пътешества из Сиала. Стига, беше се намирал. Историите за приключенията на Непослушния архимаг и делата, които беше извършил по тайна заповед на Панарик за благо на Ордена, стигаха за няколко поколения. Пък дори и да си останеха единствено в архивите на Ордена.

— Майстор Валдер! — Гани най-накрая стигна до своя учител. — Ето, забравихте го.

И той подаде на архимага дълъг пакет.

— Какво е това? — леко учудено попита архимагът.

— Ама как, учителю — с обида в гласа започна Гани. Студът превръщаше излизания от устата му въздух в облак пара. — Извикаха ви на събрание на Ордена, а забравихте жезъла си, тъкмо се прибрахте и веднага хукнахте. Затова си помислих, че може да ви потрябва.

— А защо си го увил в парцал? — сърдито попита Валтер, старейки се да не се издава колко е доволен от постъпката на ученика.

Заповедта по мисловната поща беше свръхспешна, а това означаваше, че трябва да зареже всичко и незабавно да отиде на събранията на Съвета. Валдер скочи направо от верандата, без дори да успее да влезе в кабинета си, и жезълът му остана в неразопакования му багаж. Всъщност жезълът беше просто дан на традицията и нямаше никакви магически сили, затова по време на пътуването Валдер беше пъхнал ненужната пръчка на дъното на багажа си. Но докато крачеше от града на Маговете по Човешка, а после по Спящата котка, той съжали, че ще се яви на Съвета без символа за власт. Зад гърба му пак ще тръгнат приказки за момчето, което не зачита традициите на славния Орден на Валиоостр.

— За да не ме спрат стражите — Гани подсмръкна с нос. — Те всичко надушват. А момче, носещо жезъл на архимаг, определено ще го спрат.

— Какво си е вярно, вярно е. Нашата стража е способна на това — Валдер разгъна плата и взе жезъла. — Благодаря ти, Гани, много ми помогна.

— Наистина ли? — разля се в доволна усмивка ученикът.

— Наистина.

— А може ли да дойда с вас, майстор Валдер?

— За съжаление, не. Това е съвет само за архимагове. А ти се загърни, че ще настинеш, и се прибирай в къщи, че вече мръква. Ще намериш ли пътя?

— Ще го намеря — кимна момчето и бързо закопча палтото си. — А вие там ли отивате?

Гани кимна към стърчащата над покривите кула на Ордена. Правата като струна улица на Маговете, на която, честно казано, за цялата ѝ история не беше живял нито един маг, водеше до малък кръгъл площад, където се намираще кулата.

— Там.

— Е, добре — момчето подсмръкна със зачервения си от студа нос. — Ще тръгвам.

— Тръгвай, ученико. И още нещо. Докато се върна, повтори четиридесет и осма страница.

— Тази от малката синя книжка ли?

— Точно нея.

Гани не можеше да чете, но имаше феноменална памет. Без проблем можеше да възпроизведе чутото от Валдер дума по дума, често без дори да разбира за какво става дума. А Валдер просто за проба му беше прочел четиридесет и осма страница.

— Постарай се да я разбереш.

— Само да я разбере? — хитро попита ученикът.

— Само да я разбереш. А ако ти стане ясно, не се опитвай да я прилагаш, докако не съм до теб. Разбра ли?

— Разбрах — кимна Гани.

— Е, тогава тръгвай.

И без да дочака отговора на ученика, Валдер продължи с широки крачки по улицата на Маговете към кулата на Ордена, опирайки се на

жезъла. Архимагът се усмихна мислено. Току-що бе накарал Гани да научи „Крилата на северния вятър“ — заклинание, което изучаваха само кандидат-майсторите, и то на петата година от обучението.

На улицата беше почти тъмно и жителите на околните домове бързаха да напуснат улицата и да се приберат до топлите огнища. Бавно и тихо улицата на Маговете потъваше в дългия сън на зимната нощ. През сивеещото небе проби ярката синя светлина на Камъка. Северната корона още не се виждаше, но най-ярката ѝ звезда вече осветяваше хората със студена светлина.

Валдер можеше с часове да гледа звездите. Те го успокояваха и правеха този свят много по-прекрасен и чист, отколкото беше в действителност. Казваха, че в Безлюдните земи светлината и звездите са много повече, отколкото тук. А ако се изкачиш на Зам-да-Морт при джуджетата, можели да се видят дори още повече. Но Валдер не беше ходил нито в Безлюдните земи, нито в Планината на джуджетата. А и честно казано, такива рисковани авантюри не го привличаха особено.

Отнякъде подухна студен вятър и се опита да плъзне пипалата си под дрехите на Валдер. Архимагът прошепна заклинание и създаде непроницаем щит между себе си и вятъра.

Улицата на Маговете изведе вълшебника на площада, където самотно се извисяваше старата кула на Ордена, в чиято чест бяха наречени и улицата, и площада. Валдер хвърли поглед на така познатата родна кула. Уви, скоро ѝ предстоеше да бъде изоставена от Съвета заради новата кула, която сега се строеше в града на Маговете. Новата беше нужна, тя щеше да бъде много по-голяма и по-величествена от старата и за разлика от нея, беше само на пет минути пеша от мястото, където живееха маговете на Авендум. Ордена още не беше решил какво да прави със старата кула и се чуваха най-различни версии. Едни предлагаха да я дадат на Съвета на Авендум, други — да я превърнат в склад, а трети — да я съборят изцяло.

Зимният вятър духаше все по-силно и по-силно, вдигаше падналия по улицата сняг във въздуха и го завихряше в яростен бял танц. Улицата на Покривчиите, намираща се срещу улицата на Маговете, вече не можеше да се види от започналия снеговалеж. Така си беше в Авендум, най-северната столица в Сиала. Ту спокойствие и тишина, ту виелица и снеговалеж.

Но Валдер не се притесняваше от вдигналата се бяла вихрушка, магическият щит надеждно го защитаваше. Архимагът приближи до бронзовата врата на кулата и тя сама се отвори, потвърждавайки правото му да влезе в светая светих на Ордена.

Валдер прекрачи вътре и зад него вратата все така внимателно и вежливо се затвори.

— Д-дай! — изсъска нещо от полумрака и към Валдер се стрелна дребна сянка.

Архимагът не трепна, а с безразличен поглед наблюдаваше как сянката се носи към него. Когато до архимага оставаха не повече от два ярда, тънката верига, хваната за здравия нашийник на сянката, се изпъна и съществото с писък полетя обратно.

— Д-дай! — отново се раздаде съскащият глас.

— Излез — презрително процеди Валдер, гледайки с гримаса на отвращение окованата сянка. — Кажи вълшебната дума.

Сянката погледна архимага с огромните си очи и се приближи към него доколкото ѝ позволяваше магическата верига.

— Мол-ля. Д-дай!

Гхолът излезе на светло и като седна, подвивайки под себе си късите си криви крачка, вторачи във Валдер огромни кървавочервени очи.

Малък, не повече от новородено бебе, с плешив, гротескно деформиран череп и издут корем, с огромни червени очи-чинии и пепелява кожа, с малки уродливи ръце и крака. Съществото предизвикваше жалост. Жалост до момента, докато не видиш силните му редки зъби, които така добре трошаха костите на мъртвите. Гхолът имаше здрави остри нокти, които много сполучливо повдигаха надгробните плочи, за да се добере до вкусното гниещо месо. Гхоловете бяха мършояди. Любимият им деликатес бяха гниещите трупове в гробищата или от бойното поле. Когато гхолът е сам, той не е опасен, но ако се съберяха в глутница... Още се помнеше съдбата на Штунков — селце на границата с Мирануех, унищожено от глутница точно такива дребни и прегладнели същества, не оставили след обилната си вечеря дори костите на хората.

— На — Валдер гнусливо създаде от въздуха парче месо и го метна към кривите и тънки ръце на създаването.

Гхолът подскочи, улови месото във въздуха и натъпквайки го в устата си, изчезна в полумрака на дупката, която бяха създали специално за него.

Валдер се намръщи и тръгна към стълбите, водещи в залата на Съвета. На Илио все някога ще му омръзне този Дай. Архимагът на Ордена хванал гхола още когато съществото било малко и вързал мършояда на верига в кулата просто ей-така, на майтап. Жесток майтап. Колкото и Валдер да убеждаваше Илио да унищожи дребната гадина, нищо не се получаваше. Параник, за изненада на Валдер, застана на страната на Илио и разреши на Дай да живее в кулата.

„Ха! — помисли си архимагът, докато се качваше по витата стълба на кулата. — Просто нашите многоуважаеми архимагове не са виждали какво са способни да направят с човек тези «нещастни» и «мънички» създания.“

Валдер ненавиждаше гхоловете от цялото си сърце и ги унищожаваше при всяка възможност, а ето че сега беше принуден да се примирява с Дай, любимата играчка на Илио, и дори хранеше просеция подаяния гхол, в противен случай гадината започваше да вие като доралисец, на когото са счутили рога.

— Валдер, приятелю! — от входа към четвъртия етаж се показва фигура в пурпурна мантия на Ордена.

Архимагът се подпираше на абсолютно същия жезъл като този на Валдер.

— Илио, колко лета...

— И колко зими — довърши архимагът. — Уморихме се да те чакаме, Валдер. Все така ли скитосваш по света?

— А ти все така ли се забавляваш с твоята твар? — не му остана дължен Валдер.

— Всеки с неговото си — отвърна Илио и стисна ръката на приятеля си. — Да вървим, Съветът те чака.

— Какво се е случило? — неразбиращо попита Валдер, докато се качваше по стълбите след масивната фигура на Илио.

— На Панарик и Земел им щукна идиотска идея и трябва да я реализираме тази нощ.

— Идиотска идея? — машинално повтори Валдер.

За него магистъра и Земел не влизаха в категорията на идиотите.

— Да — мрачно подхвърли Илио и спря да си поеме дъх. — Именно идиотска. Земел се беше заровил в старите книги на огрите — нали знаеш, че той е единственият, който разбира техните безсмислици. Е, накрая намерил начин да спре Неназовимия.

— Как?

— Фасулска работа — Илио не се срамуваше от селския си произход и простичките думи. — Като се разруши Кронк-а-Мор, който защитава Неназовимия.

— Но...

— Няма но — Илио прекъсна Валдер и продължи уморителния път по извитите стълби, водещи към самия връх на шестетажната кула. — Земел успя да омае не само Панарик, но дори и Ело, а това вече си е нещо, нали?

Валдер замислено кимна и прехапа долната си устна. Да се убеди светлия елф, който по принцип недолюбваше Земел, беше много трудно. Направо си беше невъзможно! Но ето че Земел беше направил невъзможното.

— И сега какво?

— Ами тази вечер, изваждайки Рога на дъгата от пращия сандък, Ордент реши да направи чудо.

— Е, добре — скептично изсумтя Валдер. — А аз за какво съм ви?

— Как за какво? — искрено се изненада Илио. — И аз, и ти, приятелю, ще бъдем резервоар на сили, да ме вземе мрака! Нали Панарик и Земел все отнякъде трябва да черпят енергия?

— Тоест нас са ни поканили като един вид допълнителна ходеща сила?

— Не го приемай чак толкова навътре — Илио спря до врата, инкрустирана със синкава кост на огр. — Не само нас. Тук са също Ело и О'Карт.

— А Сингалус, Арцис и Дидра? Нима веселбата ще е без тяхното участие? — изуми се Валдер.

Излизаше, че от деветимата архимага на Ордена само шестима щяха да вземат участие в нелепото обуздаване на Неназовимия.

— Сингалус е в Исилия, а Арцис... ти нали знаеш как Земел се отнася с нашия приятел...

— Както орк с гоблин — навъсено кимна Валдер. — Което си е жалко, защото Арцис е един от най-силните.

— На мен ли го казваш? Сякаш не знам. Но така и не го намериха. Кой друг остана? А! Дидра изчезна някъде, не можахме да я открием дори и чрез мисловната поща. Вероятно пак е в Загравия, при тъмните елфи.

— Шестима архимага да унищожат Неназовимия — прошепна Валдер. — Съмнително, много съмнително. Панарик не се ли сети, че може да призове маговете от висшите степени? Или направо целия Орден?

— Сети се, но Земел го убеди, че и ние шестимата сме достатъчни.

— Ох, този Земел, ще си изпати накрая! Той все същия ли си е?

— По-зле е. Теб нали от година и половина те няма?

— От две.

— Така. Земел постоянно беше заровен в книгите на огрите. Според мен по-безопасно е да си пъкнеш главата в устата на великан, отколкото да се заиграваш с тези древни фолианти — Илио въздъхна. — Добре, да влизаме вече, а?

— Да влизаме — сви рамене Валдер.

— Ама че вид имаш, приятелю — ухили се Илио. — Поне дрехите си да беше сменил. Непристойно е да се явяваш пред магистъра в такъв вид...

— Ще го понесе — измърмори Валдер, сега не му беше до закачките на Илио.

Земел съвсем беше загубил ума си, щом беше решил да си играе със забраненото шаманство на огрите.

— Е, Панарик може и да изтърпи външния ти вид, но как ли ще реагира на щита ти? — захили се Илио.

Валдер изобщо беше забравил, че част от неговото Я все още поддържа енергията на щита, с който се беше защитил от лошото време.

— По-добре го махни — посъветва го Илио. — Нали знаеш как реагира О'Карт на необосновано искрене на магическа енергия от други архимагове?

— Филандецът е станал прекалено мнителен, откакто се присъедини към Ордена на Валиостр — изсумтя Валдер и бутна

вратата, водеща в залата на Съвета.

По някаква глупава детинска прищявка той реши да направи напук на приятелските закачки на Илио и не махна щита, а само го скри от погледите на околните, подхранвайки го мислено с тънка нишка енергия. Сега само Панарик можеше да го види, и то при условие, че специално го търси.

Архимаговете влязоха в кръглата зала, осветена с няколко десетки факли, чийто колебливи пламъци хвърляха бледи сенки по стените. Панарик не търпеше магическо осветление и другите магове трябваше да се приспособят към каприза на магистъра. По цялата дължина на залата имаше изящни високи и заострени прозорци, остъклени със зелено стъкло от джуджетата. От прозорците се откриваше гледка към нощен Авендум, шестетажната кула спокойно можеше да се съревновава по височина с двореца на династията на Сталконите.

В центъра на залата се намираще огромно магическо огледало. То се беше сраснало с пода и дори денем отразяваше звездите. Тук бяха и деветте високи кресла, на чийто гърбове стоеше гербът на Ордена на Валиостр — синя капка дъжд, падаща върху бял сняг. Пет от деветте кресла бяха празни. Само четирима архимага мълчаливо седяха на местата си, чакайки търпеливо и сериозно все още непристигналите архимагове на Ордена.

Илио и Валдер учтиво сведоха глави, поздравявайки архимаговете, те им отвърнаха със също такива важни и сериозни кимвания. Равни приветстваха равни.

Двамата пристъпиха всеки към своето място и седнаха. Валдер внимателно изучаваше лицата на тези, които не беше виждал цели две години.

Точно срещу Валдер седеше Ело. Този светъл елф с късо подстригана, изцяло по човешка мода, сива коса и глиги, стърчащи изпод долната устна, беше пълноправен член на Ордена. Магистър Панарик се отличаваше от своите колеги от другите кралства с по-прогресивните си възгледи за присъединяване на светли елфи към редиците на Ордена. Светлите елфи бяха пренесли основите на магията при хората и отказваха да използват шаманството на предците си. Ело беше пълноправен член на Ордена и архимаг. Съюзник или противник? Приятел или враг? През десетте години, откакто Валдер

имаше жезъл на архимаг, той така и не можеше да определи отношението си към елфа. Вечно навъсен и не знаещ какво е усмивка, Ело постъпваше както трябва, следвайки пътя на разума, а не на сърцето. Понякога елфът подкрепяше Валдер на Съвета, понякога — не. Невъзможно беше да се предскаже как ще постъпи Ело. Елфът изхождаше само от собственото си мнение за една или друга постъпка на Валдер.

През две празни кресла важно стоеше О'Карт, дребен и постоянно навъсен филандец. Огненочервената му козя брадичка и вечно сърдитият му поглед под рунтавите вежди предизвикваха във Валдер трайна неприязън. Валдер не харесваше рижия филандец и не го криеше. О'Карт отвръщаше със същото. В Съвета те винаги се оказваха на противоположни страни, а в ежедневието се стараеха да не общуват. Вежлив поклон при среща и нищо повече. По известна само на Панарик причина О'Карт беше оставил мястото си на архимаг във Филанд и беше дошъл във Валиостр. О'Карт беше мнителен и навсякъде очакваше заговор срещу скъпоценната си персона. Но същевременно Валдер трябваше да признае, че О'Карт беше един от най-силните магове и се нареждаше веднага след Арцис, пред когото бяха само Валдер и Панарик. Вечно презрителното изражение на лицето му отблъскваше възможните съюзници от О'Карт. Търпяха го, но не го обичаха.

Ето и сега стоеше настръхнал в креслото, скръстил ръце на гърдите си, и презрително оглеждаше вехтото облекло на Валдер. На лицето на рижия архимаг беше застинало гнусливо изражение, сякаш това не беше Валдер, а полуразложен плъх. Валдер кимна учтиво и му се усмихна. На О'Карт не му оставаше нищо друго, освен да отвърне.

„Да се задавиш дано“ — отпрати мислено пожелание към филандеца Валтер, като изобщо не се съмняваше, че оня току-що е направил същото по отношение на него самия.

Ако не и по-лошо.

До магистъра тържествено стоеше дълъг и мършав субект с издължено като краставица лице. Сиви очи, сиви безкръвни устни, тънки сухи ръце. Земел беше стар. Много по-стар от Панарик. Земел беше архимаг още по време на ученическите години на Валдер. Старият архимаг вървеше по свой си, никому неизвестен път. Той не се интересуваше от света. Страстта на Земел беше шаманството на

огрите, особено тяхната забранена магия — Кронк-а-Мор. Земел беше един от малкото специалисти в света на Сиала, които знаеха древноогрски и можеха да четат на него. Ето и сега, вгълбен, той прелистваше пожълтелите страници на стар фолиант на огрите, мърморейки си под нос някакви формули и без да обръща внимание на околните.

„Земел е фанатик — помисли си Валдер. — А фанатика много трудно можеш да го убедиш, че не е прав.“

На Валдер определено не му харесваше идеята на Земел. Да се унищожи Неназовимия с помощта на Рога на дъгата, който досега беше способен единствено да удържа магьосника в Безлюдните земи? Младият архимаг не вярваше в тази глупост и направо не можеше да проумее как изобщо Съветът е повярвал на Земел.

— Как мина пътуването?

Въпросът накара Валдер да се откъсне от гложачото го съмнение и да погледне Панарик. Панарик. Магистър на Ордена на Валиостр. Най-значимата и влиятелна фигура след краля. На седемдесет години той изглеждаше почти като на петдесет. Руси коси, румени бузи и пронизващи, вечно присвити кафяви очи. Очи, които виждаха през теб и измъкваша най-съкровените ти тайни и желаня.

— Благодаря, магистре, добре.

— Всичко ли мина добре? Без усложнения?

— Имаше проблеми, но се справих с тях — неопределено отвърна Валдер.

А проблемите бяха големи. След внезапната смърт на архимага на Имперския орден контраразузнаването на Крайезерната империя нарочи Валдер за главен заподозрян. Младият архимаг едва успя да отклони подозренията от себе си. Но му подариха живота не защото решиха, че е невинен за убийството. Невинни, както се казва, няма — никога не е късно профилактично да изгориш петите на някого. Просто императорът, който лично разпитваше Валдер, не искаше усложнения с Валиостр. Макар да бяха на хиляди левги една от друга, нито едната, нито другата страна имаха нужда от обтягане на отношенията. Затова го изгониха от Империята и му забраниха да се връща повече там. Но всичко това Валдер щеше да го разкаже на Панарик по-късно, когато останат насаме.

— Добре — кимна магистърът, той сигурно вече знаеше за приключенията на Непослушния архимаг. — Наясно ли си с предстоящите събития?

— Да, и не виждам никаква полза.

— Ползата е в това, Валдер, че завинаги ще унищожим Неназовимия — каза Земел, откъсвайки се от книгата.

— Точно сега ли? Точно тази нощ?

— Какво не ти харесва в тази нощ? — проблеснаха глигите на Ело.

— Е, най-малкото това, че сега сме само шест вместо девет.

— Страхуваш се да не се пресилиш ли? — усмихна се Земел, но Валдер не реагира на подмятането.

— Не разбирам защо е това бързане, дори Съветът не е в пълен състав.

— Няма нужда от целия Съвет — увери Земел. — Шестима са достатъчни.

— Добре, но защо си толкова уверен, че ще успеем там, където през последните четиристотин години не са успели другите магове на Ордена? — Валдер се стараеше да говори спокойно, но дългият път през Авендум го беше уморил.

— И аз си задавам същия въпрос — обади се и О'Карт.

— Маговете от миналото не са знаели това, което знам аз — Земел небрежно сви рамене. — Всичко е написано в книгата. Кронк-а-Мор, така надеждно защитаващ Неназовимия, може да бъде разбит с помощта на Рога на дъгата.

— Нека не забравяме, че Рога, както и Кронк-а-Мор, е създаден от огрите, и не знаем какво да очакваме от него, ако започнем сериозно да експериментираме.

— Глупости! — изсумтя Земел, после отвори ковчезето, поставено на огледалния под, и извади Рога на дъгата.

Голям, спираловиден, хвърлящ бронзови отблясъци, инкрустиран със седеф и синкави огрски кости, Рогът трептеше от изпълващата го сила. Сила, която държеше Неназовимия в Безлюдните земи.

— Можеш ли да почувстваш еманацията на злото, Валдер?

Архимагът поклати отрицателно глава. Сила имаше. Сила, създадена от огрите, силата на Рога, чийто тайни завинаги бяха загубени с оттеглянето на огрите в Безлюдните земи. Но тази сила не

беше нито тъмна, нито светла. Тя беше и двете — такова усещане се породило във Валдер.

— Да не смяташ, че тъмните елфи биха дали Рога на хората, ако в него имаше дори и зрънце черно шаманство?

— Това, че Рогът могат да го използват магове, не означава, че и шаманите на огрите не са го ползвали — подкрепи Валдер мълчалият до този момент Илио. — Аз също съм против прибързани действия. Нека да изчакаме Арцис, Дидра и Сингалус. И тогава да решим.

— Не се знае за какво е бил създаден Рог, а това, че неутрализира Кронк-а-Мор, открихме абсолютно случайно — мрачно подхвърли филандецът. — Не прибързваме ли?

— Глупости! Сега или никога! Звездните карти благоприятстват тази нощ! — изгледа го гневно Земел.

— Е, вече решихме — днес ще е, — Панарик разпери ръце — така че хайде да започваме.

— Спрете! — резкият глас на Валдер отекна в залата на Съвета.

— Е, какво друго? — раздразнено изсумтя Земел, предавайки Рога в ръцете на Ело.

— Преди да пристъпим към тази безумна идея, предлагам официално да гласуваме.

— Какъв е смисълът? — изненада се Параник. — Ние сме само шестима.

— Нека да гласуваме — изненадващо лесно се съгласи Земел. — Нека са изпълнени всички формалности, иначе някои магове няма да се успокоят.

— Добре — Панарик обходи с поглед присъстващите, — да гласуваме. Кой е за това да използваме Рога на дъгата за унищожение защитата на Неназовимия?

— Аз съм „против“ — каза Валдер.

Архимагът разбираше, че шансовете му са никакви. Той и Илио — от една страна, а останалите четирима — от другата.

— Не съм сигурен, че ще се получи, но напълно се доверявам на Земел — провлачвайки думите, каза Ело, и постави Рога на вече подготвения постамент в центъра на огледалния под. — Аз съм „за“.

— И аз съм „за“, не ми се слушат разни страхливци. Ще успеем, книгите на огрите не лъжат — Земел направо изгаряше Валдер с поглед.

— Аз съм „против“, трябва да изчакаме събирането на целия Съвет и още веднъж да обмислим всичко — поклати отрицателно глава Илио.

Валдер и за миг не се усъмни в стария си приятел.

— Аз също съм „против“ — произнесе О’Карт и Валдер изненадано вдигна вежди.

По-скоро орките щяха да станат мирни земеделци, отколкото рижият маг да застане на страната на Валдер. Ама че изненада! Никога досега филандецът не беше подкрепял Непослушния архимаг.

— Не трябва да се буди спящ великан. Нека всичко да остане както си е. Неназовимия засега не ни пречи. Седи си в неговите Ледени игли и никого не закача.

Трима против двама. Не беше зле, хич не беше зле. Сега всичко зависеше от това какво ще каже Панарик. Ако е „за“ и гласовете станат равни, печелят тези, за които е гласувал Панарик. По простата причина, че той все още е магистър на Ордена и неговият глас тежи повече, отколкото който и да е друг глас.

— Доводите на Земел са много убедителни — след лека пауза каза главата на Ордена. — Аз съм „за“.

С това шансовете на Валдер да спре безумството на Земел приключиха. Загуби.

— Застани до нашия огровед — прошепна Валдер, когато Илио мина покрай него. — Да ме подсигуриш, ако стане нещо.

Архимаговете се наредиха в кръг около огледалния под и Рога, разположен в центъра му. Вдясно от Валдер застана Ело, вляво — О’Карт, отсреща — Илио, вдясно от него — Земел с книгата, а отляво — Панарик. Доста крехък кръг. Липсваха трима. Сега архимаговете ще трябва да вложат всичките си сили, за да може глупавата идея на Земел да приключи успешно.

— Каква е задачата ни? — попита елфът.

— Просто ми дайте сила, отворете се и я пуснете през Рога. Поток дванайсет, сечение осем, ако обичате — отвърна Земел, прелиствайки старата книга.

— Само това? — изненада се Илио.

— Аз ще свърша останалото. И хоп...

Валдер помнеше тази фраза — „И хоп“. Именно с нейна помощ обучаваха учениците мигновено да се концентрират и да активират

силата. Ето и сега силата потече през архимага и на тънка нишка започна да се влива в Рога. Валтер чувстваше как вдясно от него се проточи лазурно-зелената, лъхаща на свежа зеленина сила на Ело, тя се смесваше с огненочервената на О'Карт и тази на самия Валдер и се вливаше в Рога. Панарик и Илио също се присъединиха към кръга. Рогът засия, а излъчваната от него светлина постоянно пулсираше и променяше цвета си. Огнено-червения драконов пламък се смени с оранжево слънце, което плавно премина в жълта есен. Тя на свой ред се превърна в зеленото на листата от горите на Сиала, в бледо синьото небе на ранна пролетна утрин, в синьото на бездънния Западен океан и отново, както в самото начало, в червения всеизгарящ драконов пламък. Точно заради това странно свойство — да променя цвета си под въздействието на чужда магия — започнали да го наричат Рога на дъгата.

Засега всичко беше нормално и дори не се усещаше световъртежа от постоянното използване на магия. Но това беше само началото, замявка.

— Усили потока си, Илио, сега си с мен — в гласа на Земел звучеше съсредоточеност.

На мага му предстоеше най-трудното — това, което можеха да направят само двама-трима магьосника в целия свят. Да пробуди шаманството на огрите, магия, коренно различаваща се не само от магията на хората, но дори и от шаманството на орките и тъмните елфи. Кронк-а-Мор — най-малко изучената и най-страшната магия на огрите. Магия, с чиято помощ Неназовимия беше постигнал безсмъртие.

— Ело, измести потока си, отклонил си се с три градуса към шести координат — раздаде се в тишината резкият глас на Панарик.

Магистърът не само насочваше силата си, но и успяваше да наблюдава работата на другите архимагове. Ело трепна и синьо-зеленият поток се премести там, където искаше Панарик.

— Х'сатдаро'о и'гх — стуур — започна тъжна песен Земел.

За втори път в историята на кулата на Ордена тук звучеше езикът на огрите, пробуждайки магията на Кронк-а-Мор. За първия път Валдер предпочиташе да не си спомня. Преди няколко стотин години именно с помощта на Кронк-а-Мор архимаг Грок беше станал този, когото сега познаваха като Неназовимия.

— Има някакъв проблем във втори участък — промърмори Илио.
— Валдер, защо енергията ти се разсейва?

Валдер и сам беше започнал да усеща, че му се налага да прилага все повече и повече усилия и концентрация, за да контролира енергийния си поток. Имаше чувството, че нещо отклонява неголямо количество магическа енергия. И тогава Валдер се сети. Заради всички тези спорове със Земел напълно беше забравил за магическия щит, който го защитаваше от снеговалежа, и архимагът така и не си беше направил труда да го махне. Щитът едва-едва мъждукаше на границата на съзнанието му, предизвиквайки досадно отклонение в посоката на потока. И нямаше никакъв начин да го премахне, моментно разсейване — и кръгът ще се разпадне, а освободената и неконтролирана енергия ще нанесе катастрофални разрушения.

— Всичко е наред, Илио, мога да се справя — бързо успокои приятеля си Валдер.

Панарик навъсено изгледа архимага, за разлика от другите той виждаше избледнелия и почти изгаснал защитен щит. Не каза нищо, но Валдер знаеше, че след като всичко приключи го очаква не особено приятен разговор.

„Изложих се като новобранец“ — с горчивина си помисли Валдер, докато слушаше меланхоличното пееие на Земел.

Вълшебство и шаманство. Две страни на една велика и така и неопозната до край сила. По-древното, възникнало в зората на времето шаманство и относително младото вълшебство. Всяко си имаше своите плюсове и минуси. Вълшебството сработваше мигновено, но вълшебниците плащаха за това с болка. За да се активира дори най-простото заклинание, в шаманството се изискваше време, стотици фрази, жестове, рисунки, а понякога и определени съставки. Бавна магия — така презрително наричаха шаманството маговете на Ордена и маговете на светлите елфи. Последните отдавна се бяха отказали от шаманството на предците си и бяха започнали да използват вълшебството на хората, оставяйки древното изкуство за тъмните си събратя.

В залата на Съвета сякаш минаха часове. В слепоочията на Валдер се надигна хладната пулсираща болка на магията. Магията беше навсякъде. Като топъл сияещ пашкул обвиваше архимаговете, пулсираше и трептеше с пурпурна аура над пеещия и правещ жестове

Земел, извираше като водопад от Рога. Енергията изпълни цялата стая, енергия на енергията, енергия, която Рогът на дъгата увеличаваше стотици хиляди пъти. Тя опияняваше, искаше ти се да заплуваш в нея, искаше ти се да си я запазиш за вечни времена. С тази енергия можеше да създаваш нови планини и морета, да лекуваш хиляди болни, дори да възкресиш мъртвите. Само частица от нея — и ще бъдат унищожени враговете на Валиостр, завинаги ще изчезнат от света на Сиала огри, великани, орки и десетки други враждебни на хората създания. Валдер беше завладян от еуфория. Еуфория на безнаказаност и могъщество.

— Нещо не е наред, има някакви колебания — развълнувано каза О'Карт.

— Къде, не усещам нищо? — завъртя глава Ело.

— В дясната част на трети участък, точно над артефакта.

— Къде е?! Не виждам!

И тогава Валдер я забеляза. Малка червена точица в многоцветното сияние на Рога. Точката се колебаеше, подчинявайки се на гласа на Земел, и трептеше като свещ под поривите на студен вятър. Трептеше и нарастваше.

— Прекратяваме! — изграчи Валдер, устата му изведнъж пресъхна. — Поява на непланирано изтичане! Всичко излиза от контрол!

— Изгасяме кръга — заповяда Панарик, той също видя частицата зараждащ се Мрак.

— Да не си посмял! Още не съм свършил — изкрещя Земел.

— Това е заповед, Земел — сурово отвърна магистърът и започна да гаси своя поток енергия.

— Шахстан! — изведнъж извика Земел и протегна ръка със склучени в странна фигура пръсти към Панарик.

Магистърът отлетя на няколко метра и замря на огледалния под. Не беше нужно да си лекар, за да разбереш, че магистърът на Ордена е мъртъв. Шаманството на Земел просто беше отнесло главата на Панарик. Със смъртта на Панарик кръгът се пръсна и четиримата архимага отлетяха в различни посоки. Остана само Земел, обхванат от черното сияние на враждебната магия, извираща от Рога.

Преливащото от цветове сияние на деня се смени с нощ. Потоците енергия вече не бяха под контрол и четирите ослепителни снопа магия удариха нагоре, изпарявайки тавана и покрива на кулата.

В залата на Съвета се втурна студен вятър, завихряйки безброй снежинки в безумен танц на болката. Петият поток, потокът, който беше контролиран от мъртвия Панарик, удари хоризонтално, като мина през надигащият се от пода Ело, убивайки го на място, а след това направи огромна дупка в стената на залата и изчезна. Енергията с пращане се стовари на плещите на опитващият да се изправи от пода зашеметен Валдер. Той погледна към огледалния под, където го беше захвърлила магията, и видя бледото си лице. Пареща болка премина през тялото му, причинявайки ужасна болка.

Море от енергия. Океан от енергия. Енергия, която можеше да управлява само полуделия Земел.

— Убиец! — изкрещя отляво на Валдер изправящият се Илио.

Той протегна ръце и забравяйки за магията, се хвърли към Земел, който се опиваше от току-що пробудилата се Кронк-а-Мор. Земел обърна внимание на Илио не повече отколкото огр би обърнал внимание на комар. Изщракване с пръсти, безсмислена фраза на огрски — и Илио с вик пропадна в дупката, отвори се в огледалния под под краката му. С хлопващ звук краищата на огледалото отново се сляха, погребвайки приятеля на Валдер.

— Ти! — закрещя Валдер, но веднага бе плътно обвит от черни гъвкави възета енергия.

— Млъквай, Валдер — гласът на Земел беше невъзмутим. — Малко съм зает.

— Какво правиш, безумецо? — извика Валдер, опитвайки се да се освободи от здравите обятия на чуждата магия. — Не разбираш ли какво може да се случи!

— Разбирам много добре, а това, което не разбирам, Господарят винаги може да ми го обясни — Земел не спираше да прави жестове с ръце и огрската магия с трептене му се подчиняваше. — Да, Валдер, да. Господарят ме научи как да ви въртя на пръста си и как да стана безсмъртен. След няколко минути ще бъде равен на Неназовимия, че дори и по-силен от него! Какво говоря! Неназовимия е просто аматьор, ще преклони глава пред мен!

— Какъв Господар? За какво говориш? — извика архимагът, хвърляйки поглед към помръдващата ръка на О'Карт.

Рижият филандец идваше на себе си.

— Не можеш да разбереш кой е Господаря! Ти и глупаците като теб само се кичите с могъществото на Ордена, без дори да осъзнавате с дребните си и нищожни умове с какво могъщество ще разполагам съвсем скоро! Отдавна, много отдавна Господарят ми каза как да събудя Кронк-а-Мор. И за това ми трябваша Рога и петима глупаци, които да се съгласят да ми дадат силата си. Научих езика на огрите и с десетилетия се рових в книгите им, изучавайки древните тайни на шаманството на огрите. Осигурих си безсмъртие и не ми пука колко ще изпратя в Мрака след Панарик!

— Сам отивай там! — извика О'Карт и удари Земел с огнен чук.

— Ву-уу-ум! — забушува огъня в залата и снежинките се стопиха от непоносимата жега.

Енергийните възета, обхванали Валдер, леко се охлабиха и той добави силата си към атаката на рижия архимаг. Но Земел само се разлюля, пламъците се стичаха като огнен водопад по дрехите му.

Първият удар предателят нанесе на Валдер. Въздухът затрептя, сгъсти се и към архимага се понесе полупрозрачна пурпурна сфера. Валдер забеляза сплитане от Въздух, Земя и още нещо непознато. Всичко, което успя да направи, преди магията на Земел да го достигне, беше да активира угасващия си щит, влагайки в него цялата си енергия, като му придаде и ефект на леко изкривено огледало. Между архимага и магическия снаряд засия ослепително синя стена. Магията на Земел удари в щита и го пръсна на стотици хиляди сини искри, разлетели се като малки призрачета из разрушената зала на Съвета. Сферата загуби скоростта си, промени посоката си и се плъзна по гърдите на архимага.

При допира в гърдите му избухна изгаряща болка и Валдер се свлече на пода, хващайки с ръце мястото, докоснато от сферата. Архимагът се извиваше и гърчеше от болка и не видя как О'Карт отново удари с любимия си огън, но вече не по Земел, а по Рога, над който се струпваше все повече и повече черна магия. По този начин филандецът се надяваше да промени центъра на враждебната сила и да я направи нестабилна. От лекия огнен удар Рогът на дъгата се завъртя по огледалния под и леко се измести.

— Какво, по... — успя само да каже Земел преди трупаната през цялото това време сила Кронк-а-Мор да го пръсне на прах, след което

черното копие удари в огледалото и изчезна, потъвайки в земята дълбоко под кулата на Ордена.

В залата на Съвета стана много, много тихо, само студеният вятър виеше в дупките по стените и нови порции снежинки се посипаха от нощното небе.

— Жив ли си? — О'Карт се приближи до лежащия Валдер.

— Да, но е въпрос на време — Валдер опита да се усмихне, на устните му се появи кръв.

Гърдите го боляха, ребрата бяха счупени, ставаше все по-трудно да диша. Въпреки щита магията на Земел го беше достигнала. Беше още жив, но не си правеше илюзии за ситуацията.

— Чудесно — твърдо каза рижият архимаг. — Поне петнайсет минути ще поживееш. Напълно достатъчно.

— Достатъчно за какво? — Валдер седна, без да маха ръцете си от гърдите, и изплю кръв на огледалния под.

— За да изкараш Рога от кулата; въпреки всичко ще ни е нужен — филандецът протегна към Валдер незначайно как появилия се в ръцете му Рог. — Побързай, Валдер, после ще имаш цяла вечност да лежиш.

— Да го отнеса? Къде? — от болката още трудно съобразяваше, но Рога го взе.

— Колкото се може по-надалеч, виж.

Валдер погледна, накъдето му сочеше О'Карт. По магическия огледален под се плъзна тънка криволичеща пукнатина. После друга. И още една.

— Огледалото скоро ще се счупи и тогава от кулата ще остане само един спомен. А това, което мина през него, ще плъзне по Авендум. Така че хайде ставай, Валдер, никога не си бил мекушав!

— А ти какво ще правиш? — Валдер се изправи на крака и се напрегна да не падне.

— Аз ще се опитам да удържа цялостта на огледалото колкото се може повече!

— Аз вече съм мъртъв, О'Карт. Нека да направим обратното! Имаш шанс да се спасиш!

— Всички ние вече сме мъртви. Ако останеш ти, огледалото ще се спуска много бързо — ти си прекалено слаб. Ще се опитам да го

задържа поне докато слезеш по стълбите. Това е! Тръгвай! Не ме разсейвай!

Не си казаха довиждане. Нямаше и нужда. Всеки вършеше работата си и всеки знаеше какво ще се случи. О'Карт обърна гръб на Валдер и като вдигна ръце пред себе си, стовари поток енергия в разпадащото се огледало. Така го запомни Валдер. Концентриран и непоколебим.

Архимагът с усилие преодоля виещите се стълби. Когато се озова на първия етаж, в очите му тъмнееше, а болката в гърдите беше набъбнала до огромна пулсираща топка. Архимагът постоянно плюеше кръвта, пълнеща устата му. Кулата на Ордена леко трепереше. Невъобразими сили сега се изправяха една срещу друга в борба за свобода и архимагът изобщо не се съмняваше, че Кронк-а-Мор, макар и незавършен от Земел, ще победи. Какво ще се случи след това, Валдер се стареше да не мисли.

— Д-дай! — раздаде се заповеден глас и магът потръпна от изненада.

Точно пред него, застанал на падналото през цялата кула тяло на Илио, стоеше гхолът. Муцуната му беше покрита с кръв, а кривите му ръчички стискаха наполовина оглозгания крак на мъртвия архимаг.

— Д-дай! — съществото нагло гледаше Валдер и душеше миризмата на прясната кръв.

Валдер направи това, за което мечтаеше отдавна. Гхолът изпищя и изгоря в огнения стълб, създаден от архимага.

Дори това нищожно използване на магия изсмука силите на Валдер, но той само тихо изстена и продължи пътя си. Кулата вече не се тресеше, а рязко потръпваше като изплашена сърна, усещаща приближаването на смъртта. Магическата врата меко се отвори, пропускайки архимага извън кулата.

Студ и леден вятър го удариха в лицето. Ръцете му, стиснали здраво притихналия Рог, мигновено замръзнаха. Пое с люлееща походка по улицата на Маговете. Тъмната кула на Ордена, без никаква светлинка в нея, мрачно се извисяваше зад гърба му. Само от време на време точно на върха се виждаха проблясъци от магия — О'Карт с последни сили се опитваше да задържи магическото огледало от разпадане. Улицата на Маговете беше изненадващо пуста, нито един жител не беше излязъл да види какво става в кулата на Ордена. Сякаш

всички едновременно бяха изпаднали в някакъв сън или бяха умрели. Земята се клатеше, опитвайки се да изтръгне от себе си враждебната ѝ магия на огрите. Болката в гърдите нарастваше, Валдер вече почти нищо не виждаше, крачеше слепешката, като автоматично местеше крак след крак и тихо простенваше, когато поредния кинжал остра болка го пронизваше в гърдите. Кръвта пълнеше устата му, стичаше се по брадичката и капеше на камизолата.

О'Карт издържа чак докато Валдер стигна до Спящата котка. Дори оттук се чу звъна на разбиващото се огледало, а след това и победния вой на силата, устремила се към земята под кулата. Ужасният взрив събори Валдер на снега и той зарови пламнало лице в нежната му прохлада. Ревът не свършваше, магията на огрите бушуваше, губещият съзнание Валдер усети как смачква и изтръгва нишката на живота на спящите по къщите, как тъмното и незнайно проклетие поглъща улица след улица, къща след къща, човек след човек. Всички умряха в страшни мъки. Силата, за която хората бяха чужди, не знаеше милост и състрадание и поглъщаше всеки, оказал се на пътя ѝ. След няколко минути Злото щеше да се добере до мястото, където лежеше Валдер, и тогава Рогът щеше да остане тук завинаги.

Тази мисъл накара архимага да се претърколи по гръб. Постави покритото си с тънък слой сняг лице под падащите снежинки и жадно започна да ги лови с окървавената си уста. Вятърът стихна и светът замръзна в ужас от предстоящата катастрофа, а снежинките нежно падаха в очакване на най-страшната в историята на града виелица. С нечовешки усилия, рискувайки всеки един момент да загуби съзнание, Валдер се надигна от заснежената улица и погледна в посока на кулата. Преди тя прекрасно се виждаше оттук. Но сега я нямаше. Валдер изобщо не се съмняваше, че е разрушена. Той беше чул как се пръсва магическото огледало, а освободената магия не би оставила и камък върху камък от кулата. Сега на мястото, където преди беше твърдината на Ордена, в безумен танц се въртеше черен смерч. За обикновен човек той, разбира се, щеше да е невидим, но магическото зрение на Валдер, дори и отслабено от болката, прекрасно различаваше черната фуния и стълба, издигащ се високо-високо в нощното небе.

— Не е смерч. Виелица е. Черна виелица — прошепна умиращият.

Валдер успя да се придвижи още малко, преди да падне отново, загубил вече и последните си сили. Падна точно в подножието на статуята на Сагот, намираща се на площадчето на Спящата котка. Горната част на лицето на бога беше скрита под слой пресен сняг и се виждаха само устните му. Богът на крадците се усмихваше на архимага с насмешлива, но в същото време одобряваща усмивка. Валдер погледна към мястото, където под слоя сняг би трябвало да се намират очите на бога:

— Трябва да спася Рога. Трябва.

Но Сагот все така се усмихваше и мълчеше. Снегът вече покриваше не само главата му, но и раменете, превръщайки статуята в смешен снежен човек.

*Тихо-тихо снежецът валеше,
Тра-ла-ла, тра-ла-ла,
А на децата все не им се спеше,
Тра-ла-ла, тра-ла-ла.*

Архимагът започна да бълнува. От болката вече не разбираше нито кой е, нито къде е. Като вода в ленива река Валдер бавно и постепенно започна да се превръща в лед. С всеки удар на сърцето животът напускаше тялото му и разумът му стигна ръба на бездната, от която връщане нямаше.

— Майстор Валдер, майстор Валдер! Събудете се, учителю! — вече цяла минута някой разтърсваше рамото на архимага.

Той искаше да отпъди тази досадна муха. Беше му много добре да си дреме така в снега и да си припява детската песен, която някога му пеше мама.

— Учителю, аз съм, събудете се — чу Валдер плач през сянката на приближаващата смърт.

Валдер с усилие отлепи станалите тежки като олово клепачи и видя надвесеното над него разплакано лице на Гани.

— К-какво... какво правиш тук? — едва изхриптя архимагът.

— Чаках ви, а то такива работи взеха да стават! — хлапетото беше уплашено.

— Започна... — нова вълна болка заля Валдер и той стисна зъби, за да не изкрещи. — Вземи. Това е Рогът. Занеси го. На Арцис. Бързо. Може би той ще успее да спре всичко това.

— Не тръгвам без вас!

— Занеси го! Това е последната ми заповед към теб, ученико! Намери Арцис и му дай Рога. Кажи му, че го моля да те вземе за ученик. К-кажи... Кажи му, че всичко се е объркало. Кажи му, че сме разбудили нещо, което не ни е по силите да разберем. Виелицата.

Архимагът подаде с отслабващите си ръце Рога на момчето и се отпусна в снега.

— Хайде, бягай, в противен случай ще стане твърде късно. Спаси това, което все още може да бъде спасено!

Гани се поколеба, после кимна и хукна надолу по нощната улица, притискайки Рога към себе си.

— Бягай, хлапе, бягай — прошепна Валдер.

Сняг. Снегът се стелеше в плавен танц върху мъртвия архимаг, покривайки го с бяла пелена топлина и покой. Тихо шепнеше и пееше своята песен, знаейки, че скоро ще започне своя най-безумен танц.

Защото над Авендум надвисваше черна виелица.

ГЛАВА 11

ГРАДЪТ НА СИВИТЕ СЪНИЩА

Облегнах се на напуканата мръсносива стена на къщата на улица Човешка и изстенах. Болката беше някъде в средата на гърдния ми кош. Замасажирах с ръка мястото. Болката постепенно се оттегли, отнасяйки със себе си и страшния ми сън. Но продължавах да съм там — на покритата със снежен килим Спяща котка, близо до статуята на Сагот. Не можех да повярвам, че съм жив и не лежа мъртъв на заснежения калдъръм в стария Авендум.

— Аз съм просто Гарет. Гарет, спечелил си в Авендум прозвището Сянката, а не загиналият преди няколко века архимаг Валдер — прошепнах тихо.

Гмуркането в призрачно-мъгливата паяжина на будния сън, стоварил се като тежка вълна върху мен, беше рязко и мигновено. Аз крачех бързо по улица Човешка и в този момент, подобно на стоварващ се от небето кошмар, се появи видението. Продължавах да бъда себе си и в същото време бях и Валдер. Съзнанието ми се беше разчупило на две като тънък ноемврийски лед. Съществувайки някъде там, в Закритата територия, уплашено притиснат до стената, крадецът Гарет беше преживял нов живот, или по-скоро парченце чужд живот, оказало се изненадващо реално и осезаемо. Не знам колко време беше минало, Фор не случайно ме предупреждаваше за странностите, случващи се в Закритата територия, но дори сега, вече буден и измъкнал се от лепкавата паяжина на кошмарните събития от миналото, аз усещах тъпа болка в гърдите от попадението на магията на вълшебника-шаман, а на лицето си — леката ласка на студа от несъществуващия в момента януарски сняг.

Твърде реален беше този странен сън. Или не беше сън? Може би нещо или някой специално ми разказа трагедията, разиграла се тук преди повече от двеста години? Кой знае? С трепереца ръка избърсах потта, избила на челото ми, и разтърсих глава, опитвайки се да прогоня последните остатъци от съня, станал мой малък личен кошмар.

Неприятно усещане, но поне сега вече знаех какво е това да умреш. И знаех какво в крайна сметка се беше случило в онази ужасна януарска нощ в старата кула на Ордена и как се е появило станалото вече легенда проклятие на Авендум — Закритата територия.

Виновен за настъпилата касапница се оказа този незнаен Господар, успял да изкуши Земел с власт и безсмъртие. Господаря. Кой си ти? Вече няколко пъти през последната седмица чувах това име — Господаря. Тайнствена личност, голяма загадка и главоблъсканица не само за мен, но и за заинтригувания от неговата персона Арцивус, а следователно и за Ордена. Вярно, аз вече със сигурност знаех, че този Господар и Неназовимия са напълно различни субекти. Прекалено различно беше отношението на Земел и на демоните към Господаря и към Неназовимия. Но демоните бяха загадъчни същества, а за съществуването на Земел не знаех нищо, защото всичко, което видях, беше един сън, така че спокойно можех и да греша. Стига! За истинската същност на Господаря нека да мисли Ордена, а аз сега трябва да си свърша работата и да се измъкна от Забранената или Закритата — на кой както му харесва — територия.

Изправих се и се отдалечих от къщата, до която просъществувах (проспах?) видението.

Странно място беше Закритата територия. И все пак може да се каже, че бях приятно разочарован. Толкова много слухове и ужаси се разказваха за нея в Авендум, а то! Тук беше доволно мирно и спокойно. Почти като в уютния парк на краля, макар че досега не бях дръзвал да се вмъкна във владенията на Сталкон. Сиво-сините гвардейци имаха доста орязано чувство за хумор. Първо ще разфасоват натрапника и чак после ще се заинтересуват кой им е дошъл на гости. Дворяни, с една дума.

От тишината и спокойствието на Човешка се породи изкушението да вървя открито точно по средата на улицата.

Когато прескочих през стената и се озовах в Забранената територия, аз не прецених добре и настъпих трупа на мъртвия доралисец, когото Гиганта беше преметнал тук с помощта на пиката. Изругах тихо и старателно избърсах кръвта на козлочовека от подметките на ботушите си. Не исках да привличам излишно вниманието на местните обитатели. Макар че сега, след това необяснимо видение и след като преминах половината от дългата и

криволичеща Човешка, започнах малко да се съмнявам в слуховете за пренаселената с всякакви нечистиви и незнайни, но ужасно гладни същества Закрита територия.

Плановете за старата част на града, направени от старателните джуджета и които бях взел от Кралската библиотека, се оказаха гениално точни. Аз наистина се озовах на широката, полутъмна улица Човешка покрай ниска сграда с изгнила дървена врата. Трудно можеше да се прецени по избледнялата и ръждясала табела дали е била магазин или бръснарница. Поех си дъх, призовах и Сагот за всеки случай, и закрачих напред, сверявайки с картата в главата ми.

Улицата, както и очаквах, беше пуста. Пуста и... някак абсолютно нереална. Да, в безликите счупени прозорци тихо свиреше летния ветрец, понякога изскърцваше и се олюляше ръждясала табела от някой порутен магазин. До една от къщите имаше изгнила зимна шейна, по улиците стояха купчини боклуци — главно останки от разрушените от времето къщи и от покривите им — но живот нямаше. Ни призраци, ни човешки скелети, ни дори скелети на коне или кучета. Сивата мъждива светлина и бледото сребро на пълната луна създаваха картина на мъртъв, отдавна изоставен свят. И още нещо — липсваше станалата ми вече привична за три седмици юнска мъгла.

За моя неприятна изненада още щом изминах няколко десетки ярда по Човешка, магическото ми зрение внезапно отказа да действа. Цветовете избледняха, светът примигна и се разпадна на сенки и мрак. Испитах силно желание да се върна назад, изведнъж се почувствах като безпомощно сляпо коте, попаднало в къщичката на зло куче. С доволно сериозно усилие на волята прогоних призрака на неочаквано връхлетялото ме малодушие далеко-далеко, някъде в най-малко посещаваните кътчета на съзнанието ми, откъдето той тихичко запротестира и пищейки, направи опит да се върне, но претърпя провал и млъкна.

Много се надявам в Храд Спайн да не ми се случи нещо подобно, в противен случай бих си останал там. Най-лошото, което изобщо може да се случи на човек, е изведнъж да се окаже в пълен мрак в огромни подземни зали, където не се знае кой живее и какво ще иска от мирния пътник.

И така, оказах се в мъртво и пусто кралство-гробнице. Тихият шепот на вятъра, напяващ приспивна песен в къщите-трупове, и

миризмата на мухъл и гнилоч бяха единствените ми спътници по улица Човешка. Понякога, по-скоро инстинктивно, се обръщах рязко назад и изтръпнал вътрешно, очаквах да видя някой или нещо, преследващо ме по петите, но всичко беше мъртвешки тихо. Крачех колкото се може по-тихо, наострил слух да уловя всеки звук в лятната нощ. В най-неочаквания момент оглушителната тишина избухваше и се пръскаше от внезапно пробудилия се вятър. Само и единствено вятърът виеше в черните дупки на мъртвите къщи, с тайнствен писък изскачаше изпод праговете, блъскаше в стените разбити кепенци, провокираше дрънчащите тенекиени стрехи и пак утихваше, потъвайки в своя неспокоен и лек летен сън.

Само един единствен път странен, а затова и плашещ звук накара по гърба ми да пробягат студени тръпки. Минавайки покрай някога богата, боядисана с избеляла зелена боя къща, чух тъничък и веднага пресекнал детски плач. Замръзнах, отскочих към отсрещната страна на улицата, слях се със сянката и се заслушах ужасено. Прозорците на първия етаж, откъдето се чу плачът, бяха заковани, и звукът, както ми се стори, дойде някъде от втория етаж. Зачаках, а сърцето ми блъскаше лудо като на птица, отчаяно молеща да я пуснат от тясната клетка. Чаках, слушах и се страхувах да чуя този детски плач, отчаян гневен вик на гладно бебе, изоставено от майка си на произвола на съдбата, плач, който нямаше място в това мъртво и страшно място. Но остана тихо и аз, изчаквайки още няколко минути, продължих пътя си. Вървах, като се озъртах постоянно, страхувайки се да повярвам на чутото. Постепенно страхът се оттегли и изчезна под напора на мисълта: дано не се случи някоя неприятност.

Стараех се да не вървя по средата на осветената от луната улица, но в същото време и да не се придържам прекалено към стените на мъртвите къщи. Те предизвикваха в мен някакъв инстинктивен детски страх, гледайки скръбно с разбитите си очи-прозорци, тъжно ококорени към мен от всички страни. Усещах, че къщите са мъртви, именно мъртви.

В същото време те гледаха. През цялото време по кожата ми пробягваха познатите мравки от опипващите ме погледи. А може би погледи нямаше и всичко да беше плод на моето развихрилото се въображение?

Много ми се искаше да плюя на всичко: на краля, на Храд Спайн, на картата, и да изчезна не само оттук, но и от града. Задържах ме само угрозата от нарушаване на договора. Намиращата се отдясно зад къщите улица Гробищна, минаваща успоредно на Човешка, не ми добавяше и капчица оптимизъм. Всеки момент очаквах изненада, но тази изненада не бързаше особено да изпълзи на лунна светлина, за да изплаши, а след това и да излапа незнайно как попадналия тук Гарет.

Най-накрая видях къщата на съдията. Не знам дали действително в тази сграда е живял съдия или просто са лепнали това име на сградата заради някое събитие, но в плановете на града сивата триетажна грамада беше отбелязана като къщата на съдията.

Много вероятно наистина да е била на съдия, особено като се има предвид какви подкупи са вземали навремето кралските съдии. Сега нещата бяха доста по-различни. Сталкон притисна няколко корумпирани съдии, още няколко прати в Сивите камъни, а най-каръците — на ешафода. Оттогава съдиите започнаха да работят като добре смазани механизми, изработени от джуджета — бързо и точно, и най-важното — честно.

Веднага след къщата на съдията, ако можеше да се вярва на същите тези плановете, имаше тясна уличка, водеща към Спящата котка, която, както и Гробищна, вървеше успоредно на Човешка, но от лявата ми страна. По принцип можех да продължа по Човешка и да стигна до Спящата котка по широката пресечка Овесена, но тя беше доста по-нататък, а Забранената територия не беше място, което предразполага към дълги и приятни нощни разходки. Кълна се в Тихите времена! Оттук колкото по-бързо изчезнеш, толкова по-добре за здравето, така че тясната уличка много навреме пресичаше пътя ми и съкращаваше двойно опасното пътуване.

— Х'сан'кор да ме изяде! — изругах под нос.

Съседната на съдийската къща се разпадна пред очите ми и една от рухналите стени затрупа пресечката, блокирайки пътя ми към Спящата котка. За съжаление не бях планинска коза, за да се изкатери по новообразуваната барикада. Тук и демона Вухджааз щеше да си потроши краката. Налагаше се да вървя по обиколния път. Погледнах към притаените в нощта мрачни къщи. Колко ли още ще трябва да

вървя до улица Овесена? Колко ли пъти ще трябва да играя на рулетка със съдбата, рискувайки да се натреса на незнайно кой?

Наясно бях, че улицата е тиха и че тук няма абсолютно никой, но все пак... Определено не изгарях от желание да продължа по Човешка! Ако щете убийте ме, но няма да продължа по нея и точка! Същата интуиция, която ме спаси онази нощ при посещението в дома на херцог Патийски, сега се беше вкопчила в мен и не ме пускаше. Но как тогава да стигна до Спящата? Единственият начин беше да мина през някоя от мрачните къщи вляво от мен. Може би през най-близката до мен — съдийската.

Стоях нерешително в гъстата като сметана мъгла и мъчително се колебаех, чудейки се коя от двете злини е по-малка — да продължа по Човешка или да се напъхам в мъртвата къща? Нито единият, нито другият вариант ме устройваха, но да си стоя така и да не предприемам нищо беше не по-малко опасно, отколкото да продължа.

В къщата срещу съдийската отново се раздаде тих детски плач и аз потреперих, търсейки с широко отворени очи източника на звука. Пак някъде от втория етаж. Сигурно от онзи зейнал тъмен прозорец с прогнил мръсен парцал, който някога е бил завеса. И ако първият път, когато чух тези хлипания, можех да ги отдам на развихрилото се въображение, този път нямах извинения — наистина ги чух. И това откритие изобщо не изпълни сърцето ми с мир и покой. Призраци? Души на мъртви? Проклятието на Рога на дъгата? Или нещо друго? Не знаех какво беше това и какво искаше от мен, но със сигурност нямаше да се поддам на детския плач и нямаше да хукна презглава, като някой глупав рицар от приказките, да спасявам невинната душа. Тази „невинна душа“ най-вероятно не беше яла от няколкостотин години и за мен представляваше реална опасност. Така че най-добре да избягвам срещата помежду ни. Тук нямаше никакви деца вече двеста години. Живи поне със сигурност нямаше.

Внимателно откачих арбалета и го заредих с огнен вместо с обикновен болт. Той беше точно като бойния, само червената ивица го различаваше от немагическите му събрата. Също така върхът му светеше в тъмното с мъждивата светлина на огнено заклинание. Разбира се, през нощта тази светлина доста пречеше, но с такова чудо като огнения болт се чувстваш малко по-спокоен и по-уверен. При

попадане в целта от него се освобождаваше разрушителна огнена магия.

Всичко това ми отне само няколко секунди, но за това време сърцето ми успя да пропадне в пропаст и да се омота някъде там, а зловещият плач замлъкна също така внезапно, както и започна. Секунда тишина... И после чух тихо хихикане. Злобен детски присмех. Така се смее хлапе, което измъчва котка и знае, че възрастните няма да го накажат.

Косата ми настръхна, гърбът ми се покри със студена пот, и едва ли не за пръв път в живота си изпитах желание да изкрещя на глас от парализиращия животински страх, изригнал от дълбините на душата ми. Досега нищо не ме беше плашило така. Зомбитата от старите Мيني на Ола^[1] и дори двойката познати демони с непроизносими имена изглеждаха като кротки пухкави кученца пред тихия и зловещ смях на невидимото същество.

Неизвестността винаги плаши. Време беше да тръгвам, при това бързо — смехът не предразполагаше към спокоен и учтив разговор с тайнствения му притежател. Нямах никакви съмнения, че този непознат е тръгнал на лов за бедния Гарет. Иначе как този смях ще се окаже през няколко квартала от мястото, където го чух за първи път?

Когато хихикането се раздаде вече от първия етаж на сградата, зарязах всякакви съмнения и колебания. Като вихър полетях по високите стъпала на къщата на съдията и хлътнах в древния мрак. Само малкият червен кръг светлина, излъчвана от върха на магическия болт, разпръскваше мрака и ми осигуряваше някаква видимост. Виждах само дотолкова, че да не се блъсна в най-близката стена или мебел и да намеря старата, покосена от времето врата, водеща към вътрешността на къщата. Дори нямах време да измъкна някоя „светлинка“ — магически и ярки източници на светлина, които купих от стария Хонхел. Смехът вече идваше от улицата и то точно пред вратата на къщата, където потърсих убежище.

Друг на мое място вече би пуснал огнен болт в неизвестния смехурко, но аз бях по-предпазлив — така ме беше учил Фор. Не си струваше да рискувам излишно. Ами ако за смеещата се твар огнената магия е това, което е прясната човешка кръв за един огр? И в крайна сметка няма да убия, а само още повече ще ядосам неизвестното за мен създание.

Рязко отворих вратата от и'аялска върба, върху която, както е известно, времето няма никаква власт, и влетях в тъмна зала, чийто стени се губеха в пълния мрак. Затръшнах вратата зад себе си и хукнах напред, като едва не се пребих в изгнилите мебели, разпръснати безразборно тук. Тропотът от преминаването ми сигурно е бил чул поне на миля наоколо.

С крайчеца на окото си забелязах проснат на пода скелет в изгнили от времето дрехи. Още една врата — и бях в следващата зала. И още, и още. Носех се през изоставените стаи, разцепвайки мрака с мъждивата светлина, идваща от огнения болт. Кръвта пулсираше в слепоочията ми, корема ми беше свит на топка и усещах ледените иглички на страха. Молех се на Сагот да не се спъна в тъмното и да си счупя краката.

Така запомних опита си да се скрия. Мяркащи се стени, с огромни сенки по тях, игра на светло и тъмно, трептящ червен кръг от светлината на болта. Отпред се изправи поредната врата. Отваряйки я, аз свалих лявата си ръкавица, хвърлих я в тъмнината, обърнах се и хукнах в обратна посока. Свих наляво, избягвайки като по чудо сблъсъка с някаква маса, и се шумгнах в едва забележима слугинска врата. Затворих я и притиснах гръб в стената, опитвайки се да успокоя тежкото си дишане. Покрих с ръка върха на болта, за да не позволя излизащата от него светлина да се забележи през цепнатината под вратата и така да издаде присъствието ми.

Но слабото червеникаво сияние минаваше през пръстите и озаряваше лицето ми. Не, така нямаше да стане, светлината се виждаше. Извадих болта от арбалета и го поставих обратно в чантата. Светът потъна в мрак и аз се слях със стената в едно цяло, стараейки се да дишам колкото се може по-тихо.

Минаха векове, преди ухото ми да различи тихи стъпки. Повече от всичко приличаха на леки стъпки на босоного хлапе. Те приближиха, а аз бръкнах в чантата, надявайки се да намеря в тъмното стъкленица с подходящо заклинание. Стъпките замряха пред вратата. И пак се раздаде тихото доволно хихикане. Нима ме откриха?

Само със страхотни усилия на волята не побягнах, а замръзнах както замръзва уплашен заек в момент на опасност, надявайки се, че хищникът няма да го забележи в снега. Вратата рязко се отвори, като едва не ме удари, но аз дори не трепнах, мълчаливо отправяйки

молитви към всички богове на Сиала. Ръката ми така и си остана в чантата, трескаво стискаща напосоки взета стъкленица. Но Смехуркото не влезе в стаята, а спря на прага.

Чух го как души. Изглежда неизвестното същество се опитваше да ме открие по миризмата, и беше много странно, че създанието не пристъпва в стаята, то виждаше перфектно в пълен мрак (поне аз не го чух да се препъне нито веднъж, докато обикаляше из залите). Още едно хихикане, предизвикващо студ в стомаха ми. Създанието не си отиваше, усещаше, че съм някъде наоколо, но и не се решаваше да влезе, тъй като другата врата, където хвърлих ръкавицата, също зееше отворена и имаше вероятност да съм там и да дебна шанса си да избягам.

Мигът бавно се проточи. Имах време на спокойствие да проклинам тъпата си идея да се скрия в къщата. Трябваше да хукна надолу по улицата, тогава шансовете ми да се скрия щяха да са поголеми. А сега се чувствах като гоблин, затворен в лабиринта на орките.

Накрая чух поредното тихо изхихикване, а секунда по-късно и отдалечаващото се шляпане на босите крачета. Ориентирайки се по затихващия звук, си представях какво става: тук съществото пресича залата, тук влиза в далечната стая, замира... Отново крачки, победоносно хихикане — явно беше намерило ръкавицата ми — и бързо отдалечаващи се ситни крачки, които накрая заглъхнаха в тишината.

Бавно се плъзнах надолу по стената към пода. Ръцете ми едва доловимо трепереха, изпитах неустойимо желание да изпия нещо силно. Нещо като прословутата домашна ракия на Гозмо.

В никакъв случай не биваше да оставам тук, защото когато осъзнаеше, че е било измамено толкова елементарно, създанието можеше да дойде пак. Да се връщам ли обратно към Човешка или все пак да рискувам и да мина през тъмната къща, излизайки на отсрещната улица? Няколко пъти съм бил в подобни домове, явно един архитект ги беше правил, така че се ориентирах без проблем. Сега бях в крилото на слугите и ако тръгнах направо, а след две врати завиех надясно, щях да се окажа в задната половина на първия етаж на къщата. Там би трябвало да има врата към кухнята, а от кухнята директно щях да се озова на Спящата котка — работа за минута.

Отново извадих огнения болт, без да рискувам да паля „светлинката“, и държейки импровизирания източник на светлина в ръка, тръгнах през мрачната къща.

Прекрачих паднало шкафче с изкъртена страна и бутнах вратата на нужната стая. По навик я затворих след себе си. Под слабата червеникава светлина от мрака изплува маса със светлолилава ваза на нея, изработка на низински майстори^[2], с изсъхнали цветя в нея. Цветчетата отдавна се бяха разпаднали и на тънък слой покриваха полираната повърхност на масата. Стол с резбована облегалка, имитираща паяжина — без съмнение работа на джуджета, въпреки че те не обичаха много да работят с дърво. Две картини, уви, не можех да видя какво изобразяваха — от времето картините беше потъмнели и сега се виждаха само отделни щрихи. Неголеми рафтове с редици прашни книги. Май бях попаднал в кабинета на управителя или на икономата. Самият иконом лежеше на пода до масата. Лицето му беше обърнато надолу. Стар, покрит с паяжини и прах скелет. Приблжих предпазливо и се наведох над него. Костите на краката му бяха раздробени, или по-скоро изгризани, сякаш някой се е опитвал да се добере до вкусния костен мозък. Гхоли?

„Едва ли. Следите са други, а и отпечатъците от зъби също.“

Изумено тръснах глава. Какви следи? Какви отпечатъци от зъби? За какво говоря? Та аз нищо не разбирам от това! Сякаш някой друг беше произнесъл мислено тези думи. Някой, който много добре знае навичките на тези същества, някой, разбиращ от остатъци от магически следи. Например този, който неотдавна се появи в моя сън. Архимаг Валдер. Не, глупости! И сам не си вярвам. Моята глава си е моя глава и там просто не може да има никакви думи на мъртъв магьосник!

Бързо се отдръпнах от трупа, предизвикал в главата ми нечий чужди, съвършено непонятни за мен мисли, и погледнах през прозореца.

Погледнах и едва не възкликнах чисто по детски. Прекалено рано започнах да се радвам, прекалено рано. Странностите на Забранената територия нарастваха лавинообразно. Точно като снежна топка.

Зад прозореца беше зимна нощ. Къщите отсреща бяха покрити със сняг. Както и улицата. На някои места дори имаше навяти преспи. Що за глупост? Преди десет минути отвън беше лято, а сега е истинска

зима! С викове и смях по улицата притичаха няколко момчета, като едва не блъснаха увит в шуба дебелак в старинни дрехи.

Улицата беше оживена от десетки сновящи насам-натам хора. В къщите отсреща горяха огньовете, а и самите къщи изглеждаха доста нови. Навън нощта тъкмо настъпваше.

— Последната нощ — прошепна в главата ми познатият глас на архимаг Валдер. — Нощта, когато умрях.

Подскочих от изненада, плюх на всички тези чудеса и като едва не избих вратата, изхвърчах от стаята.

Маса в средата на стаята, ваза с изсушени стръкове, които порано са били цветя, картини, книги, стол, скелет на пода. Прозорец. Зима. Хора, които са живели преди двеста години и които не подозират какво ще им се случи след няколко часа. Отново се оказах в стаята с изглед към зимната улица. Що за безмислици?! Поредният номер на Забранената територия? Отново минах през странната врата, но този път не я затворих след себе си.

Маса, ваза, цветя, мъртвец, прозорец, зима. Погледнах назад в стаята, където бях току-що.

Маса, ваза, цветя, книги, скелет с нагризани кости и бял, бавно падащ на улицата сняг. Някакъв омагьосан кръг.

Поне още двадесетина пъти се опитах да повтора епизода с преминаването през вратата, но с желязно постоянство се оказвах в една и съща стая. Щеше да е забавно, ако смехуркото беше попаднал тук заедно с мен. Нямаше как да остана дълго скрит.

— Обикаляш в една и съща стая, отразена хиляди пъти в реалността — отново същият тих и уморен глас.

— Кой си ти? — прошепнах уплашено, макар вече да знаех отговора.

— Не знам... — дойде отговорът след известно време — Аз съм аз. Жив съм благодарение на теб. Дори не аз, а само частичка от моето Аз. Нищожна искрица на подобие на живот.

— Ти си в главата ми! — извиках.

— Не се стархувай, ще си тръгна веднага щом напуснеш тази прокълнатата с магия земя, а засега позволи ми да живея, дори и да е за малко — гласът беше умоляващ и за миг ме разколеба, но бързо се овладях.

— Не! Махай се от главата ми!

— Познаваш ме, ти беше аз, когато всичко това се случи. Трябва да знаеш, че няма да те нараня, а дори ще ти помогна.

Умрял съм да търся помощ от някой, заселил се в главата ми, още повече без мое разрешение! Много ми се прииска да завия и да изчегъркам гласа на проклетия архимаг от ушите си.

— Ще ти помогна да се измъкнеш и да завършиш делото си — гласът беше тих, трябваше да се напрегна, за да разбере думите.

— Какво дело?

— Ти беше мен, а аз станах теб. Ти узна целия ми живот, а аз узнах твоя. Всички твои дела, всички твои задачи. Ние сме едно цяло.

— Ние не сме едно цяло! — ядосано ритнах черепа на мъртвеца и той се търколи към стената. — Това е моето тяло!

— Така да бъде — Валдер нямаше намерение да спори. — Позволи ми просто да заспя, когато всичко това свърши, и аз ще ти помогна да се измъкнеш оттук.

— Да заспиш? Как така да заспиш? В главата ми?

— Да, искам покой и забвение.

— Не! Хиляди пъти не, Х'сан'кор да ме изяде! Това си е моята и само моята глава!

— Добре — отвърна Валдер след кратко мълчание. — Ще ти помогна просто ей така, а после ще си отида. Ти си попаднал в огледало на времето. Прозореца. Излез през прозореца. Просто скочи и не мисли за нищо.

Гласът млъкна и аз се заслушах в себе си. Тишина, Валдер беше заспал или наистина си беше отишъл.

Прозорецът? Да се опитам да мина през прозореца и да се озова в зимен свят? И какво ще правя, ако изведнъж се окажа двеста години назад? Ще успея ли да се върна обратно или ще ми се наложи да прекарам остатъка от живота си в напълно непознато място? Архимагът мълчеше и на мен не ми оставаше нищо друго, освен да последвам съвета му — да се измъкна от проклетата стая през не по-малко проклетия прозорец. Времето незабелязано отлиташе — още два-три часа — и щеше да започне да се зазорява. Трябваше да се измъкна от това отвратително място преди първите слънчеви лъчи да обагрят хоризонта в червено.

Приблжих до прозореца, който, както и хиляди други прозорци в Закритата територия, беше счупен, и погледнах навън. В лицето ме

лъхна лек мразовит ветрец. Както каза архимага — разбира се, ако наистина е бил той, а не развихреното ми въображение:

— Просто скочи и не мисли за нищо.

Лесно беше да се каже! Да се засиля и да скоча през този прозорец с изкривена рамка и парчета старо стъкло по краищата! Макар че от някои богаташки домове съм си тръгвал и по-малко елегантно. Когато по петите те следват десетина разгорещени стражи, мечтаещи единствено да те разфасоват, не през прозореца, а направо през комина ще избягаш.

Прибрах огнения болт — лунната светлина, падаща през прозореца, и отразената от снега бяха напълно достатъчни за добра видимост. Замислих се, после извадих арбалета, насочих го към прозореца и дръпнах спусъка. Тетивата звънна и изстреля болта напред, но той изчезна и не се удари в стената на отсрещната къща. Просто изчезна и край.

— Яж ми черния дроб, демон от бездната! — изплюх аз и като се засилих, скочих в неизвестността.

Мярнах прозореца, лениво плаващата в небето луна, и снега, тихо падащ на земята. Подметките на ботушите ми удариха в каменната настилка, от инерцията не можах да се задържа, залитнах и се претърколих през дясното си рамо.

Изправих се. Рамото и хълбока ме боляха след удара в земята, но в момента не ми беше до това.

Видението изчезна, разтвори се, отнесено от вятъра на времето. Нямаше сняг, нямаше нови къщи с приветливо светещи прозорци, нямаше хора, бързащи занякъде. Само мъртвата улица Спящата котка. Мъртви къщи с мъртви прозорци. И лятна нощ. Значи бях попаднал където трябва.

Архимагът в главата ми се беше оказал прав. Изходът се оказа през прозореца. Погледнах назад към къщата на съдията. Ето прозорецът, през който скочих. Любопитството ми се събуди. Приблжих до него и надникнах в стаята, където бях до преди малко. Маса, ваза, скелет. Врата. А по-нататък — тъмната дупка на коридора, водеща някъде навътре в къщата.

— Я да се махам отгук! — измърморих аз, отмятайки арбалета на гърба си.

В къщи повече няма да влизам, че като нищо ще остана в тях завинаги. Огледах се и като сверих с картата в главата ми, се устремих към улицата на Маговете.

Улица Спящата котка по нищо не се отличаваше от Човешка. Все същата пустош, все същите хиляди несъществуващи очи, наблюдаващи ме от изкъртените прозорци. Като че ли улицата беше по-тъмна, а и къщите бяха по-бедни, на по-богатите фасадите им гледаха към Човешка. Вървах бързо, придържайки се в сенките и полумрака, като внимателно се вслушвах в тишината на нощта и песента на унилия ветреца. На няколко пъти ветрецът донасяше разпокъсани, изкривени от разстоянието звуци на детски плач, но те бяха толкова призрачно далечни, че се постарях да не им обръщам внимание.

Минутите минаваха, мъртвите къщи се мяркаха отляво и отдясно. Веднъж се натъкнах на скелет на кон, проснат напреки на улицата. Костите му, както и останките на безименния труп в стаята-капан с вазата, бяха натрошени или по-скоро нагризани от нечии зъби. Дали не е бил моят приятел плачльото-смехурко? Заобиколих скелета, без да свалям поглед от нещо бяло, внезапно появило се далеч напред.

— У-у-у-у — като сто грешника скръбно виеше вятърът в мъртвите скелети на къщите.

Навсякъде миришеше на мухъл и прах, все едно си под леглото на скъперник. (Повярвайте ми, знам какво говоря. Веднъж ми се наложи да лежа под едно такова легло цели два часа, изчаквайки неочаквано появилият се собственик да се разтресе в гръмовното хъркане на здрав и щастлив от живота човек.)

В една от къщите вдясно от мен зееше огромна черна дупка и аз бързо преминах от другата страна на улицата — да не изкушавам съдбата, че не се знаеше каква гадина може да се е притаила там тази нощ.

Съвсем скоро наближих странното бяло петно и с интерес започнах да го изучавам.

Близо до дървена и доста порутена къща, по-скоро ресторант, с претенциозна табела във формата на дебела котка, пътят ми бе препречен от облак прозрачна сребристо-бяла мъгла. Кръгъл, пухкав и някак гальовен като невинно агънце, облакът висеше в средата на улицата, без да докосва с краищата си околните къщи. Създаваше

впечатление, сякаш някой гигантски паяк не беше довършил паяжината си, зарязвайки я на произвола на съдбата. Краищата на облака се колебаеха и трептяха под полъха на ветреца, създавайки впечатление за вял живот. Мъглата изобщо не приличаше на юнската мъгла в Авендум — онази беше жълта и непрогледно плътна, а тази... Мъгла като мъгла, просто със странна форма и прозрачна. Но по някаква причина аз и за миг не се усъмних в магическия ѝ произход.

Спрях на десетина ярда от неочакваното препятствие и се зачудих какво да правя по-нататък. Фор ме беше посъветвал да вървя по покривите, но дали ще издържат тежестта на човешко тяло след толкова време? Да се пробвам да мина бързо покрай него? Под прикритието на сенките, прилепен до стената на сградата? Да пробвам, разбира се, може, но какво точно ме грозеше? Ами ако изведнъж това незнайното реши да се приближи и да провери кой минава през територията му?

Зад сребрилата мараня на странния облак се мярнаха очертания на човешки силует. Съдейки по ръста, това беше някакъв великан. Главата на силуета достигаше втория етаж на сградите до него.

Статуя. Статуя на Сагот. Е, Фор и тук се оказа прав, но как да се добера до скулптурата на бога?

Как, как? Мълчание!

Вече вдигах крак да тръгна покрай стената и да хлътна в сянката покрай облака, когато ме спря остър глас, прозвучал отново в главата ми:

„Спри! Не мърдай, ако ти е мил животът!“

Гарет си е послушен младеж, така че замръзнах като плашило в селска нива. Само след няколко агонизиращи удара на сърцето осъзнах, че пак ми говори архимагът. Наканих се да отговоря подобаващо на проклетия Валдер, когато той явно осъзна как смятам да му се навикам и ревна:

„Замълчи! Нито звук! Тази твар е сляпа, но със слуха всичко ѝ е наред! Говори ми мислено, чувам те прекрасно.“

„Ти ми обеща да изчезнеш!“ — в момента мислех повече не за тайнствения облак мъгла, а за здраво заседналия в главата ми глас.

„А ако бях изчезнал? Къде щеше да бъдеш тогава? В устата на Ирил?“ — логично ми възрази той.

„И що за чудо е това?“

„Никой не знае. Рожба на Кронк-а-Мор. Виждал съм описания в древните книги, когато... — гласът направи пауза, — когато бях още жив. Стари гравюри на такива създания. Те са слепи и като паяци дебнат по изоставени пътища, чакайки случайни минувачи като теб. Ако е необходимо, чакат с векове.“

„И как ловуват?“ — попитах недоумяващо. Сляп ловец — това си е нещо ново.

„За тях казват, че имат отличен слух.“

„Нещо не ми се вярва. Отдавна трябваше да ме е хванал, ако всичко е така, както казваш“ — помислих недоверчиво.

„Не се ласкай, Ирил те е чул още преди двеста ярда. Просто чака сам да отидеш при него.“

„Няма да дочака. Намерил си глупак. Ще трябва да потърся друг път.“

„Само да отстъпиш назад и Ирил ще нападне — бързо отвърна архимагът. — По-добре не мърдай. Трябва да го заблудиш.“

„Интересно как? — изсумтах аз, като не откъсвах напрегнат поглед от безгрижно люлеещия се облак. — И какво значение има за теб, ако ме изяде?“

Валдер дълго мълча. Вече започвах да си мисля, че всички тези невероятно странни гласове са плод на въображението ми.

„Отново получих шанс за живот. Живот без болка. Живот, а не сиво нищо, от което е невъзможно да попаднеш нито в мрака, нито в светлината. По-добре живот в чуждо тяло, дори и като неканен гост, но все пак живот. Позволи ми да спя, няма да ти преча, а може и понякога да успея да ти помогна. Не ме гони... Моля те!“ — гласът на мъртвия архимаг излъчваше молба и ужасен копнеж.

„Добре, става. Засега можеш да останеш, където си“ — аз все пак стигнах до заключението, че помощта на архимага може да ми бъде полезна.

Ще си имам свой импровизиран покровител. И какво толкова страшно има в главата ми да звучи нечий глас? В Авендум в главите на мнозина, особено онези, които са във второ крило на болница Десетте мъченика^[3], постоянно живеят гласове, и нищо. Вярно, че тези, които чуват тайнствени гласове, не са наред с ума, но покажете ми поне един нормален в този безумен свят!

„Можеш да останеш. Но само дотогава, докато не напусна Забранената територия. Разбрахме ли се?“

„Да! Благодаря ти!“ — в гласа прозвуча облекчение.

Създаваше се впечатлението, сякаш съм дарил нов живот на архимага.

„И така, как мога да заблудя това същество?“

„Вземи един камък и го хвърли колкото се може по-далеч от себе си. А после бягай.“

Бриляnten, гениален план! А аз, грешникът, си помислих, че наистина ще ме посъветват нещо разумно. Макар че може и да сработи. Ако бягам бързо, много скоро ще се окажа до статуята на Сагот, а Фор казваше, че там е абсолютно безопасно и никаква твар няма да посмее да ме докосне. Ще рискувам.

Вдигнах от земята малко кръгло камъче и го хвърлих в най-близкия до мъглата прозорец. То влетя в тъмното, удари се в отсрещната стена и капанът сработи. Облакът като изстреляна от елфийски лък стрела се метна в посока на неочаквания звук и хлътна в прозореца, през който само преди секунди беше влетяло камъчето. Явно този Ирил беше много гладен. Мъглата изчезна в къщата и аз на бегом прелетях опасния участък от улицата, като с крайчеца на погледа си отчетох, че номерът ми не се получаваше кой знае колко сполучлив — бялата субстанция, сега по-скоро приличаща на някакъв сляп магически червей, никога не виждал слънце, стремително изтичаше от сградата на нощната улица. Миг — и червеят отново се превърна в облак, още миг — и облакът реши да си поиграе на гоненица с уплашената ми и съсредоточена върху отчаяния спринт персона. Увеличих скоростта, до статуята на Сагот оставах само някакви си десетина ярда. Въздухът излизаше със свистене от дробовете ми, когато направих последния напън, усещайки зад гърба си безликите пипала на Ирил.

„По-бързо!“ — съвсем излишно ме посъветва отново изникналия от нищото Валдер.

Сякаш не давах всичко от себе си.

Не можах да намаля и с всички сили се блъснах в гранитния пиедестал. Ударът ми изкара въздуха и аз паднах по гръб на прашната настилка, наблюдавайки как бездушния облак с пълна скорост, като озверял от глад гхол, лети към мен. Още миг — и Ирил, издавайки

невероятно мелодичен и изобщо не вписващ се в ситуацията кристален звън, се пръсна на хиляди малки парченца, които пламнаха ярко и изгоряха още във въздуха. Пустота и тишина.

В ушите ми още ехтеше звънът на унищожената от магията на статуята мъгла. Е, учителю Фор, ти, както винаги, се оказа прав. Статуята на Сагот наистина е безопасно място.

— Слушай, магъоснико! Засега можеш да си стоиш в главата ми, но не ме разсейвай в неподходящи моменти. Спри да говориш, освен ако не ме заплашва опасност! Млъквай или изчезни! — изхриптях ядосано.

Архимагът мълчеше. Чудесно! Този път излязох победител, макар че, честно казано, ако реши да не се маха от главата ми, аз едва ли бих могъл да направя нещо по въпроса, поне докато наблизко не се окаже някой маг на Ордена.

Станах от земята и се отръсках от праха, полепнал по черната ми риза и панталоните. След старателното почистване се обърнах, представяйки се пред очите на своя бог. И ахнах. Статуята наистина беше голяма — неизвестният майстор добре се беше постарал, изобразявайки бога на крадците. Той седеше на гранитен пиедестал, кръстосал обувки в ботуши крака. Сагот изглеждаше съвсем леко уморен, като пътник след дълъг, но все пак приятен път. Ръцете му с изящни, тънки пръсти лежаха на коленете. Погледнах към лицето му. Обикновено лице на четиридесетгодишен мъж. Остър нос, високо чело. Скулпторът дори беше успял да покаже наболата брада по лицето на бога. Лукави очи и усмивка. Усмивка едновременно на мъдър старец и на палаво момче. Усмивка, излъчваща добротата на сърна и хитростта на лисица. Познавах този човек. Най-малкото го бях виждал. И дори платих със злато за нелепия му и глупав съвет. Пред мен беше същият онзи просяк от Катедралата, който седеше на празния пиедестал.

Не трябваше да се чудя. Чувал бях няколко легенди и десетки митове, че от време на време Сагот обичал да скита по земята и да си говори с тези, които се обръщат към него в трудни моменти. Да помогне, да посъветва, да накаже, да извърти някой номер.

— Виждаш ли, изпълнявам Поръчката — обърнах се на висок глас към статуята. — Само глупавият ти съвет за Селена така и си остана неразбран. Е, радвай се! Успя да ме обереш цяла жълтица!

Но богът мълчеше, гледайки ме с насмешлив поглед. Много му пука на него за някаква си нагла буболечка на име Гарет. Въздъгнах. Е, Сагот ме защити от Ирил, но вече беше време да продължа, още повече, че до улицата на Маговете имаше доста път.

— Интересно — измърморих на себе си. — Как така ранения и умиращ Валдер е успял да измине цялото това разстояние от кулата на Ордена до статуята на Сагот?

Но заселилият се в главата ми архимаг не каза нищо.

Огледах се, спомняйки си, че магът беше умрял непосредствено до статуята, но не открих никакви кости. Е, Сагот да е с него, добре би било и от главата ми да изчезне така! Тихо и незабелязано.

— Сбогом, Сагот — усмирих дързостта си и се поклоних. Все пак пред мен беше бог. — Ще взема този Рог. Дори и без странния ти съвет.

Обърнах се мълчаливо и тръгнах по застиналата в нощния мрак Спяща котка, оставяйки бога на крадците зад гърба си. Досегът със статуята изведнъж ме изпълни с някаква магическа увереност и спокойствие. Увереност в това, че ще изпълня Поръчката, каквото и да се случи. Сякаш бях получил одобрение от бога, въпреки че той не ми каза нито дума.

Улицата беше безкрайна като омразата на елфи към орки. Крачех по нея вече двайсет минути, а до излизането на съседната улица на Маговете оставаше доста ходене. Не знаех колко още ще бродя из този свят на мъртво отчаяние. Искаше ми се по-бързо да се озова в по-приятливи и безопасни места. Защото интуицията ми подсказваше, че колкото по-дълго се намирам тук, толкова повече неприятности ще си навлека.

Първо почувствах миризмата. Миризма, която с нищо не може да се сбърка. Миризма, способна да доведе гладен гхол до екстаз и лудост едновременно. Така миришеха трупите. Сладникавият аромат на смърт и разложение. Започнах да дишам през уста, опитвайки се да игнорирам непоносимата воня, повтаряйки си, че устите на Вухджааз и братчето му миришеха много по-лошо.

Секунди по-късно чух звук на раздираща се плът. След това хрускане и дъвчене. После се раздадоха така познатите за тези, които се занимават с разкопаване на древни гробове, тежки хрипове на полуизгнили дробове. Точно по тези хрипове винаги може да се

пресметне броя на проклетите същества. Знаех кой издава такива звуци. Зомбитата. Мъртъвци, съживени с останалото още от огрите черно шаманство, което в продължение на хилядолетия упорито не изчезваше от света на Сиала, мъртъвци, които от време на време се появяваха в различни, най-често изоставени и, за щастие, рядко посещавани от хората места. И тази поява не можеха да я предотвратят нито могъщите ордени на хората, нито маговете на светлите елфи, нито шаманите на орки, гоблини или тъмни елфи. Прекалено силно и неразгадаемо беше шаманството на зловещата и тайнствена раса на огрите, съществуващо от времената, когато тези същества още не са се били превърнали в тъпи и озверели човекоядци, а са управлявали целите Северни земи.

Магията, която ги съживяваше, възпрепятстваше гниенето им и мъртъвците спокойно си съществуваха в продължение на няколко десетилетия, преди времето да се смили и да унищожи плътта им. Но не понасяха слънчева светлина, от нея телата им се топяха като бучки захар в гореща вода. Затова обикновено обитаваха изоставени пещери, минни галерии, тунели, гробници, мазета на стари къщи. Само през нощта изпълзяваха от скривалищата си в търсене на плячка. И можеха да бъдат убити. По принцип всеки, владеещ сносно меч, можеше без особени проблеми да накълца обикновено зомби. Прекрасно се справяха и магическите светлинни кристали, които унищожаваша плътта им, огънят също беше добро средство. Но обикновено нищо от това не ти е под ръка, когато се натъкнеш на ходещ труп.

За щастие сега имах и огнени болтове, и светлинни кристали, но не бързах да ги използвам, запазвайки си ги за Храд Спайн.

Зомбитата не са толкова страшни, колкото разправят нощем край огъня или в кръчмата. Заявявам ви го най-отговорно. Веднъж, преди много време, разхождайки се в търсене на несъществуващи съкровища из изоставените Мини на Ола, намиращи се недалеч на изток от Авендум, се натъкнах на две такива създания. Тъпи, гладни, тромави твари, които не искаха да си лежат кротко в гроба. Да се избяга от тях е доста лесно, особено ако не си се натъкнал на така наречения „свежак“, а на полуизгнили останки, които се придвижват едва-едва поради липсата на голяма част от мускулите и сухожилията, че дори и на костите. Главното е да не попадаш в техните ръце-куки, тогава със

сигурност няма да останеш жив. В тялото на плячката зомбитата се впиваха не по-зле от имперски кучета.

Дъвченето се раздаде с нова сила и аз потръпнах от отвращение. Кой на мое място би останал хладнокръвен? Не е много приятно да се чуе нещо подобно, без значение кой си — добър пекар, смел войник, безмилостен убиец или обикновен крадец. Не разбирах откъде се бяха взели тук зомбита. До Гробищна беше доста далеч. Да не би гадинките да имаха вечерна разходка преди лягане? А и какви зомбита тук след двеста години? За това време всяко уважаващо себе си зомби, независимо дали го иска или не, би трябвало да се превърне в прах. Но не! Явно ще трябва да отнеса разхождащите се мъртъвци към странностите на Забранената територия.

В лявата си ръка взех подготвеното месо, а в дясната — къс нож. Ако не потръгнеше добре, поне сребърната нишка по острието щеше да ме защити. Не, зомбитата не умираха от среброто, просто ставаха по-малко пъргави и много мързеливи. Понякога зомби, получило сребърна стрела в гърдите, изобщо не обръщаше внимание на преминаващ покрай него човек. За известно време. Докато някои смелчага не реши да си вземе ценната стрела и не я издърпа от уж умрелия мъртвец. Обикновено тези момчета свършваха зле и не стигаха до погребение, защото от тях, строго погледнато, не оставаше нищо за погребване.

Хриповете се чуваха иззад ъгъла на масивна сграда от червени тухли. Прозорците бяха закрити със здрави стоманени капаци, а тежката метална врата би могла да издържи и пряк удар на гномско оръдие. На фасадата с огромни букви беше написано:

Б...НКА ХИРГЗ...Н и СИ...О...Е.

Липсваха някои букви, но дори и доралисец щеше да разбере, че тук е написано: „Банка Хиргзан и синове“. Доста известна и богата фамилия гноми.

Ето я, значи, гномската банка. Точно до това място беше стигнал Фор, но не беше успял да проникне в сградата и се беше върнал. Пристъпих към банката и внимателно, стараейки се да не вдигам шум, надникнах зад ъгъла. В носа ме удари убиваща всички други миризми воня на гниеща плът, а погледът ми се срещна с този на мъртвец, опитващ се да направи същото, което правех и аз, но от противоположната страна на ъгъла.

Нямата сцена беше като извадена от най-добрите спектакли на Пазарния площад. Изправен лице в лице с оживелия мъртвец, аз постъпих като малко и беззащитно зверче, когато се изправи пред горски хищник — замръзнах.

Създанието не беше в добро състояние. Едната ръка я нямаше, ребрата вдясно бяха оголени и смътно се белееха на слабата лунна светлина, кожата беше в мръсно сивозелен цвят, едното око липсваше, устните отдавна бяха изгнили, а покритите с прясна кръв редки зъби се бяха оголили в язвителната усмивка на селски идиот. Още една твар стоеше с гръб към мен, прекрасно виждах изгнилото ѝ тяло и изскочилите през черното месо бели петна на прешлените. Второто зомби още не беше приключило и с огромен ентузиазъм се отдаваше на любимата си дейност — с хрипове и мляскане тъпчеше в уста парчетата месо, които късаше от проснатото в уличката човешко тяло.

Е, поне предположих, че е човек, защото по разхвърляните кости, откъснати парчета и пръснато месо беше невъзможно да се определи точно. Но че днес сутринта това месо е било живо, нямах никакви съмнения. Да бъдеш изяден жив от такива твари... Неприятна смърт.

Както и в добрите спектакли, с мълчанието не трябва да се прекалява. Създанието, което ме гледаше, най-накрая загря, че нямата сцена не може да продължава вечно, отдръпна се крачка назад и като замахна с полуизгнилата си ръка, удари по мястото, където бях миг преди това. Аз, естествено, отдавна не бях там, вече бях отскочил в средата на Спящата котка и трескаво се опитвах да разгъна вързоп, за да извадя месото. Зомбито доста пъргаво тръгна към мен с протегнатата напред единствена ръка, издавайки тежки хрипове. Вторият също се откъсна от десерта си и като натъпка последното парче месо в уста, тръгна да помага на събрата си. Зомбито не е плачльо-смахурко, тук трябва да си спокоен, да разсъждаваш трезво и да си поне малко от малко подвижен — тогава имаш шанс да оцелееш.

— Ще го считаме за малка тренировка преди Храд Спайн — измърморих аз, опитвайки се да не забелязвам, че в зъбите на втория мъртвец беше заседнало не малко парче прясно месо.

Тварите приближаваха и аз се отдръпнах още десетина ярда, примамвайки ги от тясната пресечка на широката улица. Все пак тук имах възможност да маневрирам и да избягвам лапите на мъртъвците.

Проклетият възел най-накрая поддаде, бързо разгънах елфийската тъкан и хвърлих месото в муцуната на едноръкия.

Създанието хвана парчето още във въздуха и загубвайки временно всякакъв интерес към мен, започна настървено да разкъсва неочаквано попадналата му плячка. Зомбитата, както е известно, са ненаситни, и това, че току-що беше хапнал прилично парче месо от лежащия в близката пресечка нещастник изобщо не намаляваше апетита на гадината.

Със свободната си лява ръка издърпах от пояса магическата елфийска връв-паяжина. С нейна помощ можеше да се преодолее почти всяко препятствие. Не й трябваша тризъби „котки“ в свободния край — без проблем прилепваше към всяка повърхност така, че нямаше отлепяне. А магическото ѝ свойство самостоятелно да издига човека нагоре само увеличаваше нейната популярност сред желаещите да преодоляват неочаквани препятствия. Вярно, цената ѝ беше доста висока. Не беше лесно да се снабдиш с връв, използвана от разузнавачите на тъмните елфи.

Замахнах с паяжината и свободният ѝ край полетя към покрива на банката, сякаш към него имаше завързана тежест. Държейки свободния край в ръка, зачаках кога чудото на елфийската магия самичко ще се закрепил някъде там горе и ще ме издигне по-далеч от гладните създания. Първото зомби вече дояждаше месото и взех да съжалявам, че съм взел толкова малко. Второто се изравни с него, но не спря да се присъедини към пиршеството, а упорито продължи към мен. Походката му беше като на пияница от Пристанищния град — да го духнеш и ще падне. Но мъртвецът не падаше, а с упоритостта на гном, впил се в тялото на земята, крачеше към мен.

Почувствах рязко дръпване, магическото въже започна да ме издига. Зомбито разочаровано изсумтя, опита се да скочи и да ме докопа с ръце, но не успя и с глухо тупване се приземи на земята, като едва не смачка едноръкия си събрат. На мен, честно казано, не ми беше до тях. Забутах стената на банката с крака, за да ускоря изкачването си нагоре.

Силно задъхан, праметнах крак върху гранитния корниз, опасващ цялата сграда точно под покрива, и с рязко движение се прехвърлих на него. Претърколих се по гръб и погледнах към звездното небе.

До изгрева оставаха малко над два часа и звездите започваха да бледнеят в очакване на още непробудилото се, но вече близко утро. Стрелец заходдаше зад хоризонта, Камък губеше магическата си яркост, а Свинопас беше плътно до Луната. Съзвездията още бяха на нощното небе, но бавно изсветляваха, подканяйки ме да побързам и да изчезвам от това място преди зазоряване.

Мъртъвците ядосано хриптяха някъде долу, тъпо и безспирно блъскаха в стената на сградата в напразен опит да докопат изплъзналия им се човек. Захилих се като обезумял. Напрежението от току-що преживяното си казваше думата. Кръвта думтеше в ушите ми като бойни барабани на орки, изпълвайки лятната нощ с някакво подобие на жизнен ритъм.

В какво се забърках! Мракът ме подтикна да ставам крадец! Да бях станал магазинер или ковач дори. Щях да си живея безгрижно живота, без пет пари да давам за нищо, и нямаше да навирам глупавата си глава в неприятности.

Добре! Ще се отдаваме на унието малко по-късно. Ако изобщо доживеем до това „по-късно“. Станах, прехвърлих се на керемидения покрив и освободих въжето, впило се в него като гладна пиявица в невнимателен гюляйджия, цопнал в река Кристална мечта^[4]. После намотах паяжината в стегната топка, прикрепих я към колана, прибрах така и не влезлия в действие нож и се огледах.

Луната беше потопила целия свят във вълшебна сребриста светлина. Пред очите ми се простираха покривите на къщите. Тук сенки нямаше и светлината заливаше всичко, превръщайки покривите в приказна равнина от керемиди, ръждясали тръби и счупени ветропоказатели. Беше светло като ден и ако можеше да се погледне към покривите някъде от нощното небе, щях да изпъкна като преяла хлебарка върху кухненска маса на дневна светлина.

Къщите бяха плътно една до друга и разстоянието между съседните покриви беше мизерно — дори парализаран щеше да скочи от единия на другия, без да си потроши костите. Какво пък, ще вървя като по централна улица. Лесно и бързо, още повече, че почти всички покриви бяха плоски, а не наклонени, както ги строяха през последните сто години. Извадих отново огнения болт и го заредих в арбалета, където той застана до обикновения си събрат. Нямаше смисъл да се крия, и без това бях като на длан под лунната светлина,

обхванала във властта си всички покриви и пропъдила плашливата си съперница, сянката, в най-далечните кътчета на чардаците, както и в най-ниското, там, където тя можеше да живее благодарение стените на къщите. Така че мъждивата светлина на магическия болт в момента изобщо не ми пречеше.

Зомбитата все още хриптяха долу и аз се ухилих, виждайки как Едноръкия с настървение се опитва да разбие здравата врата на гномите, за да проникне в сградата и да се добере до мен. Е, на теория има всички шансове да излапа Гарет. След шестстотин години. Подсмихнах се още веднъж, прехвърлих арбалета от едната ръка в другата и тъкмо щях да тръгна, когато забелязах на около дванайсетина ярда от мен огромна неравна дупка в покрива.

Да, все пак времето беше прояло с безпощадни, незнаещи милост зъби това, което не бяха успели да направят всички крадци на Авендум. Беше пробило отвор в надеждната защита на банката. За миг ме обзе изкушението да сляза долу и да разбере наистина ли е толкова богат кланът Хиргзан, както говореше мълвата. Но в момента парите щяха само да ми пречат, а и нямах особено желание да слизам в тъмната паст на дупката, още повече че покривът около нея най-вероятно не беше по-дебел от крилете на пеперуда, и следователно можеше да рухне под мен във всеки един момент и да изпрати нещастния Гарет в мрачната неизвестност.

— Е, на следващия смелчага, избрал да посети банката, много ще му провърви — промърморих аз и продължих по пътя си.

Времето сега беше най-ценното нещо, което имах, и трябваше да побързам, ако не исках да срещна първите лъчи на слънцето в Забранената територия.

Засилих се и прескочих на покрива на съседната сграда. После пак засилка и скок. Засилка — отново скок. След два квартала вече дишах като разлютен глиган.

Веднъж стъпих на лошо закрепена керемиди, тя се плъзна и аз като по чудо успях да се вкопча в корниза, обикалящ около цялата къща, като съответно увиснах на ръце. Слава на Сагот, измъкнах се. В друг случай прогнилият от времето наклонен покрив започна да се разпада точно под краката ми. Хвърлих се към следващия, усещайки как под мен всичко се тресе, а зад гърба ми се раздаде грохот на падащи керемиди и дъски. Успях да отскоча силно и да се прехвърля

на следващия покрив, трошейки с ботушите си няколко продълговати, ярко червени и непотъмнели от времето керемиди.

— Виж ти — измърморих мрачно, гледайки как от къщата, на чийто покрив бях току-що, се издига вековна прах, вдигната от падналите дъски.

Покривът вече го нямаше, само голите стени блестяха самотно.

Облаците прах бавно се кълбяха на лунната светлина и някак неусетно започнаха да приемат чертите на гигантски човешки череп, и аз, решавайки да не дочакам какво ще последва, побързах към улицата на Маговете, която вече беше съвсем близо.

Докато обикалях по покривите на няколко пъти видях зомбита, вяло крачещи по улица Спящата котка. Първият път чух създаването на стотина ярда от себе си. Мъртвецът хриптеше долу и с отпусната, леко подскачаща птича походка се разхождаше на зиг-заг по полутъмната улица. За щастие съществото не вдигна глава да се полюбува на пълнолунието, така че не забеляза подскачащия от покрив на покрив човешки силует. Втората среща се случи малко по-късно. Петима мъртъвци учудващо мълчаливо стояха около фонтана, тъпо вторачени във видима само за тях точка. Изглеждаше сякаш погледите им бяха приковани от нещо пленително и невероятно, от което е просто невъзможно да откъснат мъртвите си очи. Не знам, може и наистина да беше така. Зомбитата напомняха на някакви ужасни статуи, създадени от побъркан естет от болница Десетте мъченика. Отново благодарих на Сагот, че бях решил да премина оставащия път по покривите на сградите, а не по улицата — щеше да е сериозен проблем да се отърва от толкова много ходещи мъртъвци, ако се натъкнех на тях.

Последен скок — и се оказах на покрива на сграда, чиято фасада гледаше към улицата на Маговете. Улицата беше много по-къса от Спящата и Човешка, така че целта на нощната ми разходка беше вече много, много близо. Но се появи проблем — нямаше съседни сгради, по които да продължа. Имах чувството, че нечий гигантски език просто ги е облизал от този свят. Празните черни квадрати на мястото на липсващите сгради изглеждаха като самотни острови в света на тайнствения и потънал в паяжини сън на Закритата територия.

Облакът се на потъмнял от времето комин, свалих оцелялата ръкавица и без да гледам, я захвърлих настрана. Тя така или иначе не

ми трябваше вече, нали нещастната ѝ сестра остана в качеството си на трофей при плачълото-смехурко.

Имах два варианта за по-нататъшно придвижване към целта. Първият — да се спусна долу и с риск за кожата си да пробягам краткия път до кулата на Ордена. Вторият — рискувайки да си счупя главата, да скоча на сградата, намираща се на отсрещната страна на улицата. Въпреки глупостта на замисъла, вторият вариант беше за предпочитане пред първия. На покривите беше много по-безопасно, защото да бягаш по полутъмните улици си беше все едно да танцуваш джанга върху тънък лед. Трябваша ми два опита, за да прехвърля въжето през широката улица. При втория свободният край достигна до отсрещния покрив и старателно прилепна към него.

За собствено успокоение дръпнах въжето няколко пъти, проверявайки надеждността му. Определено ме устройваше. Сега оставаше да направя едно от най-големите и самоубийствени безумства. А именно — да скоча от покрива на сградата, да прелетя над улицата и да стигна до къщата отсреща. Няколко пъти в живота си бях правил този номер, макар тогава да бях малко по-млад. Но на паяжината имах доверие.

Крачка в пропастта, улицата направи рязък скок към мен, и вече летях над нея, стиснал с две ръце въжето, което изведнъж взе да ми изглежда много тънко и ненадеждно. Стената на сградата с тъмни прозорци стремително приближаваше, заплашвайки да ме сплеска на питка. Инстинктивно протегнах крака в напразен опит да омекотя удара, но паяжината изведнъж се втвърди, превръщайки се от гъвкаво и еластично въже в нещо съвсем друго. Права и твърда тояга, която зависна във въздуха заедно с мен, а след това бавно, бавно започна да приближава сградата. Веднага след като докоснах с крака сивата стена, твърдостта на въжето изчезна и то внимателно ме изтегли на покрива на сградата.

— Това е — прошепнах на себе си, докато се опитвах да си огледам ръцете.

Без ръкавици не беше особено приятно — така се бях вкопчил във въжето, че по дланите ми имаше червени ивици. Както и да е, ще оживея.

Къщите по улицата на Маговете изглеждаха много по-нови, най-малкото покривът под краката ми не стенеше от старост, заплашвайки

да рухне в най-неочаквания и неподходящ момент. Продължих пътя си, тъй като нямах време за губене — утрото беше съвсем близо.

Извиваща се и криволичеща като пияна змия, улицата на Маговете изобщо не приличаше на идеално правите, начертани сякаш с линия Спяща котка, Човешка и Гробищна. А и къщите изглеждаха доста по-богати, въпреки криволичещата улица и не най-престижния район на града. Едва ли не на всеки втори покрив имаше изящни ветропоказатели, изобразяващи някое магическо животно или просто птичка или катерица.

На няколко фасади зърнах пищни статуи, украсяващи стените на къщите. Но какво изобразяваха тези творби на скулптори от миналото нямах време да гледам — цялото си внимание бях насочил към това да не падна от поредния стръмен покрив.

Нагоре. Надолу. Скок. Приземяване. Нагоре. Надолу. Скок. Приземяване. Отново нагоре! Рутина! Движех се като механизъм на джуджета — отмерено, точно, без да губя и грам излишна сила. Скачах по покривите, абсолютно уверен, че сега нищо страшно не може да се случи.

И тази увереност ме подведе. След поредното приземяване на един привидно здрав покрив спрях да си поема дъх и притеснено погледнах към звездите. Нямах да успея, да ме отнесе Неназовимия дано!

И тогава се случи. Под мен се раздаде тъжно проскърцване — така скърцат старите врати в изоставени къщи. Покривът поддаде под краката ми, аз размахох ръце, опитвайки се да запазя равновесие и да не падна от третия етаж право на каменната настилка, и в същото време се опитах да отскоча по-далеч от пропадането. Но неуспешно. Покривът пропадна под краката ми и аз го последвах. Мярнах стени, пушилка, вдигнала се от срутения покрив, звездно небе. Мрак...

[1] Мините на Ола — каменоломни на шест дни път от Авендум. Названието си получили от името на първия си собственик. Оттам са дошли камъните за легендарните градски стени. В момента Мините на Ола са изоставени. ↑

[2] низински майстори — майстори от Низините. Известни по цяла Сиала с изработката на посуда от специален светлолилав порцелан. ↑

[3] болница Десетте мъченика — градската болница на Авендум, създадена със заповед на Грок на мястото, където промъкналия се през отбраната на човешката армия отряд орки били спрени от десет войника от градския гарнизон (640 г. Е С.). ↑

[4] река Кристална мечта — тясна рекичка в Авендум, която минава през Пристанищния град и се влива в Студено море. ↑

ГЛАВА 12

В МРАКА

Предполагам, че не съм бил много дълго в безсъзнание. Когато отворих очи и погледнах към небето, звездите почти не се бяха изместили, а и луната беше ярка, а не избледняла като пред зазоряване. Изстенах и направих опит да седна. Успях, изглежда костите ми бяха непокътнати, което неимоверно ме зарадва. Ако бях счупил някой крак или, да не дава Сагот, гръбнак, сега щях да лежа на пода, чакайки идването на утрото.

Не бях паднал дълбоко. Таванът беше съвсем близо — достатъчно беше да стана, да протегна ръка и леко да подскоча, за да го докосна с пръсти. Явно се бях озовал в някаква стая на третия етаж. Подът беше издържал и мен, и пропадналата част от тавана, на чийто отломки толкова невероятно успешно се бях приземил. Станах от пода и внимателно раздвижих ръцете си, все още не вярвайки, че съм останал жив. Трябва да се измъкна отгук, този детски плач определено действа лошо на разклатените ми нерви.

Стоп! Какъв плач?!

За миг се превърнах в неподвижна статуя, сякаш ме бяха приковали с гигантски гвоздей към пода, съобразявайки трескаво: откъде се появиха тези мисли за детски плач?

Да, май имаше нещо такова. Нещо на границата на съзнанието, когато падах в тъмното. Нещо ме беше събудило, измъквайки ме от небитието. Плач. Такъв един познат детски плач.

И сякаш в отговор, потвърждавайки всички закони на всемирната гадост и тревожните ми опасения, някъде от тъмния ъгъл на помещението се раздадоха тихи хлипания. Не се почувствах по най-добрия начин, нервно измъкнах от колана си „светлинка“ и я хвърлих на пода, избърборвайки в скоропоговорка формулата за активиране. Избухна ярка светлина и освети тъмната стая, а аз прикрих очи, за да не бъда заслепен. Секунда, приличаща на вечност — и вече спокойно

можех да отлепя клепачи, без да се опасявам от огромни цветни петна и кръгове пред очите.

Студената магическа светлина идваше от малка пръчица „светлинка“, осветяваща площ, много пъти по-голяма от тази на обикновените факли. Пред погледа ми се откри стара стая с похабени стени, разбито дюшеме, почти изцяло зарито с боклуци, както и моя арбалет в яркочервения кръг светлина, излъчвана от огнения болт. И момиче.

Малко момиче, свито в далечния ъгъл, което внимателно ме гледаше със зелените си очи.

Най-обикновено момиче, човешко дете, на около пет-шест години. С непокорни златни къдрици, пухкави розови бузки със следи от сълзи, пълни издути устни, мръсна дрипава рокля, боси крачета и износена плюшена играчка — нещо средно между кученце и мече — в ръце. Очарователно малко детенце, като картинка. Само дете в зелените очи бяха застинали очакването на змия, ненавистта на вълк и глада на огр.

А до детето лежеше така познатата ми ръкавица. Самотната ми ръкавица, хвърлена в къщата на съдията. Момичето изхлипа, без да откъсва очи от мен. Аз бавно, много бавно, като на свой ред не откъсвах очи от него, започнах да се навеждам, за да взема търкалящия се в краката ми арбалет. В момента, когато пръстите ми се сключиха около елегантното оръжие, момичето изхлипа за последен път и издаде тих зловец смях. Както стоях, протегнал се за арбалета, така и замръзнах. Ето че се срещнахме. Плачълото-смехурко в целия си блясък.

Очите на съществото — езикът ми не можеше да се обърне да го нарека дете — светнаха и стена от мухлясал въздух ме удари в лицето, и аз отлетях към отсрещната стена преди да успея да се изправа. „Светлинката“ примигна и угасна, явно неизвестната магия на съществото беше по-силна и го беше изгасила. В стаята бързо притъмняваше, само зелените очи излъчваха светлина, като хипнотизираха и потискаха волята, изпълвайки мозъка ми с лепкавата мъгла на покоя и съня. Противният смях на съществото отново звънна в ушите ми, а очите му се придвижиха към мен.

— Не заспивай! Стреляй! — раздаде се на границата на съзнанието ми нечий спокоен, заповеден глас и мъглата в главата ми

бързо започна да се разсейва.

Раздаде се протестиращ писък, съществото беше почувствало, че губи властта си над мен. Отново можех да се движа и в почти пълния мрак, ориентирайки се единствено по отровно зелените очи, дръпнах двата спусъка на арбалета почти едновременно. Първият, обикновен болт, го удари в рамото и го завъртя, но съществото само издаде тържествуващ кикот и без да спира, продължи към мен.

Чертаейки огнена диря след себе си, магическият болт се устреми след обикновения си братовчед и удари точно между очите на смехуркото. Избухналата ярка светлина от освобождения от магически плен непокорен огън ме накара да вдигна ръка пред лицето си. Раздаде се гръм, и то какъв! Ушите ми заглъхнаха, а по лицето си усетих все едно горещия дъх на пробудил се вулкан. Съществото издаде кратък пронизителен писък и утихна.

Едно... две... три... Свалих ръце от лицето и предпазливо отворих очи. Стаята беше празна. „Светлинката“ отново беше набрала сила и плахо осветяваше древното помещение и случилия се в него погром. Плачълото-смехурко беше изчезнал, дори шепа пепел нямаше от него. Или огънят го беше унищожил, или създанието беше отишло на по-малко горещо място. Честно казано, на мен ми беше все едно каква е съдбата му — стига да е по-далеч от мен.

Подът тук-там тлееше, а на едно място, в центъра на стаята, вече се появяваха неуверени огнени езичета, рожби на огнената магия. Бързо ги стъпках — само това оставаше, да привлека с огън още някой местен. Макар че най-вероятно всички наоколо бяха чули грохота на избухналата магия и да се тревожа за огъня след подобен шум си беше, меко казано, тъпо. А може никой да не е чул. В Забранената територия, както вече отбелязах, със звука ставаха странни неща.

Устните и брадичката ми бяха някак влажни, разсеяно прекарах ръка по тях и я погледнах. Да пукна дано! Кръв. Изобщо не бях забелязал как е потекла от носа ми. Явно причината беше във въздушната стена, приветствено ударила ме в лицето. Призовавайки всички демони на мрака да се стоварят на главата на проклетата твар, аз отметнах глава назад, изчаквайки кръвотечението да спре.

— Благодаря, Валдер, ти ми спаси живота — промърморих аз, но отговор не получих.

Архимагът отново беше изчезнал.

Кръвта бързо спря и аз, вдигайки хвърлената на пода ръкавица, избърсах изцапаното си лице. Огледала нямаше, така че ми остана само да се надявам, че почти не е останала кръв по лицето. Хвърляйки мръсната и ненужна ръкавица на пода, аз излязох от стаята, като междуременно презаредих арбалета с обикновени болтове с тайната надежда, че тук няма да срещна нищо по-ужасно от плачълото-смехурко. А и не исках да губя магическите заряди преди Храд Спайн. Не се знаеше какви приятелчета щях да срещна в подземните му зали.

С крайчеца на окоето си забелязах дървена стълба, водеща надолу към улицата. Нямах никакво желание да вървя по старите покриви. Достатъчно синини получих, не ми се искаше пак да пропадам и да рискувам да си счупя гръбнака.

Стълбата тъжно скърцаше и стенеше, но не се разпада под краката ми, за което ѝ поднесох искрените си благодарности. След това се замислих и добавих благодарности и към Сагот за търпението му към лудориите ми. Сивожълтият правоъгълник, образуван от блуждаещите сенки и лунната светлина навън, ярко изпъкваше на фона на тъмната стена на мястото на липсващата врата. Минах през него към улицата на Маговете и като се придържах плътно до стените на мрачните къщи в най-тъмната сянка, хукнах към кулата на Ордена.

Вътрешно, с непостижимо само по себе си чувство, усещах как капките време безжалостно изтичат и съвсем скоро утрото ще се появи и ще прогони нощта. Още час, дори по-малко, и тъмният хоризонт ще се озари от неуморната лятна зора, след която ще последва и утрото. Утро, което в дадения случай ще означава гибел за всичко живо, намиращо се в този момент в Забранената територия. Забързах ход, плъзгайки се в сенките, слях се в едно цяло с тях и затанцувах със сивите си приятелки под звуците на музика, която чувах само аз.

Танцувах със сенките и сенките ме носеха на своите пепеляви лебедови крила. Напред и само напред, там, където тясната улица се разширяваше, превръщайки се в неголям площад, приютил кулата на Ордена.

Не забелязах как се озовах на границата на улицата на Маговете и площада. Спрях, прикрит в плаща на сянката, хвърляна от стара двуетажна къща без покрив. Срещу мен имаше още една къща, последното човешко жилище преди празния площад. Въпреки че не беше точно така. Площадът не беше празен. Като ням укор, ужасна

болка и страшна руина на два етажа стоеше самотната и мъртва стара кула на Ордена. Силата на Кронк-а-Мор не я беше пощадила — нищо не беше останало от миналото величие и изисканост на постройката. Черната виелица добре беше порботила над някога прекрасното творение на маговете на Ордена.

— Земел, Земел, какво направи! — простена Валдер.

Да, катастрофата е била ужасна, изобщо не завиждах на хората, имали нещастieto да са наоколо, когато се е разбушувала неуправляемата стихия. И камъче не беше останало на голия и абсолютно чист площад, заобиколен от скелети на къщи и облян като приказна поляна от пречистващата светлина на отиващата си луна. Но нали кулата е имала не три етажа, а много повече, и по време на експлозията останките им би трябвало да са се разпръснали по целия площад. Но ги нямаше. Беше чисто и празно. Просто са се изпарили и край.

— Колко време ще стоим тук? Времето изтича! — гласът, раздал се неочаквано от непрогледния мрак на отсрещната къща, ме накара да се отърся от мрачните мисли и изненадано да се загледам в тъмното, откъдето дойде.

Гласът определено беше на жив човек, а не на някакъв призрак.

— Успокой се, Шниг. Или ишкаш да свършиш като стария Ростгис? — раздаде се в отговор неприятен писклив глас.

Точно като трол, ударил се по най-чувствителното място!

— Успокой се, Шниг, успокой се, Шниг — недоволно замърмори първият. — Ростгис сам си беше виновен: заплесна се и попадна в устата на зомбито, а тук няма какво да чакаме! Вземаме плановете и се изпаряваме!

— Ако преди това зомбитата не ни нападнат! Ростгис в последно време само се наливаше — усмихна се вторият. — А сега как предлагас да влезем в тази проклета кула? Направо? Ние не сме тезката кавалерия на негово величество! Трябва внимателно да премислим всичко, инасе сте загубим главите си!

— Ами измисли, Славей! — гневно подхвърли Шниг. — Утрото приближава, време е да действаме.

— Ама замълси зе! Мисля! — ревна Славей и Шниг млъкна.

Така, така, така. Тези имена ми бяха познати. Двамата майсторикрадци Шниг и Славей работеха за гилдията, а следователно и за

плужека Маркун. Бяха майстори в занаята. Но работеха мръсно, често оставяха трупове след себе си. Славей беше бледен дребосък, за сметка на това умен за сто крале. А Шниг — здрав, с огромни мускули — отстрани изглеждаше тромав и глупав. Е, мнозина от така мислещите се оказваха на Кейовете^[1] с нож под лопатката.

Да, и Ростгиш познавах, мир на праха му. Появи се преди две години в Авендум и веднага се присъедини към тези двамата. Също като тях не подбираше много средствата, но беше добър крадец, макар и не чак майстор — прекалено много пиеше, реакциите му бяха ужасни, и ето че накрая беше послужил за вечеря на зомбита. Излизаше, че на Спящата котка съм попаднал на неговите останки. Нямам е късмет, бедният.

Никога не бях имал вземане-даване с Шниг и Славей, ние, меко казано, не се понасяхме. А и те бяха опасни момчета, от тях всеки момент можеш да очакваш нож между ребрата. За какъв мрак са в Забранената територия?

— Планът в теб ли е? — изписка Славей.

Пищенето му като на комар болезнено дразнеше слуха, тия изглежда не смятаха за нужно да се крият и вдигаха шум по цялата улица. Да не би освен зомбита нищо друго да не са срещнали? И всички останали изненади са се паднали на мен?

— Онзи, който взехме от Кралската библиотека ли? Да, ето го. Светни.

— С какво? — ядосано изръмжа Славей. — „Светлинките“ останаха в проклетия Ростгис! Сега зомбитата ги хапват!

Аха! Ето значи за кого говореше стария Болт. „Мрачни и неразговорчиви“. Явно в библиотеката са отишли Шниг и Ростгиш, Славей дядото щеше да го запомни. Излиза, че тези момчета имат Поръчка, щом са пъхнали под носа на Болт пръстен на някакъв влиятелен човек! Жалко, че не се сетих да разпитам стареца за пръстена, сметнах ги за глупави брътвежи на изкуфял дъртак! Непременно трябва да се върна и да поговоря по-надълго със стареца. Кой ли може да ги е пратил?

— Трябва да вземем проклетите карти или каквото там има, докато оня негодник още не ни е изпреварил.

— Засто си толкова нервен? — Славей беше, както винаги, спокоен и разумен. — Гарет скоро няма да се появи тук. А мозе и

съвсем да не се появи. А ако се появи, клиентът, доколкото разбрах, е наел няколко стражници, така че ако несто стане, да го убият.

— Този Гарет определено е голяма досада. Маркун направо кръв дриска само от името му, клиентът и той нареди да го очистим, ако го мернем. А онзи, на когото служи клиентът, както и всички ние, започва да се изнервя.

Гарет? Интересно, за какъв Гарет говори Шниг? Е, със сигурност не за мен! Думата „негодник“ не се отнася за мен. И още нещо... Оказва се, че тайнственият собственик на пръстена е наел не само крадци, но и смелите и честни стражи, начело с вече покойния Жастин, закован от нервните доралисци. Ин-те-рес-но! Целият в слух, аз продължих да слушам нататък.

— Да го очистим? — гадно се захили Славей. — Да не си си загубил и последните остатъци от мозък, Сниг! Макар да изглежда кекав и мършав, и през ум не ми минава да се бия с Гарет, както оня ненормалник Ролио. Свършваме си работата, приключваме с Поръчката, вземаме парицките и изчезваме в някое място с по-топъл климат. Някъде в Загоре. Там никой няма да ни намери. С мрака шега не бива.

— Мислиш, че е толкова лесно да си тръгнеш от Господаря? — раздаде се насмешлив глас и аз изтръпнах.

Този глас щях да го разпозная сред хиляди. Беше много променен, вече не беше мъртвешки и безжизнен, но аз го познах. Беше на съществото, което разговаряше онази нощ с херцог Патийски, а после го уби. Беше на същата нощна твар, на която бях забил закалена стомана в гърба и която изобщо не обърна внимание на болта.

— Дори не си помисляй за бягство. Ще си тръгнеш само тогава, когато той те пусне, човеченце. Нали... — гласът замълча, а после с тайна надежда за отрицателен отговор попита: — Нали се верен на Господаря?

— Аз съм верен — гласът на Славей беше дрезгав и изплашен. — Ние сме верни.

— Да, да, ваша милост, ние сме верни на Господаря — с подкупващ глас се включи и Шниг.

От тъмнината се раздаде тих доволен смях и сякаш зърнах мимолетно проблясване на жълти очи.

— У-умни човеченца — проточи гласът. — Тогава защо още не сте намерили картите на Храд Спайн? Загубихте ли се, малките?

За щастие не виждах нито съществото, нито крадците, стоящи отсреща, в мрака на разрушената къща. Само чувах. И много се надявах, че и те от своя страна не могат да видят притихналата ми персона. Бях абсолютно сигурен, че хората няма да ме забележат, но пък този Посланик... Ако погледне в моята посока и... За това, какво може да се случи в този случай, се опитах да не мисля.

— Не, какво говорите, ваша милост. Ние просто чакаме. Чакаме да дойде подходящият момент — думите излитаха от гърлото на Шниг като откачена скоропоговорка. — Тъкмо вече щяхме да тръгваме.

— Тръгваме вече, тръгваме. Не се съмнявайте.

— Намерете картите и ги унищожете, а после може да изчезвате накъдето ви видят очите — в гласа на Посланика се прокрадваше неприкрито презрение.

— Н-н-но, ваша милост — Шниг очевидно много се изненада. — Клиентът каза да занесем документите на него. Ние просто не можем...

Шниг прекъсна тирадата си и кой знае защо започна да хрипти, а партньорът му ахна уплашено.

— Господарят не е свикнал да чува „не можем“. На него му трябва слуги, които могат! А тези, които не са способни да изпълнят и елементарна задача, не са достойни да му служат, те са просто насекоми! Досадна пречка!

Хриптенето на Шниг премина в очарователно бълбукане.

— Милорд, позволете да отбележа, че Шниг в никакъв случай не искаше да изглежда ненужен! — проплака Славей. — Ние още сега ще намерим тези документи!

Раздаде се звук на падащо тяло и облекчените хрипове на Шниг, опитващ да си поеме дъх.

— Знаете много добре, че вашият клиент също служи на Господаря, а Господарят каза, че картите на Храд Спайн трябва да бъдат унищожени, в противен случай могат да попаднат в ръцете на краля и неговите слуги. Предайте го това на този глупак, когото наричате ваш клиент! Това, че е влиятелен, не означава, че трябва да се мисли за звено на Борг. Нека си спомни покойния херцог Патийски!

— Всичко разбрахме, васа милост — потвърди Славей. Шниг не преставаше да кашля. — Ще предадем всичко, което казахте.

— Чудесно, а сега изпълнявайте! Да не мислите, че ако можех да вляза в кулата, щяха да ми трябват вашите услуги?

Посланикът не остана да чака отговор на въпроса си. В тъмния отвор на къщата се появи нещо още по-тъмно. Отново проблеснаха жълтите очи. Посланикът бавно огледа тъмната улица, погледът на жълтите очи се плъзна към мястото, където стоях, задържа се за миг, но преди още да успее да се уплаша, той рязко подскочи във въздуха, изплющя с черните си крила и се разтвори в нощта.

На улицата се възцари тишина, прекъсвана единствено от отчаяните хрипове на Шниг.

— Про... кхъ-кхъ! Проклетата твар... кхъ-кхъ! Едва не ме у... кхъ!... души!

— А ти какво оцаквасе? — озъби се Славей. — Тръгнал да спори с него! Трябва да мислиш! Кази благодаря, че остана жив! С посланиците на Господаря не се говори така!

— Да върви в мрака тази твар! И ти върви в мрака! Кхъ-кхъ! Пфу! — Шниг се изплю, но веднага продължи: — И аз, глупака, да вървя в мрака, че послушах Маркун, който така ни натресе този Господар! Да върви в мрака и клиента! И проклетите документи да вървят в мрака! Кхъ-кхъ!

Шниг го заля нова вълна кашлица. Изглеждаше, че покривът на къщата няма да издържи на гръмовния звук и ще се срути, погребвайки под себе си двамата крадци.

В този момент нещо много подобно на човешка фигура се появи на сцената. Фигурата бавно се приближаваше откъм улицата на Покривчиите и крачеше през площада. Посоката ѝ изобщо не ми хареса, тъй като вървеше право към улицата на Маговете.

Страхотно! Още повече, че се намирах точно на пътя ѝ! Налагаше се бързо да прекося улицата и да се скрия в къщата, където бяха двамата крадци, там мракът беше по-непрогледен и нощен тип като мен можеше да се скрие много по-лесно. Не можах да се шмугна през вратата, защото от нея излязоха двамата крадци и едва не се сблъскахме. Но успях да отскоча встрани и се притиснах към стената — за щастие тук наистина беше толкова тъмно, че не можех да различа

и собствената си ръка. Но майсторите-крадци затова са майстори, за да чуват и най-незначителните шумове.

— Тук има някой — прошепна Шниг и чух как тихо изтегля ножа си от канията.

Славей и Шниг застинаха, заслушани в нощта, но после и те забелязаха приближаващата се откъм улицата на Покривчиите фигура.

— Тс-с-с. Виж — прошепна Славей.

А имаше какво да се гледа. Към нас се приближаваше човек. Съвсем истински човек, само че прозрачен — през него ясно се виждаха кулата на Ордена и каменната настилка на площада, сякаш беше изтъкан от някаква призрачна мъгла. Мъжът беше облечен в дълъг хитон, каквито носеха маговете, и се подпираше на магическа пръчка. Призрак. Призрак на маг. Беше на не повече от двадесет, двадесет и пет ярда и непоколебимо крачеше към улицата на Маговете, където се бяхме притаили аз и моите съперници-крадци.

— Така-а-а! — достигна до мен тихото мърморене на призрака. Гласът му се раздвояваше и дори разтрояваше, от което възникваше доста странно ехо. — Вс-сички-и-и ме зарязаха. Предатели. Къде са? Къде? Търся-търся. Обикалям-обикалям. Намирам-намирам. Така-а-а. Вс-сички-и-и ме зарязаха.

Призракът мърмореше същата повтаряща се мантра, въртейки глава наляво и надясно в търсене на същите тези предатели. Вместо лице имаше размазано бяло петно, но аз изобщо не се съмнявах, че магът прекрасно вижда всичко. Замръзнах, Шниг и Славей, застанали малко по-нататък — също. Крадците не можеха да ме видят, но съвсем ясно виждаха мага, затова притихнаха като мишки, усетили гладна котка. Някой зад мен изтрака със зъби, но се овладя и отново утихна. Предполагам, че беше Шниг, той винаги се отличаваше с прекалената си нервност.

Призракът спря на няколко ярда от нас, точно по средата на улицата, и отново поклати прозрачната си глава.

— Обикалям-обикалям. Намирам-намирам — той направи кратка пауза и много озадачено каза — Намирам-намирам.

И аз, и тези зад мен, спряхме да дишаме.

— Аха! Е-е-ето ги! Скрили са се! Знаем, че сте тук! Намирам-намирам — отново отекна ехото.

Призракът протегна пръчката и като слепец започна да я върти наляво и надясно, приближавайки бавно към нас. И тогава осъзнах, че ако веднага не направя нещо, ще се возя на рачешка шейна^[2]. След десетина секунди ще ме напипа с пръчката и тогава край с мене. Имах само един шанс, глупав до невъзможност, но аз все пак реших да го използвам, още повече, че беше време да се отърва от неочакваната конкуренция в лицето на Шниг и Славей. Изчаках момента, когато ще се озова между призрака на мага и притаилите се в мрака крадци, и пристъпих към действие.

Прекрачих от мрака на осветената от лунната светлина улица и чух смаяни възклицания зад гърба си.

— Огън! — изревах силно, а после се проснах на земята, покривайки главата си с ръце.

Магът изстреля заклинанието автоматично, точно там, където се намирах до преди секунда. Може и да беше призрак, но уменията си не беше загубил. Въздухът изрева, когато нещо прелетя над мен, последва плътен удар, грохот и виковете на ужас и болка на нещастните крадци, улучени от заклинанието на мага. Правилно бях преценил траекторията на изстрела, заставайки точно на линията между мага и крадците. Призракът улучи — вярно, не мен, но улучи. Не останах да видя какво се случва със слугите на Господаря. А и нямах намерение да си лежа на камъните точно пред призрака. Скочих на крака, заобиколих мърморещия маг и като побъркал се от пролетното слънце заек, криволичейки и подскачайки, се понесох по площада в посока на кулата.

Виковете на хората спряха, не знаех загинаха ли крадците, работещи за неизвестния слуга на Господаря, или просто им е стигнал ума да млъкнат — на мен лично изобщо не ми беше жал за тях. Или аз тях, или те мен. Или този проклет мърморещ призрак всички нас.

Между другото, за призрака. Мърморенето зад гърба ми спря, въздухът отново изрева, аз отскочих на една страна и успях да забележа как една мъглива сфера, оставяща след себе си димна опашка, прелетя над площада, докосна каменната настилка, подскочи като детска топка и с грохот се взриви до някаква къща, правейки в стената ѝ голяма дупка.

Смених тактиката: напред, подскок, рязко вляво, напред, подскок, рязко вдясно, подскок, внезапно спиране, рязко надясно, отново

напред. Точно като бълха в тава. Най-изненадващото беше, че тази тактика сполучи. Още три димни сфери прелетяха над площада и се взривиха далеч от мястото, където бях. Веднъж отново ми се наложи да се просвам абсолютно неизящо на земята, когато магическият снаряд на мага удари в кулата на Ордена, но не се взриви, а отскочи от нея, промени траекторията си и се понесе право към мен. Имах време само да видя как димният снаряд бързо нараства, летейки право в лицето ми; няхах време да отскачам и просто паднах, а веднага щом магическата смърт мина над главата ми, скочих и добре че кулата вече беше пред мен. Проклетият призрак, дано гхолите да му изгризат костите, крещеше някъде откъм улицата на Маговете, а аз трескаво затърсих врата. Наложих се да тичам около осветената от луната кула и да съм изложен като на длан пред погледа на разбеснялото се привидение. То доста бързо се приближаваше, крещейки ядосано, че смята да пържи Гарет за вечни времена.

Поредният снаряд удари кулата точно над главата ми, но, както и предишния, отскочи от нея и полетя обратно. Явно дори след преживения унищожителен катаклизъм тя беше съхранила в себе си частица магия, не позволявайки на никого да я замерва със заклинания и да разрушава стените ѝ. Слава на Сагот, най-накрая намерих вратата! Беше на западната страна на кръглата кула, точно както я бях видял в будния си сън, когато временно бях Валдер. Огромна масивна бронзова врата. Задърпах трескаво халката, но вратата дори не помръдна. Ключалки липсваха, така че шперцовете не вършеха работа, а проклетият призрак, скрит сега от стената на кулата, скоро пак щеше да се появи и да започне безумната си стрелба. Дръпнах за последно вратата, после я изритах и ядосано изругах. Времето изтичаше. От една страна призрака, а от друга — настъпващото утро. Хвърлих бърз поглед към звездите. Само Короната на севера и Летен букет все още се виждаха ясно, останалите съзвездия бяха практически невидими. Луната бледнееше, буквално минута — и светлината, озаряваща кръглия площад, ще стане разсеяна и бледа.

Двадесет минути — и ще е утро. Край. Ако не се случеше някакво малко чудо, никога няма да се измъкна от територията, това беше сигурно. Можех вече да се считам за покойник! Ако преди това не ме убие нямащият мира побъркан призрак. Мърморенето на мага се раздаде съвсем близо.

Да се скрия в кулата? Може би ще мога да изчакам там до следващата нощ? Вкопчих се в тънката сламка надежда и отчаяно напрегнах мишци, за да откряна поне малко проклетата врата.

Никакъв ефект. Нямах да вляза в кулата, всичките ми усилия се оказаха напразни. Тъкмо се канех да хукна към спасителните къщи, когато гласът на Валдер в главата ми произнесе: „Отвори се, това съм аз“.

Вратата плавно се отдръпна, пропускайки ме приятелски в мрака на мъртвото здание.

— Ето те-е-е! — тържествуващото ехо се раздаде точно до ухото ми, аз бързо скочих под закрилата на кулата и вратата рязко хлопна, оставяйки ме в непрогледна тъмнина.

Секунда по-късно нещо със страховит трясък се блъсна в нея. Упоритият призрак изобщо не искаше да се успокои. Интересно, да не би да се кани да разбие вратата и да ме измъкне като охлюв от черупката му?

„Не се притеснявай — отговори Валдер на моите мисли. — Това няма да причини никаква вреда на вратата, тя е създадена специално за такива удари. Ще пусне само свои и то по заповед на архимаг. Оня отвън никога няма да влезе тук.“

„Кой е този призрак?“ — попитах, докато опипвах в пояса за „светлинка“.

„Не знам, не го познавам“ — в главата ми изскочи асоциация за свиване на рамене.

„Мога ли да изчакам тук през деня? В кулата безопасно ли е?“

„Уви, приятелю, мисля, че не. В тази част на града няма безопасно място. Съжалявам.“

— Сагот! — двадесет минути и край.

Трябва да правя нещо. Трябва да се занимавам с нещо, иначе ще завия от мъка.

Прошепнах заклинанието, като не пропуснах преди това да си затворя очите, и „светлинката“ весело грейна. Държейки я пред себе си, аз огледах вече познатата ми от съня обстановка. Всичко беше същото, с изключение на това, че стените бяха обгорени, а на пода лежеше еднокрак човешки скелет. Костите на втория крак се търкаляха наблизо.

„Стар приятел“ — тъжно прошепна Валдер.

Приятел? О, да! Архимаг. Как му беше името? Илай? Не... Илио. В непосредствена близост до човешкия скелет лежеше овъгленото трупче на дете... Не, гхол. Точно като в съня.

Но нямах време да разглеждам, трябваше да вървя нагоре, където, по думите на Арцивус, беше разположен архива. Трябваше да намеря плановете на Храд Спайн и да изчезвам, тъй като в мен се зароди поредната безумна идея. В главата ми Валдер тихо се засмя, очевидно одобряваше плана ми.

Полетях по черната мраморна стълба, която като гигантска змия се усукваше около централната черна колона. Светлината измъкваше от мрака изрисуваните по колоната фрески с теми от историята на Ордена. Ето го вторият етаж, ето я и вратата, водеща в архива. Случайно вдигнах глава. Третият етаж беше все едно отхапан, краищата на стълбата стърчаха в нищото, над мен беше предутринното небе. Това беше всичко, останало от величието на кулата на Ордена.

Втурнах се през вратата и се озовах в широк и дълъг коридор. Светлината освети изгнили султанатски килими на пода, изящна резбована мебел, гоблени по стените и нито една врата.

„Напред! Залата на архива е по-нататък!“

Затичах се, стените се плъзгаха покрай мен, но желаната врата я нямаше. Коридорът изглеждаше безкраен, явно маговете на Ордена бяха направили нещо с пространството, за да разширят малко помещенията в кулата.

„Спри!“

Едва не подминах някаква врата вдясно от мен. Вратата беше полуотворена, сякаш някой спешно бе напуснал архива. Може и така да беше — магът, който се е върнал от Храд Спайн и е трябвало да мине с картите през Закритата територия, така и не се беше върнал в Ордена. Голям майтап ще е, ако изобщо не е стигнал до тук. Отворих вратата и влязох в огромно помещение. Времето беше съвсем малко. Десетина минути — и слънцето ще се покаже.

Хм-м. Не беше лошо. Кралската библиотека би се пръснала от завист. Дори в нея нямаше такова количество магически книги и древни томове. Рафтове, рафтове, рафтове. Книги, книги, книги. И всичко беше пропито с магия. Външен човек можеше с часове да обикаля и пак да не намери търсеното. Х'сан'кор да изяде покойната ми баба!

„Направо! — изрева Валдер. — Сега наляво! Продължи по този рафт, като свърши — пак наляво! Точно така. Напред, още напред, още напред... Спри! Обърни се! Това е!“

Запъхтян, аз се озовах пред изящна кристална масичка, на която самотно стоеше голяма черна кутия, украсена със сребърни елени. Капакът ѝ беше вдигнат и аз различих свитък документи. Ето за какво бях дошъл! С треперещи ръце сграбчих съкровището и го пъхнах в чантата си. Време беше да изчезвам.

— Шдуъйрук! — завиках с всички сили. — Шдуъйрук, аз съм!

Няколко мига нищо не се случи. За това време успях порядъчно да се изпотя, опасявайки се, че планът ми няма да сработи. А после направо от рафта излезе моят познат демон с глава на овен. Черна, с малинови петна. Сладур.

— Е? Намери ли Коня? — зелените очи яростно блестяха.

— Отнеси ме до края на Закритата територия, в началото на улицата на Покривчиите — съвсем учтиво и възпитано помолих аз.

Но демоните явно не ги учеха да бъдат учтиви и възпитани.

— Ти да не си изкукал, човече? — изсъска Шдуъйрук и ме сграбчи за гърдите. — Или си препил? Аз да не съм ти слуга?

— Трябва да се махна от тук! — не ми беше до спорове с тази твар. — Отнеси ме, където те помолих, и ще ти кажа къде ще получиш Коня!

Демонът ме изгледа ядосано и подозрително, очевидно се чудеше как да ме изяде, но накрая разумът все пак победи. Той разтвори черните си пръсти и ме пусна.

— Добре, ще те отнеса, където искаш, но ако лъжеш, ще ти изсмуча мозъка от костите.

— Чудесно — поех си дълбоко дъх аз.

Ако на негово място беше братчето му, „умния“ Вухджааз, вече щях да съм в корема му!

— Готов ли си, човече? — овенската глава на демона ме наблюдаваше с интерес.

Очевидно все пак беше решил да опита по-късно костния ми мозък.

— Да — без да гледам, сграбчих няколко древни книги от близкия рафт.

Какво да се прави, професия. Някои хора биха дали луди пари за тези книги — това си беше бонус, щом така и не успях да надникна в гномската банка.

— Аз само да взема...

Шдуъйрук ме сграбчи за яката и ме придърпа към себе си.

Пляс!

Миг — и ме връхлетя стена, още миг — и нещо сиво се мярна пред очите ми, а ушите ми заглъхнаха, сякаш натъпкани с памук. Следващ миг — и аз вече стоях, примигвайки изумено, до магическата стена, а пред мен в отстъпващия здрач се виждаше улицата на Покривчиите.

— ... няколко книжки — завърших прекъснатото изречение.

— Ти и така ги взе — изсумтя демонът. — Е, къде е Камъка?

— Ела в сряда в „Нож и брадва“ точно една минута след полунощ. Там ще ти дам твоя Кон.

Шдуъйрук приглушено изръмжа и оголи зъбищата си.

— Усещам, че лъжеш.

— Защо да лъжа? — свих рамене и нервно погледнах към небето. Две минути до разсъмване, не повече. — Винаги можеш да ме намериш. Но ела точно на минутата, в която ти казах, иначе Коня може вече да го няма.

— Не ме учи, малко змийче! Ще дойда! — изръмжа демонът и изчезна в стената на близката къща.

Поех облекчено дъх, внимателно поставих книгите отгоре на стената, покатерих се на нея и бях на път да скоча, когато си спомних за нещо недовършено.

„Валдер, трябва да си отидеш.“

„Благодаря ти, тръгвам си“ — веднага се раздаде гласът на архимага.

„Благодаря ти и довиждане. Живи в светлината.“

Почувствах как нещо изчезна от мен. Архимагът си отиде.

Скочих от стената, протегнах ръце и взех магическите книги. Е, това беше, направих нещо, което никой не беше правил преди мен — прекосих от край до край Закритата територия. Вярно, с мошеничество и като се възползвах от помощта на демон, но за това другите не е задължително да знаят. А сега да спя, да спя, да спя.

Тъкмо тръгвах, когато иззад стената се разнесе вик на болка:

— Гарет, спаси ме!

Сложих книгите на земята, подскочих, хванах се за горната част на стената, набрах се и погледнах кой ме вика. По улицата на Покривчиите, накуцвайки, препъвайки се и падайки, тичаше човешка фигура. В нея разпознах Шниг. Значи беше оцелял. Въпреки че притискаше едната си ръка към тялото и влачеше десния си крак, но беше оцелял. И не просто оцелял, а беше пробягал цялата гигантска улица на Покривчиите, след това, явно забелязвайки как минавам през стената, се беше вкопчил в единствения си шанс. Сам не би могъл да се прехвърли през стената, а ето че аз можех да му помогна.

— Гарет, не ме оставяй, моля те! — изкрещя той.

Не се отличавах с особена любов към ближен, който мечтае да ми забие нож в ребрата, но трябваше да помогна на Шниг. Това беше великолепен шанс да науча повече както за клиента му, така и за тайнствения Господар.

— По-бързо! — извиках на бързащия крадец. — Забързай! Всеки момент ще съмне!

Простоватото лице на крадеца застина в израз на отчаяние. Напъваше с всички сили, но до стената оставаха повече от двадесет ярда.

— Хвани ме за ръката! — протегнах му ръка, но от стената не слязох, предпочитах тялото ми да е в града на Занаятчиите.

Шниг не успя. Хоризонтът избухна в розово и разпръсна тъмнината от небето. Рязко се дръпнах назад и се плъзнах по стената обратно, но все пак успях да видя как бедния Шниг от всички страни бе ударен от ослепителни лъчи пурпурна светлина. Миг по-късно от другата страна на стената се чу сподавен вопъл — и тишина.

— Армия пияни джуджета да ме стъпче — промърморих потресен и поклатих глава.

Сагот само знае какво става под носовете ни.

Ужасно се уморих, да даде Сагот да се добера до легло, оттам и залп на гномски оръдия няма да ме вдигне. Взех от земята тежките книги, притиснах ги към себе си и със забързаната походка на тръгнал по много важни и неотложни дела човек закрачих през пробуждащите се квартали в града на Занаятчиите.

В тази част на града ставаха с първи зори. Занаятчиите казваха сбогом на съня още докато другите спяха. Ако искаш да печелиш,

ставай по-рано. Хлебарят вече разпалва пещта си, от неговия дом приятно мирише на прясно тесто; млекарят бърза нанякъде, бутайки пред себе си количка, отрупана с метални бидони; в Пристанищния град бързат калайджии; отчаяно прозявайки се, бърза по пътя си все още несъбудил се напълно бояджия. Още едва-едва просветваше, а трудещите се хора вече бяха на крак и се заемаха с обичайните си задължения.

Вятърът донесе звуци на коване от квартала на Оръжейниците и Ковачите. Аз лично не завиждах на живеещите в близост до тези райони на града. На няколко пъти градските старейшини имаха идеята да вземат всички работещи с метал и да ги преселят в Предградията, но всеки път кралят се противопоставяше на тази идея. И по принцип беше прав. Ако неочаквано Авендум бъде обсаден, тогава ковачите и оръжейниците, заедно с техните работилници и цехове, щяха да станат изключително ценни за отбраняващите се, а когато идва враг, по-добре ценното да е зад стените, а не пред тях.

— Я да тръгваш! — стара хилава бабичка размахваше също така стара и разчекната метла към валящ се по земята пияница. В града на Занаятчиите не обичаха мързеливците. — Ставай, ставай! Виж го как се е плъоснал!

Мисля, че след съобщението, че нощните демони завинаги са прогонени от Авендум, броят на пияните, не успели да се доберат до домовете си и заспали на улицата, рязко се беше увеличил.

Градът продължаваше да си живее и изобщо не обръщаше внимание на това, което се криеше зад бялата стена на Закритата територия. За двеста години хората свикват и с такова страшно съседство.

— Е, има си там зло, но нали стои зад стената, стои си тихо, не закача никого, не ни посяга, не ни пречи да си живеем. Така че какво! Дедите ни са живели така, бащите ни също, сега и ние така живеем. И за нашите внуци и правнуци ще е достатъчно!

Така мисли почти всеки в града.

— Може би ще ни се размине, няма да ни засегне, ще изчакаме, ще го преживеем, Ордентът за какво е?

Понякога ти писва от тези глупаци, иска ти се точно такова зло да ги сполети! Това е все едно да седиш на буре със запален фитил под ясно небе и да се надяваш, че ще завали. Наясно съм, че с тази язва

насред града, Забранената територия, не може да се направи нищо, но и да си затваряш очите, надявайки се, че боговете ще те спасят, също не може! Защото...

Пфу! Уморен бях, много уморен, щом започнах сам със себе си да споря на философски теми.

Скоро градът на Занаятчиите остана зад гърба ми, хората бяха малко и аз набързо пресякох още полупразната в тези ранни часове на деня част от града. Някои ме гледаха подозрително, явно видът ми беше съмнителен, но конкретно днес изобщо не ми пукаше за тях. Какво от това, че лицето ми бе по-мръсно, отколкото на риещ земята трол, че по брадичката ми имаше засъхнала кръв, а ризата ми бе сякаш са я драли озверели мартенски котараци? Да не говорим за ножа на бедрото ми, странния арбалет на гърба, торбата, книгите в ръката, мрачната физиономия и навъсения поглед. Изобщо, мотае се тук някакъв тип — да се чудиш дали да се криеш или да викаш стражата.

А на вас какво ви влиза в работата, господо граждани? Не виждате ли, че съм уморен? Вървя си, без да закачам никого, по своите си важни и не толкова важни работи.

Моята не съвсем радостна физиономия отблъскваше любопитните и аз необезпокояван стигнах до площада на Катедралата. За щастие по пътя не срещнах нито един служител на Лантен.

Провървя ми. Бях улучил времето за смяна на патрулите. Едните стражници отиваха да спят, а другите тъкмо напускаха казармите. Ако се бях сблъскал с тези глупаци, нямаше да избегна разпита. Стражниците сутрин са настървени, поне докато не се уморят от цял ден обикаляне, и не можеш да ги баламосаш.

Приблжих портите на Катедралата, където ме посрещнаха вече познатите ми старци-жреци. Създаваше се впечатлението, че тези стари развалини така и не бяха напускали поста си, откакто ги видях за последен път. Кой ги знае! Може и наистина да беше така. Двамата старци ме огледаха с не особено радостни погледи, но тук не ги бяха сложили да мислят, а с много важна и отговорна задача — като отвъдморски папагали да повтарят една и съща фраза:

— Ти бориш ли се с Мрака в себе си?

А! Точно това имах предвид! Папагали!

— Аз унищожавам Мрака — отвърнах уморено, с намерението колкото е възможно по-скоро да приключа с цялата тази глупава

помпозност и да заблудя неуморимите жреци.

— Тогава влез и се обърни към Тях — отговори ми някак вяло и неуверено вторият жрец.

Най-вероятно моят вид не предразполагаше към дълги теологически беседи.

— Веднага ще се обърна — промърморих аз, насочвайки се към жилищата на жреците на Сагот. — Особено към онзи, който взема по жълтица за идиотски съвети.

Фонтанът във формата на рицар и огр все така весело си ромолеше, бълвайки водопад искряща вода. Около статуите на боговете се въртяха свещеници. Сутрешно почистване, докато още не са се появили енорияшите. Един от жреците внимателно търкаше с кърпа лицето на Сагра, друг слагаше букет цветя в краката на миловидния Силни. На мен не ми обърнаха внимание, което ни най-малко не ме обиди.

Пред арката, предизвикваща в главата ми не най-приятни спомени, спрях. Поколебах се за миг и направих крачка. Нищо не се случи. Никаква свръхумна твар не се канеше да ме хваща. Странно. Възможно ли беше да се е случило нещо? Поразходих се напред-назад, очаквайки кога най-накрая някой ще се накани да ме сграбчи. Безрезултатно. Да го отнесе мрака този Вухджааз! Изплюх се и се затърсих към покоите на Фор.

По пътя срещнах няколко жреци, които гасяха факлите, горели цяла нощ. Служителите на Сагот не ми обърнаха внимание, явно бяха предупредени от Фор за предстоящата ми визита.

Приближих до познатата врата, бутнах я и се намъкнах в обителта на Фор. Той очевидно не беше лягал, а беше прекарал на масата цялото време, през което отсъствах. Масата, между другото, беше празна, ни трошичка храна — още една странност. Значи учителят се притесняваше за безпътния си ученик.

— Дойде все пак — оживи се Фор, когато ме видя, но не тръгна да изразява радостта си. С това можеше да заблуди всеки друг, но не и мен. — Успя ли?

Мълчаливо тръснах на масата чантата с документите и книгите.

— О-хо! — възкликна той. — Не го очаквах. Как беше там, ще разкажеш ли?

— По-късно — промърморих аз. — Малко по-късно. Събуди ме, когато се стъмни.

И с тези думи, като едва успях да смъкна мръсните дрехи от себе си, се проснах на леглото и потънах в дългоочаквания сън.

[1] Кейовете — район в Пристанищния град, непосредствено до Студено море. ↑

[2] Рачешка шейна — В Рачешкото херцогство екзекутираните престъпници ги откарвали до гробовете на шейни. Оттам и името. Возиш се на рачешка шейна, т.е. срещнал си смъртта. ↑

ГЛАВА 13

КАКВО КАЗАХА ДОКУМЕНТИТЕ...

Нежно шумолене на прелистващи се страници прогони съня ми.

Прозях се и се протегнах, но очи не отворих, опитвайки се да открадна още мъничко късче сън.

— Стига си се излежавал, вече е вечер — кисело каза Фор, явно беше забелязал, че не спя.

— Мръкна ли? — прозях се още веднъж аз.

— Скоро ще мръкне. Пак ли имаш някаква твоя си работа? — гласът на учителя прозвуча едва ли не насмешливо.

Възможно ли е немарливият ученик да е още в състояние да прави нещо след пътуването в Закритата територия?

— Ъ-хъ — измърморих аз, прогоних окончателно съня и отворих очи.

Фор седеше в любимото си кресло, държейки в скута си една от книгите, които бях взел от кулата на Ордена. Втората книга и купчината ръкописи лежаха до него, на масичката за документи.

— Позволих си да ти изхвърля дрехите, в такова състояние бяха, че и просяк би се срамувал да ги облече. На стола има нови. Предполагам, че тъмното ще ти ходи?

Риторичните въпроси обикновено ги оставях без отговор. Защото както Фор и така добре знаеше, нощем в тъмни дрехи се работи по-удобно и, няма какво да се лъжем, по-безопасно. Само безумец е способен да се облече в бяло и да отиде в някоя богата къща, където най-вероятно ще го забележат още от стотина ярда и ще му спретнат подобаващо посрещане, последвано от промушване с нещо остро.

Дрехите ми бяха като по мярка, само ризата ме стягаше малко в раменете, но това беше дреболия.

Погледът ми попадна на масата с храна до прозореца и стомахът ми подканващо закъркори.

— Виждам, че нощните разходки не са ти съсипали апетита, следователно не е ли вече време да седнем на масата и да благословим

Сагот за подарения ни още един ден живот? — Фор остави книгата настрана и стана от креслото.

— От кога си започнал да четеш магически книги? — не знаех, че старият крадец има ново увлечение.

— Всъщност не чета — сви рамене Фор и тръгна към масата. — Просто бегла оценка на стоката. За двете можеш да вземеш към двеста, мога да говоря с купувачи, още не съм загубил старите си връзки.

— Засега нямам нужда от злато — измърморих, докато сях на масата.

Последните лъчи на залязващото слънце като топли пики пронизваха изящната дървена решетка на прозорците и падаха на лицето ми. Късното следобедно небе почервения с яростта на нажежена стомана. След известно време яростта щеше да се охлади и да премине в черното спокойствие на нощта.

— Но ти ги прибири за всеки случай, нищо чудно някой ден да се наложи да се продадат.

— Добре — кимна Фор.

Той също имаше интерес от тази работа — дванадесет процента от продажната цена. Пари за храма на Сагот никога не бяха излишни.

— Ти, между другото, къде седна? Да беше си измил първо ръцете, а така направо като прасе, честна дума!

— Измий си ръцете, измий си ръцете — изсумтях аз, но послушно станах и тръгнах към умивалника.

Наистина бях мръсен и имах нужда от измиване. Мърморех и поради адската умора, неотшумяла дори след като бях спал цял ден.

— И вземи се избърсни! Брадата ти е направо бандитска, момче! — настигна ме гласът на Фор.

Машинално прокарах ръка по тридневната си четина.

— И така става. Нали не съм тръгнал на кралски бал! — изсумтях аз и потопих ръце във водата.

Само туй липсваше! Сякаш имах време за такава глупост като бърсенето! Трябваше да се оправям с цялата тази шайка коневъди!

— Е, ти си знаеш, а между другото, разкажи как беше там. Че то всичко е само слухове и сведения, на които не може да се разчита. Ако не ме лъже паметта, ти си единственият човек, успял да стигне толкова навътре в Забранената. Добре би било да те запиша за хрониките и бъдещите поколения.

— Ти и летописец ли си станал? Какво ли още ще науча за стария си учител! — казах, докато се връщах на масата.

— Старите знания изчезват от нашия свят. Много вече е загубено — въздъхна Фор. — Съгласи се, че е възможно твоята информация да помогне на много хора, още повече, че тя ще е първата за хрониките на храма на Сагот.

— Всъщност не възразявам — свих рамене аз. — Защо пък не? Нали нямаш нищо против, че едновременно ще ям и ще разказвам?

— Разбира се, хлапе, разбира се. Давай, а след твоята история ще поговорим малко и за документите, които си донесъл.

— Има ли нещо важно там? Аз просто грабнах първите, които ми попаднаха пред очите.

— Да, но за това по-късно, може да почака. Хайде разказвай, не ме мъчи.

Не се наложи да ме подканя дълго, още повече, че имах нужда да говоря и да споделя мислите и наблюденията си. Пък дори и само за да се разтоваря от тях, в противен случай можеше да се побъркам, задържайки в себе си впечатленията от нощните приключения.

Започнах разказа си от конюшните на Старк. Фор мълчаливо слушаше — той винаги е бил добър слушател. Едновременно ядох и разказвах, нямаше смисъл да бързам, докато не настъпи глуха нощ, необходима за осъществяване на моя архигениален план „Кон и компания“...

Съдейки по лицето на моя учител, най-много го притесниха наетите неизвестни стражници и крадци. На плачълото-смехурко и на отдавна мъртвия архимаг той не обърна особено внимание.

— Някой е поел по същата пътека, по която вървиш и ти, хлапе, вярно, този някой постоянно закъснява, но колко дълго ще продължава така? Докога ще успяваш да натриваш носа на Господаря, като го изпреварваш? Направих запитвания, рових се в нашите архиви. Ни-що. Нито едно споменаване на какъвто и да е Господар. Сякаш изобщо не съществува и всичко това е плод на въображението ти. Не, не, не възразявай, дъвчи си хляба, аз ти вярвам. Но съм изумен, че изобщо е възможно да има такава тайна и секретност. На практика никой нищо не е чувал за някакъв си Господар. И си прав, това не е Неназовимия. Той, разбира се, е силен магьосник, спор няма. За да го победят, всички от Ордена трябва да обединят усилията си, а и да си помогнат с Рога на

дъгата, но дори Неназовимия едва ли би могъл да освободи всички демони. А нали този твой Вухджааз казал, доколкото си спомням, че тях ги е освободил Господаря. Какъв е този Господар, щом е толкова могъщ? Бог? Възможно е. Кланят му се и му служат различни хора, и смея да те уверя, хлапе, че се очертава доста любопитна картинка. Гледай. Херцог Патийски, съвсем не случайна фигура във Валиостр, служи на Господаря. Да вървим по-нататък. Маркун, а следователно и половината от неговите поддръжници в гилдията, също работи за този Господар. Не пряко, а чрез един от слугите му, който дава заповедите. Влиятелни слуги. А тези влиятелните вече комуникират с Посланика, когото си имал честта да видиш на два пъти. И този Посланник, ох, колко е опасен! Слугите на Господаря! Тези не най-приятни хора от най-различни слоеве на обществото са достатъчно много. Дори може да са повече от поклонниците на Неназовимия, които нашият крал толкова обича да изпраца на ешафода без съд и следствие. Забелязваш ли хода на мислите ми? Виждам, че не, а и аз самият, честно казано, съм в известно недоумение. Не е ясно какъв е този Господар и какво всъщност иска. Неизвестен играч, способен да създаде много неприятности. И поклонниците на този Господар са много добри. Периодично хващат слуги на Неназовимия, а от тези на Господаря не са хванали нито един.

— Просто не знаят какво да търсят — вмъкнах се в тирадата на учителя аз.

— Точно така! А това говори за много добре организирани комуникации, за конспирация, спомагаща за оцеляването на секти, които не са добре дошли в нашето порядъчно кралство. Работа и пак работа — Фор огорчено поклати глава. — Ще помисля, ще потърся, може пък все пак да изровя нещо интересно от архивите, а на теб ще ти дам съвет.

— Безплатно? — ухилих се ехидно с пълна уста.

— Е, аз да не съм Сагот, честна дума, че да ти вземам жълтици! Ти все пак си мой ученик!

— И за това благодаря!

— Няма защо. Още повече, че ти не си единственият, обеднял от съветите на нашия бог — внезапно се ухили Фор.

— Не вярвам — аз се облегнах назад и внимателно погледнах Фор.

Ни намек за насмешка или усмивка. Той май наистина намекуваше, че...

— Че и аз също съм разговарял със Сагот? — сякаш беше чул мислите ми Фор. — Не вярваш ли? Истина е, и за съвета му също трябваше да платя жълтица.

— Вярно? Разкажи — бях ужасно любопитен какво е наговорил богът на крадците на моя учител.

— Е, срещнах го пет минути преди да се запозная с теб — неохотно каза Фор.

— О! — многозначително възкликнах аз, започвайки да се досещам какво ще последва.

— Ето ти едно „о“! Сагот ме посъветва да те взема за ученик. Всъщност какъв ти съвет! След като си получи жълтицата, той се разкри кой е и просто ми заповяда да го направя. Така стана всичко. Както и да е, това е дълга история, нека да се върнем към нея малко по-късно. За какво говорихме с теб? — Фор се намръщи да си спомни.

— За съветите.

— Съвети, съвети. А, да! Ето ти моят безплатен съвет: не оставяй нещата на милостта на боговете, веднага отивай при този Болт. Ако старецът е познал пръстена, който са му показали крадците, ще разберем коя е тази влиятелна фигура, която служи на Господаря. Все е някакво начало.

— Сега вече е късно — хвърлих поглед през прозореца към притъмняващото небе. — Библиотека е затворена, ще трябва да изчакам до сутринта.

— Няма смисъл. Старецът едва ли излиза от библиотеката. Най-вероятно там и спи. Преди да се заемеш с друго, мини през площада на Грок, в библиотеката, мисля, че за теб ще отвори вратата. Не се бави, този Господар играе негова си, неразбираема за нас игра, следователно е прекалено опасен за нас. И между другото, той с всички сили не иска някой си Гарет да ходи за Рога.

— Искаш да кажеш, че той е наредил унищожаването на документите, а на Патийски — да повлияе на краля?

— А-ха. Мисля, че заповедта да се повлияе на Сталкон всъщност е била да го убеди в безполезността на опитите да се влиза в Храд Спайн.

Изясняващата се ситуация все повече не ми харесваше. Този Господар започваше да ме притеснява повече и от заразен кърлеж.

— Добре. Ще помисля — казах аз, гледайки Фор, който внезапно стана от масата и отиде в другата стая.

Събитията се сплитаха в стегната топка змии, затягаха се около мен и кожата ми настръхваше. Дано тези змии не ме ухапят! Трудно щях да изхвърля отровата.

Фор се върна след няколко минути, носейки в ръце масивни бронзови свещници, във всеки от които имаше по пет горящи свещи. По това време слънцето почти се бе скрило и сумракът пропълзяваше в стаята, нагло и величествено, точно като котка, преяла с млякото на стопанката. Ярката светлина на десетте свещи накара здрачът да се отдръпне и да се скрие в най-тъмния ъгъл на стаята.

— Е, чух историята ти, интересна е. А сега нека да се заемем с това, което си донесъл от Забранената територия — Фор ми показва документите, взети от кулата на Ордена. — Докато ти спеше, аз ги попрелистих. Много интересно, но... Но, хлапе, това не е това, което очаквахме. Да, има карти на Храд Спайн, и дори има план как да стигнеш до Рога, но това... Това е самоубийство. Пътят, по който ти предстои да преминеш... на практика е невъзможно да се премине. И самият ти, като отделиш време да проучиш старите карти, ще разбереш, че това е нереално. Стотици зали, коридори, тунели. И това е само до осмо ниво, какво има по-надолу не е посочено никъде. Ето, вземи.

Фор избута картите на Храд Спайн към мен.

— Нека засега да са в теб, скрий ги на сигурно място, ще ги взема преди тръгването — помолих го аз.

— Както кажеш — Фор издърпа документите обратно. — И виж само каква забавна страничка намерих в тези записки.

Взех в ръка пожълтял от времето лист:

— Какво е това?

— Това е древнооркски. Наложил се да се поблъскам и да поровя в речника, за да го превода. Има доста неясноти, орките имат доста объркан език, но все пак се получи, макар и не толкова гладко, колкото, предполагам, би трябвало да бъде. Това е нещо като карта-подсказка. Абсолютна загадка. Чети.

Фор ми подаде листче с превода.

*Роден при огрите в снежните равнини,
Векове стоял при елфите в Листва,
На Грок беше даден като спомен за мира,
Възникнал между расите в Дългата зима.*

*Потопен в покой от силата на Ордена
В часа, когато в битка оцеля Авендум.
Прочут сред мъртвите, с него гробница дели
В мрачни пещери на древни кости.*

*Годините минават, в Храд Спайн лежи си той
Вятърът от гробниците в ложето си всеки зове
Ще настъпи часът, ще разкрие своите тайни,
Магията на прокълнатите истината ще я изгори.*

*Ако смел си и бърз, ако си храбър и ловък,
Ако лека е твоята стъпка и остра твоята мисъл,
Ще избегнеш поставените от нас капани
От земя, вода и огън пази се ти.*

*А нататък — върви де! През широко разтворени
врати*

*В покоя на залите на Заспалия Шепот иди.
Тук мозъкът човешки, и елфийски, и оркски
В безумие гасне... Ще угасне и твоят.*

*През залите на Заспалото Ехо и Мрак,
После и покрай слепите стражи Кайю,
Под погледа на Великаните, превърнати в пепел,
Към гробницата на Великите, загинали в боя,*

*В заучен строй, потънали в сянка,
Мъртви рицари мълчаливо стоят,
И само един от мечовете им не ще умре,
Един — на сенките станал по-близък от брат.*

Бледата Селена със замръзнало тяло

*Към ложата свята ще те възнесе.
Тук хиляди години слънце камъка не е огрявало,
От векове тук пее вятърът студен.*

*И помни, пришълецо, душа живее в Рога.
В името на хората сила той ще ти даде.
Но користта на крадците наказва жестоко.
Навеки ще останеш да гниеш в страшния Мрак.^[1]*

— Мда... Забавно и непонятно, е, почти непонятно.

— И кое точно изведнъж ти стана ясно, ученико? — изненада се Фор.

Зад прозореца вече се смрачаваше и дори светлината на свещите не можеше да разпръсне упорития мрак. Скоро трябваше да тръгвам.

— Кое е ясно? — замислено почуках с пръсти по масата. — Ясно е, че изглежда не напразно съм получил съвет от Сагот. Тук също се споменава някаква Селена, която възнася, а нали Сагот ме предупреди, че на нея по-добре да не стъпвам, а да продължа пеша и само пеша.

— Хм-м... — проточи Фор и се почеса по брадичката.

После прочисти гърло и си наля вино от прашна тумбеста бутилка. Предложи и на мен, но аз отказах — днес имах нужда от кристално чиста глава.

— Е, и аз забелязах споменаването на Селена. Като цяло, струва си да се поразсъждава над тези стихове; между другото, не забравяй да ги покажеш на елфийката, тя би трябвало да знае древнооркски. Но знаеш ли, въпреки многото неясноти, човек лесно може да се досети, че става дума за Рога на дъгата. Виж това: „Роден при огрите в снежните равнини“ — това е за Рога, нали точно там, преди напълно да се превърнат в зверове, шаманите на огрите са създали последния си артефакт. „Векове стоял при елфите в Листва“ — би трябвало да си спомняш ста-арата история как главата на дома на Черната роза се опитал да нахлуе на Безлюдните земи. Именно при този поход елфите откраднали Рога от огрите. По-нататък също е ясно: „На Грок беше даден като спомен за мира, възникнал между расите в Дългата зима“. Тъмните подарили Рога на Грок като символ на мира между елфи и хора, възцарил се след великото нашествие на орките, известно като

Пролетната война. После следват стандартни дрънканици, и макар да са на древнооркски, явно ги е писал човек. А над ей тези стихове следва да се замислиш: „Ще избегнеш поставените от нас капани, от земя, вода и огън ти пази се“. Какво друго ще е това, Гарет, ако не предупреждение, че маговете на Ордена са заложили незнайно какви капани? Или пък не. Може там изобщо да няма капани и всичко да е единствено стихоплетство. Или капаните да са поставени не от магове, а от орки и елфи стотици години по-рано... Колкото и да го мислим, няма да го измислим.

— Поети — усмигнах се разбиращо, сякаш знаех къде кривата на таланта може да изведе хората на изкуството.

— Може да е всичко, но по-добре да очакваш най-лошото, отколкото да се окажеш изпържен-удавен-закопан или дори нещо по-лошо. Така че имай го в предвид. Виж:

*А нататък — върви де! През широко разтворени
врати*

*В покоя на залите на Заспалия шепот иди.
Тук мозъкът човешки, и елфийски, и оркски
В безумие гасне... Ще угасне и твоят.*

— Широко разтворени врати, това най-вероятно е входът към трето ниво, или нивото на Крилата, както го наричат в картите. Има огромна двукрила врата, през която може да се проникне до подолните зали на Храд Спайн. Много вероятно е да се окажат запечатани със заклинания.

— Възможно ли е да се избегнат? Има ли и друг вход?

— Нямах чак толкова много време да изучавам плана. В Храд Спайн има четири централни входа. Единият е на север, близо до Пограничното кралство. Вторият — в сърцето на Загравия, а последните два — в подножието на Планината на джуджетата. Но двата последни отдавна са запушени и зазидани от тази раса. На практика излиза, че има само два входа. И всеки от тях води до Крилата. Така че няма как да ги избегнеш.

— Прекрасно — изсумтях аз. — А ако не успея да ги отворя?

— Не го мисли толкова, мен повече ме притесняват залите на Заспалия шепот и предреченото безумие. Не са го написали случайно! И това е половината беда, по-нататък става дума за някакъв Кайю. Кайю е оркска дума, но диалектът е елфийски, това е безспорно. Какъв е този Кайю? Магия, същество или нещо още по-лошо?

— Ще попитам Миралисса — от всички тези глупави стихчета и гатанки ме заболя глава.

— А след това и тези изгорели Великани... Също загадка. Въпреки че гробницата на загиналите в битка Велики е много известна. Това са зали, пълни с воители, които хората погребвали на шесто ниво в продължение на повече от пет века. Считай, че това е огромно гробище, където във всеки гроб лежи по една легенда. Веднага след това идват мъртвите рицари с мечовете, и Селена, която ще покаже пътя към Рога, а последно е предупреждението, че Рогът не се дава просто така. Има над какво да се помисли.

— Само не сега — помолих аз. — Иначе главата ми ще се пръсне от безумното стихоплетство на маговете от Ордена. Не можеха ли да го напишат с прости думи? Това така, това иначе. Тук има зъбати, там са онези с глигите, а тук просто ще те изпържат или ще те превърнат в пепел! Не, решили да се упражняват в поезия!

— А ти какво очакваш? — Фор въздъхна и разпери ръце. — Ордена обича главоблъсканиците, на маговете главите им са устроени малко по-различно. Аз ще си поблъскам още малко главата над тези текстове, а ти прави каквото си си наумил. Навън е вече нощ.

Действително, черните крила на птицата-нощ незабелязано бяха покрили Авендум, докато с Фор си говорехме. Време беше да се залавям за работа.

— Прав си, наистина трябва да тръгвам.

— Хайде, хлапе, успех. Между другото, знаеш ли, че днес е последната нощ на юни?

— А-ха. Проклетата мъгла най-накрая ще изчезне от улиците. Къде ми е арбалетът?

— Арбалет? — Фор се засмя. — Това твоето не е арбалет, а абсолютно недоразумение. Приклад няма, някакви си странни лостове, а и се зарежда с по два болта едновременно. Откъде го изрови това недоразумение?

— Затова пък може да изпрати болт на деветдесет крачки. Не гледай, че е малък.

— Е, добре. И усещам, че стреля много по-бързо, отколкото се полага на порядъчен арбалет... Ето го, на стола е.

С привичен жест преметнах арбалета на гърба си и се отправих към изхода.

— Не забравяй да разпиташ онзи Болт — извика Фор след мен.

— Няма — отговорих аз, вече от коридора.

Тази нощ трябваше да поставя окончателната точка в плана за Коня на сенките.

[\[1\]](#) стихове на Павел Костин ↑

ГЛАВА 14

ОСТРИЕТА В СЕНКИТЕ

— Радвам се да те видя, Вухджааз, къде изчезна? — поздравих аз демона, стараяйки се да не обръщам внимание нито на огромните ръце, отново вдигнали ме над земята, нито на зловонното дихание, нито на злите очища, нито на не по-малко големите зъби.

Уф, писна ми от демони! За тази седмица им се нагледах повече, отколкото някои демонолози за целия си живот.

„Дали да не отида да чета лекции в Ордена?“ — помислих си унило, докато се задушавах от вонята, излизаща от устата на сивото чудовище. — „За опитите за общуване с «умни» демони и начините да ги баламосаш.“

— Къде ми е Коня? — изръмжа Вухджааз и доста осезаемо ме разтърси.

Мда... Всичко в света се променя, само лошите навици на демоните си остават същите.

— Тъкмо се канех да ти кажа къде можеш да го намериш и ти изчезна някъде.

Демонът ме беше хванал на улицата, точно до Кралската библиотека.

— Вухджааз умен — демонът облиза устни и лакомо ме изгледа. — Е, къде е Коня?

— Ела утре вечер в „Нож и брадва“. Точно след полунощ, там ще ти дам Коня.

— Вахджааз умен — повтори съществуването, явно считайки, че съм напълно глух и всички предишни пъти не бях чул с какъв свръхумен демон имам честта да говоря. — Ще изсмуча мозъка от костите ти.

Демонът бавно започна да ме притегля към себе си, за да се наслади на вечерята си. Ама разбира се! Нали му казах къде да получи Коня и повече не му бях нужен. За това, че без мен изобщо няма да види никакъв Кон, тъпата твар дори не помисли.

— Спри! — изписках, когато до зъбите му оставаше не повече от половин ярд. — На Шдуъйрук няма да му хареса, ако ме изядеш!

— Хх-хшш-ааа? — изумено изсъска Вухджааз и дори за миг ме пусна.

Но само за миг. Той веднага коригира грешката си и приближи към лицето ми муцуна, излъчваща крайна степен на подозрителност.

— Какво общо има тук моят брат?

— Той също остана и също търси Коня! — казах и бързо добавих, за да избегна неприятни ексцесии и недоразумения: — Но аз съм на твоя страна!

— Да? — демонът за миг се замисли. — Наистина ли?

— Наистина! Докато съм жив, мога да залъгвам Шдуъйрук и да му разправам, че не знам къде е Коня. Но ако ме изядеш, брат ти ще разбере, че си научил къде е Коня, защото съм умрял!

Глупост? И то каква! Но за „умния“ демон тази нелепост беше напълно достатъчна! Ако не друго, поне на баламосванията бях майстор!

— Брат ми е глупак! Въпреки че може наистина да схване.

— Шдуъйрук е много глупав, той не е толкова умен, колкото Вухджааз — мазно отбелязах аз.

Надявах се Шдуъйрук да не е наоколо и да не чува думите ми.

— Дрън-дрън, значи с брат ми аз ще се оправя сам, а сега съм прекалено гладен и много искам да ям.

Вухджааз отново започна бавно да ме притегля към себе си. Заля ме вълна от паника, гледах не малките глиги и си мислех, че да бъдеш изяден от това тъпо чудовище си е най-лошата смърт от всички възможни.

— Не можеш да ме ядеш! — отчаяно закрещях аз и започнах да ритам.

— Защо? — опули се Вухджааз, очевидно очакваше всичко друго, но не и настояванията ми, че уловената плячка не може да се яде...

— Болен съм от заразна за демоните болест! — това беше първото, което изникна в главата ми.

— Краста? — уплашено изкрещя Вухджааз и разтвори пръсти.

Аз не особено естетично се плъснах на земята и си ударих задника.

— У-у-у — това беше всичко, което успях да произнеса от болка. Изтърсих се, трябва да отбележа, перфектно.

— Какво „у“? Питам те, краста ли е? — изсъска Вухджааз, но кой знае защо не бързаше да ме приближи.

— Точно така — закимах аз и в потвърждение на думите си започнах отчаяно да се чешя.

— Вухджааз умен демон! Не ме лъжи! Как би могъл да се заразиш с краста?

— От Шдуъйрук, разбира се! — лъжех до посиняване.

— Проклетото братле вечно разпространява зарази! — Вухджааз разстроено удари с юмрук по стената на близката къща.

Стената уплашено изстена, но издържа удара.

— Точно така!

— Добре! Ще отида там, където каза! Но ако ме излъжеш, аз въпреки всичко ще изсмуча мозъка от костите ти!

— Не закъснявай! — говорех си сам, тъпата твар вече беше изчезнала в стената на сградата.

Съсредоточих се върху себе си. Ръцете май не трепереха, а и гащите ми също бяха напълно сухи и чисти. Някак внезапно и спонтанно осъзнах, че току-що бях на косъм от бездна. От бездна със зъби, за да бъдем точни. Спаси ме моята съобразителност и безнадеждната глупост на един от най-умните демони, да пхнат трън под опашката на камилата му, както казват жителите на далечния Султанат.

От друга страна, бях изпълнил поредната част от своя план. Доралисците и двата демона вече бяха поканени на официален банкет в заведението на мошеника Гозмо. Оставаше да кажа на още две страни и на собственика на заведението и работата, може да се каже, ще е сигурна.

Библиотеката беше наблизко и аз се отправих към нея. Макар в града да беше нощ, този път никой не се криеше по къщите. На площада имаше достатъчно много хора, дори забелязах петима стражи, които наперени като бременни гъски се клатеха около статуята на Грок, явно опасявайки се, че жителите на града, опиянени от получената свобода, ще откраднат неповдигаемата скулптура.

Да бе, да. Хвърлих бегъл поглед към дома на покойния Патийски. В прозорците, както следваше да се очаква, светлина нямаше. Слугите

спазваха траура, но мисля, че нямаше да е за дълго. При херцога беше пълно с наследници, така че наследството му едва ли щеше да пустее дълго и скоро прозорците отново щяха да грейнат радостно, и никой нямаше да си спомня за мистериозното убийство, станало в спалнята на бившия собственик.

Главният вход на библиотеката, както се и очакваше, беше затворен. Високите триардови врати като мълчаливи спящи великани надвиснаха над мен. Дали да не опитам да намеря оня вход, през който старецът ме пусна предния път.

Трябваше да обиколя около сградата и да вляза в тясната полутъмна уличка. Тук, естествено, нямаше никой — кой нормален гуляйджия би тръгнал в тъмното, ако има на свое разположение целия площад Грок; просто трябва да направи няколко допълнителни крачки.

Тъкмо се канех да заудрям по железната врата, за да събудя не само Болт, но и целия квартал, когато изведнъж забелязах тънка ивица светлина изпод вратата. Странно. Много странно. Изглежда Болт отново се е напил и е забравил да заключи библиотеката за през нощта.

А какво ще стане, ако вместо мен, честния и крайно почтен човек, при него се отбие някой чевръст крадец? Ами тогава сигурно щеше да отнесе като вятър половината редки книги от всички тези стелажи и рафтове. Усмихнах се и бутнах вратата. Тя услужливо се отвори, откривайки пред погледа ми тъмния служебен коридор. Факел имаше само до вратата, навътре беше пълна тъмница. Изругах беззлобно по повод факта, че някои все нямат време да направят нормално осветление, свалих факлата от стената и тръгнах по познатия коридор, игнорирайки разклоненията вляво и вдясно.

Бях тук вече за втори път, а това беше напълно достатъчно да запомня пътя. Факелът светеше добре, така че пътуването до залите с книги ми отне не повече от няколко минути. Магическото зрение след Закритата територия така и не се върна, затова се наложи да разчитам единствено на източника на светлина в ръката ми и проклятията по адрес на Хонхел.

Най-накрая стигнах до залата на библиотеката. Светлината на фенерите, старателно затворени с гномски стъкла, за да не може огънят, да не дава Сагот, да плъзне навън, беше напълно достатъчна, и само някъде високо горе, близо до тавана, шкафове и стелажи тънеха в мрак.

Огледах се, намерих свободен държач за факлата и смятах да я поставя там, но промених решението си и се върнах малко назад, в коридора, където я оставих, като я пъхнах в празна скоба. Нямаше нужда да ядосвам Болт, че направо парализ щеше да хване, като види, че съм домъкнал открит огън при скъпоценните му книги.

— Ей, Болт! Аз съм, Гарет! — извиках и гласът ми отекна в сводестия таван, заблъска по стените и се разтвори, потъвайки в паяжината от книги и шкафове.

Тишина. Нито звук. Старецът явно наистина беше препил и сега спеше някъде под масите. Въпреки че е възможно просто да е зле със слуха и да не чува приветствените ми викове.

— Болт! Тук ли си?

Тръгнах бавно покрай стелажите, като въртях глава и търсех с поглед познатата прегърбена фигура. Звукът от стъпките ми потъваше в каменните плочи, с които беше покрит подът на библиотеката. Никой. Тишина. Само полумрак, призрачни стелажи и книги. Тук можеше да обикаляш хиляди години, без да срещнеш жива душа. Завих рязко надясно и тръгнах към масите, където предния път изучавах книгите. Беше подходящо място да удариш бутилка-две вино, без да се безпокоиш, че някой може да нахлуе неочаквано и да те притесни, така че си заслужаваше да потърся Болт там. Ако старецът го нямаше, щеше да се наложи да се върна в коридора, водещ към сервизните помещения, и да потърся бърлогата му.

Между стелажите и шкафовете нямаше фенери и аз се оказах в полумрак. Мина ми мисълта да се върна и да взема някой от фенерите, закачени на стената до входа, но отпред примигна светлина и нямаше смисъл да се връщам — намерих това, което търсех.

— Болт! — успях да извикам, преди да нахълтам в залата за четене.

Наистина! На една от масите стоеше ярко светецият фенер, чиято светлина бях зърнал преди минута.

Фенерът се намираще в приятната компания на бутилка вино, наполовина изяден къшей хляб и връзка зелен лук. Забелязах, че бутилката е почти празна, само на дъното се виждаше малко вино. Самият собственик на бутилката се беше проснал на пода с глава, навярна едва ли не под масата. Болт лежеше с лице към пода, право в

локва червено вино. В главата ми проблесна мисълта, че така като нищо може и да се удави.

Промърморих под нос нещо нелицеприятно за любителите на наливането до козирката в най-неподходящото време за това и пристъпих към спящия пияница, като трескаво проигравах в главата си варианти как по-бързо да го накарам да изтрезнее, за да поговорим. Очертаваше се съвсем не лека задача.

— Болт! Това съм аз, ставай — наведох се над него и го разтърсих за рамото. — Как може толкова да се...

Не довърших изречението, защото забелязах нещо доста гнило — изглежда Болт не дишаше. И лежеше не в локва вино, както ми се стори в началото, а в локва кръв. Собствената му кръв.

Внимателно обърнах стареца по гръб. Действително, някаква гадина беше прерязала гърлото на бедния дядка от ухо до ухо. Тялото беше още топло, а и изтеклата кръв не беше много, следователно убиецът или убийците бяха оправили Болт съвсем наскоро, може би точно когато влизах в библиотеката, че дори и по-късно. Тоест имаше голяма вероятност да не са се отдалечили много и да ги настигна още на първата улица. Вече се поддавах на моментния порив, но гласът на разума основателно охлади жаждата ми за справедливост. Този път Господарят ме беше изпреварил и аз никога нямаше да узная чий пръстен са показвали Ростгиш и Шниг на Болт. И да хукна след неизвестните убийци, които като нищо можеха и да не са хора, нямаше никаква логика. А че всичко това е работа на слугите на Господаря изобщо не се съмнявах.

Затворих очите на стареца и се изправих. На бедния човек вече с нищо не можеше да се помогне. Жалко, бях успял да се привържа към мрънкащия и свадлив дядка.

Криволичейки между масите, от тялото към вътрешността на залата се виеше кървава диря. Явно Болт беше убит другаде, а след това е бил домъкнат тук. Но защо тук? Нямаше ли да е по-лесно да го оставят някъде между рафтовете, за да не бъде открит веднага? Странно...

Взех фенера от масата да си осветявам пътя и тръгнах по кървавата следа. Я виж ти! Не успях да направя и двадесет крачки и се натъкнах на втори труп.

Този навъсен недорасляк го знаех. Единият от двамата, който избягаха от уличката, където ме бяха сгащили неподготвен заедно с Родерик. Но този път късметът го беше изоставил, не беше успял да избяга. От гърдите на главореза стърчеше нож, който предния път бях видял в Болт. Значи все пак старецът беше продал скъпо живота си, Дивите сърца не си отиват просто така от този свят, не изчезват, един от убийците беше платил за вси...

Не успях да довърша мисълта си — три сенки скочиха в светлия кръг, появявайки се внезапно някъде откъм тъмните стени на рафтовете. Едната едва не скочи върху мен. Забелязах проблясък на метал в ръката ѝ и отскочих настрани, като почти попаднах под ножа на другата.

Отвратителна тъмнина! Откъде накъде реших, че убийците са избягали?! Нали е много по-лесно да се скрият в мрака на залата и да изчакат, докато неочакваният посетител си тръгне! Или да издебнат подходящ момент и да го изпратят след стареца при боговете.

Отскочих назад, придържайки се към шкафовете с книги. Тримата убийци пристъпиха напред. Ех! Арбалетът не беше зареден, така че не можех да се възползвам от него. Единствената ми надежда оставаше ножа и полузабравените уроци на Фор. Мълчаливо извадих оръжието и като го протегнах пред себе си, зачаках нападението. Не хранех илюзорни надежди, че ще се разделим мирно и тихо. Тези момчета за пари са готови и баба си да убият, че дори и цялото си семейство в добавка. Още повече, че двамата убийци ги бях виждал и преди, и то при не най-добри обстоятелства. Първият, този, който скочи право върху мен, беше партньорът на навъсения, убит от Болт.

Този пръкнал се от мрака изрод стискаше нож в лявата си ръка и сладко се усмихваше, сякаш пред него не беше приклещен в ъгъла мъж с нож, доста по-голям от неговия, а сладката му майчица, купила бонбони за Изрода.

Вторият беше не друг, а самият Ярги, макар и не в оранжево-черната си униформа, а в цивилни дрехи, затова и не го познах веднага. Излизаше, че момчетата работят за неизвестния слуга на Господаря — щом като тук е един от подкупните стражи. Интересно, а къде ли бяха останалите? Почиват си след нощния бой с доралисците?

Ярги също не беше с празни ръце. Ножът му беше със същия размер като моя, а и го държеше доста умело.

Третият убиец не го познавах. Здравеняк, може да се каже, обрулен от ветровете. Изглеждаше като вълк до два помияра. Ножът в ръката му нервно потрепваше в безумен опит да танцува, а после замираше за няколко секунди, преди отново да започне едва забележимия си за окото танц.

— Така, така, така — лениво провлачвайки думите, заговори Изрода, спирайки заедно с приятелчетата си на десетина крачки от мен. — Я да видим кой го тегли към знанието?

— Стига приказки, да го довършваме и да изчезваме! Работата вече е свършена — изхриптя Вълка.

— Успокой се, Муха, успокой се — Изрода махна с ръка към Вълка, чието име се оказа Муха. — Тази вечер с един удар ще убием два гоблина. Познавам този човек. Викат му Гарет.

— Самият Гарет? — шумно си пое дъх Ярги. — За главата му нашия работодател обеща награда!

— Аха, и сега ще му я отрежем — Изрода тръгна към мен.

— Само опитай — колкото се може по-гадно се усмигнах аз. — Спомням си как преди няколко дни двамата с ей оня покойник там бягахте така, че само петите ви проблясваха.

— Е, сега с теб няма маг — ухили се Изрода, подхвърляйки ножа от ръка в ръка.

— Чакай, искам аз да го довърша — помоли Ярги, облизвайки тънки устни и гледайки ме с алчен блясък в очите. — Нека се позабавлявам.

— Гледай само той теб да не довърши — подсмихна се Муха, но все пак се отдръпна, освобождавайки пространство за боя. Изглежда тези типове наистина бяха решили да си устроят забавление, без изобщо да им пука за мен. — А и може да ни прекъснат.

— Тук няма никой. Не се притеснявай, Муха, нали оправи стареца — съгласи се Изрода, като също отстъпи назад и ме остави насаме с Ярги.

— Но преди това старецът свали твоето приятелче — изръмжа Муха. — Само една дума — Див.

— Но нали и ти си от тях.

— Млъкни! — изрева Муха.

Див? Тук? Дезертър? Човекът беше по-опасен, отколкото си мислех. Много по-опасен от другите двама.

— Е, крадецо? Ще започваме ли веселбата? — Ярги пусна една нащърбена усмивка и скочи към мен, целейки се с ножа в корема ми.

Извих се настрани и се опитах да го достигна с оръжието си, но не успях и се наложи бързо да отскоча към стоящия на пода фенер, като размахвах ножа пред себе си, за да задържа Ярги колкото се може по-далеч. Сега бях с гръб към двамата убийци, но те, както изглежда, не бързаха да ми забият някое желязо, а предпочитаха за момента да се наслаждат на двубоя.

— Къде ти е арбалетът, крадецо? — раздаде се насмешливият глас на Изрода.

— На гърба — измърморих машинално и се вцепених.

Проклятие! Да се хвана на такъв номер!!! Муха се засмя доволно.

Ярги отново премина в настъпление, описвайки зигзаги и завъртулки с дългия си нож, като не ми позволяваше да го доближа. Продължихме да кръжим около стоящия на пода фенер, дебнейки кой пръв ще допусне непростима, а по този начин и фатална грешка. На няколко пъти ножовете ни се срещаха с противен звук и после продължаваха да плетат паяжината си от финтове и уловки, които бавно, но сигурно водеха единия от нас към победата, а другия — към гроба. Беше тихо, само въздухът неодобрително стенеше под остриетата, а сенките, многократно увеличени от светлината на фенера, танцуваха по шкафове и рафтове. Наложих се доста да се поизпотя, проклетият стражник държеше ножа в низински хват^[1]. От една страна, лошо — гадината почти неуловимо можеше да променя удара от промушващ на порязващ и обратно. От друга страна — добре, защото низинската техника беше предназначена за войни с брони. Тя защитаваше свободната ръка от порязвания, но за онези, които вместо броня и бронирани ръкавици имаха само риза, тази школа беше нож с две остриета.

Вжю-у-ух! Острието на противника ми полетя към лицето ми, но в последния момент смени посоката си и като змия се устреми към рамото. С неимоверно усилие се извих, опитвайки се да избягна срещата с опасното желязо, и ножът на Ярги само разкъса ризата и одраска кожата ми. В резултат на безумното ми извиване аз без да искам се оказах редом до Ярги, който в този момент се завърташе от инерцията на неуспешния удар. Възползвах се от уязвимостта му и

забравяйки за ножа в дясната си ръка, от все сърце стоварих левия си юмрук в ухото му. Стражът зави от болка и отскочи, едва тогава си спомних за оръжието. Вече не можех сериозно да го нараня, но свободната му лява ръка представляваше много апетитна цел. И щях да съм пълен глупак, ако не се възползвам. Бърз замах — и Ярги изсъска от болка, разтърсвайки ранената си ръка.

Неговото съскане беше радост за ушите ми. А тежките капки кръв, капещи на пода от ръката му, бяха като дъжд след дълга суша. И отново закръжихме, и отново всеки търсеше слабост в отбраната на противника.

Защо да се мъчиш и да се опитваш да се добереш до корема или гърлото на врага, ако можеш просто да му нанесеш няколко дълбоки порязвания по ръцете и после да обикаляш около него, изчаквайки го да отслабне от загубата на кръв и едва тогава без проблем да го изпратиш в благословения, по думите на жреците, свят?

Единственият проблем беше, че не разполагах с време.

— Кой глупак е учил Ярги да се бие с нож? — стигнаха до мен думите на започналия да губи търпение Муха. — Сега този тип ще го убие!

Ръката на Ярги безпомощно висеше, цялата облята в кръв, но той яростно мина в настъпление, размахвайки нож в опит да ме заблуди с фалшив финт. Заизвивах се като змиорка, за да избягна срещата със смъртта. В крайна сметка се сдобих с леко одраскване по гърдите, а Ярги получи хубав ритник в крака.

— Време е да приключваме с този фарс и да изчезваме — търпението на Муха беше на изчерпване, тоест много скоро щеше да се наложи да се бия с трима противника едновременно.

И по-точно не да се бия, а да умра. Време беше да форсирам събитията, в противен случай ще се присъединя към Болт и оня другия.

— Ярги! Снощи доралисците добре са ви потрошили!

— Откъде знаеш? — от изненада Ярги спря с опитите да ме наръга и замръзна втрещен.

— Неназовимия ми прошепна! — казах и вкарах педя стомана в корема му.

Това беше отлична възможност да приключа поне с единия от тримата.

— Ъ? — той не направи никакъв опит да се защити или да ме удари с нож в отговор.

Отзад се чу ядосаната ругатня на Изрода.

— Ти ме уби, кучи сине, ти ме уби — захърка Ярги, изпусна ножа и сграбчи в мъртва хватка оръжието ми, което така и си остана стърчащо от корема му.

А когато започна да пада по лице, аз трябваше да пусна дръжката на ножа, в противен случай Ярги щеше да повлече и мен. Ножът остана да стърчи от корема на покойника и аз останах без основния си и най-силен аргумент, а от това се възползваха убийците.

Двамата останали главорези вече без никакви разговори се втурнаха едновременно към мен. Аз крайно неизящно се постарях да запазя дистанцията между нас и същевременно да докопам стъклениците в кесията на колана. Успях и в двете неща. Хвърлих тумбесто шишенце с отровно-жълт цвят към Муха, но той само наведе глава и проклетата магическа джаджа се разби в крака на гигантски стелаж с книги точно зад тях. Така че вместо главата на Муха във въздуха се разтвори крака на стелажа. Прекрасно!

— Ела тук, Гарет! Стига си бягал! Ще те накълцам на лентички! — Изрода кипеше от жажда за кръв.

Междувременно стелажът, загубвайки опора, започна да пада напред точно върху нищо неподозиращите убийци. Още съвсем малко и двамата щяха да бъдат смазани от тежестта му, но шумът на книгите, плъзгащи се по полиците и падащи на земята, привлече вниманието им. Муха, без да мисли, отскочи встрани, направи напълно приемливо претълкуване през рамо и излезе от опасната зона. Изрода започна да се обръща и изненадано зяпна с уста, но попадна под дъжд от знание, състоящо се от планина от книги, а след това го настигна и безногия стелаж, погребвайки го под себе си.

Стори ми се, че чух мляскащ звук, който заглуши дори предсмъртния стон, когато злощастният убиец беше сплескан като палачинка. Но време за размишления нямаше — все още оставаше Муха, най-опасният от цялата тройка.

Огледах се, но убиецът не се виждаше никъде, беше изчезнал в тъмнината. Трябваше да се върна към оставения на пода фенер до тялото на Ярги. Намръщих се гнусливо — този покойник ме отвращаваше — обърнах Ярги и извадих от корема му своя нож.

Кръвта по острието избърсах с чистите остатъци от сивата риза на мъртвия стражник. Вземайки ножа в едната ръка, а фенера — в другата, аз бавно започнах да се придвижвам назад, към изхода, като се заслушах на всяка крачка. Да се сблъскам с притаилия се някъде в тъмното Муха щеше да е не много приятен край на тази нощ.

Добрах се до тялото на Болт и оставих фенера обратно на масата, по-нататък можех и така, нуждаех се от свободна ръка, и тук трябваше да избирам — или светлина, или възможност да се движа по-бързо.

Шум вляво — рязко извърнах глава, но не видях нищо освен книги.

„Какво ми става? — помислих си. — Защо изобщо съм извадил ножа, когато си имам арбалет?!“

Бързо прибрах ножа, извадих арбалета, заредих го, издърпвайки ръчката, и магнах предпазителя.

След това, за мое допълнително успокоение, ухапах още един болт с уста, за да не губя време, ако първите два пропуснат целта. И ето така, може да се каже, въоръжен до зъби, аз започнах организирано — не мога да намеря по-подходяща дума — да отстъпвам към изхода на библиотеката.

Зад всеки шкаф, зад всяка книга, във всяка сянка ми се привиждаше дебнещият ме Муха. Но не, нищо. Тихо и пусто, като на гробище нощем. Едва се сдържах да не хукна. Много исках да се измъкна колкото се може по-бързо от полумрака, царящ сред книжните рафтове. Но да бягам означаваше да загубя контрол над ситуацията, а следователно и да съм по-уязвим. Затова трябваше да се придвижвам изключително внимателно, като по тънък лед. Нито бързо, нито бавно.

Най-накрая проклетите рафтове свършиха и пред мен се появи изходът, водещ към полутъмния коридор. Спрях, за да реша как най-добре да се промъкна през тесния коридор, където беше трудно дори да се обърнеш, камо ли да мериш умения с ножа с Диво сърце.

Издаде го сянката. Сянката, родена от светлината на фенерите, закачени по стените. Беше бледа, слаба и почти неразличима, но аз успях да видя застиналия силует. Муха може и да беше добър боец, но да се крие в помещения, уви, не умееше. Проклетият убиец се беше покатерил по стелаж и вкопчен в него, висеше в очакване да мина под него. Ще има да чака, Неназовимия да го отнесе дано!

Задействахме се едновременно — аз се извъртях и вдигнах арбалета, а той скочи с нож отгоре ми. Всичко отгук нататък протече сякаш маг на Ордена беше забавил хода на времето.

Звънва тетива. Болтът почти закача падащия върху мен Муха и попада в един от дебелиите фолианти, стоящи на най-горния рафт.

Второ изщракване — и смъртта, изпратена от оръжието ми, се плъзва по ръката с ножа и улучва поредната книга. От изненада и болка Муха разтваря пръсти и ножът се плъзва надолу. Аз отскачам и посягам за болта в устата си, но Муха с цялата си тежест пада върху мен. Арбалетът отлита настрана и ние падаме на пода.

Щрак! И времето отново хукна като планинска река. От мудността му не остана нищо.

Тряс! Паднах по гръб, удряйки глава в каменния под, и в нея избухна сноп огнени искри. Проклетият убиец се оказа отгоре и без да губи време и да се притеснява, че вече няма нож, стовари юмрук в лицето ми.

Бум! В областта на скулите ми сякаш се взриви буре с гномски барут, и още един сноп огнени искри избухна в главата ми и ме удари в очите. Преодолявайки болката, аз крайно неизящно се опитах да ритна нахвърлилия се върху мен враг, но жалкият ми опит не успя. Муха замахна с ранената си дясна ръка и също толкова силно, както и със здравата, ме удари в стомаха.

Бум! Въздухът приятелски ми помахаша за сбогом и се изнесе от дробовете ми. С последни сили ударих Муха под брадичката, но ударът се получи слаб и неточен. Почувствах се обиден, че Муха изобщо не обръща внимание на жалките опити за съпротива от моя страна. През цялото време Дивия не беше произнесъл нито дума, за разлика от Изрода или Ярги просто искаше да свърши по-бързо работата и да се прибира у дома.

Финал на нашата епична битка, достойна да бъде увековечена във фреска, стана това, че силните жилести ръце на Муха се вкопчиха във врата ми в рачешка хватка^[2] и съвсем целеустремено започнаха да душат клетия Гарет, блокирайки окончателно достъпа на въздух до дробовете ми.

Ударих Муха с две ръце в ребрата, но и това нямаше ефект. Целеустремен като имперско куче, той още по-силно сви пръсти и надвисна със стиснати зъби над мен. Някой съвсем достоверно започна

да хрипти. Надявах се, че не съм аз. След това хриповете започнаха да стихват и отстъпиха на заден план, потъвайки в сенките. После сенките се надигнаха, обгърнаха ме, черни кръгове заплуваха в очите ми, зовейки ме в себе си. Белите ми дробове горяха и жадуваха за поне глътка свеж въздух.

Когато сянката изцяло запълни визора ми, някъде от другия свят, онзи прекрасния и наситения със свеж въздух, се раздаде звън на тетива, свистене на стрела и тъп удар. После нещо много тежко падна върху мен, приковавайки ме окончателно към пода, но пък стана по-лесно да се диша.

Лежах, без да отварям очи, и вдишвах безценния дар на боговете — въздуха. Всичко в мен хъркаше, хриптеше и свистеше. Вратът безмилостно ме болеше, дори да преглъщам беше болезнено, но аз дишах — и в този момент това беше най-важното.

— Жив е, милорд! — раздаде се глас над мен. В носа ме удари остра миризма на чесън. — Диша.

— Вдигнете го! — самият барон Фраго Лантен, доколкото можех да съдя по ядосания глас.

От чиста учтивост трябваше да отлепя клепащи и да огледам новите действащи лица в комедията. Както си и мислех. Над мен стоеше необичайно навъсения барон в обкръжението на две дузини верни псета, пръснати из залата. И моят стар познат — любителя на чесъна, с тежък армейски арбалет в ръка. А тежкото нещо, което беше паднало върху мен, се оказа не друго, а мъртвият Муха. Чесновчо му беше забил стрела между лопатките и Муха в порив на най-добри чувства беше решил да умре върху мен. Кое и беше направил, гадината.

Никога досега в живота ми не съм бил толкова щастлив от среща с градската стража. Това е! Вземем си назад всички лоши думи за техните способности и се кълна в здравето на доралиския вожд повече да не произнасям лоши думи за тях. Ако не бяха тези смели момчета, сега щях да лежа посинял, като мъртво пиле, на пода на библиотеката.

— Един момент, ваша милост — Чесновчо бързо остави незаредения арбалет настрана и свали тялото на Муха от мен.

Веднага ми олекна. Чесновчо и още един стражник ме хванаха здраво под мишниците и ме изправиха на крака. Подът кой знае защо доста силно се клатеше и положих усилия, за да не падна. Скулата,

където беше попаднал юмрукът на Муха, безбожно гореше, сякаш до нея бяха притиснали нажежен ръжен.

— Барон Лантен? Не можете да си представите как се радвам на появата ви — колкото се може по-искрено изграчих аз.

Гърлото ми дращеше, по шията си все още усещах пръстите на Муха.

— Така си и помислихме — изсумтя един от стражниците.

— Гарет, ти, кучи сине, за какъв мрак си тук? — изрева Фраго, навъсено изучавайки измъчената ми персона. Явно бях успял да съсия настроението му за седмица напред. — А ако не бяхме се появили?

— Историята щеше да приключи много печално — измърморих аз.

Мразя, когато ми крещят, особено след като развихрил се Див едва не ме е удушил.

— Не само за теб! — изрева пак Фраго. — Кралят после жив ще ме одере!

— Как разбрахте, че съм тук? — озадачено попитах аз.

— Ами всъщност не знаехме — изсумтя малко по-спокойно баронът и седна на една от табуретките, на които стъпваха, когато трябваше да вземат книга от по-горните рафтове.

На мен, естествено, не ми предложиха да седна, но в моето състояние не ми беше до благороднически етикет, така че придърпах втората табуретка, стояща точно до първата, и седнах срещу барона. До нас останаха само Чесновчо и другия, който му помагаше да ме изправят. Останалите стражници взеха фенери и плъзнаха из библиотеката да проверят има ли още някой скрит в тъмнината. Излишни усилия, по мое мнение. Не мислех, че ще има още някой.

— Всъщност не знаехме — повтори баронът и хвърли поглед към Чесновчо. — Джиг, отиди се поразходи.

— Както кажете, милорд — Джиг и другият стражник се отправиха след останалите към вътрешността на библиотеката.

— Ето този покойник търсехме — баронът презрително посочи с пръст трупа на Муха. — Отдавна го търсим. Той е от Дивите. Дезертър и кралски изменник. Него и Дивите го търсеха, но на нас ни провървя повече. Една птичка ни прошепна, че е в Кралската

библиотека, затова и дойдохме, да го хванем. Така че срещата с теб наистина много ме изненада.

— Мен не по-малко.

Ами да, щом е кралски изменник — а всички дезертъори на Дивите попадаха в тази категория — изобщо не е изненада, че самият Фраго е решил да вземе участие в издирването му. И Муха имаше късмет, че получи стрела в гърба. Ако го бяха хванали Дивите, нямаше толкова лесно да си отиде от този свят.

— Така че ще повтора въпроса си. Какво правиш тук, Гарет?

— Какво правя тук ли? Дойдох да видя един стар приятел.

— И къде е приятелят ти?

— Мъртъв е.

— Разказвай.

И аз му разказах. Половината подробности се наложи да пропусна. За Господаря и неговите слуги не казах нито дума, както и че бях виждал някои от убийците преди тази нощ.

— Може да се каже, че ти е провървяло, крадецо — усмихна се баронът, след като изслуша моята история.

Той, както виждах, и досега не можеше да понася присъствието ми. То го вбесяваше. Както котката се вбесява от мишка, която бяга покрай нея, а тя няма никаква възможност да я хване, в противен случай господарят ще я накаже сурово.

— Може да се каже, че много ми провървя — аз вече се окопитвах от схватката и сега с нетърпение търсех възможност да се измъкна от това място.

Нямаше какво да правя тук, от покойника Болт вече нищо не можех да науча, а барон Фраго, толкова любезен и добър, както впрочем и цялата оранжево-черна стража на Авендум, ми действаше изнервящо. По-добре да се опитвах да ме хванат, отколкото да бъдат учтиви. Недоверието към слугите на закона е силен навик, от който беше много трудно да се отърва за няколко часа.

— Работа? — ухили се баронът. — Надявам се, че не е посещение в дома на невинен богаташ?

— На света не съществуват невинни богаташи — усмихнах се аз и станах от стола с твърдото намерение да се прибера вкъщи.

Баронът сякаш се канеше да ме задържи още няколко минути, но изскочилият иззад рафтовете Джиг отвлече вниманието му от мен.

— Милорд, там е един от нашите.

— Какво искаш да кажеш? — намръщи се Фраго и стана от табуретката.

— Уверявам ви, той е от стражата. Ярги му викат, беше в нощните смени на шести караул.

— От отряда на Жастин?

— Сега имат друг командир, Жастин нали край конюшните на Старк...

— Знам, знам. Няма нужда да ми напомняш — изсумтя Фраго. — И какво го е привлякло да ходи там нощем с отряда си?

Изгарях от желание да кажа какво или по-точно кой е привлякъл продажната стража при конюшните на Старк, но тогава до сутринта нямаше да се отърва от въпроси и подозрения, така че постъпих помъдро — просто си замълчах.

— Каква нощ! — изплю Фраго и вдигна ръце. — Гарет, известно ли ти е, че си убил един от моите хора?

— На него не пишеше, че е стражник, ваша милост. Още повече, че те с приятелчетата му не бързаха да се представят, когато тръгнаха да ме разфасоват.

— Ясно — въздъхна Фраго. — Какво да кажа, всяко стадо си има черна овца.

Исках да кажа на барона, че черната овца в неговото стадо далеч не е една, но отново благоразумно премълчах. Мълчанието е злато и напоследък започнах да се убеждавам, че това е наистина така.

— Гарет, ела с мен да идентифицираш приятелите му — Фраго повелително махна с ръка.

Да бе. Как не! Само това оставаше, да припна като малко кученце след барона.

— Извинете, ваша светлост, но имам задача от краля.

Получих поредния навъсен поглед от Лантен, но в крайна сметка той не тръгна да спори. Със заповедите на краля обикновено никога никога не спори, освен гоблинът-шут.

— Добре, тръгвай.

Без да чакам Фраго да промени решението си, аз се шмугнах в коридора, като пътьом не пропуснах да грабна една факла, така че обратният път да е осветен и приятен. Въпреки че настроението ми беше отвратително.

[1] Низински хват — В северните земи на Сиала съществуват две основни школи за бой с ножове — Низинска и Гаракска. При Низинската хватът е обратен, тоест дръжката сочи нагоре, а острието — надолу. ↑

[2] Рачешка хватка (разг.) — тоест е невъзможно да се освободиш. Идва от фразата, че за човек с много силни ръце казват, че има рачешки ръце. А когато те хване с две ръце, разположени една срещу друга, казват, че е рачешка хватка — и ако стисне, жив няма да се измъкнеш. ↑

ГЛАВА 15

ОТГОВОРИ

Моля за извинение за глупавата и като цяло остаряла игра на думи, но улица Спящото куче беше потънала в сън. Тя поразително се различаваше от своята сестра — Спящата котка, както по къщите, намиращи се тук, така и по размери. Спящото куче беше доволно къса и криволичеща уличка, на която се намираха различни евтини магазинчета, стари къщи и няколко ресторанта с не особено добра слава сред жителите на града. Точно до един от тях се намирах в момента. Огромната табела във формата на нож и брадва висеше над главата ми, заплашвайки всеки момент да плюе на предназначението си да привлича посетители и да рухне върху главата на някой нещастен минувач.

„Нож и брадва“, както и предполагах, беше потънал в сън. Форми ми беше казал, че Гозмо в един момент затворил малкото си заведение без никаква видима причина. Доста странно, особено ако знаеш какви пари губи по този начин.

Вратите и капаците бяха затворени, макар че нито едното, нито другото представляваха някаква сериозна преграда за мен. Бях твърдо решил да посетя заведението на Гозмо тази нощ и заключените врати не можеха да ме спрат. Между мен и стария ми приятел назря сериозен разговор, а нощта беше най-удобното време да изненадам кръчмаря. В три сутринта той спеше като труп и нямаше да е подготвен за съпротива.

Нощта си близна малко от пълната луна и жълтият кръг започна да намаля. Първа нощ на юли, първа нощ без досадната мъгла, поглъщаща звуците и скриваща всичко под щита на невидимостта. От една страна, мъглата беше добре — можеш да се скриеш, но от друга — в нея можеше да се скрие и всеки друг.

Първоначално смятах най-безцеремонно да отворя централната врата и да премина като собственик през цялата кръчма на Гозмо, но обуздах порива си и решиш да се промъкна в спалнята му през

прозореца. Много по-лесно, а и избягвах проблемите с ключалки и резета, по време на които най-малкото можеше да те изненада всеки страдащ от безсъние.

Прозорецът на спалнята на Гозмо беше краен и се намираше на втория етаж. Изобщо нямаше да се изненадам, ако в стаята на стария мошеник има таен изход, водещ към по-безопасно място, така че появата ми през вратата тактически нямаше да бъде много правилна. Ако Гозмо не спи, като нищо можеше да се измъкне.

С паяжината в ръце да се добера до прозореца беше въпрос на минута. Много повече време ми отне ключалката, особено като се има в предвид, че висях на такава височина. Да я отключа, без да вдигам шум, също се оказа не проста задача, но аз не случайно бях такъв, какъвто бях — свърших всичко перфектно. Гозмо изобщо не мръдна в постелята, а продължи да хърка звучно и да извива трели. Да скоча от прозореца на пода се оказа по-трудно, на пътя ми се изпречиха две порцеланови вази с цветя, които едва не съборих на пода. Наложих се да прилагам чудеса от циркова еквилибристика, за да избегна срещата с порцелановото препятствие.

Изглежда Гозмо беше потънал в петия си или дори седми сън. Спеше като невинно дете и аз възхитено поклатих глава. Ето какво означава липсата на съвест и абсолютно спокойствие за собствената ти кожа!

Промъкнах се на пръсти до леглото и внимателно пъхнах ръка под възглавницата. Така си и мислех. Пръстите ми се натъкнаха на нещо студено. Приятелчето Гозмо не беше толкова глупав и спокоен, колкото изглеждаше, щом държеше под възглавницата си такова парче желязо! С него се спеше доста неудобно, но пък спокойно, това беше сигурно. Е, няхах намерение да го използвам, можеше само проблеми да докара, а ползи — никакви. А и не мислех, че кръчмарят ще тръгне да прави глупости.

Пак така тихо се отдалечих от спящия и като махнах някакви парцали от креслото, седнах. Въмъкването на Гарет в леговището на Гозмо трябваше да бъде ефектно, кръчмарят го заслужаваше, а и исках да измисля как да си върна на проклетия предател — поне малко да се компенсирам. Тук Сагот ми подхвърли налудничавата мисъл, че много отдавна, преди около пет години, когато бях в стаята на Гозмо (но тогава влязох през вратата), на една от стените висеше тежък ловен

рог, инкрустиран със сребро. Доста радваща очите вещ. А и не само очите. За джоба също не беше лоша, тъй като цената на това нещо беше малко над четиридесет жълтици. Станах, приближих до стената и по метода на пробата и грешката скоро напипах злополучния рог, удостоен с честта да играе главна роля в сцената със събуждането на Гозмо.

Уау! Оказа се доста тежък.

Пристъпих до креслото, измъкнах арбалета, уверих се, че е зареден, и седнах, слагайки оръжието на колене. Честно казано, едва се съдържах да не избухна в смях, защото вече си представях физиономията на Гозмо, събуден от звука на рога. Не се притеснявах, че ще събудя и някой друг. Гозмо не даваше стаи под наем за през нощта, така че гости нямаше, а биячите след работа се прибираха вкъщи. В кръчмата бяхме сами, а що се отнася до съседите, те през живота си бяха виждали много по-фрапиращи работи. И по-точно, чували.

Добре, време беше да започвам. Вдигнах рога към устните си, поех си дълбоко дъх и го надух. Ама че звук! Дори и аз не очаквах такъв ефект! Ревът на зараждаща се лавина, вплетен с вопъла на изпаднал в ужас великан, се замята из стаята, отразявайки се в стените, и закънтя в ушите с многогласния звън на разгневени богове!

Гозмо прекъсна хъркането и подскочи цял ярд във въздуха заедно с одеялото. Приземявайки се, започна отчаяно да върти глава, без да може да разбере какво става. Насладих се на мига и после весело се разкикотих.

— Кой е там? — гракна Гозмо, който още не можеше да се ориентира в тъмнината и затова виждаше единствено отворения прозорец.

Ръката му се плъзна под възглавницата.

— Гарет.

— Гарет, ти ли си? — Гозмо очевидно не можеше да повярва на ушите си и замръзна, без дори да се опитва да изтегли ножа изпод възглавницата.

— Да, аз съм. А ти си изкарай ръката. Няма да те изям. И запали свещ.

Ръцете на кръчмаря трепереха, така че светлината се появи не веднага, а след като се появи, освети основно не мен, а стария

разбойник, седящ и премигващ на леглото. За него представлявах само сянка на стола, размит контур на границата между светлината и тъмнината. Светлината на свещта просто не стигаше до мен, тъмнината я поглъщаше още на половината път.

— Е, съвзе ли се?

— Гарет, наистина си ти! Само човек като теб може да направи всичко това!

— Радвам се, че ме позна, а сега да поговорим.

— За какво? — Гозмо изглеждаше едновременно ядосан и ошашавен.

— Ами има една работа тук. Много мислих...

— Ще ти е от полза — прекъсна ме кръчмарят.

Тетивата звънна и като изсвистя през стаята, болтът удари в таблата на леглото съвсем близо до Гозмо. Той подскочи от изненада:

— Ти да не си полудял?

Стори ли ми се или в гласа му наистина се прокрадна нотка на страх?

— Не ме прекъсвай, Гозмо, днес имах тежка нощ, така че млъквай и внимателно слушай това, което ще ти кажа.

Кръчмарят последва съвета ми и млъкна, само тънките му устни забележимо побеляха. Той не виждаше арбалета, но с всяка фибра на тялото си усещаше, че точно в този момент е насочен право към него.

— Значи така — продължих аз. — Мислих много. За онзи наш разговор, а и за много други, така да се каже, случайни неща. Защо един ТАКЪВ негодник като теб изведнъж реши да се извинява? Тогава много бързах и си помислих, че си имал предвид гаринча в дома на херцога, за когото наглата ти мутра уж забравила да ме предупреди. Ти се хвана като удавник за тази сламка, защото си помисли, че не знам абсолютно нищо, и така ценният ти живот с нищо няма да е застрашен. Но всъщност не ставаше дума за гаринча? Нали така, Гозмо?

Кръчмарят отвори уста да каже нещо, но промени решението си и само облиза пресъхнали устни. В нашия малък свят за номерата, особено за такива, каквито извъртя Гозмо, обикновено прерязват гърлото. И на Гозмо, естествено, това беше много добре известно. Затова и мълчеше, оставяйки се на милостта на случая, съдбата, Сагот и добротата на Гарет, на когото съвсем не навреме всичко му стана известно.

— Е, виждам, че не греша. И това ме радва. Да започнем от това, че си знаел кой ти е дал поръчката за статуетката на херцога, но не ми каза нито дума.

— Аз не знаех...

— Но си се досещал, което на практика е същото — безразлично свих рамене аз.

Очертаваше се първопричината за проблемите ми да е Гозмо, благодарение на когото се забърках в тези неприятности с Рога. Затова няхах намерение да се церемоня с бившия крадец.

— Сагот вижда, Гарет! Не исках да те набутвам така!

— Но нали го направи? — на това нямаше какво да възрази. — Когато видях, че Фраго Лантен лично дойде в твоята дупка и ме отведе със себе си, ти престана да се досещаш и всичко ти стана ясно. Почти. Помисли си, че ще ме затворят в Сивите камъни и много се изненада, когато на другия ден ме видях на улицата. Предположил си, че знам всичко, и си решил да се подсигуриш. Не се учудвам, че Маркун е изиграл важна роля тук.

Гозмо звучно хлъцна от страх. Бях подхвърлил последната фраза за по-голям ефект и да опипам почвата, изобщо не очаквах да предизвика такава реакция.

— Маркун пък защо, той не е в тази... — Гозмо млъкна.

— Не е в тази работа? — веднага се хванах за думата аз. — Вярвам ти! Наистина ти вярвам! Още повече, че според мен в набутването ми с тази Поръчка ти не си чак толкова виновен.

Гозмо облекчено въздъхна, осъзнавайки, че може и да не го режат.

— Но ще променя мнението си, ако не ми разкажеш за далаверите на Маркун.

— Неназовимия да те отнесе дано — уморено прошепна Гозмо. — Добре, Гарет, направих глупост. И в първия, и във втория случай. За първия няма какво да се оплакваш, получи си златото за статуетката, а и недоразуменията с Лантен, както виждам, си ги уредил. Същата вечер, когато ти си тръгна с оранжевочерните, в кръчмата дойде Маркун с неговите момчета... И сякаш случайно изтърва, че ти си казал, че в крайна сметка си решил да влезеш в гилдията и той трябва спешно да говори с теб. Аз му казах, че теб сега те чакат Сивите

камъни и няма как да влезеш в гилдията, но Маркун настояваше. Знаеш колко настоятелен може да бъде.

Знаех. Момчетата на Маркун бяха известни с любезното си отношение към мълчаливците, така че бях сигурен, че на Гозмо и през ум не му е минало да се съпротивлява.

— И си му казал къде живея — утвърдително казах аз.

— Да! Но си мислех, че ти няма да си там!

— Но доралисците, които ми изпрати Маркун, не мислеха така, защото същата нощ ме очакваше топло посрещане. Благодаря ти, Гозмо. Голяма услуга ми направи. При това цели два пъти.

Кръчмарят се наежи, очаквайки от мен всякаква гадост. Ако му светя маслото, всички биха ме подкрепили и биха казали, че съм абсолютно прав. За такова насаждане на пачи яйца, пък било то и случайно, в нашата общност наказанието беше сериозно.

— Приятелю Гозмо! — с радостен глас започнах аз и моят събеседник още повече посърна от тази необоснована радост. — Готов съм да забравя всички наши недоразумения и дори да не споменавам за поведението ти из града, но срещу няколко услуги в замяна.

— Всичко, което мога! — бързо отговори Гозмо, разбирайки, че няколко услуги са нищо в сравнение с живота и репутацията!

— Първо напърво ми разкажи за убийството на мага от Филанд и за изчезването на една вещ.

Гозмо замислено прехапа устни, потърка брадичка, а после заговори:

— Хората на Маркун. Шниг и Славей, доколкото чух. Тяхна работа е. Те са добри крадци.

— Добри и мъртви — допълних аз.

— Ти си ги... — очите на Гозмо удивено се разшириха.

Чудесно! Нека си мисли, че аз съм ги уредил с дървени костюми. Така ще е по-приказлив и отстъпчив.

— Е, знаех си, че все някой ден ще ви стане тясно в Авендум.

— Не се отклонявай от темата.

— Добре. Значи изпипали са всичко перфектно, дори маговете не са се усетили. Откраднали някаква доралиска чудесия за Маркун. Явно е много ценно нещо, щом Маркун се е решил да убие мага.

— А за да си замаже следите, този плужек, недостоен да се нарече крадец, ме е подхвърлил на доралисците! Иначе защо вече

втори ден ще искат да се доберат до мен?

— А-ха. Маркун те е натопил пред доралисците, а самият той се е оттеглил на сянка и чака или купувач, или клиента си.

— Чудесно! Ето и втората услуга. Ти нали продаваш стоки? Познаваш всеки, който иска да си купи нещо горещо, нали?

— Е, познавам някои...

— Утре сутринта ще се срещнеш с главата на гилдията на крадците и ще му кажеш, че се е появил човек, който е готов да купи тази вещ за, да речем... двадесет хиляди жълтици.

— Но това ще е лъжа!

Тук се засмях. Искрено и от сърце.

— Гозмо! Само не ми казвай, че си праведник и никога не лъжеш! Аз лично за нищо не бих ти повярвал!

— Но Маркун и неговите момчета ще ме хвърлят под кейовете за храна на рибите!

— Къде е Маркун, къде съм аз? Толкова е просто! Но ти не се притеснявай, кълна се в Сагот, че след цялата тази работа Маркун ще те забрави за дълги години. Така че ще кажеш ли?

— Ще кажа — измърмори Гозмо.

— Кажи му. Десет минути преди полунощ — в кръчмата. Утре. По-точно вече днес. А, можеш също да му поискаш аванс за сделката — като компенсация за погрома в кръчмата ти.

— Какъв погром?!

— Просто така си говоря. Нека Маркун да е при теб утре вечер с хората си, някъде около десет минути преди полунощ, и нека вземе стоката. Кажи му, че купувачът може да дойде само и единствено утре, тоест днес, или никога. Маркун е прекалено алчен, така че непременно ще дойде. И да не забрави да вземе стоката.

— А погрома? — на Гозмо тази дума не му хареса особено.

— Нищо няма да се случи. Както ти казах, просто така си говоря — отговорих на кръчмаря с най-честния си глас аз.

— Не знам какво там си намислил, Гарет, но изобщо не ми харесва.

— Съгласи се, че това е много по-добре, отколкото да се сбогуваш с живота си — засякох го аз.

— Добре, време е да тръгвам — станах от стола. — Беше ми приятно да се видим. Значи ще ми направиш тази малка услуга?

— Да, Гарет. Ще направя това, което искаш, но ти от своя страна ще забравиш за тези малки неприятности, в които те забърках, без да влагам нищо лично.

— Разбира се. Излишно е да казвам — излъгах аз.

Не ми се искаше да излизам през прозореца, повече ме привличаше нормалния начин, макар да се наложи да отстъпвам с гръб към вратата, защото старият Гозмо се славеше с това, че майсторски мята дори и тежки ножове. Доверие към Гозмо имах не повече, отколкото към рачешки херцог, а животът е твърде приятно нещо, за да го рискувам толкова глупаво, като обърна гръб на кръчмаря.

Изобщо не се съмнявах, че Гозмо ще направи точно както му казах. Той наистина нямаше избор. Достатъчно беше само да се разприказвам из града или да предам нощния ни разговор на Маркун. Но първото беше невъзможно — щеше да се наложи да забравя за любимия си ресторант, а второто... Вие бихте ли се съюзили с кръвожадна змия, когато сте абсолютно сигурен, че в най-неочаквания момент тя ще ви ухапе по крака? Във всеки един момент. И Гозмо също го знаеше. По-добре да се довери на Гарет, а и парички от гилдията ще се постарае да заработи, надявайки се всичко да се размине.

Махнах резето от входната врата и излязох на улицата. Беше ми абсолютно безразлично дали Гозмо ще заключи след мен или ще остави кръчмата на волята на боговете и нощните минувачи.

ГЛАВА 16

МЕРАКЛИИ ЗА КОНЯ

Следващият ден премина в трескава подготовка. Трябваше да посетя десетина места и да осъществя няколко идеи. Ако всичко вървеше по план, тази вечер ме очакваше доста интересен спектакъл, макар участниците да нямаха никаква представа какви роли им предстои да играят. Трябваше да подготвя финалната част на постановката и да предупредя последните участници в представлението. За тази цел се отбих и в дома на магистър Арцивус. Архимагът го нямаше, така че се наложи да предам поканата за приятелската сбирка на Родерик. Младежът изглеждаше леко изумен, но обеща да предаде всичко точно. Изобщо не се съмнявах, че ще направи всичко така, както му казах, затова с чиста съвест се отправих да прекарам оставащите до нощта часове при Фор.

Фор също не се оказа на място и в покоите му бях оставен сам на себе си. Около два часа по-късно, които прекарах в мятане из стаите от ъгъл в ъгъл, най-накрая осъзнах, че съм прекалено изнервен, а това не беше особено полезно за крехкото ми здраве.

В склада на учителя си намерих бутилка вино. Повъртях я замислено в ръце и със съжаление я върнах обратно. Само това оставаше — да отида в кръчмата пиян и да прецакам цялата веселба. Можех само безмълвно да беснея и бавно да се побърквам, докато чаках настъпването на нощта.

Повъртях се в креслото, за стотен път проверих арбалета, дори се обръснах, тъй като време имах предостатъчно. После отнесено се вторачих в прозореца, чудейки се с какво да си запълня времето. Естествено, ни една нормална мисъл не се появи и аз почти бях готов да завия от мъка и нетърпение, когато ме осени идеята да прочета книгите, взети от кулата на Ордена. Обнадежден от чудесната мисъл, аз бях на път да се потопя в езерото на знанията, но се оказа, че документите са изчезнали.

Претърсих всичко, започвайки от писалището на Фор и завършвайки с дюшека на леглото му. Погледнах дори под него, но освен доста приличен слой прах — какво да се прави, Фор никога не се е славил като чистник — и уплашен паяк, там нямаше нищо.

Спрях да си поема дъх и дори разкопчах яката на ризата си — толкова горещо ми стана. Трябваше да подходя по друг начин. Фор беше бивш крадец и аз бях сигурен, че така е скрил документите, че дори самият Неназовим заедно с последователите си да не може да ги открие и за сто години. Със сигурност документите бяха някъде тук, Фор не би ги скрил нейде надалеч, освен ако не се е случило нещо страшно. Така че, като се позовавах на собствения си опит и познавайки някои навици на стария ми учител, започнах търсенето наново.

Зачуках по пода с дръжката на ножа, като се надявах да чуя глух звук, подсказващ за скрит тайник. И го чух. При това два пъти. Но находките ме разочароваха: под масата, където повдигнах дъската с ножа и я избутах настрана, открих солидно ковчеже, пълно догоре с кралски жълтици. Явно бели пари за черни дни. До стария стелаж, където подът беше облицован с плочи, на всяка от които имаше изобразен различен човешки грях, осъждан от боговете, намерих втория тайник. Както и следваше да се очаква, той се намираше под плочата с надпис „Алчност“. Особено чувство за хумор имаше моят учител. Златото тук беше дори повече, отколкото в първото скривалище — предполагам, че бях попаднал на черната каса на служителите на Сагот. Шест-седем хиляди жълтици, по мое професионално мнение. Огромна купчина пари. И замък можеш да си построиш с тях. Но търсените документи, за съжаление, ги нямаше.

Проверката на пода ми отне около час и половина и зает с нея, поне малко разсеях тревожността и нервността си преди срещата с участниците в спектакъла „Кон и компания“. По-нататък реших да забавя малко темпото, да не прибързвам и да не минавам стените, а да проверя само има ли тайници и кухни в мебелите.

Започнах със същата прецизност и методичност, с която по-рано проучвах пода. В крайна сметка намерих двойно дъно в едно от чекмеджетата на писалището, където моят скъп учител беше скрил кореспонденция с жреците от Гарак. Не мисля, че наистина беше тайна, защото тогава Фор би скрил писмата някъде по-далеч. Най-

вероятно това бяха документи за заблуда, за отклоняване на вниманието от нещо по-важно. Усещайки, че развързката наближава, аз с още по-голямо усърдие се втурнах да търся и старателно опипвах всички столове, дори почуках по кревата с резбовани във формата на два свещени коня табли. Ни-що. Все едно да търсиш джудже-пушач!^[1] Сега оставаше най-сложното и трудоемкото — да проверя стените. Щях да откарам до тъмно!

Но късметът този път беше благосклонен и под една от фреските, след като я почуках с пръсти, се чу едва уловим, почти неразличим от обичайния, но все пак съвсем малко по-глух звук. Сега оставаше само да разгадая как да отворя тайника, защото фреската и стената видимо изглеждаха като едно единно цяло. Сякаш бяха създадени така още от Сътворението на света.

Да пробия дупка в стената? Е, това беше, най-малкото, пошло. Аз все пак съм майстор-крадец, а не някой хлапак, нямах никакъв афинитет към грубата работа, освен ако не е абсолютно наложителна. А и Фор, мисля, много щеше да се разстрои, ако наруша тази оригинална композиция от стенописи, оставяйки му за спомен от мен дупка в стената. Така че започнах с опипване на всеки инч от стените с надеждата да активирам тайната ключалка. Е, ако тайника е заключен с магия, тогава почти нищо не можех да направя.

Безполезно — тайникът беше заключен с магия. Щеше да се наложи да изчакам Фор. Въпреки че все някое от нещата, купени от алчния майстор Хонхел, можеше да помогне. Отидох да взема чантата, оставена на масата, порових в нея и в крайна сметка извадих флакон с млечнобяла течност. Отключвател за различни магически брави и резета. Тапата се оказа здраво набита, доста ме изпоти, накрая за сигурно я захапах със зъби. След минута ожесточена борба тя загуби битката и с протестиращо изпукване излезе. С рязък замах плиснах миризливата течност върху стената, където предполагах, че се намира тайникът. Капките, попадайки на стенописа, избухнаха в ослепителна светлина, а след това се стопиха във въздуха, сякаш изобщо не ги е имало. Но стената стана прозрачна, а след това фреската с изображение на бик, където беше и тайникът, плавно се плъзна встрани, откривайки массивна метална вратичка гномска изработка. Ключалката беше достойна за нея.

Усмихнах се и придърпах масата до стената — вратичката беше доста високо и да отключвам изправен на пръсти щеше да е излишен тормоз, нямах за къде да бързам. Качих се на масата, седнах по-удобно пред вратата, измъкнах от чантата верните шперцове и започнах да човъркам в ключалката. Успехът не дойде лесно. Минаха повече от двадесет минути, преди последният секрет неохотно да изщрака и вратичката да се отдели на косъм от стената. Ухилих се щастливо и протегнах ръка към тайника, но веднага я отдръпнах. Трябваше да проверя за капани. Фор като нищо можеше да е заложил нещо подобно по стар навик. Но не, нямаше нито скрити пружини, нито самострели, нито някоя друга гадост.

Самият тайник се оказа малък. Липсваха злато или други ценности. Само документи. Не тръгнах да ровя в тайните на жреческото братство — момчетата си имаха своите игрички и щеше да е непристойно да си пъхам любопитния нос в тях. Просто си взех своите неща, те лежах на най-близо до вратичката и можеха да се познаят по характерния печат на времето — бяха пожълтели.

Затворих вратичката на тайника. Още щом ключалката щракна, магическата фреска отново застана на мястото си, закривайки грозната дупка в стената. Страничен наблюдател никога не би предположил, че тук има някаква тайна.

Слязох от масата, върнах я на старото ѝ място и седнах да проучвам документите, тъй като оставах още четири часа до представлението в „Нож и брадва“. Старите свитъци ме разочароваха. Прочетох още веднъж и стихотворението-загадка, за което говорихме с Фор, но така и нищо не разбрах. В крайна сметка го оставих за по-късно — за разговора с Миралисса. Може пък тъмната елфийка да успее да ми обясни неразбираемите думи и завоалираните тайни?

Всичкото останало време използвах за изучаване на старите карти на Храд Спайн. Всичко, което научих, не струваше и пукната пара. Коридори, зали, предверия, стаи, скрити ниши, тунели, пещери и подземни дворци. Всичко това се преплиташе като купчина умираци от лудост, агонизираци от собствената си отрова змии. Хилядолетен лабиринт, чиито основи са били положени от незнайно кой във времената, когато расата на орките, първата раса на новата епоха, още ги е нямало в Сиала. Съдейки по картите, да се загубиш в Костните дворци ще е по-лесно, отколкото да кихнеш или да кажеш „Бау!“.

Чак привечер, когато очите вече ме боляха от четене, а старият Фор така и не намери време да се прибере, аз се откъснах от картата и прибрах всички документи в чантата си. Домързя ме отново да се боря със стенописа-тайник, а и ми се досвидя да хабя от магическата течност, така че старата чанта си остана напълно безопасно място за документите.

Време беше да тръгвам. По принцип можех и никъде да не ходя, но ме гризеше съмнение, премесено с любопитство — ще сработи ли планът ми? И ще повярва ли Арцивус на думите ми, предадени чрез Родерик? Защото, ако архимагът не повярва, планът ми ще отлети в мрака заедно с един от демоните, който, сигурен съм, ще бъде в състояние да сграбчи Коня с остриите си нокти.

Свечеряваше се. Настъпваше това време от деня, когато светът се оцветяваше във всички нюанси на сивото. Времето, когато слънцето още не се беше скрило зад хоризонта, но приготвяйки се за почивка, вече не изпращаше лъчите си към земята, а луната все още беше прекалено бледа и бяла като снежна сова и не можеше да освети с тиквено-жълтата си светлина светът на нощта. В следващия час над града щеше да властва гигантската дремеща птица, наречена здрач.

По улица Спящото куче цареше подозрителна тишина. А това навеждаше на мисълта, че нещо се готви и че на някой могат да му пуснат кръв. Затова обитателите на околните къщи с престорена припряност и целеустременост бързаха по важни, но несъществуващи задачи. Съвсем очаквано плъзналите нежни ръце на ленивия здрач не откриваха почти никой по улицата и докосваха единствено каменните стени на къщите. Точно в това е въпросът, че почти. Улицата все пак не беше пуста. По нея се мотаеха няколко момчета с доста разпознаваема външност. Такава външност имаха хората, скарани със закона, готови да бръкнат в джоба и на самия барон Лантен.

Маркун се беше подсигурил с поставяне на съгледвачи. Така, за всеки случай. За засичане на нестандартни ситуации от рода на появата на Фраго Лантен с верните си хора или на Гарет в най-лошия случай. Е, добре. Нека се преструват на безгрижни веселяци, излезли да подишат вечерен въздух за здраве. Въздухът на Пристанищния град

обикновено не е полезен за здравето. По-скоро обратното. Много силно вреди.

Момчетата, слава на Сагот, не успяха да ме забележат, и аз свърнах в съседната уличка с намерението да вляза в кръчмата на Гозмо през задния вход. Или изход — зависи от коя страна ще го погледнеш. Но и тук ме очакваше изненада. Сякаш напук, наоколо се въртяха предостатъчен брой озлобени и озъртащи се за въображаеми врагове доралисци и аз побързах да се изнеса по-далеч. Доралисците също се правеха на кротки агънца и се преструваха, че точно сега и точно днес са си уговорили среща на най-подходящото място за това — срещу задния вход на „Нож и брадва“. Тоест, ако някой още не е разбрал, този вход също беше забранен за мен. Щеше да се наложи да действам по стария начин — през покрива. Но следваше да го направя не с помощта на паяжината, а за предпочитане от покрива на съседното здание. В противен случай и доралисците, и момчетата на Маркун много щяха да се чудят на човека, решил ей така без причина да покорява покрива на кръчмата, а не да влиза през вратата като порядъчните граждани, които няма какво да крият нито от гилдията на крадците, нито от тъпите козли.

Погледнах към къщата вляво от кръчмата. Покривите на двете сгради почти се докосваха — толкова плътно стояха една до друга. Доколкото си спомнях, в нея имаше някакъв вертеп, където се пушеше нелоша беладона^[2], внос от далечна Джашла. Аз решително се отправих към старата къща и зачуках по вратата.

Доста дълго време никой не отваряше, явно вътре бяха толкова надрусани, че си мислеха, че ги безпокои някой от боговете, и просто решиха, че боговете си имат достатъчно друга трева и нямат работа в уютното им свърталище. Или пък просто бяха забравили как се отваря вратата.

Почуках още веднъж. И още веднъж. А после и още. Нула внимание. Интересно, някой казал ли им е на тези момчета, че прекомерната употреба на билката разкашва мозъка и превръща човека в завършен идиот? Очевидно не. Добре, Х'сан'кор да ги отнесе! Ще трябва да потърся друг път — времето изтичаше, здрачът все поплътно надвисваше над града. А здрачът не бързаше да премине в нощ, и то защото сега беше лято, а през лятото при нас на север мръкваше

много късно. До полунощ оставаше по-малко от час, време беше да се разбързам, ако искам да съм в кръчмата преди началото на шоуто.

И точно тогава вратата на свърталището, където безуспешно тропях последните пет минути, се отвори. В носа ме удари нежният аромат на беладона, и аз се намръщих като от зъбобол. Зловеща билка. Познавах няколко момчета, свестни хора като цяло, които Маркун, да го изядат кралските гаринчи дано, зароби с беладона. Много ефективен начин безопасно да се отървеш от излишни притеснения. И най-важното — ръцете ти са чисти, никой не би посмял да те обвини, че заради пушенето хората са легнали в гроба за по-малко от два месеца.

— Какво? — навъсено ме попитаха иззад полуотворената врата.

Интересно, защо всички, на чиито врати чуках, не се радваха да ме видят? Трябва да направя нещо по въпроса! Направо някаква мания — да не пускат в къщите си мен, най-обаятелния и кротък младеж в околността!

— Ами такава! — веднага хванах Х'сан'кор за рогата.

Отместих полуживия младеж, отворил ми вратата, и влязох в къщата, като се стараех да дишам колкото се може по-нарядко. Парите на беладоната, както вече казах, оказваха доста страховит ефект върху неукрепналия и несвикнал с този наркотик мозък.

— Ей, защо така? — шашна се младежът от моята наглост и леко изплува от света на сънищата.

— Защото така, шибаняко — прошепнах зловещо и го повиках с пръст.

И той като послушно теленце пристъпи напред и се наклони да разбере какво толкова шепна там. Бързо сграбчих надрусания идиот за ухото и силно го дръпнах.

— О-ох! — извика младежът и заподскача на пръсти, когато вдигнах ухото му почти до тавана. — Боли!

— Изобщо не се съмнявам. Тепърва ще разбереш какво е болка! Вие защо не плащате?! — страховито се намръщих аз.

— На кого-о-о-о? — запищя младежът с несвойствен глас.

Изглежда само за минута бях успял да постигна това, което не успяваха всички доктори от болница Десетте мъченика за цяла година. Наркотичната отрова с гръм и трясък излетя от главата на младежа.

— Вие тук какво, мислите се за звено на Борг ли?! Защо не платихте на доблестната стража, която с риск за живота си защитава вас, отрепките, от всякакви беди и напасти?

— Аз не зна-ам! — изскимтя младежът, очевидно мечтаеше да изчезна като наркотичните му видения, но не се получи. — Ле-елята знае!

— Къде е тази леля? — изревах аз и още веднъж дръпнах нещастника за ухото.

— Тук съм — раздаде се заплашителен глас зад гърба ми. — Пусни клиента.

Без да бързам да изпълнявам прозвучалата заповед — ухото на клиента можеше пак да ми потрябва — аз се обърнах и буквално забих нос в корема на същата тази леля. Наложих се да вдигна глава нагоре, за да видя лицето ѝ. Уау! Длъжен съм да отбележа, че ако я бях срещнал в открито поле, щях да бягам, без да се оглеждам, поне двайсет левги. Кълна се в родната си майка, в предците на тази леля имаше не по-малко от десетина трола и няколко великана, макар това да е просто невъзможно, никой бог няма да толерира такова създание в Сиала. Но бързо забравих за генеалогията на лелята, когато забележах оръжието в ръцете ѝ — гигантска дървена точилка. Всъщност трудно би могла да се нарече точилка. По-скоро беше сопа, с която с един удар без проблем можеш да свалиш на земята рицар заедно с коня му. Осъзнавайки, че всеки момент това нещо ще се стовари върху главата на бедния Гарет, светкавично се задействах.

— Ти! — изревах страшно и като пуснах ухото на пищящия хлапак, тикнах пръст в обемистия корем на лелята. — Искаш ли да излетиш от града заедно с отровата, която продаваш тук?! А?

Лелята се шашна не по-малко от младежа. Явно досега всички, които я бяха виждали, са замирали и ставали по-ниски от тревата, за да не получат точилка по главата. А сега пристига някакъв си тип, крещи с пълно гърло и изобщо не се страхува от нея.

— Какъв е проблемът... — тя се поколеба, а след това с усилие добави за всеки случай: — Господине?

Правилно, не се знае какъв може да се окаже, така че по-добре да се презастрахова и да нарече непознатия господин.

— И тя ме пита какъв е проблемът? — аз тъжно поклатих глава и зацъках с език. — Ти ли си собственичката на тази кочина?

— Ами аз съм — вече доста по-решително отвърна лелята.

Още малко и ще се опомни, и тогава цялата ми блестяща импровизация ще се разбие като морска вълна в непробиваемата ѝ стена от сила и увереност.

— Много добре, че си ти — измърморих аз, заобиколих я и се отправих към стълбите. — Накъде води тази стълба?

— Към покрива — лелята ме последва по петите, намръщена колкото озадачено, толкова и подозрително.

— Да отидем да поговорим без свидетели — казах високо, без да се обръщам, правейки се на важна клечка. — Защо не плащаш за защита?!

— Ти да не си от стражата? — загрижено попита лелята, трополейки зад мен.

Стълбата жално заскърца и се заклати. Притесних се, че няма да издържи и ние заедно с лелята ще рухнем долу. Най-ужасната перспектива беше да се приземя пръв. Голям майтап ще е, ако това туловище се стовари отгоре ми и превърне Гарет в прекрасна кръгла питка!

— Как позна? — изсумтях презрително.

— Но аз платих! — запротестира лелката. — Този месец платих!

— Нима? Тогава защо съм тук? — продължих с комедията аз.

На втория етаж още по-силно вонеше на беладона. Направо на пода, облежнати на стената, седяха бледите любители на тревата. Синкавият дим изпълваше коридора с призрачните дантели на наркотичните сънища, и аз светкавично прелетях през него, в противен случай при липсата ми на опит с вдишването на този боклук като нищо можех да падна на място, отнасяйки се в разноцветни сънища.

Планът ми сработваше. Естествено, лелята беше платила на стражите, за да си затварят очите за малкия ѝ бизнес и да не закачат къщата. Естествено, с наглост и нахалство бях успял да проникна тук, където иначе никога не биха ме пуснали. Забелязах една по-малка стълба, водеща към покрива, и започнах да се изкачвам нагоре.

— Казвам ви, господине, аз собственоръчно платих преди седмица. Петнадесет жълтици, директно на капрала.

— Аха! — вече бях на покрива, съвсем близо до покрива на кръчмата на Гозмо. — Е, щом сте ги дали на капрала, тогава нямам повече въпроси. Сбогом.

Усмивнах се мило — на жените обикновено им харесваше моята усмивка — и с два скока се озовах на покрива на кръчмата. Лелята недоумяващо ме гледаше от съседния покрив. Все пак за размерите си съобразяваше много бързо. Осъзнавайки, че най-елементарно са я преметнали, тя избълва една цветиста псувня, а после хвърли точилката. Роден съм под щастлива звезда и навреме се наведох. Дебелата сопа със страховито изсвистяване прелетя над главата ми и с трясък се удари в нещастния покрив на кръчмата. Дупка не проби, честно казано, но няколко керемиди се превърнаха във фин червеникав прах. Естествено, не останах да чакам кога на лелята ще ѝ хрумне да докопа с ръце фалшивия събирач на подкупи и се шмугнах в малък тавански прозорец.

Шмугнах се така, че едва не настъпих внимателно поставения от някого капан. Ловджийски, да ме изпекат тъмните елфи! С такъв би трябвало да се лови, най-малкото, възрастен трол! Самата истина! Толкова за гостоприемството на приятелчето Гозмо!

На тавана беше прашно и мръсно, така че капака в пода, водещ към кръчмата, открих доста трудно, едва след като разрових купчината стари парцали, кихайки постоянно от праха. Капакът се оказа заключен, при това от другата страна, и докато успея да го отключая, поне десет пъти проклетх и ключалката, и Гозмо, и момчетата на Маркун в едно с тъпите доралисци.

Отдолу нямаше стълба, така че просто скочих на пода на втория етаж, като едва не се стоварих върху минаващия по коридора Гозмо. Кръчмарят извика от изненада и се отдръпна до стената, като в страха си едва не повтори подвига на Вухджааз. Какъв подвиг ли? Онзи с преминаването през стените.

— Гарет! В гроба ще ме вкараш! — изпъшка, когато най-накрая ме позна. — Не можа ли да измислиш по-малко екстравагантен начин да ми дойдеш на гости?

— Направи ли всичко както ти казах? — игнорирах въпроса му аз.

В последно време нещо няхах мерак да ходя на гости на Гозмо.

— Да! Мракът да те отнесе! Маркун с момчетата вече от два часа е тук.

— Вече? — главата на гилдията на крадците, както винаги, беше нетърпелив. Появил се е доста по-рано от указаното време. — Добре,

негова си работа. Макар че съм готов да се обзаложа — настроението му е лошо.

— Лошо?! — Гозмо отчаяно закърши ръце. — Свършен съм! Само да разбере, че няма да има никаква сделка, и момчетата му ще ни пречукат!

— Не мрънкай — беззлобно подхвърлих аз. — Вече нямаш избор.

Коеето си е вярно, вярно е. Дори да реши да ме издаде на Маркун, кръчмарят така или иначе ще е покойник. Дебелият плужек, по чиста грешка на боговете станал глава на Гилдията на крадците в Авендум, предателство не прощаваше, и при неуспех Гозмо го чакаха любимите кейове. А после и безименна надгробна плоча. Ако изобщо има плоча, може и да не сложат. Градските власти не се охарчваха кой знае колко за последното пътуване на неизвестни покойници. Най-вероятно ще го закопаят някъде в покрайнините на града, в масов гроб за бездомници, и ще го забравят.

— Проклетата да е онази нощ, когато те послушах — измърмори Гозмо.

Предполагам, че и него го навестявах аналогични мисли за масовия гроб.

— Няма нужда от паника, вредно е за работата. По-добре мисли за нещо приятно. Получи ли вече своя дял от златото?

— Не — намръщи се Гозмо. — Проклетият дебелак обеща да плати след приключване на сделката.

— Спокойно, сделка ще има. Точно в полунощ. А засега налей бира на момчетата да не скучаят. Че могат да се разстроят и да потрошат заведението.

— За чия сметка да им наляя? — топлината в очите на стария крадец беше не повече, отколкото в ледена висулка на превала С'у-дар.

— За твоя, естествено, нали не си мислиш, че аз ще плащам да пълниш търбуха на Маркун?

Не го мислеше, така че за пореден път се изплю на пода. Започнах да се притеснявам, че в Мрака ще го карат да ближе горещ тиган^[3].

— Хайде, върви им сервирай. Аз ще съм в кабинета.

— Добре, пътя го знаеш — изсумтя Гозмо и се отправи към стълбите, водещи към първия етаж.

Изобщо не си правех илюзии, че Гозмо изпитва някаква вярност или любов към мен, просто да ме предава сега му беше наистина неизгодно. По-добре да разчита, че може би Гарет ще измисли нещо и всичко ще се размине.

Кабинетът се намираше точно над залата на заведението. Представляваше малка стаичка, по-скоро кабинка или килер. Вътре имаше само един стар стол. Основната забележителност на кабинета беше магическият под. За онези, които сега са долу и вдигнат поглед към тавана, той ще изглежда като най-обикновен таван и нищо повече. Но за мен, намиращият се на втория етаж, подът беше прозрачен и аз съвсем ясно виждах какво се случва долу на първия етаж. Доколкото ми е известно, Гозмо съвсем случайно се беше сдобил с това магическо удобство — една вечер подпийнал начинаещ маг в гнева си го направил на невинния таван. Каквото и да се говори, но понякога и от маговете може да има полза! След този неприятен инцидент т.нар. кабинет се превърнал в много удобен наблюдателен пункт. За това прекрасно свойство на пода разбрах съвсем случайно. Един ден старият Гозмо беше попрекалил с пиенето и езикът му работеше побързо и от крилата на мелница. На следващия ден кръчмарят, разбира се, отричаше всичко, но аз го притиснах и в крайна сметка Гозмо трябваше да си признае и дори да ми покаже магическия под. Така че днес щях да гледам представлението с необходимото удобство, и което е по-важното, с абсолютна безопасност за себе си.

Посетители за тази вечер, както и предполагах, не се предвиждаха. Нито един нормален, а и ненормален също, не би си пъхал носа в гнездото на осите, особено когато главната оса е самият Маркун. По-добре да си стои един ден у дома, без пиячка. Или да отиде в кръчмата на съседната улица. Гозмо очевидно не споделяше мнението на редовните клиенти, които бяха решили да не идват днес в заведението му, но страдеше, трябва да му се признае, мълчаливо.

Ролята на посетители играеха верните псета на Маркун — две дузини парчета, пръснати по масите. Именно парчета. Ставах единствено за живи придатъци към мечовете и за груба сила, безропотно изпълняваща заповедите на главата на гилдията на крадците, нищо повече. Момчетата се наливах с безплатна бира, поднасяна им от щедрия Гозмо, сновящ от маса на маса да изпълнява поръчките на наглите бандити. Цялата шайка се оказа прилично

въоръжена и изглеждаше сякаш се е отбила тук за малко, колкото да си накваси гърлото, преди да се отправи на война с Неназовимия. Във всеки случай наличният арсенал спокойно би трябвало да стигне за провеждане на малка война. Мутрите на любителите на безплатна бира бяха мрачни, сякаш току-що идват от погребението на любимия си дядо. Наистина не завиждах на следващата трупа актьори, която всеки момент ще нахлуе. Спектакълът, усецах, щеше да е горещ.

Негово величество Милорд Дебел Задник, Глава на Шайката на Мършоядите, недостойна за званието Гилдия на крадците на Авендум, стоеше на отделна маса, намираща се точно под мен. Ако между нас нямаше преграда, аз с огромно удоволствие и неописуема радост бих се изплюл на плешивата му глава, той си го беше заслужил хиляди пъти.

Дебелата, може да се каже тлъста, глава на гилдията се беше нагиздил по-богато и от пауните в двореца на султана. Кадифената камизола в тъмно кафяв цвят беше достойна за крал, а не за притежател на тройна гуша и плувнали в лой миши очички. Маркун ме отвращаваше както би ме отвращавал плужек, притиснал с измама под огромното си туловище някога прекрасната и всесилна гилдия на крадците. Маркун беше опасен противник, и ако преди някак успяхме да се разминем по тясната пътечка на интереси и поръчки, сега вече тя беше станала прекалено тясна за нас двамата.

Срещу Маркун, с гръб към мен, седеше мъж в черна камизола и наметнат отгоре плащ. Не можех да видя лицето му, но се досещах кой е този тип. Бледия и никой друг. Сигурен бях, че ще бъде тук тази вечер. И така, актьорите от първата трупа бяха на линия.

Те си говореха нещо, като седящият с гръб към мен човек на няколко пъти раздразнено и нервно размахваше ръце, но Маркун обръщаше внимание на Бледия (ще го наричам така поне докато не видя лицето му) не повече, отколкото вампир на оглозгана пищялна кост.

Все още не чувах нищо, магията на звука би трябвало да ми подейства чак след няколко минути. Между другото, те отдавна бяха минали...

— Какво нервничаш, Ролио? — гласът на Маркун се появи внезапно в кабинета.

— Аз ли нервнича? — изсъска човекът, седящ с гръб към мен.

Наистина беше Бледия. Неговият глас. Значи се казваше Ролио.

— Не ми харесва всичко това.

— Какво не ти харесва? — спорът, изглежда, продължаваше от доста време, и Маркун постепенно започваше да се ядосва.

— Купувачът. Как е разбрал, че Конят е в теб? И откъде има толкова много пари?

— Какво ти пука? Не мисля, че Гозмо ще посмее да ме излъже. А за купувача — това не е наш проблем — заехи се Маркун.

— Тук го каза много правилно — изсумтя Бледия и стана от стола.

Тогава най-накрая успях да разгледам лицето му. Няколкото изгаряния и множеството драскотини по лицето правеха Бледия да изглежда като пришълец от оня свят. Не е толкова лесно да си красив, когато си пострадал от незабравимото огнено кълбо на Родерик. И ръката му все още беше превързана — попадението на Болт, мир на праха му, напомняше за себе си.

— Това не е наш проблем! Това е твой проблем! Именно на теб нашият общ познат даде Поръчката за Коня, не на мен. И именно ти ще рискуваш тъпата си глава, щом се каниш да продаваш Камъка на някой друг, и така да прецакаш клиента!

— А пък аз си спомням, че именно нашият общ познат ти заповяда да убиеш Гарет, но както знаеш, крадецът е още жив, а ти изглеждаш като върнал се от оня свят. И също така много добре си спомням, че най-добрите ми хора така и не се завърнаха след твоите афери. Двама останаха в незнайна уличка, трима от глупост бяха сгачени от стражата в библиотеката, което ми напомня да се поинтересувам за какъв мрак стражите са се появили там. Още трима от най-опитните ми хора изчезнаха някъде в Закритата. И всичките ти ги изпрати, използвайки моето име! На мен този Гарет ми трябва колкото на орк флейта! Ти трябва да го пречукаш, не аз! Така че действай!

— Не аз изпратих твоите хора в Закритата — прекъсна го Бледия. — Слугата на Господаря беше.

— О, не ми ги разправяй тия, Ролио — Маркун презрително се отдръпна от Бледия. На тлъстата физиономия на главата на гилдията на крадците се четеше най-искрено презрение към целия свят и в

частност към Бледия. — Всъщност ти ме забърка във вашите работи с Господаря. Ако бях знаел, никога нямаше да се хвана.

— Стига, Маркун. Ти служиш на Господаря още от преди да стъпя в Авендум! Така че не стоварвай всичко на моята глава! Просто ти напомням, че доста дълго получаваш пари просто така, време е да се отплатиш на нашия повелител с услуги. А и е грях да се оплакваш — подсмихна се Бледия и отново седна на стола. — Достатъчно злато получи с момчетата.

— Моята глава златото няма да я спаси — изръмжа Маркун.

— Главата ти нищо няма да я спаси, ако продадеш Коня! — избухна Бледия вбесен.

Няколко от главорезите на Маркун се откъснаха от халбите бира и се извърнаха да видят какво става на масата на шефа.

— Аз нямам намерение да продавам Коня! — отсече Маркун и удари с пухкава ръка по масата. — Ние просто ще вземем парите, а купувачът — под кея! Да не ме мислиш за толкова тъп, че да рискувам да дам Камъка на някой, който не е от слугите на Господаря? Ти по-добре си гледай своята задача и пречукай най-накрая нашия общ проблем.

— Ще го пречукам — вече по-примирително изсумтя Бледия. — До ден-два Гарет няма да е между живите.

— Това го каза още преди пет дни — отвратително се захили Маркун. — Вече започвам да се съмнявам в професионалните ти качества.

— Ти по-добре мисли за това как да опазиш Коня цял и непокътнат, докато клиентът ни дойде за него.

— Какво толкова да го опазвам? — Маркун искрено се изненада. — Той е винаги с мен.

Главата на гилдията небрежно щракна с пръсти и един от бандитите веднага постави на масата му прословутия Кон на сенките.

Винаги съм казвал, че доралисците са доста странни създания. Само те биха могли да нарекат нещо, приличащо по-скоро на фалос на някой древен езически бог, Кон на сенките. Ако това е кон, то аз съм император на Задезерната империя.

— Ей, Гозмо! — извика Маркун през цялата зала. — Къде е този твой купу...

Да довърши, уви, не успя. Наведнъж се случиха няколко неприятни за намиращите се в кръчмата хора неща.

Блеейки страховито, а това те го правеха майсторски, през двете врати в залата нахлуха доралисци. Предвождаше ги, доколкото разбрах, моят стар приятел и познат — Глок. Настроението на козлите беше повече от отвратително, и, съдейки по стиснатите в ръцете тояги, те всеки момент се канеха да ги пуснат в действие. И ако хората бяха само две дузини, козлите, натъпкали се в залата, бяха около петдесет. В кръчмата веднага стана тясно и напечено.

Доралисците този път почти успяха да ме изненадат. Десетина от тях се бяха сетили да вземат арбалети, но от глупост не можах да се възползвам от предимството си. Трябваше първо да стрелят и после да влязат в схватката. Но както винаги става при доралисците, всичко се случи наобратно. Тези без арбалети глупаво продължиха напред, оставяйки стрелящите си събрата зад себе си. А онези с арбалетите също не се отличаваха с кой знае какво търпение и решиха, че колкото по-скоро стрелят, толкова по-добре. И стреляха. От десетте болта три попаднаха в стената, шест — в гърбовете на козлите отпред, и само един болт, явно съвсем случайно, се заби в рамото на човек на Маркун.

Не умееха доралисците да си ползват предимствата. Убивайки шестима сънародници, козлите спряха шокирани, чудейки се как така са успели да улучат собствените си братя по оръжие.

Хората на Маркун, не очаквали просто ей така изведнъж да се озоват в козя ферма, наскочаха от масите, събаряйки столове, и грабнаха оръжия, време поне имаха предостатъчно. Всички доралисци продължаваха да тъпоят като истински... ъ-ъ-ъ... доралисци.

Още в самото начало на боя Гозмо се мушна под бара. За здравето му, честно казано, изобщо не се притеснявах. Бях готов да заложа черния си дроб, че под буренцето му с бира има някакъв таен изход и само след няколко минути кръчмарят ще е далеч оттук.

— Коня! Нашият Кон! — закрещя Глок, забелязвайки самотно стоящия на масата Камък.

— Крадци! — дружно заблеяха доралисците, излизайки от шока. И веселбата започна!

Вопли, викове, врява, звън на оръжия. Мъртви и ранени, кръв във всички посоки. Козлите видимо подхождаха сериозно и нямаха намерение да жалят новите собственици на реликвата им.

Доралисците, както винаги, се хвърлиха безогледно напред. Че могат много бързо да умрат — за това на козлохората просто не им достигаше мозък. Хората отчаяно отблъскваха налитащите врагове, размахвайки мечове, ножове и табуретки, но силите бяха неравни и редиците на гилдията видимо намаляваха. Впрочем и при доралисците беше същото.

Маркун плахо кряскаше нещо иззад гърбовете на хората си, които викаха и ругаеха, стараейки се да не допускат до себе си вбесените от ярост доралисци. Бледия се въртеше като пумпал, ножът в здравата му ръка проблясваше и пет козли вече лежах мъртви около него, безжизнени като кукли. Но хората бяха обречени, няколко минути — и количеството щеше да ги погълне.

Един от козлите успя да се добере до Коня. Той изблея триумфално, хвърли настрана тоягата и вдигна светинята високо над главата си. От това веднага се възползва един от хората на Маркун и като заби нож под лопатката на доралисеца, измъкна Коня от ръцете на умирация.

Не знам колко време щеше да продължи тази касапница, но на сцената се появиха нови участници.

От стената изскочи Вухджааз, изкарвайки акъла на отбраняващите се от доралисците хора. Козлите нищо не разбраха, или просто им беше все едно кого ще удрят с тоягите си — инстинкта за самосъхранение на тези същества отсъстваше напълно.

— Вухджааз умен — съобщи демонът на всички присъстващи и с един удар на лапата си откъсна главата на Маркун, в чиято ръка като по чудо се оказа Коня на сенките.

Демонът изрева триумфално и протегна лапа към съкровището. Най-смелите доралисци, презрели опасността и последствията, се хвърлиха към демона, осмелил се да посегне на тяхната светиня. Това много силно ядоса Вухджааз и той се превърна в истинска козомелачка. Но явно имаше проблем със зрението, защото на няколко пъти не улучваше и ударите му попадаха в стените, създавайки големи дупки в тях. Толкова големи, че няколко бандита, осъзнавайки, че да защитават трупа на Маркун не е много интересно, и най-важното, че е опасно за здравето, се измъкнаха през новопоявилите се врати направо на улицата. Останалите не успяха да се измъкнат. Пътят им беше преграден от ужасно разстроено братче на Вухджааз, демон с почти

непроизносимо име — Шдуъйрук. Той изрева за загревка и си проправи широка пътека през купчината уплашени бандити, смачквайки под себе си трима вцепенени от такова количество демони, а следователно и забравили да отскочат от пътя му хора.

Виждайки само омразния си брат, овчеглавия демон с целеустремени скокове се отправи на непредвидена среща с Вухджааз. А той в това време стоеше с гръб към брат си и беше прекалено зает с нощни упражнения и намаляне броя на доралисците в света на Сиала. Пред очите ми умният демон захапа Глок за тила и отхапа еднорогата глава, после заработи с лапи, кълцайки козли наляво и надясно. Но на доралисците им провървя — от петдесет цели пет оцеляха. На умния демон вече не му беше до тях. С пълна скорост Шдуъйрук удари Вухджааз с рогата в гръба. Сивият демон загуби опора, прелетя през цялата зала на кръчмата, помитайки маси и столове, и с трясък се вряза в стената. Аз дори замижах за миг — ударът беше ужасен, а по стената като змийче плъзна тънка пукнатина. Но моят умен приятел не му пукаше за това, той рязко скочи на лапи и с оглушителен рев се втурна да урежда сметките с брат си.

И хора, и доралисци се притиснаха към стените в желанието си да не попаднат под краката на биещите се демони. Изненадващо, но в шепата оцелели забелязах Бледия. Мъжът тихомълком се промъкваше към дупка, пробита от Вухджааз. Ако демоните не се откъсниха един от друг, убиецът щеше да избяга. Кълна се в Сагот, за пореден път щеше да избяга!

В този момент Вухджааз успя да сграбчи маломерния си брат и аз започнах с все по-нарастващо изумление да наблюдавам как Шдуъйрук лети към тавана. Удар, от който подът под краката ми се разтресе — и пред смаяния ми и, какво да крия, ужасен поглед, пробивайки пода, се появи овчата глава на Шдуъйрук. Главата беше тук, а тялото остана някъде там на първия етаж. Шдуъйрук тръсна глава, огледа се с изумрудените си очи и веднага ме забеляза. Замръзна за миг, а после ревна с пълен с омраза глас:

— Гарет! Подъл измамник! Ах, как ще те...

Какво точно искаше да каже, още по-малко пък да направи, Шдуъйрук, за щастие, не успя, защото Вухджааз дръпна брат си за краката и главата на демона изчезна, оставяйки след себе си доста голяма дупка в пода.

Отмина, слава на всички богове на Сиала! Отмина! Започвах да се чудя: къде се изгуби Арцивус с кавалерията и няма ли да е по-добре да се измъквам по живо, по здраво, докато още имам такава възможност?

Междувременно схватката долу продължаваше. Грохотът в кръчмата беше невъобразим, останалите на крака хора и доралисци всячески се стараеха да не попадат под горещите лапи на демоните. Бледия, както и очаквах, за пореден път се беше измъкнал — не го виждах сред групата хора.

Ужасен вой ме удари в ушите и аз се хванах за главата, опасявайки се, че ще оглушея. Шдуъйрук беше успял да повали Вухджааз на пода и сега овчеглавия триумфално късаше големи парчета месо от гърба на собствения си брат. Вухджааз крещеше здрави ругатни, но явно не можеше да направи нищо друго. Осъзнавайки, че победителят май се очертава, и знаейки от приказките злопаметността на демоните, аз реших да не рискувам и да изчезвам, докато още Шдуъйрук не си е спомнил за моята персона. За Коня на сенките трябваше просто да забравя и да се надявам, че след като вземе артефакта, Шдуъйрук ще се прехвърли в далечни земи и ще забрави за някакъв си Гарет...

Всъщност я чакай! Той не може да вземе Коня! В крайна сметка нали трябва да му го подаде човек или доралисец! Още по-добре!

Станах от стола и в този момент най-накрая се появиха и последните участници в представлението.

Разнесе се оглушителен гръм и от нищото започнаха да се появяват магове на Ордена. Пет, седем, десет, дванадесет! Появи се целият Съвет на Ордена, начело с Арцивус, а и няколко демонолози в добавка!

Демонолозите — магове в черни одежди със златисти кантове на ръкавите — дружно размахаха ръце в явно театрален жест, който толкова се харесва на тълпата, и около демоните засия изтъкана от бледосиви лъчи магическа мрежа. Вухджааз зави още по-яростно и пробва да скъса вълшебните окови, но нещо проблесна и видимо го изгори. Шдуъйрук също опита да се освободи. Изкрещя нещо на гърлен и неразбираем език и единият край на мрежата избледня — започвах вече да мисля, че рибката ще избяга, но Арцивус небрежно

махна с ръка и невидим чук с все сила се стовари в гърдите на овчеглавия демон. Шдуъйрук падна върху Вухджааз и утихна.

— Стягайте потоците — изкашля се Арцивус и зиморничаво потръпна. Явно старецът не се чувстваше много уютно без огнище до него. — Работата е свършена.

Мрежата около неподвижния Шдуъйрук и хриптящия Вухджааз започна да се стяга, оплитайки телата им. С удивление забелязах, че двете чудовища започнаха постепенно да се смаляват. Сивата мрежа сияеше все по-ярко и по-ярко. Скоро на мястото, където допреди няколко минути воюваха две огромни чудовища, остана малка, едва светеща топка с големината на юмрук. Надявах се, че там на моите демонични приятели няма да им е прекалено тясно и неудобно. Маговете ги бяха опаковали от сърце.

— Вземете ги, майстор Родган — кимна Арцивус към топката. — Поставете съществата в здрава клетка и се заемете с изучаването им. Съветът ще ви помага доколкото може.

Един от демонолозите, неспособен да скрие радостта си, бързо кимна и като вдигна топката от изпръскания с кръв под, внимателно я сложи в неголяма чанта. Е, най-накрая демонолозите имаха шанс да изследват истински живи демони, а не дебели томове с тяхното описание.

Без да обръща внимание на мъртвите, Арцивус прекрачи през труповете, сякаш бяха камъни, а не мъртви хора и доралисци, пристъпи до обезглавеното тяло на Маркун и вдигна Коня на сенките.

— Не мърдай! В името на краля! — викът ме откъсна от Арцивус и видях как нахлуващите начело с барон Лантен стражи залавят опитващите да се измъкнат от мястото на произшествието оцелели хора и козли.

— А, бароне — изкашля се Арцивус. — Вие, както винаги, малко закъсняхте...

— Какво да правим с тях, ваше магичество? — Фраго, изглежда, изобщо не се смути от горчивата ирония, прозвучала в гласа на архимага.

— Откъде да знам? — небрежно сви рамене Арцивус. Него изобщо не го интересуваше по-нататъшната съдба на участниците в мелето. — Това си е ваша работа, бароне, разпитайте ги, а след това постъпете както прецените.

Баронът кимна, сложи ръка на гърдите и заедно с хората си се отпрати към изхода, водейки със себе си десетина човека и петима доралисци — всички, имали щастието да оцелеят тази нощ в кръчмата „Нож и брадва“. В бившата кръчма... Това, което беше останало от сградата, особено от първия етаж, трудно би могло да се нарече увеселително заведение. Разруха, кръв и трупове по пода. Доста здраво ще трябва да се поработи, за да придобие заведението що-годе свестен вид.

Арцивус предаде Коня на един от архимаговете и като вдигна поглед към тавана, извика раздражено:

— Гарет, дълго ли възнамеряваш да седиш там на стола или все пак ще благоволиш да слезеш?

До тук за тавана! За магистъра той се оказа толкова прозрачен, колкото и за мен. Трябваше да сляза при Арцивус и другите архимагове. По пътя се прокрадна идеята да офейкам през покрива, но не мисля, че беше добра идея. Арцивус не беше в настроение, както винаги, впрочем, а нямах никакво желание да завърша живота си като жаба.

Както вече казах веднъж, погледът на негово магичество не предвещаваше нищо добро за моя милост. Но този път архимагът не бързаше да ми смъква кожата, макар че от въпросите нямаше как да избягам.

— Дойде — подсмихна се старецът. — Ела с мен, имам няколко въпроса към теб.

Е, какво ви казвах?

Старият Гозмо така и не излезе изпод тезгяха и вече бях абсолютно сигурен, че и следите му отдавна са изстинали.

Последвах прегърбения Арцивус, като се стараех да не гледам към мъртвите, а кръчмата остана под грижите на двама архимага. Мисля, че нямаше да си тръгнат толкова лесно, по-скоро щяха да я обърнат поне десетина пъти и да стигнат до такива дълбини, за каквито Кралските пясъчници дори не са мечтали.

Беше злоецо тъмно, никой не си беше направил труда да запали нощните фенери, ни в един прозорец нямаше светлина. Но бях сигурен, че на улица Спящото куче спящи нямаше. При този шум, който се раздаваше от кръчмата в последните десет минути, дори глухи тролове не биха могли да спят. Големи приказки щяха да тръгнат

утре из града. Такива небивалици ще сътворят уж присъствалите на място, при това видели всичко със собствените си очи! В крайна сметка всички ще стигнат до извода, че в кръчмата е бил самият Неназовим, на когото не харесало виното, но храбрите магове му показали среден пръст и го отпратили към Ледени игли. И това ако не е история? Умерено глупава, умерено загадъчна, народецът обича такива и ще се хване за нея като рак за плячка.

Пред кръчмата стоеше вече познатата ми от разходката с барон Лантен карета. Излизаше, че не е на краля, а на Арцивус! Ето, значи, чия била идеята да ме изпратят в Храд Спайн! Старият изкуфял маг ме беше насадил на пачи яйца, нямах думи!

— Аз да влизам ли в каретата? — попитах за всеки случай.

— Ако искаш, можеш да бягаш до нас — подсмихна се Арцивус и стенойки, започна да се качва в нея. Кочияшите го подкрепиха за лактите от двете му страни, помагайки му да влезе вътре. — Или си мислиш, че съм толкова голям любител на ходенето? А може би за обратния път трябва да използвам телепортация? Относно първия способ вече от двадесет години не го използвам — разходките пеша останаха далече в младостта ми — а за втория се изгаря толкова много енергия за толкова малко разстояние, че си заслужава използването само в много редки случаи, при необичайни обстоятелства. Такива като днешните, например.

Арцивус още веднъж ме погледна лошо. Престорих се на невинно агънце, но погледът на мага не успях да издържа и затова се взрях навън през прозореца, добре, че този път не беше закован с дъски.

— Студено — измърмори Арцивус и взе поставеното до него вълнено одеяло.

Лично аз не чувствах никакъв студ, лятната нощ беше топла.

— Добре, разказвай.

„Какво да разказвам?“ — исках да попитам, но си замълчах. И на умрял гоблин щеше да му стане ясно какво иска да чуе от мен Арцивус.

— Нека ти помогна — усмихна се старецът. — Започни с това, как разбра в кого е Коня и как така в Авендум пак се появиха демони, които, по твоите думи, бяха изчезнали за вечни времена.

Поех си дълбоко дъх, стегнах се и започнах да разказвам. Истината и нищо друго освен истината. Първата част на историята ми Арцивус вече я беше чувал, така че аз само малко я допълних, като прибавих разговорите с демоните. След това трябваше да разказвам за Закритата територия, но се позовах на факта, че това е прекалено дълъг разговор и ограничих историята си до — отидох, взех, върнах се. Всички подробности оставих за следващия път, надявайки се, че следващ път няма да има. Арцивус само се подсмихна и ме увери, че кралят няма да е толкова добър, колкото е той, така че ще трябва да му разкажа цялата история подробно.

Въздъгнах тежко, давайки да се разбере, че щом кралят изиска, няма къде да отида.

Каретата ни носеше по нощния град, доколкото разбрах, безцелно. На кочияшите бяха заповядали просто да ни разкарват из столицата, докато Арцивус се наговори и не задоволи любопитството си. По мои изчисления обикаляхме вече втори час, а проклетият старец не можеше и не можеше да се успокои и да остави на мира бедния и уморен Гарет. От разговорите с демоните преминахме към Коня, от Коня — към Господаря, от Господаря — към Храд Спайн, от там — пак към Коня... Проточи се вечно!

В крайна сметка и на архимага му писна или той просто измръзна и се размечта за горещо огнище, но въпросите му най-накрая свършиха.

— Добре, крадецо — каза старецът и погледна през прозореца. — Скоро ще съмне, отдавна трябваше да съм заспал, а не да обикалям из града, така че сега ще те отведа...

— Къде, ваше магичество? — попитах недоумяващо.

— При краля, естествено! На теб ти трябва постоянен контрол, в противен случай ще забъркаш такива каши, че дори Бобровите шапки няма да могат да те измъкнат!

— Но седмицата, която ми отпуснахте, още не е свършила! — запротестирах аз.

— Знам — отсече Арцивус. — Само че ние не разполагаме с тази седмица. Трябва да се действа незабавно. Ако не днес, то утре. Събитията започнаха да се случват прекалено бързо и скоро ще изгубим контрол над тях. Така че да чакаме края на седмицата си е чисто самоубийство.

— Добре, но поне трябва да взема документите, които донесох от Забранената зона. Ще дойда в двореца утре. По-точно, тази сутрин.

— Какво, документите не са ли в теб? — изненада се Арцивус.

— Да не съм глупак, че да ги мъкна навсякъде със себе си — излъгах аз, чувствайки как документите ме изгарят през чантата.

— И къде са ги скрил? — усмихна се Арцивус, подсказвайки, че не оценява много високо умствените способности на седящия срещу него Гарет.

— На сигурно място — отвърнах уклончиво.

Не исках да признавам на главата на Ордена, че сигурното място се нарича обикновена чанта и виси на пояса ми! Като нищо добрият вълшебник ще се разстрои и ще ме откара при краля, а аз исках да се сбогувам с Фор. По някаква причина изобщо не се съмнявах, че ако веднъж пристъпя в двореца, усърдните гвардейци няма да ме пуснат навън.

— На сигурно място — недоволно изсумтя Арцивус. — В наше време надеждни места почти не съществуват, Гарет! И съм малко изненадан, че точно ти не знаеш това! Хм, хм... Ами добре, нека да бъде на твоето. Но имай предвид, че ако до утре вечер не се появиш в двореца, аз лично ще се заема с издирването ти.

— Не се съмнявайте, ваше магичество, ще дойда — побързах да уверя Арцивус в своята кристална честност.

Мисля, че старият вълшебник абсолютно не ми повярва, но той извика да спрат каретата. До Фор ще трябва да ходя пеша.

— Всичко добро, Гарет — Арцивус даде да се разбере, че съм свободен.

— Лека нощ, ваше магичество — не се изложих и аз.

Когато е необходимо, мога да бъда много любезен. Излязох от каретата и затворих вратата след себе си.

Изглежда се намирах на границата между Външния и Вътрешния град, до Катедралния площад имаше не повече от един квартал. Ще се справя.

Кочияшите подвикнаха на конете и те бодро се втурнаха напред. Но каретата измина едва няколко ярда и спря.

— Хей, ти! — извика ми един от кочияшите. Що за хора бяха? Никакви маниери или добронамереност към нещастния нощен минувач!

— Приблѝжи се, негово магичес̀тво те вика.

Трябваше да се замъкна назад и да отворя вратата на каретата, за да погледна увития в одеяло архимаг.

— Гарет, съвсем забравих — изкашля се Арцивус. — Благодаря ти за помощта, Орденът няма да го забрави.

Каретата отдавна беше потънала в мрака, а аз все още стоях наред улицата с отворена уста. Доколкото знаех, това беше първият път, когато Орденът признава нечия помощ и дори благодари. Сега бях абсолютно сигурен, че светът е на ръба на пропастта, а небето всеки миг ще падне и ще ме удари по любимия мазол.

[1] Все едно да търсиш джудже-пушач — Джуджетата не пушат и се държат към пушачите с известно презрение, тъй като първи пропушили гномите. Освен гномите, хората били другите, пристрастили се към пушенето. ↑

[2] беладона — наркотик, получаван от Пурпурен флаг, растение, цъфтящо по склоновете на Хребета на света. ↑

[3] Според поверието грешниците, които плюят много, след смъртта си са обречени да ближат нажежен до червено тиган. ↑

ГЛАВА 17

ОТ УСТАТА НА ШУТА...

— Ти бориш ли се с Мрака в себе си?

Въздъгнах с облекчение. Все пак имаше в нашия грешен и многострадален свят неща, които не се променяха никога. Старият пън, от когото много отдавна беше престанал да се сипе дори прах, отново стоеше на поста си до портата на Събора. Неговият партньор беше застанал от другата страна на входа и леко клюмаше глава, заплашвайки всеки момент да загуби равновесие и да тупне на земята. Интересно, тях въобще сменяха ли ги някога?

— Аз унищожavam Мрака — отговорих аз.

— Тогава влизай и се обърни към Тях — оживи се дремещият старец.

Ето какво значи навикът!

— Мисля да го направя на сутринта. Защо да притеснявам боговете за дреболии? — усмигнах се аз.

— Много правилно — включи се в разговора първият жрец. — Боговете се уморяват от нашите молби и молитви.

Вторият старец отново започна да клюма. Нямахше нужда от думи — бедният беше уморен за цял ден.

— Е, прощавайте — магнах с ръка на старците и продължих пътя си.

— Ти също ли си почитател на Сагот? — викна след мен старецът.

— Да — извиках, без дори да се обръщам, но миг по-късно замръзнах и рязко се завъртях към стареца. — Какво искаш да кажеш с това също?

— Ами преди няма и половин час дойдоха едни хора. Питаха къде да намерят убежището на Защитника на ръцете, жреца Фор. Ти с тях ли си?

Не отговорих, защото стремително хукнах към обителта на Сагот. Не ми харесват хора, търсеци посред нощ стария ми учител.

Цялата територия на Събора беше осветена от ярката светлина на маслени фенери. Нямаше неосветено ъгълче или късче земя, където да се свие уплашената сянка. Светлините се сливаха в размита яркооранжева линия. Танцът на светлината и нощта, който наруших и разбудих, се виеше около мен в яростни хаотични видения. Топлата юлска нощ беше тиха и спокойна. Единствено самотен щурец весело свиреше в храстите, изнасяйки импровизиран концерт за всички, които отказваха да спят. Тичах и знаех, че съм закъснял. Който и да беше търсил Фор, отдавна вече е направил всичко, което е искал. Движеше ме безумната надежда, че може и да се е разминало, макар да знаех, че е просто невъзможно.

Като призрак ми се мярна фонтана с навеки вкопчилите се рицар и огр, профучаха и статуите на боговете, размити в преплетено кълбо от лица и фигури. Пътеката завиваше наляво, но аз продължих направо през лехата, мачкайки сънени бледосини цветя с тъжно клюмнали венчета, оброчени с първите капки зараждаща се роса. Напред, само напред! Тъмнината на арките ме всмука и веднага ме изплю от другата страна. Влетях в обителта на Сагот, измъквайки в движение арбалета иззад гърба си. Проклетата пот се стичаше в очите, пречейки ми да виждам нормално, и по-важното, да се прицелвам. Вратата към покоите на Сагот...

Бях закъснял. Вратата беше разбита. Търкаляше се на пода, разцепена на няколко части. Втурнах се в стаята — постъпка, не споря, изключително глупава, но в този момент просто не ми беше до това.

Посрещнаха ме с оръжие. Десет голи меча и няколко копия едва не ме продупчиха на десет различни места. Спаси ме само това, че спрях рязко. Е, и гръмогласният вик на Фор, разбира се:

— Никой да не мърда! Той е приятел!

Всички присъстващи застинаха като статуи и едва тогава видях, че оръжията бяха в ръцете на жреци на Сагот. Изглеждаха решителни и не особено приятелски настроени, но за това определено имаха основателни причини под формата на пет трупа, лежащи на пода. Мечовете, с които мъртвите бяха дошли на гости, също се валяха до тях. Дрехите на мъртвците съвсем не бяха жречески, така се обличаха само тези, които се причисляваха към гилдията на убийците.

— Фор, добре ли си? — попитах аз, опитвайки се да разгледам учителя си през изправените пред мен жреци.

— Че къде ще ходя? — прогърмя моят учител, разбутвайки доброволните телохранители настрана.

Да, наистина, ако не броим синината на лицето, почти същата като моята, но по-наситена и прясна, както и раздраната жреческа роба, официалната, доколкото виждах, Фор беше жив и здрав.

— Брат Олиго, махнете ги тези...

— Разбира се, майстор Фор — кимна брадатият жрец. — Място под ябълките още много...

Много ми е интересно, колко ли покойници, посегнали на здравето на славните жреци, бяха заровени в градината под старите ябълки? Мисля, че достатъчно.

Жреците вдигнаха телата и като проклинаха през зъби тежестта на провалилите се убийци, ги повлякоха извън стаята.

— На стражата, разбира се, няма да съобщаваш? — попитах за всеки случай аз.

Един от жреците, бършец кръвта от пода, силно изсумтя, изразявайки с този обикновен звук отношението на всички към недоразумението на боговете, наречено по погрешка стража.

— Трябва да говоря с теб — настроението на Фор беше потиснато.

— Добре — кимнах аз, разбирайки, че разговорът ще е чисто личен, и следователно трябва да изчакам, докато старателните жреци избършат всичката кръв от пода в покоите на Защитника на ръцете. — Какво се е случило тук?

— Какво се е случило? Нищо съществено, връщах се от Молилнята на ръцете, смятах да си хапнем двамата с теб и да те поразпитам за случващите се събития в този суетен свят, и изведнъж... Като цяло, скъпи ученико, видях, че вратата към покоите ми най-нагло е разбита на парчета, а из стаите обикалят вече видените от теб мъртъвци в работни дрехи на убийци от гилдията. И ако само обикаляха, може би тогава щях да им простя на тях, грешниците! Но не! Ровичкаха около масите, навираха си носа там, където не трябва. Е, и аз се ядосах... А тогава тези момченца се хванаха за оръжията и решиха за всеки случай да ме у-би-ят. За щастие от Молилнята си носех това нещо, така че успях да ги отблъсна, докато моите хора дойдат.

Фор небрежно кимна към лежащия на масата тежък церемониален жезъл.

Уау! Съдейки по вида му, нечия глава е пострадала сериозно!

В това време жрецьт най-накрая приключи с почистването, грабна в една ръка кофата, а в другата парцала, и ни остави насаме с Фор. Жреците на Сагот не бяха като жреците на другите богове. Братята в сиви раса можеха не само да се молят на боговете, но също така и да измият пода, да почистят пролята кръв или да се защитят от професионални убийци.

— Сагот! — Фор вдигна ръце към тавана. — Нова врата ще сложат чак сутринта, така че засега ще трябва да минем без нея. Отиде ли си?

— Аха — огледах из стаите, а после въздъхнах и уморено седнах на стола. Денят, както впрочем и всички дни от тази седмица, се очертаваше тежък и наситен със събития. — Е, какво искаше да ми кажеш?

— Гарет, хлапе — започна Фор, — документите изчезнаха...

— Какви документи? — първоначално не схванах за какво става дума.

— Онези документи — Фор подчерта думата „онези“. — Когато пристигнах, един от тях ровеше в тайника, но те вече не бяха там.

— Не се притеснявай, аз ги взех — успокоих учителя си и потупах чантата, където лежаха скъпоценностите от старата кула на Ордена. — Още снощи, докато те чаках.

— Слава на Сагот — съвсем искрено каза Фор, а после присви очи към мен. — И как успя да откриеш тайника?

— Много лесно, макар и не чак толкова лесно, колкото неканените ти гости. Те май са го открили и отворили много по-бързо, но пък не са намерили нищо.

— Да... — Фор поклати глава. — Откога гилдията на убийците се е заела с кражби? А и да съберат смелост да нападнат жреци в обител на бога...

— Изобщо не съм сигурен, че тези са хора от гилдията. Убийците обикновено не работят така. А и с гилдията винаги сте живели мирно, едва ли Угрез би се осмелил да изпрати хората си. Не, това е някой друг.

— Пак Господаря ли? — ехидно подхвърли Фор и извади бутилка вино. И двамата имахме нужда от питие.

— Всичко е възможно. Този Господар навсякъде успява и все още си остава загадка и неуловима мистерия.

— Как мина всичко?

— Ти за малкия ми проблем с оня кон ли?

— Ами, да — Фор отпи глътка вино от бирена чаша.

Всичките му чаши бяха счупени по време на схватката с неизвестните убийци и сега трябваше да налива напитката на боговете в непредназначена за това чаша.

Разказах на Фор как е минало всичко.

— Хм, успял си да разкъсаш звеното на Борг по най-елементарен начин, просто си насъскал всеки срещу всеки. Умно, но съвсем не ново. Е, аз това само така, старческо мрънкане. Не ми обръщай внимание, хлапе. Просто съм разстроен, че Маркун с неговата банда и този твой Бледия, как му беше името?

— Ролио.

— Ролио, Ролио... — Фор сякаш опитваше името на вкус. — Знаеш ли, не съм го чувал. Определено не е от Авендум. Та за какво говорех? А, да! Значи така, тези също служат на Господаря. Където и да се обърнеш, само слуги.

— Е, Маркун вече на никого няма да служи — усмигнах се аз.

За дебелия крадец, загинал от лапите на Вухджааз, изобщо не ми беше жал.

— Маркун — добре. Надявам се, че сега мястото му в гилдията ще заеме по-достоеен човек и тя ще стане пак такава, каквато беше по времето на моята младост. Но виж този Ролио, той няма да те остави. Маркун е мъртъв, но Поръчката на убиеца е дал не той, а някакъв влиятелен слуга на Господаря, а това означава, че трябва добре да се пазиш.

— Ще се пазя — съгласих се с учителя. — Но всъщност аз дойдох да се сбогувам, отивам при краля, а после — на път.

— Само не в пет часа сутринта! В двореца всички спят, и точно сега никой не те чака там. По-добре си почини, Гарет, изглеждаш, сякаш си изорал всички ниви на Сиала.

С това беше трудно да не се съглася. Аз самият нямах нищо против да си полегна и то за колкото се може по-дълго време. Да

кажем, че стотина години щяха да ми стигнат, а дотогава може и сблъсъка с Неназовимия да приключи от само себе си.

Разбира се, на следващата сутрин нищо не се беше променило към по-добро. Неназовимия все така си стоеше в Ледени игли и точеше зъби на Валиостр, а аз трябваше да се замъкна на стотина левги, за да взема вълшебната свирка.

Сбогуването с Фор беше лаконично:

— Пази се, хлапе — това беше всичко, което ми каза, преди да си събера нещата и да напусна гостоприемната му обител.

Надявах се, че ще мога да видя стария жрец след завръщането си от Храд Спайн. Както виждате, тази сутрин бях пълен със съмнителен оптимизъм, разчитайки да се върна оттам, откъдето връщане няма.

До двореца стигнах без инциденти. Във времето, докато бях спал, в Авендум беше паднал дъжд, и това донякъде беше охладило нажежената от летните горещини каменна настилка. Във въздуха се усещаше неуловим аромат на прохлада, готов всеки момент да изчезне заради жежките слънчеви лъчи. Дъждът беше преминал и изчезнал безвъзвратно. На яския небосвод, готов да съперничи по цвят с гоблински очи, нямаше и намек за облаче. Беше обед и слънцето препичаше, добирайки се до тялото дори през дрехите. Вятърът също присъстваше, но беше толкова горещ, че изобщо не носеше облекчение. Да, странни неща ставаха с времето тази година.

Във Вътрешния град животът на богатите си течеше подредено и спокойно, нехаейки за жегата и други неприятни дреболии от живота. Къщите бяха лъснати и богати. Апетитни хапки за любителите на ровенето в чужди сандъци. Но първото, което се набиваше на очи, когато влезеш във Вътрешния град, беше чистотата. Никакви боклуци, никаква кал, с която си толкова свикнал в Пристанищния град. И публиката беше друга. Тези момчета портмонета не крадат. Хората от Вътрешния град въртяха такива суми и крадяха в такива количества, че направо да се пръснеш от завист. Толкова не можех да заработя и за десет живота непрекъснати кражби.

Веднъж ме спря и стражата на Вътрешния град. Заради дрехите, които не вдъхваха особено доверие. Но ми се размина. Те само попитаха къде отивам и ме оставиха веднага след като получиха отговор. Изглежда ги бяха предупредили за посещението ми.

Огромният кралски дворец, заобиколен от съвсем не декоративни стени, заемаше прилична част от Вътрешния град. Беше като малка крепост в града-крепост. Всеки нов крал от династията на Сталконите считаше за свой дълг нещо да дострои, пристрои или подобри. В резултат дворецът значително се беше разраснал, но в същото време си оставаше това, което беше от самото начало — крепост.

Първоначално възнамерявах да вляза през някой вход за слуги и доставчици на продукти за кралската кухня. Доколкото си спомнях, имаше цели три такива, но после си помислих: откъде-накъде ще се промъквам през разни вратички като някакъв недодялан селяк? В крайна сметка в двореца ме покани самият крал, не съм се натрапвал, така че нека ми отворят централните порти. Пресякох Парадния площад — самотна фигурка на фона на огромното празно пространство пред двореца и останалата част на града — и с уверени стъпки се отправих към портите.

Сиво-сините гвардейци, стоящи на пост, ме забелязаха и сега внимателно наблюдаваха приближаването ми към тяхната мълчалива и сериозна компания. Дворецът на Сталконите още от времето на възкачването на тази династия на престола се охраняваше от личната гвардия на краля, която пък се командваше от вечно навъсения милорд Плъх. За гвардейци се набираха единствено благородници, да служиш като гвардеец при краля се считаше за невероятна чест, особено за помалките синове, които нямаше на какво да разчитат при батковците си. А тук имаха шанс да се отличат, да получат собствено имение...

Естествено, на господа благородниците им беше скучно да стоят на пост пред портите, към които никой не пристъпваше случайно, така че гвардейците доста се оживиха, когато ме видяха.

— Какво обичате? — попита един от тях, стиснал в ръка копие с дълъг и тесен връх.

Гвардейците не обичаха да се перчат. Всички онези церемониални пики и алебарди охраната на императорите на двете империи отхвърляха като неподходящи за нормална защита на краля в случай на непредвидени обстоятелства. Копието — това беше оръжието на воина. След като бащата на сегашния Сталкон бил нападател от разбунтували се благородници от западните провинции, несъгласни с политиката за Спорните земи, никой вече нямал намерение да убеждава гвардейците да сменят оръжието си. Именно

техните копия спасили и краля, и кралството. А разбунтувалите се благородници, които нямали достатъчно късмет да загинат от копията, дълго време били разпитвани от Кралските пясъчници в дълбоките подземия на Сивите камъни. Както и да е, сега не става дума за това...

— Идвам при краля — казах аз с ясното съзнание какво ще последва.

Възпитанието на господата благородниците, разбира се, е добро, но да се позабавляват с някой глупак не вреди на никого. И десетимата искрено се възхитиха на моята глупост и невъздържано се захиха.

— При краля? — възкликна същият гвардеец, който започна разговора. — Да пийнете по чаша вино, предполагам? А? — той весело намигна на приятелчетата си. — Честна дума! Радвам се, че ни е посетил шут от Пазарния площад!

— А как да ви представя, милорд? — иронично попита друг гвардеец и направи изящен, макар и подигравателен поклон. — Вие вероятно сте маркиз като мен? Или херцог? Работата ви при краля не търпи отлагане, нали?

— Той не е херцог, скъпи ми Вартек, той е истински барон като мен! — избухна огромен двуметров гвардеец, като едва не изпусна копието си от смях. — Погледнете просташката физиономия на този пияница, маркизе! Истински барон!

Гвардейци отново избухнаха в смях.

— Ти си забавен човек — каза маркиз Вартек, когато се успокои. — Върви си по пътя, кралят днес, както и всеки друг ден, не приема непознати.

— Чудесно! — свих рамене с безразличие. Нека Арцивус да каже сега, че не съм опитал. — Довиждане, милорди.

Не успях да си тръгна. Някъде иззад гвардейците изскочи човек с нашивки на лейтенант от гвардията и ме попита как се казвам.

— Гарет — отговорих аз.

Гвардейците веднага станаха сериозни, а баронът ядосано се изплю.

— Каква комедия играеш? — обърна се към мен. — Не можа ли веднага да кажеш?

— Последвайте ме, ще ви заведем — заповяда ми лейтенантът. — А вас, господата, следващия път явно ще трябва да ви смъкна кожата за неизпълнение на заповедта на милорд Алистан.

Господа благородниците бяха достатъчно благоразумни да замълчат и да не спорят с лейтенанта. Но настроението им определено се развали.

Последвах младия лейтенант през портата.

— А каква е тази заповед, милорд? — попитах.

— Милорд Алистан заповяда да те пуснем в двореца веднага след като се появиш, и никой да не те бави, а тези, както винаги, им дай само да се забавляват.

— Всъщност е много скучно да висиш по цял ден на пост при портите — опитах се да защитя гвардейците аз. Нямах желание да увеличавам бройката на враговете си тук с още десет.

— Скучно им било — изсумтя лейтенантът. — Да вървим, отдавна те чакат.

Вървахме през територията на двореца. От портата се простираше път право към огромна сива сграда с високи дъгообразни прозорци. Изглежда крачехме точно към нея. Хора имаше предостатъчно — както слуги, така и тези, които живееха тук благодарение милостта на Сталкон. Непрекъснато се оглеждах, предния път, когато бях тук, беше нощ и ме докараха в карета, така че нищо не можах да видя. В сградата не влязохме — лейтенантът свърна настрана и по пътечка, застлана с жълт пясък, се отправихме някъде навътре в територията на двореца.

— Кажете ми, Гарет, каква работа имаш с милорд Маркауз, да не би той изведнъж да замине незнайно къде, увесвайки цялата гвардия на врата ми? — внезапно попита лейтенантът.

— Не мога да знам, милорд — нямах намерение да разкривам държавни тайни на първия срещнат.

— Жалко — въздъхна лейтенантът и съвсем искрено каза: — Съвсем ненавреме заминава, съвсем ненавреме. Той е нужен на гвардията и краля тук.

Не казах нищо. Лейтенантът въздъхна още веднъж и намести препаската с меч:

— Ти си до тук, сядай някъде и чакай. Ще дойдат да те вземат.

С тези думи лейтенантът от гвардията ме остави и си тръгна, проблясквайки на слънцето със сребърните копчета на сиво-синята си камизола.

Мястото, където ме доведе, се оказа малка градинка с площадка в средата. Площадката беше посипана с пясък и вероятно се използваше за фехтовка. Или както там наричат мястото, където гвардейците се тренират да размахват желязото.

Градината се намираше от другата страна на сградата на двореца, прилепена плътно до него. Пристъпих към невысока веранда, приседнах на стъпалото, сложих чантата до себе си и зачаках, наблюдавайки хората, намиращи се в малката градинка.

Да-а, определено не бях сам тук. Имаше поне още десетина сериозни момчета. Разпознах ги, защото ги бях видял преди няколко нощи. Точно те придружаваха Миралисса из нощния град. Диви сърца. Получих няколко любопитни погледа, нищо повече. Каква работа могат да имат воините с непознат човек, незнайно за какъв Х'сан'кор домъкнал се тук? Още повече, че Дивите си имаха достатъчно неотложна работа.

Някои играеха на зарове, други спяха в сянката на малък фонтан, трети си оправяха оръжието, а четвърти бяха решили да се упражняват с меча. Така че моята персона до голяма степен беше игнорирана по най-безсрамен начин.

В ъгъла на градината, близо до лехата с червени рози, пуфтяха четворка гноми. Дребните момчета с тесни рамене и бради, преплетени с косите, толкова различни от своите масивни и едри голобради роднини — джуджетата, се въртяха около огромно оръдие. Изглежда се опитваха да го заредят, но нещо не се получаваше, и затова момчетата със зачервени лица ядосано ругаеха и размахваха юмруци един на друг. Това не помагаше особено и от ожесточената кавга спорът се разгаряше още по-силно.

Оръдието не работеше и те се опитваха да го оправят? Тогава разбирах лошото им настроение. Продали са дефектно оръдие на Сталкон и сега трябва да му връщат златото, а това, разбира се, гномите изобщо не искаха.

Слънцето биеше право в очите, така че примижвах като изтегнал се на припек котарак, докато наблюдавах с интерес кавгата на гномите. Още пет минути — и ще започне бой със скубане на бради. Но гномите загубиха охота и решиха да търсят компромис. Сега те насипаха в оръдието прах от малка яркочервена бъчонка. Гюллето лежеше на пясъка до тях. Единият от гномите, най-младия, съдейки по

късата брада, се опита да запали лулата си, но получи шамар зад врата и като изсумтя обидено, я прибра в джоба.

И с право! Само това оставаше — да хвъркнем всички във въздуха заради лекомислието на гнома. Много ми се искаше да се надявам, че насипването на прах в оръдието е само проверка и свадливите брадатковци няма да стрелят с него в градината.

Зад гърба ми се раздадоха леки прокрадващи се стъпки и аз с усмивка казах:

— Как си, Кли-кли?

— О-о! — разочаровано възкликна гоблинът, защото не успя да ме хване неподготвен. — Как разбра, че съм аз?

— Ти подсмръкна.

— О, не! — не се съгласи шутът и седна до мен на стъпалото.

— О, да!

— О, не! И въобще ти какво спориш с кралския шут? — запита обидено и в потвърждение на своите думи нахлупи на зелената си глава шутовската шапка със звънчета, която дотогава беше в ръката му.

— Че аз не споря — свих рамене.

— Искаш ли морков? — миролюбиво попита гоблинът, измъквайки го иззад гърба си.

Морковът беше с размер почти на половината на Кли-кли. Кралски морков. Цяло морквище.

— Не, благодаря.

— Не искаш? Чудесно! Моята работа е да предложа, а така ще остане повече за мен!

Шутът повече не настоя, отхапа голямо парче от оранжевия зеленчук и захрупа, примижвайки на слънцето.

— Зеенчушите ша полешшни, Гарет — с пълна уста каза шутът. — Само с месо не се живее.

— Ние тук двамата да не започваме гастрономически спор? — извих вежди в дъга аз.

Шутът точно повтори моя фокус с веждите, усмихна се доволно и отново загриза моркова.

Така си и седяхме, аз — мълчаливо, наблюдавайки работата на гномите, а Кли-кли обядваше и понякога рязко мърдаше късите си крачета, сякаш се опитваше да повтори стъпките на известен само на него танц. Трябва да отбележа, че му се получаваше доста смешно.

— Имам две новини: добра и лоша. С коя да започна? — попита ме Кли-кли, когато от моркова-гигант беше останала точно половината.

— Нека да е с добрата, ако обичаш — процедих лениво.

Времето въпреки жегата беше чудесно и аз се бях отпуснал блажено под слънцето.

— Добрата новина е — каза гоблинът и разклати върха на шапката си, за да могат звънчетата да зазвънят радостно, — че тръгваш утре сутринта. Тру-ту-ту-ту-у-у.

— Давай лошата.

— Лошата новина е следната — шутът въздъхна тъжно и звънчетата печално зазвънях. — Аз, уви, оставам в двореца и няма да дойда с теб.

— Хм... Нещо са ти нарушени понятията за ценности, шуте — подсмяхнах се аз. — За мен всичко е точно наобратно. Добрата новина е лоша, а лошата — добра.

— Пфу — обидено подсмръкна Кли-кли. — Ще има да съжаляваш, че не съм с теб!

— Това пък защо?

— Кой ще те защитава по пътя? — с най-сериозно изражение на лицето попита шутът.

— Мисля, че ще оцелея — в същия тон му отговорих аз. — Дивите заедно с Плъха за какво са?

— Като спомена Дивите — Кли-кли отново впи остри зъби в нещастния морков. — Успя ли вече да се запознаеш с тях?

— Не, а ти какво, да не би да успя?

— Че как иначе! Тук са от цяла седмица! — възмути се шутът от въпроса ми.

Ама разбира се! Осмелих се да поставя под съмнение способността му да завързва нови познанства.

— Аз ще те представя, но само от разстояние, ако нямаш нищо против моето предложение.

— Ти и тях ли си успял да ядосаш? — нежеланието на Кли-кли да се приближи до войните можеше да се обясни само с това, че малкият паразит е извъртял някакъв номер на Дивите.

— Е, защо веднага — ядосаш? — наежи се шутът и ме погледна укорително със сините си очи. — Аз просто изсипах по ведро вода в

леглата им, а те се разстроиха.

— Логично — засмях се. В главата ми изскочи комичната картинка как гоблинът, направил най-заговорническата си физиономия, пълни леглата на Дивите с вода.

— И така, виждаш ли ей онези, които играят на зарове? — шутът нямаше особено желание да навлиза в подробности какво точно се е случило, когато някой от войните е легнал в мокрото си легло.

Кълна се във всички богове, Кли-кли се е въртял наблизко (не е могъл да устои на изкушението да се наслади на творението си) и е бил забелязан!

Кли-кли посочи с пръст към тримата, хвърлящи зарове на бъчва, приспособена за игра.

— Онзи якият е Медения. Другият до него, брадатият — Чичото. Той е десятник на цялата тази мрачна компания. А ей онзи, дебеличкият, го наричат Котката. Мяу! — колкото се може по-силно измяука Кли-кли и изплези език.

Гномите се откъснаха от оръдието и навъсено погледнаха към шута, но Котката не обърна никакво внимание на палячовщините на Кли-кли.

— Ясно — казах аз, докато разглеждах играещите на зарове воители.

Медения беше почти двуметров мъжага с ръце-диреци, глава, която сякаш нямаше шия и започваше направо от раменете му, и коса с цвят на липов мед. Предполагам, че заради нея е получил такова име при Дивите. Беше млад и в сравнение с другите Диви изглеждаше направо великан. Всъщност то така си и беше. Човекът беше здрав и силен за два бика. Но простоватата му физиономия и добродушната усмивка издаваха селския му произход. Такива веднага ги различаваш от гражданите.

— Оп-па! — засмя се Чичото, хвърли за пореден път заровете и се надвеси с приятелите си над тях.

Чичото беше на около петдесет, рядката му сива коса, тук-там оцеляла на плешивата му глава, и гъстата сива брада, кой знае защо напомняща ми на овче руно, го състаряваха още повече. В сравнение с Медения нисичкият Чичо изглеждаше като джудже, но и той, и великана Медения, както и всички други Диви, си приличаха по едно

нещо. В тях, както и в покойния Муха, се усещаше сила и опит. Опитът на онези, които служат на стените на Самотния великан.

— Кълна се в Д'сан-дор — изруга Котката. — Днес много ти върви, Чичо! Аз съм пас!

Дебелият Див изобщо не напомняше котка нито с поведение, нито с резкия си глас. Единственото, което му придаваше прилика с тези животни, бяха котешките му мустаци^[1].

— Щом не искаш, не играй — усмихна се десятникът. — Ние с Медения ще продължим...

Котката махна с ръка и легна на тревата при фонтана, непосредствено до спящия воин.

— Трябва ли тогава да приема, че ей онзи го наричат или Сьнчо, или Хъркация? — иронично казах аз.

— Онзи до Котката ли? — уточни шутът. Изчака утвърдителното ми кимване и отговори: — Не, него го наричат Гръмогласния.

— Защо?

— Откъде да знам? — Кли-кли сви устни. — Те нали не искат да говорят с мен и единствено гледат да ме замерят с нещо тежко. А аз само им подхвърлих мъртъв плъх в стаята.

— Струва ми се, че преди малко говореше за вода в леглата. За мъртви плъхове и дума не обели.

— Е, плъхът беше малко по-рано... — смути се шутът.

— Добре, забрави за плъха — шутът беше непоправим. — По-добре ми кажи сега за тези двамата.

Кимнах към двамата войни, седящи отделно от останалите и отпиващи вино от бутилка.

— Ама че гадини — измърмори Кли-кли, игнорирайки въпроса ми. — Това е моя бутилка вино!

— Тогава какво прави в тях?

— Военен трофей — изсумтя гоблинът и здраво стисна моркова, сякаш това не беше зеленчук, а меч.

— Какво? — отговорът му ме изненада.

— Ти да не си глух? Нали ти казах — военен трофей. На ей оня гад — посочи гоблинът към Дивия, който в момента беше прилепил устни към бутилката — му заковах обувката с пирон към пода, да се пошегувам. А те се вбесиха...

— Естествено, аз също бих се вбесил и бил ти откъснал зелената глава.

— Те също се опитаха — гоблинът отхапа още едно парче от моркова. — Но успяха да се доберат само до бутилката вино. Ех, Гарет! Само ако знаеше колко усилия ми костваше да я открадна от избите на краля!

— Ти нали си кралски шут. Не можеш ли просто да я вземеш?

— Пфу, Гарет! Ама че си скучен! — шутът разочаровано поклати глава, предизвиквайки оживено дрънкане на звънчетата. — Разбира се, че мога, но нали да се открадне е много по-интересно!

Тук бяхме на едно мнение.

— Така че какво можеш да ми кажеш за тях? — отново насочих разговора в интересуващото ме русло аз.

— Забавна двойка, нали? — каза шутът и се изплези на воина, държащ бутилката.

Забавна? Много меко казано! По-скоро удивителна! Не вярвах, че в живота си ще видя как гном приятелски пие вино със своя вечен враг — джуджето. Попитайте който и да е — какво ще стане, ако на тясна пътека се срещнат гноми и джуджета, дори и двегодишно дете ще ви отговори, че в най-добрия случай работата ще завърши с масов бой, а дори и с двубои на живот и смърт. Така си беше, но не и в този случай. И едрото набито джудже, с ръце, способни да огънат подкова, и неговият по-дребен и хилав брадат родственик някак си не бързаха да се хващат един друг за гърлата, което предизвикваше неодобрителни погледи от страна на гномите, въртящи се около оръдието. Последните ядосано си мърмореха нещо под нос, поглеждайки към джуджето, но също нямаха намерение да се бият на територията на кралския дворец.

И гномът отнесе няколко яростни погледа от съплеменниците си за това, че е забравил паметта на предците и пие вино с най-омразния и изконен враг на гномите. Доколкото виждах, на него абсолютно не му пукаше за неодобрението от страна на родствениците му. Той дори смъкна от темето на джуджето шапката с тясна периферия и я нахлупи на главата си. Косата на джуджето се оказа ярко оранжева, изглеждаше, сякаш има жарава на главата си. По мое мнение бяха успели добре да се натрякат. Странно, тези раси една бутилка не ги събаряше.

— Кли-кли, а ти сигурен ли си, че военната плячка е само от една бутилка? — хитро подпитах аз унилия гоблин.

— Как една — избухна шутът. — Цяла каса отъмкнаха, просто тази бутилка е последната.

Това вече по приличаше на истина. От каса вино спокойно можеха да се напият дори гном с джудже.

— Рижото джудже го наричат Делер^[2], а неговият приятел реагира на Халас^[3]. А на ей онзи — Кли-кли посочи към човека до храстите с рози, самотно размахващ мечове в битка с невидим противник — му казват Змиорката. Абсолютен мълчаливец, на шегите ми просто не обръща внимание. Невъзможно е да го размърдаш.

Последните думи гоблинът произнесе обидено. Че как иначе! На някой си абсолютно да не му пука за неговите лудории! Такова игнориране на професионализма му Кли-кли просто не можеше да понесе.

Изобщо не реагирах на обидата на шута, цялото ми внимание беше завладяно от прецизните, точни движения на Дивия. Те очароваха. Това беше красив и смъртоносен танц: „братът“ и „сестрата“^[4] в ръцете на гаракеца — а той определено беше от Гарак, те винаги могат да бъдат разпознати по мургавата кожа и гарваново черната коса — танцуваха в безумния сребрист вихър на смъртта.

Змиорката преминаваше от една позиция в друга, стойките се променяха светкавично, остриетата разсичаха топлия въздух с ужасяваща бързина, „сестрата“ жилеше толкова стремително, че погледът ми успяваше да улови единствено размития проблясък на сребристата мълния. Удар, още един, мушкане, рязко тръгване наляво, „братът“ се спуска надолу, на главата на невидим противник, завърта се около оста си, ръката на Змиорката се разтяга на неестествена дължина благодарение на „сестрата“, за да достигне до корема на новия враг. Поне така го схванах аз, защото Змиорката направи стъпка назад, парира с „брата“ предполагаемия разсичащ удар отдясно, и веднага след това удари едновременно с двете оръжия. „Сестрата“ с хищно бодване порази главата на предполагаемия противник, а „братът“ нанесе ужасяващ удар отдолу, под щита. Рязко обратно салто и започна поредния танц с друг невидим враг.

— Красота! — възхитено подсвирна шутът.

Бях напълно съгласен. Въпреки жаркото слънце и горещината, Змиорката продължаваше да тренира и го правеше потресаващо красиво.

— Гарет, откъсни се за малко от човека, сигурен съм, че по време на пътуването поне още стотина пъти ще можеш да го гледаш как размахва мечове. По-добре погледни оня смешния.

Не намерих нищо смешно в посочения от шута воин. Той малко напомняше на Котката, но не беше чак толкова дебеличък. За него по-скоро бих използвал думата „охранен“. Имаше незапомнящо се лице с тънки устни и гъсти вежди, бледосини очи и ленив поглед, спрял за миг на мен и Кли-кли.

— И какво смешно намери в него? — попитах шута, който беше възобновил интереса си към огризката на многострадалния морков.

— Не говоря за човека, тъпако! — раздразнено плесна с ръце шутът, огорчен от мудното ми съобразяване. — Между другото, наричат го Мармот. Говоря за зверчето на рамото му.

Едва тогава насочих вниманието си към това, което бях приел за безвкусно украшение под формата на сива кожа на лявото рамо на воина. Кожата всъщност се оказа пухкаво зверче. То кротко си спеше и затова оставаше неподвижно, което ме заблуди, че е своеобразна дан на модата.

— Какво е това? — погледнах въпросително към шута.

— Линг^[5]. От Безлюдните земи. Опитомен. На няколко пъти се опитах да му дам морков. Дори успя да ме ухапе — с нескрита гордост каза гоблинът и за доказателство, че не лъже, пъкна под носа ми ухапанието си пръст.

— Не ти е провървяло с него — изразих съчувствието си аз.

— О, много ми провървя — не се съгласи с мен Кли-кли. — Ако Мармота ме беше хванал в момента, когато давах развален морков на животинката му, едва ли щеше да ми се зарадва. Честна дума, щеше да ме спуга от бой!

Тук вече не издържах и се засмях.

— Сега разбирам, Кли-кли, защо реши да не тръгваш с мен! Почти всеки от бъдещите ти спътници ти има зъб.

— Нищо подобно! — запротестира гоблинът и подсмръкна с нос. — Причината е в Арцивус и Алистан. Те не ме пускат!

Кли-кли ядосано размаха юмрук към небето.

— Ей, Мармот, да не би случайно да имаш желание да се разходиш до кухнята? — обърна се към просналия се на тревата приятел мълчалият досега Див.

Съдейки по липсата на коса по главата и надянатата на голо ризница, воинът беше родом от Пограничното кралство. Само те можеха да се напъхат в жезела при такава жега. Пограничният беше приключил с точенето на меча си и сега си търсеше занимание.

— Това пък защо? Какво съм пропуснал в кухнята? — с мързелив глас попита Мармота.

— Да нахраниш Непобедимия, че заради теб ще умре от глад. Все спи и спи.

— Горещо е, затова спи, а в кухнята, щом искаш, да отскочим, знам какво те тегли натам.

— Ами то всеки знае — откликна Котката и се надигна от тревата. — Готвачките са, леле мале, колко апетитни!

Медения и Чичото избухнаха в смях. Към смеха се присъедини и самият инициатор на разходката до кухнята.

— Е, ще вървим ли? — попита Пограничния.

— Това е Арнх^[6] — представи ми го Кли-кли.

Челото на Арнх се пресичаше от тънък бял белег. Той щеше да е почти незабележим, ако не беше мургавото лице. На тъмната кожа на снажния воин белегът изпъкваше като ослепителна бяла нишка.

И Арнх заедно с Мармота и присламчилият се Котка тръгнаха към кухнята.

— Слушай, Кли-кли — не изтраях аз. — Лейтенантът ме доведе тук и нареди да чакам, докато дойдат за мен. Докога ще чакам? Ще пукна от тази жега!

— Всъщност аз дойдох за теб — ухили се шутът.

— Тогава какво чакаме?

— Почакай малко, Гарет, за къде си се разбързал? Сега кралят се кара на своите поданици, а те мълчаливо се потят и треперят. Така че какво ще правиш там? Виж, още не съм ти казал за последния Див.

Последният от десетимата Диви седеше под разклонена ябълка, стиснал с две ръце огромен биргризен^[7]. По мое мнение за този невисок и очевидно не особено силен човек двуръчникът беше прекалено тежък. На масивната черна ръкохватка на меча беше изобразен златен дъбов лист.

— Той какво, да не е майстор на дългия меч? — попитах недоверчиво гоблина.

— Да не си сляп, не виждаш ли дръжката? Разбира се, че е майстор, освен ако не е откраднал това желязо от някой друг!

— Но то тежи повече от него!

— Всъщност не чак толкова! — възрази гоблинът. — Но че е тежък, тежък е. Сам проверих.

— Само не ми казвай, че си се опитал да свиеш меча на този човек!

— Не-е, просто исках да разбера колко тежи — едва не се убих!

— Как се казва? — попитах, разглеждайки човека със смешна шапка, повече напояща на камбаната на Събора.

— Мумр. Но всички го наричат Фенерджията. О, не!

Последната фраза на Кли-кли не беше за мен. Фенерджията беше измъкнал малка свирка и като остави настрана биргризена, се нареди да свири.

— Само не това! — проплака шутът.

Мумр изду бузи и от свирката се изтръгнаха звуци, наподобяващи мъчителния скрибуцащ рев на полудяло мартенско магаре. Шутът изстена и запуши ушите си с ръце. Звукът беше наистина ужасяващ — ако наоколо имаше кучета, щяха веднага да завият или просто да пукнат от изтезанието. Започнах да си мисля: дали да не пробутам тази свирка на Арцивус, като я представя за Рога на дъгата? Бях сигурен, че веднага щом чуе тази ужасна мелодия, Неназовимия ще се самоубие, за да не се мъчи.

— Сега ще го ударя с ето това! — изскърца със зъби Кли-кли и размаха огризката на моркова.

— Ей, Чичо! — обърна се Делер към десятника. — Кажете на Мумр да спре, в противен случай не отговарям за себе си! Като ми падне пердето, мога и с бръснач през очите!

— Точно така! — потвърди Халас и целуна бутилката.

— Аз ей сега лично ще го убия! Къде е справедливостта? Оставете ме най-накрая да поспя! — измърмори сънливо Гръмогласния и се обърна на другата страна.

Чичото, без да вдига поглед от заровете, вдигна някакво камъче от земята и го хвърли към Фенерджията. А той, за да избегне летящия снаряд, трябваше да прекъсне мъчението на изтерзаната свирка.

— Ама че сте и вие! — разстрои се Фенерджията. — Нищо не разбирате от музика!

— И така е вече цяла седмица, Гарет — пое си дъх Кли-кли. — Можеш ли да си представиш, с тази свирка успява да вбеси дори мен! Ах, ти! Какво е това?

Изобщо не бях усетил кога Кли-кли е бръкнал в оставената ми без надзор чанта. Сега той държеше в ръка една от магическите стъкленици с тъмночервена течност, в която плуваха златисти пращинки.

— Знам какво е! — извика шутът, скачайки на крака. — Виж, сега ще има фокус!

— Върни я обратно! — изкрещях на гоблина, но вече беше късно.

Кли-кли ловко избягна протегнатите ми ръце и се затича към гномите, заредили най-накрая оръдието, размахвайки вълшебната ми покупка. Стъкленицата полетя и се разби в тялото на оръдието. Избухна червено сияние, и оръдието изчезна.

Неназовимия ме дръпна да купя заклинание за пренасяне! (Трудно ти е да мъкнеш нещата си през планината? Няма нищо полесно! Разбиваш стъкленица върху вещите си и те просто изчезват. Разбиваш друга — и те се появяват отново.) Приготвих тази магия за Храд Спайн. Така, за всеки случай, ако попадна на повечко диаманти или изумруди. Сбогом, скъпоценности на мъртъвци! В наследство ми се падна гномско оръдие!

Градината потъна в смаяно мълчание, дори Змиорката престана да върти мечове. Но мълчанието не трая дълго. Нарушиха я яростните викове на подивелите от гняв гноми. Кли-кли не изчака отмъщението, отскочи по-далеч от гномските юмруци и, подрънквайки със звънчетата, с всички сили хукна в моята посока. Испитах силното желание да сритам гоблина в задника.

— Гарет, не зяпай! — възкликна Кли-кли, минавайки покрай мен. Той като по чудо се размина с крака ми, вече готов да го срита по задника. — Тръгвай с мен, ще те заведа при краля!

С тези думи гоблинът изчезна зад вратата. Нямах друг избор, освен, кипящ от гняв, да последвам малкия негодник, оставяйки Дивите да слушат кръсъците на ядосаните гноми.

[1] котешки мустаци — когато мустаците са оформени като три тънки ивици върху горната устна, много приличащи на мустаци на

котка, откъдето идва и името. Модата за тях идва от Филанд. ↑

[2] Делер (гном.) — буквално „огън“. ↑

[3] Халас (гном.) — галеник на съдбата (от хала — галеник, и лас — съдба). ↑

[4] „брат“ и „сестра“ — имената на двете остриета в специална школа за фехтовка, разпространена в Гарак, обикновено само сред аристокрацията. По време на битка оръжията са на различни вертикални нива едно спрямо друго. „Братът“, тясно двуостро острие, се държи с дясната ръка на нивото на корема, и може както да мушка, така и да сече. „Сестрата“, обикновено по-късото острие, няма режещ ръб и е само за намушкване. Държи се в лявата ръка, като ръката е вдигната нагоре, а лакътят е сгънат. Тези оръжия се носят или на гърба, или в специална двойна ножница. ↑

[5] линг — малко животно, което живее в тундрата на Безлюдните земи. Много подобно на косматия плъх, но с доста по-големи зъби и нокти. ↑

[6] Арнх (орк.) — буквално „белег“. ↑

[7] биргризен (гном.) — от бир — ръце, и гризен — меч. Буквално — двуръчен меч. Огромен меч, чието острие може да достигне до ярд и половина, с масивна ръкохватка, с тежка, обикновено кръгла противотежест, и широк предпазител. Понякога в близост до предпазителя оръжейниците добавяха масивни шиповешпори, за да се спира приплъзването на острието на противника. ↑

ГЛАВА 18

СЪВЕТЪТ

Фигурата на шута се мяркаше пред мен, така че да се загубя всред необятното преплитане на коридори и стълби беше доста трудно. Трябваше просто да следвам обличения в сиво-синьо трико Кли-кли. Гвардейците ни проследяваха с отегчени погледи и не бързаха да спират непознатия с напълно разумния въпрос: какво правите тук?

Явно тук също бяха успели да предупредят за появата ми, така че въпроси не възникнаха в никой. Добре школуваните слуги в сиво-сини ливреи отваряха вратите да пропуснат Кли-кли, а следователно и мен, в светая светих на кралския дворец.

Желанието ми да откъсна главата на зелената гадинка постепенно затихваше, но гоблина беше решил да не изкушава съдбата и се държеше по-далеч от мен. Кое по принцип си беше правилно. Както каза съвсем наскоро Делер:

— Мога и с бръснач през очите.

Вървящият от моята страна слуга замръзна от изненада и се опули в мен. Осъзнах, че съм казал на глас думите на Делер, и побързах да настигна Кли-Кли, докато слугата още не се е опомнил и не е хукнал да вика гвардейците да вържат незнайно откъде появилия се тук убиец.

Завих забързано зад ъгъла, стараейки се да догоня гоблина, и се сблъсках лице в лице с група придворни матрони, разхождащи своите пораснали дъщери. Шутът, без да се спира, направи безупречен придворен поклон, достоен да присъства във всички книги по етикеция, и бързо се промъкна през неочакваното препятствие във формата на широки поли. Аз учтиво се усмихнах на дамите, но впечатления не предизвиках. По-точно предизвиках, но с абсолютно обратния на желанието ефект. Великосветските дами сбърчиха великосветските си аристократични нослета, сякаш от мен вонеше на помийна яма. Всъщност вонеше от тях. Едва не припаднах от острия

аромат на парфюм. Според мен тези дами се бяха гмурнали във вана с парфюм и бяха прекарали там цяла година.

— Ваше сиятелство — обърна се към мен шутът, стигнал вече дъното на коридора.

Естествено, за да го чуя, му се наложи да крещи из целия дворец.

— Докога ще ви чакам, херцог? Размърдайте копита!

Чувайки, че съм херцог, придворните дами рязко промениха мнението си за моята персона. Сбърчените нослета изчезнаха и на лицата на някои дами дори се появиха кокетни усмивчици. Вече не се смущаваха нито от не най-елегантния ми тоалет, нито от синината на лицето. Бях херцог, а на херцога всичко се прощава. Още веднъж се усмихнах вежливо и бързо се промъкнах покрай тях. От тези придворни матрони всичко можеше да се очаква: объркват ти главата с тези парфюми и докато се опомниш, вече си се оженил за някоя хубавичка, но сериозно оцетена откъм интелект придворна глупачка. А после върви обяснявай, че шутът само се е пошегувал и ти съвсем не си херцог — така или иначе полза няма да има никаква. В най-добрия случай таткото на малкото момиченце ще промуши фалшивия херцог с меч, за да запази никому ненужната чест на рода.

Шутът нетърпеливо пристъпваше, докато ме изчакваше пред масивните бели врати със златни инкрустации, изобразяващи лов на обур. До вратите бяха застинали шестима гвардейци. Докато крачех към тях, шутът успя да оципе един от сиво-сините за крака, да се изплезе на друг и да пробва да вземе копието не трети. Като цяло гоблинът се правеше на клоун с всички сили. Гвардейците, застанали на почетен караул, дори не помръднаха. Но в очите им съвсем ясно се четеше желанието да смачкат малката гадинка веднага щом им свърши смяната.

Виждайки, че приближавам, шутът прекрати номерата си и бутна крилото на вратата.

— Гарет, не се заяпвай — изписка весело.

Лесно е да се каже! В тронната зала влизах за първи път. Беше огромна, толкова огромна, че в нея можеха да се поберат всички благородници в кралството, ако добре ги натъпчат. А вече сериозно — в тронната зала спокойно можеха да се провеждат репетиции за военни паради. Или поне на кавалерията. Място имаше предостатъчно.

От дясната ми страна се издигаха огромни прозорци, високи около десет ярда. Те започваха от пода и стигаха почти до тавана. Подът беше покрит с черни и бели квадратни плочки. Някъде далеч-далеч напред стоеше тронът на краля. В залата нямаше никой, ако не броим двамата гвардейци от двете страни на трона.

— Не ми ли каза, че сега кралят чете конско на придворните си?
— обърнах се към Кли-кли и млъкнах.

Гласът ми се усили десетократно и изпълни залата. Определено имаше магия: дори да говориш тихо, ще те чуе всеки, където и да се намира в тронната зала.

— И какво като съм казал? Шутът нали затова е шут, да говори каквото си иска — захили се гоблинът и се заслуша в прозвучалото ехо.

После се зае с крайно отговорното, от неговата гоблинска гледна точка, занятие — сви левия си крак и с десния започна да скача по белите плочки, като се стараеше да не стъпва на черните.

Така прекосихме цялата тронна зала: гоблинът на един крак, а аз — с отмерена походка, опитвайки се да преодоля обзелото ме изкушение да се втурна напред и да удуша незнаещия грижи Кли-кли. Шутът доподскача до трона, който, трябва да отбележа, с нищо не се отличаваше от общия фон на тронната зала. Нямаше нито ковано злато, нито рубини с глава на тигър по него. Нито намек за тези богати и екстравагантни инкрустации, с които се славеха Империите. Тамошните императори се стремяха да се надминат един друг в разкоша. Нашият славен Сталкон, да стои още сто лета на този трон, предпочиташе да инвестира жълтиците си не в съмнителни, макар и красиви дрънкулки, а в армията.

Без да обръща никакво внимание на мълчаливия гвардеец, шутът се покатери на трона, взе от кадифената възглавничка кралския скиптър, който по-скоро наподобяваше тежък боздуган (с такъв спокойно можеш да се защитиш от нападатели), и скочи на пода.

— Да не се нараниш — подразних го аз, с което си спечелих презрителен поглед.

Все пак Кли-кли върна новата играчка обратно на възглавницата, добавяйки до нея остатъка от моркова. Отстъпи назад, наклони глава като някакъв художник, оценяващ някакво произведение на изкуството и, удовлетворен от резултата, ме поведе нататък.

В самия край на залата се виждаха други врати, приличащи си като две капки вода с тези, през които бяхме влезли преди малко. Шутът съвсем безцеремонно ги отвори с крак.

— Заповя-а-адай! — с гостоприемен жест ме покани да вляза гоблинът, но после внезапно осъзна, че ако стои там, аз ще имам съвсем реален шанс да го докопам.

Затова Кли-кли ловко се шмугна вътре, избягвайки за пореден път отмъщението ми, очакващо го заради разбитата магическа стъкленица.

Озовах се в същата стая, където предния път ме беше въвел Фраго Лантен. Вече познавах всички присъстващи, така че нямаха нужда от представяне. Учтиво се поклоних.

— Хайде, мастър Гарет — каза кралят. — Да оставим целия съмнителен етикет за моите придворни. Седнете. Защо толкова се забавихте, Кли-кли?

— Че каква вина имам аз? — направи гримаса шутът. — Докато мастър Гарет се размърда... Цели петнайсет минути го уговорях да дойде тук.

От такава нагла лъжа направо се задуших от възмущение, но го преглътнах и, като реших да не обръщам внимание на кралския глупак, отвърнах:

— Благодаря, Ваше Величество.

Преди да седна на стола, подаден ми от Кли-кли, му хвърлих преценяващ поглед. От проклетия гоблин можеше да се очаква всичко. Но Кли-кли изглеждаше като невинно агънце. Не мисля, че точно пред краля ще рискува да ми сложи нещо остро под задника.

Този път кралят изобщо не приличаше на добродушен кръчмар в пуловер и войнишки панталони. Кралският плащ, с преливащ дълбок и наситен сиво-син цвят, и тънката ивица на короната на главата му ми изглеждаха много по-подходящо облекло за този човек.

— Магистър Арцивус вече ни разказа, че твоето начинание е приключило успешно — каза кралят, кимайки към стария архимаг.

Арцивус се намръщи, очевидно не беше в настроение. Такава физиономия имаше един мой приятел, когато го измъчваше запек. Надявах се, че при Арцивус причината за лошо настроение е друга. Архимагът ми хвърли не най-любезния си поглед, но не каза нищо.

— Да, Ваше Величество, аз съм изцяло подготвен за нашето...
ъ... малко начинание.

— В мен възникнаха няколко въпроса, ще бъдеш ли така любезен да ни разкажеш още веднъж какво точно се случи?

Желанието на краля беше закон, така че въздъхнах и за пореден път през тази седмица започнах да разказвам за своите приключения, като този път не скрих нищо. Е, или почти нищо. За Валдер така и не казах нито дума. По средата на разказа гърлото ми съвсем пресъхна и аз започнах да говоря все по-тихо и по-тихо. Сталкон направи едва забележимо движение с пръсти и внимателният шут ми наля вино. Кимнах с благодарност, отпих и продължих историята. Само Арцивус от време на време вдигаше вежди, обикновено при моментите, които чуваше за първи път. Онези, които бях премълчал пред него по време на пътуването ни в каретата. Най-интересното беше, че никой не ме прекъсна и на никой не му писна от безкрайната ми история. Но в крайна сметка всичко си има край, така че в един момент можех да въздъхна облекчено и още веднъж да си наквася гърлото с прекрасно вино от кралските изби.

— Ама че работа... — промълви Кли-кли, пръв нарушил тишината след края на моята история.

— Прекалено меко се изразяваш, глупако — измърмори Алистан Маркауз.

Този път той беше в обикновена гвардейска униформа. Изглежда на известните доспехи, станали легендарни сред воините на Валиоостр, днес им беше дадена почивка.

— Събитията врат и кипят, скъпи шуте. И дано само не се опарим. Извинете, Ваше Величество, но колкото и да се пазехме, нашият враг пак е узнал всичко за предстоящия поход.

— А и не само врагът ни — измърка Миралисса. Днес тя беше без воал и беше сменила синята си мирануехска рокля с абсолютно същата, но изумрудена. — Тук има и трета страна, този Господар.

— Вие чували ли сте по-рано нещо за него? — обърна се кралят към нея.

— Ако този Господар изобщо съществува, добре се крие. Лично аз, както впрочем и моите спътници, досега нищо за никакъв Господар не сме чували. Ще трябва да дадем заповед да се преровят семейните архиви. Може пък да се намери нещо в старите библиотеки.

— Съмнявам се — мрачно отвърна Плъха. — Кралските пясъчници през всичките тези дни търсеха и нищо не намериха.

— Е, защо нищо? — възрази Сталкон. — Намериха нещо.

— А — капитанът на кралската гвардия махна с ръка, — това е глупост.

— За какво става дума? — попита Арцивус.

— Докато се ровехме в старите хроники, ваше магичество, попаднахме на разпита на някой си Джок Имарго. Онзи, когото всички знаят като Джок-докаралия-зимата. И така, той твърдял, че е натопен за убийството на принца от дома на Черната роза и че всъщност това било работа на поддръжници на Господаря. Разбира се, никой не повярвал на историята за някакъв си Господар и Джок бил даден на елфите.

— А на вас после казал ли е нещо за този Господар, лейди Миралисса? — попита архимагът.

— Извинете ме, милорди, но не съм много добре запозната с тази част от историята — поклати отрицателно глава Миралисса. — А и това са си вътрешни работи за дома на Черната роза, дом Черна луна не се е месил. Ще трябва да попитате Ел.

— Това не е ли един от елфите, които ви съпровожда? — досети се Арцивус.

— Да. Той е от дома на Черната роза.

— Засега ще приемем, че този Господар е напълно реален и също толкова опасен, колкото Неназовимия. Че дори и по-опасен. В крайна сметка не знаем какво точно иска — каза кралят.

— Какво иска и на огрите е ясно — възрази Кли-кли. — Искане Рога да не попада в ръцете ни.

— Мнозина не искат Рога на дъгата отново да се върне в нашия свят. Ордена също е сред тези, които смятат, че той е твърде опасен, но, уви, необходим. Документите са при теб, нали, Гарет? — попита Арцивус.

Неохотно кимнах. Твърде много усилия положих да се добера до плановете на Храд Спайн и сега изобщо не ми се искаше да ги давам в ръцете на Ордена. Дори и временно.

— Позволи ми да ги погледна.

Не ми оставаше нищо друго, освен да бръкна в чантата и да ги дам на архимага. Отказва ли се на магистъра на Ордена на Валиоостр?

Арцивус започва да изучава картите, а когато се натъкваше на интересно за него място, беззвучно мърдаше устни. Останалите търпеливо чакаха кога архимагът ще благоволи да сподели своите наблюдения. В този момент вратата на стаята се отвори и влезе вече познатият ми лейтенант от гвардията.

— Моля за извинение, ваше величество, но гномите там... — лейтенантът изглеждаше малко обезкуражен.

— И какво искат, Изми? — Сталкон погледна изненадано лейтенанта.

— Гномите казват, че някакъв гoblin, който много прилича на вашия шут, ги е окрал, или по-точно е откраднал вашето оръдие в момента, когато го ремонтirали.

— Тоест? — кралят, както и всички останали, не разбираше как малкия Кли-кли е успял да открадне масивното и тежко оръдие.

— Гномите твърдят, че направил някаква магия и то просто изчезнало — самият лейтенант не разбираше как глупакът със звънчета може да сътвори нещо подобно.

— Кли-кли, вярно ли е?

Съдейки от вида на Кли-кли, той мислеше само за едно — как по-незабелязано да изчезне.

— Е, не съвсем... — промърмори шутът, изучавайки носовете на обувките си.

— Какво значи не съвсем?! — сопна се кралят. — Отговаряй ясно!

— Ами, истина е — промърмори шутът, съгласявайки се с обвиненията на лейтенант Изми. — Просто исках да изпробвам заклинание от чантата на Гарет!

— Изпробвал си го за моя сметка! Кой сега ще се оправя с гномите?

Шутът учтиво замълча, преструвайки се, че много, много се срамува. В разкаянието на Кли-кли никой не повярва, а и самият той не очакваше такова чудо.

— То така или иначе беше бракувано — опита да се оправдае гoblinът.

— Взех те на своя глава! И защо още ти търпя номерата? — кралят ядосано поклати глава.

Кли-кли отново се престори, че много, много го е срам, че му е неловко и като цяло повече няма да прави така.

— Опитай се да потулиш тази работа.

Бедният лейтенант, получавайки изпълнима заповед, се поколеба за миг, но намери в себе си сили да кимне (на него нищо друго не му и оставаше) и тръгна на битка с гномите. Да, получи опасна и трудна задача. Да не кажа невъзможна. По-лесно е да убедиш огр да не яде човешка плът, отколкото да успокоиш разбеснели се гноми, особено когато беснеят поради сериозна причина — за пари.

— Аз... — опита да се оправдае Кли-кли, но видя разярения поглед на краля и млъкна.

— Ето, чуйте — усмихна се Арцивус. Архимагът дори не обърна внимание на току-що случилия се неприятен инцидент. Цялото му внимание беше насочено към старите документи. — Много интересно нещо.

Магистърът прочете на глас стихотворението-загадка, което беше привлякло вниманието и на Фор. Но за разлика от моя учител архимагът нямаше нужда да се рови в речници, той напълно свободно владееше първия език на орки и елфи — древнооркски.

— Веднага мога да кажа, че едното четиристишие се явява най-абсолютната и най-наглата кражба, която някога съм виждал през живота си — изстреля шутът веднага щом Арцивус приключи с четенето.

— И кое четиристишие не ти хареса? — изненада се архимагът.

*В заучен строй, потънали в сянка,
Мъртви рицари мълчаливо стоят,
И само един от мечовете им не ще умре,
Един — на сенките станал по-близък от брат,*

— напевно изрецитира шутът. — Това е от книгата Брук-грук.

— От Книгата на пророчествата на гоблините? Сигурен ли си, славни шуте? — попита Миралисса.

— Никога в живота си не съм бил по-сигурен. Това е точно от Брук-грук. Само че тук някакви отворковци са променили четиристишието — изглеждаше, сякаш гоблинът всеки момент ще

избухне от възмущение, че някакви си човечета са пипали великото гоблинско пророчество.

— За каква книга става дума? — не издържа Алистан. И той като мен никога не беше чувал за някаква си Брук-не-знам-коя-си.

— Скъпи графе — гласът на Кли-кли просто преливаше от злъчен сарказъм. — Понякога трябва да оставяте меча настрана и да четете книги. Брук-грук, или Книгата на пророчествата, е написана от лудия шаман Тре-тре преди три хиляди и петстотин години. В стихотворна форма тя разказва за най-важните и значими събития, които трябва да се случат в света на Сиала. Така например тя е предсказала появата на Неназовимия. Има редове и за Забранената територия, въпреки че навремето Ордена не им е обърнал никакво внимание.

При тези думи на гоблина Арцивус се намръщи още повече, но реши, че е под достойнството му да спори с шута.

— Дядо ми беше шаман — продължи Кли-кли. — Подготвяше и мен, само че аз не ставах за шаман. Но Книгата на пророчествата помня наизуст, така че четиристишието го познах веднага — взето е от Книгата на пророчествата. Авторът или е забравил точните думи, или нарочно е искал да скрие оригиналния източник, но аз го познах.

Гласът на шута излъчваше гордост. Мисля, че дядото-шаман щеше да се гордее с внука си не по-малко. Запомнил наизуст книга, писана от някакъв си луд — за това се иска несъмнен талант.

— И какво е оригиналното четиристишие?

*Измъчени от жаждата и проклетия мрак,
Немъртви грешници наказание търпят,
И само един не ще умре от глиги,
Един, що със сенките танцува като брат.*

— Не е толкова гладко. Предишното ми хареса много повече — изразих мнението си за поезията на гоблините аз.

— Виж го ти! Големият ценител на литературата и изкуството! Това го е писал великият луд шаман Тре-тре — възмути се Кли-кли.

— То си личи — този път нямах намерение да оставям последната дума на шута.

— Затова пък ние не крадем чужди пророчества и не ги превръщаме в подсладени стихчета — изсумтя гоблинът и демонстративно ми обърна гръб.

Невежеството ми относно литературния шедьовър на преялия с мухоморки шаман на гоблините окончателно разстрои малкия шут.

— Между другото, Кли-кли, какво е това пророчество?

— Нарича се „Танцуващ в сенките“. Мога да го разкажа цялото, но ще отнеме няколко часа.

Уау! Старият шаман не е знаел спиране! Започне ли нещо, няма назад!

— А накратко?

— Ъ-ъ-ъ... — шутът сбърчи чело. — Да го кажем така. Това е пророчество за човек, преживяващ от незаконен занаят, но решил да служи за благото на родината си. Има много неща, но в крайна сметка той ще намери Спасение за народите на Сиала и ще спре врага. Спасение от тайнствените Каменни дворци на Костите. Става дума за Храд Спайн, ако някой още не е разбрал — Кли-кли изразително ме погледна, намеквайки за кого е предназначена тази малка закачка. — Това пророчество е за теб, Гарет. Никога не съм мислил, че ще срещна жив герой от книгата Брук-грук.

— Чисти измислици — изсумтях аз. Не ми харесваше да ставам герой на някакво гоблинско пророчество, а и не вярвах във всички тези приказки. — Този ваш Тре-тре нещо се е объркал или е ял не каквото трябва. И защо точно аз? Че толкова малко хора ли се занимават с незаконен занаят? Може изобщо да не стигна до Храд Спайн!

— Там също така се казва, че този човек ще хване демони с помощта на кон — невинно намекна шутът, забивайки поредния пирон в надеждите ми да се измъкна от всякакви там гоблински пророчества.

Ами, нека си се занимава с разгадаването на никому ненужна приказка! Главното е, че аз не вярвам в глупостите на затъпели от беладона шамани, а шута какво да го правиш. Той си е кралски глупак.

— Така, значи, Танцуващ в сенките... Интересно, интересно... Ето какво, Кли-кли, препиши ми на хартия това пророчество, ще се запозная с него в свободното си време — каза Арцивус.

— Добре, ваше магичество.

— На нормална хартия, Кли-кли! А не като на писмото, което написа на херцог Патийски! — предупреди го кралят.

— Добре — омърлуши се шутът.

Интересно, на какво се беше изхитрил да пише писмо на вече покойния херцог?

— Игра-а-ачка — прогърмя зад мен и насред стаята изскочи човек.

Хубавата риза беше мръсна, гащите омачкани, а на главата му цареше направо кошмар. Истинско птиче гнездо!

— Искам играчка — човекът се плъсна на пода и зарита с крака.

Болката на своя баща, Сталкон Девети, най-големият син и провален наследник — Сталкон Лишения от корона. Така се беше получило, че първият син на краля беше идиот. Какво беше това? Наказание от боговете или просто игра на съдбата, но най-големият син на царя, почти на моята възраст, имаше ум на четиригодишно дете. Естествено, той не можеше да претендира за короната, която сега трябваше да получи по-малкият принц — който, както и всички мъже в тази династия, също носеше името Сталкон. Към големия бяха прикрепили няколко бавачки и той си живееше в своя приказен, детски и навярно много щастлив малък свят, в който ги нямаше болката, мръсотията и кръвта от истинския, реалния свят.

— Не трябваше ли вече да спиш? Къде са бавачките? — обърна се кралят към сина си. Гласът му беше необичайно ласкав.

— Лоши! — това беше всичко, което мислеше принцът за своите възпитателки.

— Ще го отведа — намеси се Кли-кли. — Ела с мен, Сталкончо, да вървим. Ще ти дам играчка.

— Играчка?! — най-големият син на краля бързо скочи на крака и хукна след вече излезлия шут. В стаята настъпи тишина.

— Моля да ме извините.

— Какво говорите, ваше величество — изгука Миралисса и жълтите ѝ очи блеснаха разбиращо. — Вината не е ваша...

— А чия друга ще е, ако не моя? На боговете? — в гласа на краля се прокрадна горчивина.

Никой не му отговори.

Разбрах болката на този човек. Когато без видима причина здрав двадесетгодишен наследник изведнъж се превръща в идиот с ум на четиригодишно дете и целият свят се търкаля към пропаст, това е ужасно. И страшно. Но нашият крал винаги е имал репутация на силен

човек, ще преодолее и това. А ако не го преодолее, поне няма да показва мъката си на жителите на кралството. Носеха се слухове, че младият принц е бил поразен от магия. Но що за магия е това и кой я е предизвикал, разпространителите на слухове не успяваха да кажат. Вездесъщите кралски пясъчници им запушиха устите, затваряйки ги завинаги в Сивите камъни, а може би дори и в по-тайни места, от които няма връщане. За щастие кралят имаше още един син и легендарната династия на северните крале нямаше да бъде прекъсната.

— Значи това пророчество е за теб, Гарет — кралят най-накрая наруши вече започналото да става тягостно мълчание.

— Много се съмнявам в това, ваше величество — аз наистина не вярвах в гоблинските приказки. — Това е просто съвпадение и нищо повече.

— Това едва ли е за нашия любезен крадец — подкрепи ме милорд Алистан. — Крадците не попадат в пророчества. Най-доброто, на което може да разчита един крадец, е да попадне в Сивите камъни.

Последната фраза на капитана на гвардията беше, разбира се, за мен.

— Грешката е изключена — шутът се появи безшумно и седна на килима, точно там, където допреди минута седеше големият син на краля. — Книгата Брук-грук нито веднъж не е грешала.

— Затова пък шутовете са склонни да грешат! — не се съгласи Арцивус. — Нека дебатите за участието на Гарет в различни древни пророчества да ги оставим за следващия път.

— А този следващ път изобщо няма да го има — измърмори шутът, но не се осмели да спори с главата на Ордена.

Арцивус също не обърна много внимание на гоблинската история. В това отношение Ордена по принцип беше много старомоден и не обръщаше внимание на каквито и да са пророчества, освен ако не са написани от маг на Ордена.

— Лейди Миралисса, ще ни подскажите ли каква е тази Селена?

— Селена? Това е на древнооркски, първият език на този свят, ако не броим огрския. Много странен диалект. Ако се помъчим и пофантазираме, то Селена не е нищо повече от игра на думи. Селаржин — на стария език „луна“, и ена — „виолетово“. Виолетова луна? Чувам го за пръв път. В нашите Летописи на Крон не се споменава нищо подобно.

— Излиза, че в Храд Спайн има виолетова луна — захили се Кли-кли. Кой знае защо този факт му се стори много забавен.

— Е, това е само мое предположение за превод на думата — Миралисса едва забележимо се намръщи. — Над документите трябва да поработят поне стотина мъдреци, за да се разгадае всичко до край.

— Ще поработят, не се съмнявайте, принцесо, ще поработят. Гарет! — Арцивус се обърна към мен. — Нали не възразяваш да взема този документ от теб? Съветът ще помисли над него в свободното си време.

Свих рамене с безразличие. А защо не? Стихотворението добре го бях запомнил наизуст, нека го вземе, може пък Съветът да изрови нещо. Само дето това изобщо нямаше да ми помогне — по времето, когато светлите умове на маговете бъдат озарени от познанието, аз вече ще съм прекалено далеч. Ако изобщо някога нещо ги озари.

— Прекрасно — зарадва се Арцивус и протегна останалите документи на гоблина, за да ги предаде на мен.

Кли-кли ми направи шеговит реверанс в най-добрите традиции на придворните дами, кръстоса крака, приседна и ми подаде документите. Прибрах ги в чантата, без да обръщам никакво внимание на глупака, което, изглежда, не го разстрои особено. Във всеки случай той незабелязано за окръжаващите ми направи гримаса и отново се върна на килима.

— Имам още два въпроса. Какви са тези зали на Заспалия Шепот и на Ехото?

— Не знам, Гарет. При нас в Заграбия има легенди за много страшни неща, намиращи се в Костните дворци, но аз никога не съм се заслушвала в тях. Със сигурност никога не съм чувала нищо за такива зали в Храд Спайн.

— А какви са тези Кайю?

— По-точно слепите стражи Кайю — поправи ме елфийката. — Това е още една приказка от тези, които живеят вече второ хилядолетие. Появила се е по времето, когато сме започнали да воюваме с орките в Костните дворци. За да защитят гробовете на елфийските владетели от поругаване, нашите шамани призовали същества от някакви далечни светове, за да пазят вечно покоя на мъртвите. Това е много, много стара история. Никой от стотици години

не е бил на тези нива, а нашите записи за Кайю си противоречат едни други.

— Чудя се как слепци могат да пазят нещо?

— С пръчици, мой любезни крадецо, с пръчици — обясни ми шутът. — Ходят напред-назад и почукват по пода. Е, понякога се сблъскват един друг и започват да се ругаят.

— Кли-кли, млъкни.

— Млъквам, милорд Плъх.

— Тръгват утре сутринта — каза кралят. — Лейди Миралисса и нейните спътници ще ви водят през горите на Заграбия. Алистан, ти командваш отряда. Постарайте се никъде да не се задържате и да се върнете колкото се може по-бързо. Още щом настъпи пролетта и разтопи снега по превала, Неназовимия ще тръгне с армията си от Безлюдните земи.

— Кралю мой, може би си струва да се изпратят няколко хиляди на помощ на Самотния великан?

— Какъв е смисълът? Дивите така или иначе няма да издържат. Редовна армия там само ще пречи. Самотният великан е просто една малка преграда и тя ще рухне под обединения натиск на Безлюдните земи. Границата винаги е устоявала единствено със смелостта на Дивите и поради неспособността на агресора да се обедини. Да изпратя там армия, Алистан, означава да рискувам живота на цялото кралство. И ти самият би трябвало да го разбираш. Например, изпращаме там стотица Боброви шапки и Весели обесника^[1] с пет кораба. Те ще помогнат на Сърцата да издържат колкото се може повече. Седмица, максимум две, така че да имам време да подготвя контраудар. С приближаване на зимата обаче ще трябва да им се изпратят още хиляда войника.

— Баща ми и други глави на домове се канят да ви изпратят на помощ около триста стрелци — каза Миралисса.

— Наистина? — тази новина зарадва не само краля. — Предайте моите благодарности на вашия баща, милейди.

Мнозина биха казали, че триста стрелци — това е капка в морето... И наистина щеше да е така, ако не бяха елфи. Триста елфийски стрелци са в състояние да осъществят смъртоносна жътва сред враговете. Вече бяха минали осемстотин години, откакто Филанд се беше скарал със светлите елфи от И'аляла, но всички и досега

помнят как непълна стотица елфи разгромила отряд тежка кавалерия филандци. Насочвайки стрелите между частите на бронята или в цепките за очите и изстрелвайки по двадесет стрели в минута, шепата елфи принудили четири елитни стотици кавалерия да отстъпят. По-точно, успели да отстъпят само двеста души. Още толкова останали на земята.

— Ние ще минем през Валиостр, ще пресечем Иселин и ще влезем в гората откъм Пограничното кралство — междуременно каза Миралисса.

— Местата там са опасни — неодобрително се намръщи Маркауз. — Това е територия на орките.

— Но тук се намира по-близкият вход към Костните дворци, до втория ще трябва да се промъкваме още две седмици през горите на Загравия — Миралисса оправи измъкналия се от високата прическа пепелявосив кичур коса. — Така че ще трябва да рискуваме, точно както и предишните отряди.

Алистан Маркауз не каза нищо, но на всеки стана ясно, че не е много доволен от перспективата да се добира до Храд Спайн през гората на орките. Както и аз. Според мен къде по-добре беше да си стоиш вкъщи и да си пийваш винце.

— Мисля, че за месец ще достигнете целта си. Тоест в началото на август би трябвало да сте там — произнесе Арцивус.

— Това е само при условие, че няма да има непредвидени обстоятелства — уточни Сталкон.

Всички веднага разбраха за какви непредвидени обстоятелства ставаше дума. За същите, които не позволиха на първите две групи да завършат експедицията.

— Надявам се, че няма да ги има. А докато сме на поход, армията трябва да се подготвя. Шансът за успех на нашето начинание е нищожен.

Граф Алистан наистина нямаше желание да тръгва на пътешествие.

Напълно разбираема неохота. Не само, че му се налага да пътува в компанията на крадец, но и трябва да остави краля в най-опасното време.

— Знаеш много добре, че вече я подготвям — раздразнено махна с ръка Сталкон. — Но така или иначе сме малко. Ужасяващо малко.

Какво са няколко десетки хиляди срещу безбройните пълчища от Безлюдните земи? Капка в морето. Крал Шаргаз поднася извиненията си, но не може да ни изпрати нито един войник. Орките са се активизирали по цялото Пограничие в близост до горите на Загравия. Пограничното кралство очаква нападение и се нуждае от всеки войник. Между другото, Гарет, от теб вече чух всичко, което исках. Чувствай се свободен. Не мисля, че държавните дела ще са ти интересни. Кли-кли, изпрати майстор Гарет и му покажи неговите вещи, стая и всичко останало.

Разбрах, че разговорът е приключил, станах, поклоних се и излязох след шута. Наистина ми беше безинтересно да слушам колко кавалерия ще се прехвърли на левия фланг и какво количество провизии ще им трябва на арбалетчиците.

— Следвай ме, Танцуващ в сенките — гласът на шута беше строго официален.

— Не ме наричай така.

— Защо? — невинно изви очи към мен гоблинът.

— Защото аз така искам!

— О — разбиращо каза шутът, — тогава няма.

Ние отново прекосихме огромната тронна зала, този път в обратна посока, и хлътнахме в коридорите на двореца.

— Кое предпочиташ да видиш най-напред? Временното си жилище или новия си другар?

— Какъв е този другар?

— Ела, ще ти покажа.

Наложи се да повървим доста дълго. Излязохме от зданието и минахме през вече опустялата градина — от всички Диви там беше само Гръмогласния, караш своя вече четвърти, ако не и пети сън.

— Кли-кли — попитах шута по пътя, — а тези Диви откъде са?

— Естествено, че от Самотния великан — изсумтя гоблинът.

— Не това — изсумтях раздразнено в отговор и аз. — От кое подразделение на Дивите са?

— О! Всички, освен Арнх, са Шипове^[2]. Арнх е от Стоманените чела^[3].

Шипове... Сега вече бях наистина спокоен за кожата си. С тези момчета е много трудно да попаднеш в неприятна ситуация. Дори и

при най-голямо желание. А и за уменията на Дебелочелите, както още наричаха Стоманените чела, се носеха не малко различни истории.

Накрая шутът ме отведе в стопанските постройки, намиращи се доста далеч от двореца. И за да бъде абсолютно точен, влязохме право в конюшната.

Миришеше на прясно сено и оборски тор (също, между другото, пресен). Конете в оборите любопитно извърнаха влажни кафяви очи към неканените посетители. Някои от тях дори протегнаха муцуни към нас с надеждата да получат храна или просто да подушат непознатите. Бяха общо около петдесет. Имаше както изящни доралиски коне, така и невъзмутими тежкотоварни, а също и мощни, изглеждащи толкова страшни за непосветения, бойни коне от Низините.

— Ето, запознай се — шутът сложи ръка на муцуната на голяма пепелява кобила низинска порода. — Това е Пчеличка. Сега тя е твоя.

— Наистина? — попитах неуверено.

— Какво става, Гарет? — изгледа ме учудено Кли-кли. — Конят не ти ли харесва? Подарък е от краля.

— Защо да не ми харесва? — погалих протегналия се към мен кон зад ухото. — Много дори ми харесва. Просто не съм много добър в язденето.

— Как така?

— Ами така — сопнах се на гоблина. — Да не мислиш, че съм нямал друга работа? Само това оставаше — да яздя напред-назад из Авендум да се уча. Кога според теб преди съм яздил, кажи де?

— Мда-а-а, ама че работа... — проточи гоблинът и се почеса по главата. — Добре, днес ще те науча.

Изгледах го така, сякаш ми предлага да целуна отровна змия.

— Гарет, успокой се. Аз наистина мога да ти помогна. Да яздиш кон е много лесно, а и ти сам каза, че навремето си яздил.

— Е, яздил съм преди много, много време.

— Значи ще си припомниш — решително отхвърли всичките ми колебания гоблинът. — Пчеличка е умна, обучена е. Освен това тя е боен кон, тоест кобила, тоест кобилка... Е, разбра ме... Това е! На, нахрани я.

Кли-кли измъкна отнякъде голяма червена ябълка и ми я подаде.

— Нали не е гнила? — все още помнех с какво беше нахранил зверчето на Мармота.

Кли-кли не каза нищо, само ме погледна така, сякаш се бях изплюл в душата му.

Пчеличка весело захрупа угощението и миролюбивият ѝ поглед стана още по-доброжелателен. Не ми се вярваше, че е бойна кобилка... Пфу! Привързва се!

— Да вървим, ще ти покажа стаята — дръпна ме за ръкава Кли-кли. — Между другото, нещата ти са там. Джуджето ги донесе заедно с пръстена.

Така и трябваше, Хонхел беше донесъл всичко, което не бях взел онази вечер от магазина му. Аз безропотно тръгнах след кралския шут, осъзнавайки, че днес няма да се отлепи от мен и ще трябва да го изтърпя до сутринта, когато с радост ще му помахам с ръка.

— Между другото, трябва да отидеш при оръжейника и да си избереш приличен меч и ризница — Кли-кли направо преливаше от жажда за действие.

— Нямам нужда от такива подаръци — поклатих отрицателно глава аз.

— Ъ-ъ-ъ... — озъби ми се гоблинът. — Сега пък какво не е наред?

— Имам нужда от меч колкото удавник от бесило. Така или иначе не се справям добре с него. На мен, драги ми шуте, ми е достатъчно ето това — потупах с ръка по късото острие на бедрото си и тикнах арбалета под зеления нос на кралския глупак.

— Е, ти си знаеш — шутът го мързеше да спори с мен. — Тогава ще ти изберем броня.

— Аз не съм Алистан Маркауз, Кли-кли! Нямам намерение да мъкна върху себе си добива на цяла гномска шахта!

— Не се изнервяй. Ще ти намерим лека и безопасна броня — гоблинът не се обезсърчаваше.

— Не ми трябва! Броните ограничават движенията! Още повече, че нямам намерение да се забърквам в неприятности!

— Гарет! — шутът насочи пръст към мен и произнесе присъдата: — Ти си скучен и безинтересен тип.

Най-сетне да сме на едно и също мнение с гоблина.

[1] Веселите обесници — войници, набирани от бивши каторжници, престъпници и пирати. При встъпването в редиците на

армията на Валиостр им се прощават всички бивши прегрешения. Изпълняват функциите на морска пехота. ↑

[2] Шипове — войните от този отряд се занимават с разузнаване и рейдове навътре в Дивите земи. На Шиповете им се носи славата на безстрашни и отчаяни смелчаци. ↑

[3] Стоманени чела — тежко въоръжената пехота на Дивите. ↑

ГЛАВА 19

НОЩ В ДВОРЕЦА

Късметът напоследък по най-груб начин ми беше обърнал гръб. Затова изобщо не бях изненадан, че в последната нощ, когато имах възможност да си отспя в нормална постеля (кога друг път ще ми се предостави такъв великолепен шанс?), така и не ми позволиха. Тихо застанах, проклинайки всички и всичко, и като се обърнах по гръб, се втренчих в тавана. Плахият сън избяга от мен като здрав от прокажен. Какво ме беше събудило?

Първоначално реших, че съм жертва на поредния номер на гоблина. Но малкият клоун не беше наоколо, той спеше младенчески сън някъде в стаята си, изтормозил се достатъчно с мен през деня. Шега ли е, да преподаваш на Гарет урок по езда, а също така, за да се отърва от досадното му хленчене по повод неизбраната ризница, трябваше да отстъпя на искането му и да си избира желязна риза от кралската оръжейница. Шутът остана доволен и с триумфална усмивка отиде да спи.

Ето пак! В спалнята, намираща се на втория етаж на кралския дворец, проникнаха звуците, които ме бяха събудили, или по-скоро крясъците. Но този път бяха доста по-силни. Премесваха се със звън на оръжия, а това вече беше съвсем лошо. Все още сънен, помислих нарушителите на спокойствието си за понапили се момчета, връщащи се, например, от купона, организиран от малкия син на Сталкон. Въпреки това беше явно, че в коридорите на двореца се води схватка. Само че кой, с кого и защо се бие?

Размишлявах в движение, докато се опитвах да улуча крачолите си и едновременно с това да напипам оставения на стола арбалет и чантата с болтове. Зад прозорците затръбиха рогове, вдигайки по тревога гвардията. Отначало един, после втори, а след кратък промеждутък от време и трети сигнал за тревога прозвучаха из целия кралски дворец.

Най-накрая се справих с непокорните панталони и като грабнах арбалета и болтовете, се втурнах към прозореца. Изобщо не си и помислих да паля свещ. Щях да загубя прекалено много време. Наложих се да зареждам арбалета на светлината на звездите. Е, аз мога да го заредя и в пълен мрак, но като нищо можех да объркам обикновен болт с някой от магическите и след като го изстрелям, да се окажа опечен...

— Тревога! Тревога! — тръбяха роговете.

По улиците бягаха хора със запалени факли — по някаква причина не светеше нито един от вълшебните фенери, разположени на територията на двореца.

Точно под прозореца ми притичаха няколко гвардейци, двама носеха на ръце ранен. Малко по-нататък, насочил се в противоположна посока, крачеше още един отряд воители — върховете на копията им страховито проблясваха в потрепващата светлина на факлите.

Две човешки сенки изскочиха някъде от двореца и се втурнаха да бягат навътре в градината. Един от гвардейците от първия отряд забеляза бегълците. Оставяйки двама да пазят ранения, останалите воители се хвърлиха да преследват бегълците.

Единият от бегълците спря и вдигна ръце. После човекът по незнания причина започна да се върти и едновременно с това да се клатушка насам-натам. Гвардейците преминаха от бяг на ходом и предпазливо пристъпиха към бегълците, без да схващат какво прави този луд и дали не иска да се превърне в дърво. Отговорът се разкри твърде късно за войниците на краля. Мъжът прекрати безумството си и рязко насочи ръка в тяхна посока. Приближаващите го гвардейци са разхвърчаха в различни посоки като сламени кукли.

О, Мрак! Та това беше съвсем истински шаман!

И веднага в отговор на магията на шамана някъде от горните етажи на двореца удари сребриста мълния. От изненада се свих надве, опитвайки се да прогоня разноцветните искри, избухнали в очите ми. Когато отново бях в състояние да виждам нормално, бегълците вече не съществуваха. На мястото, където стояха допреди миг, се виждаше огромен черен кръг обгорена земя. По краищата му тревата още гореше. Магът на Ордена здраво ги беше треснал. От злосторниците не беше останало нищо. Във всеки случай оттук телата им не се

виждаха. Вторият отряд гвардейци вече бързаше на помощ на ранените си другари.

Отново прозвучаха роговете, обявяващи тревога.

Шумът пред вратата стана невъобразим, боят вече беше в началото на коридора, в който се намираше моята спалня. Значи нападателите бяха доста повече, иначе защо не се чуваха победните викове на многочислените гвардейци?

— За краля! За Сталкон! За Валиостр! — раздаде се бойният вик на кралската гвардия.

— За Неназовимия! Мъст! — чу се отговор.

Ето значи кой се е решил на такава стъпка! Поддръжници на Неназовимия! Тези гадини бяха навсякъде. В симпатия към Неназовимия вече можеше да подозираш и любимия си безобиден чичо, който в обикновения живот и не мравката път прави. И колкото по-силен ставаше разбунтувалия се маг, толкова повече привърженици привличаше сред човешкия род. Не ги разбирах тези хора. Какво ги мотивираше? На какво се надявах, стъпвайки на пътя на предателството?

Някой започна здраво да блъска по вратата.

— Кой е? — извиках, без да бързам да отворям, като за всеки случай насочих арбалета към нея.

— Гарет, аз съм, Кли-кли! Отвори ми по-бързо!

Гласът приличаше на този на кралския шут, но нямах време да го подлагам на проверка, схватката бързо се приближаваше и ако зад вратата беше малкият гоблин, той можеше да попадне в много трудната ситуация между чука и наковалнята.

Изтичах към вратата и бързо я отключих.

— Не съм сам, не стреляй — като малка мишка се шумугна в спалнята Кли-кли.

Веднага го последваха още две сенки, малко по-големи от гоблина, но значително по-малки от мен.

— Затвори вратата — подсказа добра идея Кли-кли. — Делер, запали огъня.

Затворих вратата и завъртях ключа.

Пламна малко огънче, а след това и факла, която освети лицата на моите гости.

Шутът се оказа без шапката си със звънчета, физиономията му беше необичайно сериозна и съсредоточена. На дясната му буза като тънък червен косъм изпъкваше недълбока драскотина. В двете си ръце Кли-кли здраво стискаше брадва, вероятно свалена от стена. В двореца имаше предостатъчно такива оръжейни боклуци, както вече бях успял да се уверя. Бравата, по мое мнение, беше прекалено тежка за гоблина.

До шута стоеше Делер, стискайки в едната ръка факла, а в другата — двуостра секира, зъбеца ми се с хищнически извитите си остриета. За разлика от гоблина, джуджето не изглеждаше раздърпан. Дори шапката с тясна периферия, кой знае защо напомняща ми на походно котле, стоеше като излята на главата на джуджето.

Третият ми гост беше Халас. Без да ми обръща никакво внимание, сякаш се намираше в Стоманените си шахти, той изтича до прозореца и заоглежда улицата. Бойната си мотика джуджето небрежно облегна на стената.

— Това е майстор Гарет — представи ме на войните Кли-кли.

Делер учтиво свали шапка, гномът само кимна.

— Какво става, Кли-кли? — обърнах се към гоблина аз.

— Какво, какво — нападение! Към краля се промъкваха, но гвардейците заподозряха нещо и веселбата започна!

— И колко са нагли, гадините! — избоботи Делер. — Сложили си гвардейски униформи!

— Кои са те?

— Раци — изплю гномът, без да се откъсва от прозореца. — Отрасли в Рачешкото херцогство! А и други поддръжници на Неназовимия, вероятно от вашите граждани!

Гномът сви вежди, показвайки, че отношението му към градските жители беше не по-добро, отколкото към гхоли.

— Като цяло ситуацията е следната, Гарет — делово занарежда шутът. — В момента един от техните отряди е в коридора отвън. Хората на Алистан го удържат, но така или иначе отстъпват, силите са твърде неравни. Затова сме длъжни да им помогнем.

Зад прозорците се разнесе глъчка не по-слаба, отколкото пред вратата.

— Онези се навоюваха — засмя се Халас и в изблик на чувства стовари юмрук върху перваза на прозореца. — Гвардейците са ги

избили всичките!

— Махай се от прозореца, чудо брадато! — не издържа джуджето. — Сега трябва да помагаме на другите!

— Стига си мрънкал — изсумтя гномът към спътника си, но все пак пристъпи към нас, грабвайки пътьом мотиката.

— Как ще им помогнем, Кли-кли? — попитах аз, докато си навличах ризата.

Четирима срещу колко? С отчитане на факта, че реално двама от нас и оръжие не знаят как се държи. Или джуджето и гнома са толкова добри, че ние с гоблина изобщо не им трябваме?

— Гвардейците отстъпват, гадовете са след тях и когато минат покрай нашата врата, гърбовете им ще са открити. Точно тогава ще ги ударим.

— Вече са близо — обади се гномът, притиснал ухо към вратата.

Явно на лицето ми се беше изписало твърде скептично отношение към безумния план на гоблина, защото Кли-кли добави:

— Гарет, мисли с главата си! Нали имаш огнени болтове. Здравно ще ги треснем в гръб!

— А ти откъде знаеш, че имам? — вече измъквах обикновените болтове от арбалета и зареждах два огнени.

Поколебах се за миг, после праметнах чантата с другите заряди през рамо.

— Порових се в нещата, които твоето джудже-търговец донесе заедно с пръстена на Сталкон — без изобщо да се смути, отвърна Кли-кли.

— Още съвсем малко! — Делер се присъедини към Халас и застина пред вратата, стиснал секирата и факела в готовност.

— Господа, не бързайте да излизате — предупредих Дивите аз. — Да не пострадате от моите болтове.

— Магия — направи презрителна гримаса гномът.

— Не ми се прави на много умен — изгърси Делер. — Както кажете, майстор Гарет. А ако този умник направи нещо, ще му откъсна брадата!

— Къси са ти ръцете — парира гномът. — Сега ще ти тресна една мотика!

— Ох, ще се разберем с тебе, мотикаджия такъв — Делер свирепо присви очи. — Такъв стол ще ти стоваря само! Хукнеш ли

напред, ще се изпържиш! Помни ми думата!

— Делер одеде разби главата на един от ония със стол — гордо каза шутът, сякаш заслугата беше негова, а не на джуджето. — Ние тъкмо си празнувахме, когато те се появиха и развалиха целия празник. Гадове!

Какво са си празнували не успях да попитам, защото гномът ревна:

— Сега!

После разтвори широко вратата и заедно с джуджето изскочиха в коридора. Ние с Кли-кли веднага ги последвахме. Успях да прошепна кратка молитва да нямам близка среща с острието на нечий меч.

Гвардейците се биеха отчаяно, но отстъпваха. Изтласкваха ги към двадесет и пет души в абсолютно същите сиво-сини униформи, но с бели ленти на ръкавите. За щастие коридорът беше доста тесен, така че гвардейците криво-ляво успяваха да удържат нападателите, които не можеха да се възползват от по-големия си брой. В допълнение копията в ръцете на малобройните привърженици на краля даваха леко предимство над врага. Нападателите се придвижваха в две редици. Задната не участваше в боя. Воините просто крачеха след другите. Гърбовете им се оказаха незащитени...

От това трябваше да се възползваме колкото се може по-бързо, за да помогнем на гвардейците. Преданите на краля, както мнозина наричаха сиво-сините, с последни сили удържаха натиска на противника.

— Какво чакаш?! — извика Кли-кли, възбудено размахвайки брадвата, като едва не удари в главата нетърпеливо тъпчещия на място гном. — Стреляй!

Щрак! И огнената ивица разсече коридора.

Болтът попадна в тълпата настъпващи към гвардейците заговорници и се взриви. Гръм, трясък, някой изкрещя от ужас и болка. Най-малко петима убийци се отправиха в мрака. От човека, когото улучих, останаха само въглени.

Но трябва да се отдаде дължимото на нападателите — бързо се ориентираха какво се случва и седем от тях се отделиха от групата, продължаваща битката с обнадежените гвардейци. Момчетата нямаше да отстъпват повече и щяха да се сражават до смърт.

В същото време към нас настъпваха седем души.

Ръмжейки, гномът се втурна срещу тичащите към нас воители, но Делер хвърли факела в бягащите, а с освободената ръка успя да сграбчи Халас за брадата и рязко да го дръпне надолу. Халас изрева и падна на пода. Делер и Кли-кли го последваха, знаейки какво следва.

Стрелях втори път, целейки се в якия младеж, носещ се към мен с бодрите подскоци на пощурял от радост шопар.

Още веднъж грохотът на освобождения от магическия капан огън се стовари в ушите ми, а горещите езици облизаха лицето ми. Този път всичко се случи много по-близо и аз като по чудо не пострадах от огъня.

Младежът, както и следваше да се очаква, се разпадна на две, а на други двама, бягащи от двете му страни, крйниците им бяха откъснати. Останалите замаяно тресяха глави, търкаха очи и крещяха вкупом. Особено човекът, на когото косите му бяха изгорели, а сега огънят бързо обхващаше дрехите му.

Халас каза нещо в смисъл да имаме търпение и че той после ще се добере до животното, посмяло да го хване за брадата, а след това започна да коси с мотиката още неотърсилите се от последствията от изстрела врагове. Делер реши да не оставя цялото забавление само за гнома, вдигна факлата от пода и секирата му запя в унисон с бойната мотика на гнома. Един от противниците се опита да разреже джуджето с меча си отгоре надолу, но рижия Делер се гмурна под падащото острие и отрязва двата крака на напористия нападател. Последният рухна на пода, но там безмилостно го довърши гномът, стоварвайки мотиката си върху главата му.

Буквално за половин минута от напетата седморка, или по-скоро четворка, оцеляла след моя изстрел, не беше останал никой. Джуджето и гномът действаха като добре смазана машина.

— Сталкон и Самотния великан! — изкрепя Халас и като размаха мотиката, хукна към останалите нападатели, които в същото време се сражаваха с въодушевените от неочаквано появилата се помощ гвардейци.

Делер, все още стискайки факела в ръка, го тикна в нечие лице, после замахна косо със секирата и с крясък я стовари върху друг. Сега шансовете вече бяха на наша страна и гвардейците с дружен рев смачкаха последната съпротива.

— Как само ги попиляхме! — въодушевено възкликна Кли-кли.

Гоблинът стоеше широко разкрячен на късите си крачка, а брадвата, изглеждаща огромна в неговите ръце, докосваше с острието си мраморния под. Шутът забеляза скептичния ми поглед.

— Добре, добре, Гарет! Ти ги попиля — миролюбиво се съгласи. — Но ако не те бях пазил...

— Ти ли си ме пазил? — възмутих се аз, докато същевременно презареждах арбалета, този път с най-обикновени болтове.

— Аз! — да смутиш шута беше сложна задача. — Е, дори ТИ да не си съгласен, че те спасих, то така или иначе моята заслуга заслужава всички съкровища на Сиала. Нали аз измислих целия този гениален план да атакуваме нищо неподозиращите нападатели.

— Гледай да не умреш от самохвалство — отвърнах на Кли-кли, докато гледах как последният нападател пада пронизан от гвардейски меч.

— Отзад, Гарет! — изпищя гоблинът и аз рязко се обърнах.

От другата страна на коридора приближаваха цял отряд войници, но беше трудно да се разбере дали са гвардейци или преоблечени в гвардейски униформи врагове.

Виждайки, че насочвам арбалет към тях, те извикаха:

— Сталкон и Пролетен Жасмин!

— Гарет, от нашите са! — извика шутът, страхувайки се, че по невнимание мога да застрелям малкия син на царя, получил прозвището Пролетен Жасмин в случай, че...

Но това е вече друга история, надявам се, че и за нея все някога ще се намери и време, и място, и благодарни слушатели.

Многочисленият отряд гвардейци под командването на Сталкон-Жасмин приближи до нас.

— Виждам, Кли-кли, че ти също воюваш — усмихна се принцът.

Той беше само на осемнайсет, но вече съвсем уверено държеше меча, а господа гвардейците бяха готови да скочат и в огъня за бъдещия крал.

В младия Сталкон потеклото се усещаше. Той не приличаше на своя баща и на по-големия си брат — Сталкон Лишения от короната. Стройният и гъвкав принц беше взел много от майка си, втората жена на Сталкон Девети.

— Нашият славен шут всички ще победи — засмя се вече познатият ми от срещата пред портите гвардеец-барон.

— Ех, че хубаво! — към нас се приближи Халас, цялата му мотика, заедно с дръжката, беше в кръв.

Започнаха да се присъединяват и гвардейците, на които помогнахме да оцелеят.

— Мой принце! — куртката на лейтенант Изми беше напоена с кръв, но той стоеше здраво, без да обръща внимание на досадната драскотина. — Радвам се, че дойдохте да ни помогнете!

— Ей, не той дойде — шутът нямаше намерение да бъде изместен и смяташе да получи своя дял слава и признание. — Ако не бях измислил гениален план, майстор Гарет не беше изстрелял магически болтове, а славните господа Делер и Халас не бяха развъртели железата, вие, лейтенант, сега щяхте да лежите на пода заедно с хората си.

— Непременно ще те наградя с орден, скъпи Кли-кли — принцът се постара да запази сериозно изражение на лицето си.

— И маршалски жезъл — малко омекнал, изръмжа гоблинът.

— Ще си помисля — не издържа накрая принцът и се усмихна.

Някои гвардейци направо избухнаха в смях. Сякаш не е имало никаква битка. Bravo, умееха момчетата да разпускат по всяко време!

Отново се чуха рогове, но този път в гласовете им нямаше тревожни нотки, и веднага към принца притича незнайно откъде появил се гвардеец.

— Мой принце — той едва-едва се поклони и занарежда като в скоропоговорка: — Северното и Западното крило на двореца са напълно освободени, в Източното има отделни схватки, но милорд Алистан с неговите хора ще се справят с негодниците сами. На третия етаж в Южното крило има битка, гадовете добре са се укрепили в залата и не можем да ги изкараме.

— А баща ми? — рязко попита принцът.

— Кралят е в безопасност и заедно с три отряда напредва към милорд Маркауз. Той ви моли да проникнете в Южното крило през Перлените стълби, а Алистан ще влезе през Залата на цветята.

— Хайде, да притиснем мръсниците! — кресна принцът.

Гвардейците се хвърлиха след бъдещия крал. Гномът и джуджето се присъединиха, при това крачеха в първата редица и едва ли не изпреварваха младия Сталкон. Наистина дай им само да воюват на тези джуджета и гноми!

— Да вървим, Гарет — Кли-кли ме дръпна за разкопчаната риза.
— Арбалетът ти пак може да потрябва!

— Аз съм крадец, а не войник — възразих. — А и тук има достатъчно хора с арбалети.

Наистина, сред гвардейците преброих поне осем, носещи тежки армейски арбалети, чийто болтове можеха да минат през войник в доспехи.

Но въпреки това тръгнах с другите, просто така, без да разбира какво точно ме подтикна към толкова безумна постъпка. После щях да умувам за собствените си мотиви. Ако това после изобщо някога настъпеше.

Следите от битката бяха навсякъде. Търкалящи се оръжия, счупени вази, скъсани гоблени, кръв и трупове. На земята имаше и гвардейци, и самозванци. На сутринта някой ще трябва да се лиши от главата си. В двореца бяха проникнали не петдесет и дори не сто бойци. Бройката клонеше към няколко стотин, и тези хора нямаха никакъв шанс да се вмъкнат без чужда помощ. Така че в двореца имаше предатели и, страхувам се, дори в редиците на гвардията. На Кралските пясъчници им предстоеше много работа по разобличаване на злодеите.

По време на придвижването ни през коридори, стълбища и зали към нас се присъединяваха гвардейци. Понякога това беше един човек, а понякога цели двайсет наведнъж. Боят приключи, критичната точка на битката, когато се решава на чия страна ще бъде днес Сагра, отмина. Ние издържахме. Врагът си мислеше, че сиво-сините ще бъдат хванати неподготвени, и си плати за това. Каквато и цел да си бяха поставили привържениците на Неназовимия, този път не им се получи, а следващ път, убеден съм, няма да има. Във всеки случай поне не и такова дръзко нападение. Милорд Плъха ще положи всички усилия, така че и мишка да не може да се промъкне, камо ли над триста убийци.

— Изми, вземи четири десетици и се вмъкни в Южното крило през градината — заповяда принцът. — Да хлопнем капана!

— Маркиз Вартек, вашите хора готови ли са? — обърна се Сталкон към беловлас гвардеец.

— Да! — още един мой познат от срещата пред портите сега беше изключително съсредоточен.

— По северния коридор, притиснете ги към стената, останалите — след мен!

— Гарет, ние сме с маркиза! — Кли-кли пое изцяло контрола над бъдещите ми действия.

Междувременно останалите гвардейци вече бяха заминали след принца в поредния коридор.

— Един арбалет повече никога не е излишен — кимна Вартек, приемайки компанията ни в малкия си отряд.

— Както и секира! — в разгара на битката Делер все пак беше успял да загуби шапката си.

— Както и мотика! — включи се и гномът, навирайки окървавеното си оръжие под носа на джуджето.

Аз тихо простенах в очакване на поредния спор, но Вартек с осемте си арбалетчика вече се изкачваше по стълбите, така че Делер само се изплю на пода и побърза след войниците. Халас реши да не изостава от партньора си, метна мотиката на рамо и с пъхтене също се заизкачва по стълбите. Аз и шутът завършвахме шествието, при това Кли-кли изглеждаше толкова воинствен, че ако сега пред нас изкочеше Х'сан'кор, не се знае какво щеше да му се случи от страх.

— Не ти ли тежи? — попитах загрижено гоблина. — Хвърли брадвичката.

— Ти гледай себе си — процеди шутът, но въпреки това още щом се натъкнахме на последиците от поредната дворцова схватка, той хвърли тежката брадва и си взе дълъг нож с листообразно острие.

Шутът размаха оръжието няколко пъти, като едва не си отрязва ухото, но остана напълно доволен от новата си придобивка.

Свихме в широк тъмен коридор, където нямаше нито факли, нито фенери. Или ги бяха изгасили, или просто не бяха успели да ги запалят. Светлина имаше на стотина крачки пред нас. Така че трябваше да вървим почти опипом. За щастие, никой не падна, само Делер избухна в стенания и съскане, когато някой го настъпи в тъмното. Но джуджето запази клетвите си за друг път и само измърмори под нос нещо на гномски език, старайки се повече да не попада под краката на човеци.

Четири коридора се събираха на едно място и отвеждаха пътниците в огромна зала с огледални стени. Разбира се, не беше чак толкова голяма, колкото тронната, но все пак достатъчно, за да побере

последните поддръжници на Неназовимия. Те се бяха скупчили в центъра на залата с извадено оръжие и просто чакаха. Приблизително четиридесет души, наредени в кръг. Зад гърбовете им имаше нещо голямо и тъмно, покрито отгоре с някаква дрипа. Не можех да видя какво точно е. Гърбовете на отбраняващите се го скриваха доста добре.

Всички коридори бяха блокирани, нападателите просто нямаше къде да отидат. От една страна беше принцът с гвардейците, от друга — отрядът на Изми, от трета — Алистан Маркауз, успял вече да сложи любимата си броня. Той и копиеносците бавно пристъпваха напред, свивайки обръча около нападателите. От четвъртата страна бяхме ние, петима гвардейци и Дивите.

— Появихте се най-сетне — подхвърли Чичо, оглеждайки неодобрително гнома и джуджето. — Къде бяхте досега?

— Забавлявахме се — Делер небрежно избърса острието на секирата с парцал.

— Давай, Вартек! — извика Изми от другия край на залата.

Осем арбалетчици пристъпиха напред и армейските склоти^[1] замряха в хищно очакване, готови при първа заповед да изстрелят болтовете по целите.

— Ей, вие! — извика Маркауз. Гласът изпод шлема му, толкова приличащ на миша глава, звучеше приглушено. — Предайте се и кралят ви обещава справедлив съд!

От редиците на привържениците на Неназовимия долетя отговорно предложение, съветващо краля какво да направи със своя най-справедлив съд и къде може да го навре. Хората бяха извършили най-малко три престъпления срещу короната, така че нямаха никакви основания да разчитат на кралската милост. При всички случаи можеха да се считат за покойници.

Маркауз леко кимна и се раздаде дружен звън на тетиви. Осем болта просто минаха през незащитените от ризници хора. Три от болтовете, след като поразиха своите цели, продължиха и убиха стоящите зад тях. Капитанът на гвардията нямаше намерение да рискува хората си. По-лесно е да разстреляш враговете си отдалеч.

— Презареди! — раздаде се заповедта на Вартек.

Гвардейците опряха арбалети в земята, поставиха крак на специалната стъпенка и яростно започнаха да въртят механизма,

отговарящ за натягането на тетивата. Да... Това не ти е моята играчка, тук нещата бяха по-сериозни.

Докато гвардейците подготвяха арбалетите си за нов изстрел, от редиците на враговете ни излезе човек. Той мълчаливо вдигна ръце нагоре, после бавно започна да се върти и едновременно с това да се клати насам-натам, сякаш беше дърво, борецо се с поривите на есенния вятър. Правеше абсолютно същото като шамана в кралската градина, преди да го изпепели мълнията на маг от Ордена.

Осъзнах, че всички тук ще имаме голям проблем и ако не предприемем нещо в следващите няколко секунди, върху гърбовете ни ще се стовари оргското шаманство.

— Алистан! — закрещях аз. — Алистан, той е шаман!

Арбалетчиците тъкмо бяха приключили с натягането на тетивите и сега слагаха болтовете, но закъсняваха. Безнадеждно закъсняваха.

Стрелях. Първо единия болт, после и другия. И пропуснах. Или ръцете ми прекалено трепереха, или смъртта този път беше решила да заобиколи шамана, но болтовете минаха покрай него, само втория едва-едва докосна сиво-синия гвардейски мундир.

Всички нас ни спаси един от гвардейците на Изми, хвърляйки копие в шамана. Дали шаманът беше глупак, или недоучен, но той дори не успя да постави преграда пред себе си. Тежкото оръжие се стрелна като лястовица през цялата зала и с мляскащ звук се заби в корема на магьосника, отхвърляйки го обратно в групата последователи на Неназовимия.

И тогава се случи. Не разбрах защо започна да действа точно сега — дали го беше ядосала смъртта на шамана, дали е бил под контрола на магьосника или дали просто му беше писнало да чака. Но залата се огласи от яростен рев, и като разблъска последните оцелели нападатели, пред очите ни се появи този, който до преди малко се криеше под купчината парцали, или по-скоро под смъкнатата отнякъде от стените на двореца черна драперия.

— Огр! — закрещяха гвардейците.

В гласовете им звучеше неприкрит ужас.

Гледах съществуването, което досега бях виждал единствено на картинка, с опулени очи. Тези негодници бяха успели да вмъкнат в двореца истински жив огр! Това племе не беше стъпвало в земите на Валиостр в продължение на няколко хиляди години! Въпреки че в

Рачешкото херцогство имаше няколко кораба, напълно способни да рискуват и да пренесат тази твар на наша земя през Морето на бурите, заобикаляйки по този начин Самотния великан.

Неосведомените трудно биха повярвали, че огрите се явяват роднини на орки и елфи. Високи два и половина ярда, със синьо-черна ахатова кожа, с муцуна, където приликата с елфи и орки се заключаваше само в черните устни, с огромни глиги, стърчащи от долната устна, и пепелносива коса. Малки черни зеници, почти сливащи се с ириса на фона на синята очна ябълка, свинска зурла и огромни заострени уши, всяко с размера на голяма чиния. Мощно, почти квадратно тяло, покрито единствено с кожа на бяла мечка, под която играеха стоманени мускули. Врат огрът изобщо нямаше, изглеждаше, сякаш главата започва направо от раменете. Като добавка към всички неприятности в ръката си чудовището стискаше масивна брадва. При добро желание от негова страна, назъбеното ѝ острие без проблем щеше да разруши колоните, крепящи фасадата на Кралската библиотека. Не се шегувам.

— Всички назад! — изрева Медения. — До стените! Арбалетчици, действайте!

Гвардейците дружно отскочиха към стените или отстъпиха в коридорите. Арбалетчиците изстреляха поредния залп. По закона за всемирната гадост улучи само един. Болтът се вряза в горната дясна част на гърдите на огра, принуждавайки го да направи неволна крачка назад и... И всъщност нямаше нищо друго. Това беше целият ефект. Според слуховете тези същества имаха две сърца и за да си свършиш работата, трябва да ги улучиш и двете. Да не говорим, че болтът може и да не е засегнал никакви жизненоважни органи.

— Мармот, отдясно! Гръмогласен, мини в гръб! Сега ще го счупим този орех! — Медения вече крачеше към огра, развъртайки над главата си страшния огр-шач^[2].

Веригата, свързваща дръжката с горната част на оръжието, гневно свистеше.

Мармота и Гръмогласния вече обхождаха огра, стиснали с две ръце огромни мечове. Огрът изръмжа, рязко се извърна и стовари брадвата си върху Гръмогласния. Последният отскочи настрана и брадвата удари в пода, разбивайки изящните плочки. Във всички посоки се разлетяха дребни парченца.

Мармота се възползва от разсейването на огра и като подскочи към него, му нанесе удар в крака. Дори не точно удар, просто небрежно го кльцна, прерязвайки сухожилието зад коляното. Огрът изнесе дръжката на брадвата назад, мушкайки Мармота в гърдите, и последният отлетя на няколко ярда, плъзгайки се по гръб по хлъзгавия под.

— Штихс! — изруга Халас, здраво стиснал мотиката, но не бързаше да се включи в битката. Да се включи сега означаваше да попречи на своите хора.

— Котка, помогни му — заповяда Чичото и дебелакът се претърколи напред, заставайки пред опитващия да се изправи Мармот, за да го предпази от евентуална опасност.

В същото време оцелелите врагове се опомниха. Осъзнавайки, че докато всички са заети с огра, на тях им се предоставя последен шанс да се измъкнат, мерзавците започнаха да се придвижват към коридора, до който бяха хората на Изми. Ако войниците на Алистан не се бяха втурнали да им попречат, без да обръщат внимание на опасността да привлекат вниманието на огра, копелетата щяха да се измъкнат.

В залата се завърза бой. Арбалетчиците стреляха отново, основателно предполагайки, че Дивите и сами ще се справят с огра, а техните болтове няма да са излишни на биещите се колеги-гвардейци. Осем натрапника паднаха, пронизани от болтовете. Останалите без работа Диви също се притекоха на помощ на гвардейците. В коридора останахме само аз и шутът.

— Гарет, не се пъхай там, и без теб ще се справят — подсказа ми прекрасна идея Кли-кли.

Така и направих, като предпочетох да наблюдавам схватката отдалеч.

Междувременно огрът се разгорещи не на шега. Пред него имаше само една цел — проклетия русокос мъж, въртящ над главата си тежкия огролом. Огрът накуцваше с десния крак и размахваше като вятърна мелница брадвата пред себе си, надявайки се да закачи Медения. Медения, с две глави по-нисък от огра, изчакваше подходящ момент, отстъпвайки постепенно — добре, че залата беше голяма и огрът не успяваше да притисне Дивия към стената.

И Медения дочака. Забравеният от всички Гръмогласен подскочи отзад към огра и с крива усмивка на лице порази с меча и другия му

крак. Огрът падна на колене и изненадано се извъртя. Гръмогласния вече беше отскочил на безопасно разстояние и с интерес наблюдаваше как огроломът, извършвайки последния си полет, с хрущящ звук пробива главата на обърналия гръб на Медения огр. Създанието се свлече на пода и замря.

— Страхотно! — Гръмогласния пристъпи към огра и го ритна.

— Пфу-у — издиша Медения и изтри с ръкав потта от челото си. — Докато свалиш една гадина, половин живот губиш!

— Да вървим да помогнем на другите — Гръмогласния се почеса по носа.

— Какво да помагаме? — приближи към тях държащият се за гърдите Мармот. — Всичко приключи.

Наистина, всичко беше приключило. И последният нападател беше напуснал нашия свят, а гвардейците уморено седяха на пода. Не бяха успели да заловят жив нито един поддръжник на Неназовимия, всички бяха предпочели да загинат в битка.

— Гарет, да вървим! — шутът се промъкна покрай войниците и се качи на тялото на огра. — Ах, ти!

— Ето ти „ах, ти“! — изплю се Фенерджията, този път не беше с огромния биргризен и се беше наложило да се сражава с обикновен меч. — Сякаш не ми стига да се бия с огри в Безлюдните земи!

— Хей! Хей! — запротестира Арнх. — Мрънкането е любимо занимание на Гръмогласния, не твое!

Постепенно около тялото на огра започнаха да се събират гвардейци. Те шокирано мълчаха, разглеждайки трупа на чудовището.

— Ама че е голям! — с нотка на възхищение в гласа каза гоблинът, измервайки тялото на огра с малките си крачки.

— Слез от него, Кли-кли — Алистан Маркауз беше свалил шлема и сега навъсено гледаше гоблина. — Всъщност какво изобщо правиш тук?

— Воювам — и в потвърждение на думите си шутът размаха кинжала. — Заедно с Гарет. Ето, принцът ще потвърди.

— Трябва да се провери всяка стая и всеки коридор. Може да има оцелели — вместо потвърждение каза принцът.

— Веднага ще се разпоредя — кимна Алистан.

Стараех се да не съм в първите редици и ако може, да се измъкна колкото се може по-незабязано, но да се връщам сам в спалнята се

боях. Ами ако изведнъж се натъкна на някой? И общо взето нямаше значение на кого, на оцелели нападатели или на ревностни гвардейци, готови на момента да нанижат на копие всеки. Просто така, за бройката. И после да уточняват враг ли съм или приятел.

— Хайде, Гарет, да вървим, тук не ни ценят — приближи се Кли-кли.

— И къде отиваме?

— Ами например да пийнем нещо!

— А, не! Сутринта ще тръгна на път и смятам да поспя.

— Уф, винаги си толкова скучен! — разстрои се гоблинът, но въпреки това тръгна с мен да ме придружи към вратата.

Към нас се присъединиха Делер и Халас. Делер смяташе да потърси любимата си шапка, загубена в разгара на боя, а джуджето — да прави компания на Кли-кли в пиенето.

— Как е Мармота? — се обърна шутът малко по-късно към джуджето.

— Добре е, дори ребрата му са цели — Делер се почеса по врата. — Нашият Мармот си беше сложил броня.

— Е, ако огрът беше цапнал с дръвчето Котката... — проточи гномът.

Мда, Котката по принцип се биеше само по гащи.

— Делер, ще се присъединиш ли към нас? — Кли-кли прекрачи през проснатото тяло на гвардеец в сиво-синя униформа, но с бяла лента на ръкава.

— И още как! — нямаше нужда два пъти да каниш джуджето да си накваси гърлото.

— Видя ли, Гарет — подкачи ме шутът. — Не всички са такива дървени като теб.

Хвърлих кисел поглед на гоблина и той млъкна, осъзнавайки, че днес на крадеца не му е до шеги.

Гномът измърмори нещо под нос и като мушна мотиката под мишница, започна да прегъва пръстите на двете си ръце. Оказа се, че пресмята колко врагове е успял да убие днес. По неговата сметка излизаше, че са четиридесет и пет. Чувайки цифрата, Делер се препъна от възмущение и подхвърли, че самотнието на някои гноми е по-дълго от брадата им.

— Какво се заяждаш? — недоволно попита Халас. — Колко тогава мислиш, че съм убил?

— Девет — каза джуджето и вдигна от пода смачканата си шапка.

— Колко? — възмути се гномът. — Ние, гномите, воюваме...

— Да бе, воювате — прекъсна го Делер. — Навоювахте се на Полето на бурените. Знаем, знаем.

— Кой се е навоювал?! — гномът беше готов за бой. — Сритахме ви задниците!

— На нас?! — джуджето спря и стисна юмруци. — Сритали сте ни задниците?! Че на вас не ви остана нито един маг след тази битка!

— Не се притеснявай, тепърва ще си имаме магове!

— Да бе! Ще си имате! — джуджето размаха юмрук под носа на гнома. — Всичките ви магически книги останаха при нас! Елате и си ги вземете, мотичници проклети!

— Ще дойдем! И ще си ги вземем! — пръскаше слюнка Халас. — За нула време ще изравним Планината на джуджетата със земята! Само да дотъркаляме оръдията...

По-нататък не слушах, влязох в спалнята и плътно затворих вратата зад себе си. Никаква свада между джуджето и гнома нямаше да ме откъсне от най-важното занимание — да спя.

Стори ми се, че едва бях успял да докосна възглавницата с глава, а досадният и вездесъщ Кли-кли вече ме разтърсваше за рамото:

— Гарет, ставай! Събуди се!

Тихо изръмжах и със затворени очи се опитах да напипам нещо тежко, за да цапна досадния гоблин.

— Кли-кли — простенах. — Имай страх от боговете! Остави ме да поспя до сутринта! Върви да пиеш с новите си приятели!

— Вече е утро, крадецо — възрази ми гоблинът. — След половин час тръгвате.

Тези съвсем нерадостни думи ме накараха да скоча от леглото. Тръснах замаяно глава и погледнах през прозореца. Нощното небе на изток постепенно избледняваше в очакване на новия изгрев. Към четири сутринта, не повече.

— Алистан трябва съвсем да е полудял, ако е решил, че ще тръгваме толкова рано? — попитах седналия на стола гоблин.

— А ти да не искаш да те изпращат с фанфари? — захили се шутът. — През деня има прекалено много очи. Ще тръгнат слухове.

— Всички, които са искали, вече са научили за нашето малко пътешествие — резонно възразих аз.

Шутът само изсумтя и премълча.

— Между другото! — сетих се аз. — Как така се вмъкна в заключената стая?

— Не си само ти, Гарет, който можеш да отваряш ключалки — сините очища на гоблина весело блестяха. — Тук има таен проход... Готов ли си?

— Сега, нека само да си събера нещата — изръмжах.

— Всичко вече отдавна е събрано и натоварено в дисагите на Пчеличка. Позволих си да се погрижа за най-добрия си приятел.

— Кой е най-добрият ти приятел?

Шутът, както и преди, остави ироничния ми въпрос без отговор.

По пътя срещнахме Халас и Делер. Тази неразделна двойка също крачеше към конюшните, оживено спорейки по пътя. Както се казва, на гърбавия гърбицата ще изправят. Изненадващо, но и двамата бяха живи и здрави, явно така и не се бяха сбили. Дивите се присъединиха към нас и останалата част от пътя изминахме заедно.

— Ти по-добре ми кажи къде ходи през нощта? — обидено мърмореше Делер.

— При роднини в града — невъзмутимо отговори Халас.

— Да бе, как не — засмя се джуджето. — Притрябвал си им в два през нощта. Само тебе чакат. Сигурно пак по жени?

— Дори и по жени да е! — ядоса се Халас. — На теб какво ти влиза в работата?

— И някаква торба домъкна — продължи да мърмори Делер.

Наистина, на гърба на гнома имаше платнена торба. Такива торби носеха миньорите и търсачите на скъпоценни камъни в Стоманените шахти.

— И какво от това? — Халас започна да пали лулата си и Делер презрително сбърчи нос.

— Какво мъкнеш в торбата? — полюбопитства джуджето.

— Аз не те питам какво имаш в бъчонката — гномът с всички сили се стремеше да смени темата на разговора.

— Че какво има да питаш? — леко изненадан попита Делер и разклати обемистото буренце, което той, пухтейки, носеше с две ръце.

Буренцето, трябва да се отбележи, беше наполовина по-голямо от джуджето, и в него нещо радостно забълбука.

— Вино има в него, вино.

— И откъде си успял да се добереш до такава ценност? — захили се Халас, изпускайки кръгчета тютюнев дим.

— Кли-кли ми помогна — щастливо се усмихна джуджето. — От сталконовските запаси.

— И какво ще правиш с него?

— Ще го пия! Мотика имаш, не глава! — изрева джуджето. — Какво се прави с вино? Ще го сложа на коня и кротко ще си го пия.

Последната фраза Делер произнесе със замечтан израз на лицето.

— Току-виж си си докарал неприятности! Ще научи Чичо... — промърмори гномът.

Влязохме в конюшната. Първото, което се набиваше на очи, бяха оседланите коне и въоръжените мъже. Тук бяха вече познатите ми Диви, само че сега за нетренирано око би било трудно да познае, че това са Диви сърца, а не най-обикновени войници от пограничен гарнизон. Знаменитите нашивки на зъбати сърца безжалостно бяха съдрани от износените кожени куртки. Дръжката на огромния меч на Фенерджията, както забелязах, беше увита с лента черен плат, скриваща златното дъбово листо на майстора. Още една предпазна мярка или начин колкото се може по-малко да се привличат чуждите погледи. Любимата си играчка, биргризена, Мумр като по чудо беше прикрепил до дисагите и очевидно беше уплашил до смърт нещастното пъстро конче с оръжието. Горкото уплашено въртеше уши и хвърляше подозрителни погледи към Фенерджията, седнал отгоре му. Едва тогава осъзнах от какво се страхуваше кончето. Мумр с най-замислен вид въртеше свирката в ръце, очевидно се чудеше: да посвири или не? Музиката на Фенерджията плашеше не само хората, но и животните. Надявам се никога повече да не чуя тази гадна свирка.

— Гарет, време е — каза шутът.

Значи прощални речи и напътствия от страна на краля и Арцивус не се очакваха. Те дори не бяха дошли. Наистина, тъжно е да

изпращаш някого на смърт, а и след нощното нападение работа имаше предостатъчно. Кой да си спомни за малкия отряд!

Пристъпих към коня, потупах го приятелски по шията, чух в отговор доволно пръхтене и скочих на седлото.

— Моя школа! — доволно се усмихна гоблинът, обръщайки се към всички с надеждата да получи одобрение.

Всички бяха твърде заети, за да обръщат внимание на досадния шут. Само Змиорката ни хвърли насмешлив поглед и провери лесно ли излизат от ножниците „братът“ и „сестрата“. Кли-кли изобщо не се разстрои от такова явно незначитане на неговата личност и като вирна глава нагоре, каза:

— А ето и последните ти спътници — шутът посочи елфите до Миралисса. — Ел от дома на Черната роза и Еграсса от дома на Черната луна.

Хвърлих любопитен поглед към елфите. Ел, с гъста пепелявосива коса и бретон, спускащ се почти до кехлибарените очи, тъкмо слагаше шлема си, който изцяло скри лицето му.

Еграсса, елф със сребърен обръч на главата, явно някакъв отличителен знак, тихо си шепнеше нещо с Миралисса. В ръцете си държеше точно същия шлем като на Ел.

— Те да не са роднини с нея? — попитах Кли-кли, наклонен колкото се може по-ниско към него.

— Хм, мисля, че е братовчед. Но че е роднина и че е от кралския род — това е сигурно! А и ти сам можеш да го разбереш по това тъпо „сса“ в името. Е, ще отида да се сбогувам с джуджето и гнома — промърмори гоблинът и изчезна.

Миралисса усети погледа ми и се обърна. Мимолетна усмивка при разпознаването ми и леко кимване. Нейният събеседник също ми кимна вежливо. Каквото и да е, но от учтивост елфите не можеш ги отказа. Първо ти пожелават приятен ден, а вече после ти прерязват гърлото. Културни, лешоядите!

Миралисса, честно казано, първоначално не я познах. Елегантната мирануехска рокля беше отишла в забвение. Беше заменена от обикновени мъжки, макар и елфийски, дрехи. Високата сложна прическа също беше изчезнала, превръщайки се в дебела плитка, спускаща се чак до кръста. На гърба на елфийката, както и при нейните спътници, висеше елфийски меч — с'каш^[3], до него се

виждаше страховит лък и колчан, пълен с тежки стрели с черно оперение.

Елфите подхождаха консервативно към оръжието, не като хората, и обикновено ползваха само извити мечове или лъкове. Други оръжия — само ако нямаха избор.

Затова пък десеторката на Чичо имаше какви ли не смъртоносни жезла! Като се започне от обикновени мечове, арбалети, прикрепени към дисагите, и се завърши с огр-шачи, бойни мотики, брадви и биргризени. И това без да броим кръглите щитове на всеки втори. Внушителен арсенал и внушителна компания.

Вярно, милорд Алистан, който даваше последни инструкции на оставащия да го замества лейтенант Изми, доста ме изненада. Върху себе си нямаше любимите си доспехи. Бяха заменени от същата, като на другите Диви, куртка с пришити по нея метални пластини. Да, не бих се изненадал, ако е натоварил на някой товарен кон доспехите или нещо по-тежко, както впрочем и Дивите, но самият факт, че Плъха тръгва на път без доспехи, които му бяха като втора кожа...

Междувременно Алистан приключи с инструктажа на Изми и с един скок се озова на седлото на огромен черен кон. Оръжията по бедното животно бяха стигнали за разпръскването на поне стотина орки: масивен триъгълен щит без герб, копие, чийто по-голям брат беше самият ленс^[4], бронекол^[5], склот с болтове. И всичко това без да броим батарния меч от Рубинова кръв.

Чакай сега! Защо изобщо се притеснявах? В такава компания? Под защитата на мечовете ме очаква само една приятна разходка и, може би, малко прекрасно приключение.

След това се появи Кли-кли и за сбогуване устрои малък спектакъл.

— Гарет! — шутът ридаеше като за последно. — Гарет! Не ме оставяй, Гарет!

Проклетата гадинка заслужаваше незабавна и максимално мъчителна смърт! Вече всички започваха да ни гледат. Гвардейците, проверяващи багажа по товарните коне, открито се кикотеха, гледайки развихрилия се кралски шут.

— Гарет! — хленчеше шутът, подскачайки около Пчеличка. — Кой сега ще ти бърше сополите?

Кли-кли измъкна от джоба си ярък шарен плат с големина на малко бойно знаме и шумно си издуха носа.

— Напред! — граф Маркауз заби пети в коня си.

— Успех, Танцуващ в сенките! — вече с абсолютно нормален глас ми прошепна шутът на прощаване.

Х'сан'кор да ме убие! В крайна сметка все пак тръгнахме, да ни помагат всички богове на Сиала!

[1] склот (гном.) или тирбушон — тежък военен арбалет, предназначен за пробиване на тежките доспехи на войниците, вървящи в първите редици. ↑

[2] огр-шач (орк.) или огролом — оръжие, външно приличащо на тежка верига. Частта, с която се нанася удара, има крушовидна форма, и по нея има щипове. ↑

[3] с'каш (орк.), или кука — извит ятаган, но, за разлика от ятаганите на орките, е наточена от вътрешната, вдлъбнатата страна. ↑

[4] ленс — стандартно дълго рицарско копие, използва се както по време на турнири, така и по време на сражения. ↑

[5] бронекол — оръжие във вид на дълга четиристенна игла за пробиване бронята на ездача. Обикновено се използва еднократно, като се насочва към снадките на бронята. ↑

ГЛАВА 20

НА ПЪТ

Авендум остана зад гърба ми. Величествените непристъпни стени, изградени от камък, изваден от старите Шахти на Ол, се стопиха в сутрешната мъгла, която лъчите на пробудилото се слънце беше подплашило от земята, карайки я да увисне за няколко минути над нея като изплашена бяла пеперуда. Но в крайна сметка утрото изпърха като неуловима призрачна птичка и изчезна зад хоризонта, отстъпвайки място на горещото пладне.

Всички Диви си свалиха връхните дрехи и останаха по ризи. Изключение правеше единствено Арнх в неизменната си и несваляема дори за секунда ризница. Жителите на Пограничното кралство си имаха своите чудатости и не беше моя работа да ги съдя. Може би ако се бях родил в близост до горите на Загравия и живеех в ежеминутно очакване на нападение на орки, не само ризница, но и доспехите на Маркауз щях да нося, без да ми пука за жегата.

Бръснатата глава на мършавия жител на Пограничното кралство блестеше на жаркото слънце като излъскано медно корито и, кълна се в коня си, Кли-кли непременно щеше да подхвърли няколко глупави шегички за главата на Арнх.

Аз също разкопчах яката на ризата си и навих ръкави, за което вечерта много съжалявах — кожата ми придоби великолепен малинов оттенък и през следващите няколко дни ми пречеше да се наслаждавам на живота.

Мразех жегата. Предпочитах да зъзна, отколкото този тормоз. От постоянните преки слънчеви лъчи, наподобяващи нажежени камшици, мозъкът в главата ми беше на път да изкипи.

Впрочем ненавистта ми към жегата, обгърнала кралството, се споделяше и от язdecия до мен Мармот. Той и неговото зверче само мечтаеха за деня, когато ще се зароят в снега около Самотния великан.

Най-отпред язدهа Маркауз и елфите, а след тях, разделени по двойки и тройки, вървяха Дивите. Първоначално компания ми правеше само Мармот, който се оказа доста приказлив и интересен събеседник, а после се присъединиха Халас и Делер.

Сръчното джудже набързо измайстори с подръчни средства една доста дълга тръбичка и бързо я пъхна в бъчвичката с вино. Така че сега джуджето и гномът тихомълком, за да не ги види Чичо, отпиваха от божествения нектар, като понякога примляскваха от удоволствие, наслаждавайки се на споходилата ги божия благодат. Постепенно двамата ставаха все по-весели и весели и аз започнах да се притеснявам, че всеки момент някой ще тупне от седлото и ще си удари главата в земята. Но не, те само малко се зачервиха и подкараха юначна песен за някакъв си поход. Чичото, който си говореше със Змиорката, на няколко пъти поглеждаше подозрително към новоизпечените певци. Не каза нищо, но постепенно се намръщваше все повече и повече.

Джуджето с вид на познавач разсъждаваше за достойнствата на Миралисса като жена. Той и Халас се съгласиха с факта, че достойнствата са достатъчно много, но глигите развалят цялото впечатление. Гномът, замисляйки се за момент, изтърси, че по принцип не е проблем да се покрие главата с парцал, а нататък да се действа както повелява майката природа, на което мълчалият през цялото това време Мармот предложи на двамата експериментатори да млъкнат или най-малкото да говорят по-тихо, иначе Миралисса ще измъкне с'каша си и набързо ще клъцне на единия брадата, а на другия — нещото, намиращо се малко по-надолу. За миг настъпи тишина, а след това неудържимото джудже каза:

— Ей, аз не от злоба. Реших да говоря за елфийката просто така.

— Ще видиш как се говори просто така в горите на Загравия, когато елфите те увесят на някое дърво с главата надолу за обида на принцесата — възрази Мармот и погали линга.

След тези думи обсъждането на елфийката окончателно приключи и гномът и джуджето се потопиха в двучасов философски спор за предимствата и недостатъците на оръжията с дълги дръжки. Както винаги когато спореха, Халас и Делер често стискаха юмруци и щедро си разменяха обиди.

Мармота с вниманието на лингвист слушаше псувните на гномски език. Някои от чутиите думи старателно си ги повтаряше под нос, опитвайки се да ги запомни, за да може да блесне с новопридобитите знания в приятелска компания при първа възможност.

Спорът между гнома и джуджето, както можеше да се очаква, завърши без победител. Всеки си държеше на своето.

След още час Делер взе едно наистина трудно решение и каза, че за днес дегустацията на вино е достатъчна, в противен случай съвсем скоро ще се наложи да търсят нова бъчвичка, а вероятността да намерят по пътя е по-скоро призрачна, ако не и направо нулева. Тази фраза кой знае защо много развесели Фенерджията, яздещ последен в нашия отряд. Той тихичко свиреше на свирката някаква проста мелодия. Трябва да призная, че както и предния път, когато за пръв път чух свиренето на Мумр, от тази музика ми се поиска да завия скръбно към луната.

Нахлупил до очи нелепата си шапка, Фенерджията гордо се носеше съвсем сам, като единствено от време на време разменяше по две-три думи с язdecия пред него Котка, който отговаряше за четирите коня, на които беше натоварен целият ни багаж.

— Слушай, Мармот — обърнах се към воина, който в момента хранеше линга с гордото име Непобедим.

Зверчето, настанило се на врата на съвсем спокойния от този факт кон, с щастлив вид хрупаше сухари.

— Защо Мумр го наричат Фенерджията?

— А — неопределено отвърна Мармота, докато тъпчеше любимото си зверче с поредната порция храна. — Ами той просто реши да изгаси един фенер...

— Но магически, онзи, който е на улица Искра — присъедини се към разговора зачервилият се от виното Халас. — Обзаложи се с един идиот, че ще изгаси фенера каквото и да става.

— И изгаси ли го? — с любопитство попитах гнома.

— Аха — изсумтя Халас и в изблик на чувства си дръпна брадата. — Взех ведро вода и я изсипа от покрива на някаква къща.

— И?

Гномът по някаква причина не гореше от желание да говори и всичко трябваше да му се измъква с клещи.

— И пропусна!

— Е, не точно пропусна — като чу, че говорят за него, Мумр се присъедини към нашата компания. — Просто не улучих правилното място.

— И по-точно улучи, но... не където трябва — ядосано отвърна Делер.

— Не трябваше да ме наливате с вашата джуджешка помия! — възрази Фенерджията.

— „Яростта на дълбините“ не е помия! — възмути се джуджето.

— Помия е, помия — включи се гномът в подкрепа на човека. — Истинска помия. Ако не беше твоята бутилка, Делер, Мумр можеше и да не залее онзи маг.

— Ах, ти! — джуджето не можеше да повярва, че Халас не го подкрепя. — Нали ти самият не спираше да хвалиш „Яростта“, а още щом някакъв си маг намокри дрешките си и хоп, веднага се криеш в храстите?!

— Аз ли се крия в храстите?! — брадата на Халас гневно настръхна. — Гномите никога не се крият в храстите! — и добави след кратък размисъл: — От опасностите, имах в предвид.

Джуджето само изсумтя презрително и намъкна шапката до очите си, показвайки, че разговорът с отстъпника-гном е приключен.

— А, не, не си нахлупвай тая одрана котка на ушите! — Халас се беше разпалил не на шега. — Да не би аз да спорих с Мумр, че никога не може да угаси магически фенер?

— Значи ме наричаш идиот тогава, така ли?! — най-накрая го осени Делер.

Аз бързо смушках Пчеличка с пети и забързах напред, оставяйки зад гърба си поредния спор между джуджето и гнома. Момчетата не можеха и ден да изкарат, без да се скарат. Току-виж и за гърлата се хванали.

Тихичко се наредих зад конете на Миралисса и Маркауз.

— Според моите изчисления, ако продължаваме със същото темпо, след две седмици ще стигнем до Иселина, а от нея има почти още толкова до границата на Пограничното кралство. А после още седмица до горите на Заграбия — казваше елфийката на внимателно слушащият я Маркауз.

— Значи около месец и половина? — замислено задъвка мустаци милорд Алистан и едва тогава забеляза, че съм се присъединил към тяхната компания.

— И това включително с непредвидените произшествия — Еграсса беше склонен да очаква най-лошото.

Уау! Излиза, че и сред елфите има песимисти! А аз си мислех, че единствено хората са способни да се съмняват и да предполагат най-лошото.

— Освен това не можем денонощно да яздим. И на нас, и на конете ще ни трябва почивка. Раненг ни е на пътя, ако ще спираме там, ще загубим още няколко дни.

— Не мисля, че имаме работа в Раненг — намесих се в разговора аз.

— Благодаря ти, Гарет, за съвета — доста грубо отвърна Алистан.

Беше очевидно, че не се нуждае от ничии съвети, най-малкото пък от съвети от крадец.

— Извинете ме, милорд Алистан, но не разбирате — упорито продължих аз. — Не стига, че вървим по един от най-натоварените трактове в кралството, привличайки ненужно внимание, но и го привличаме допълнително, защото елфи, гном, джудже и десет въоръжени до зъби човеци, съгласете се, са много странна компания. Повярвайте ми, милорд: селяните и обикновените пътници ще имат за какво да клюкарстват. Странен отряд. Ще плъзнат разни слухове. И онези, на които тези слухове им се сторят интересни, ще стигнат до определени изводи и ще ни направят засада. А вие, доколкото разбрах, искате да влезем във втория по големина град на кралството! Мисля, че вече ни търсят разни нелицеприятни господа. Тези, които са пуснали враговете в кралския дворец, без всякакво съмнение са съобщили, че нашият отряд е потеглил. Нямаме работа в Раненг.

— Крадецът е прав — подкрепи ме Ел, проблясвайки за миг с глиги. — Трябва да избягваме оживените места.

— И какво предлагаш? — Миралисса погледна към елфа. — Да се махнем от централния тракт и да поемем на югоизток?

Ел едва забележимо сви рамене, показвайки, че решението е на Алистан.

— Югоизток? — на Алистан това предложение не му хареса много. — Да се махнем от хубавия, макар и оживен път, и да тръгнем през поля, гори и пресечени местности? Ще загубим много време и дори до септември няма да се доберем до Загравия!

— Сега тракът върви право на юг — отвърна Еграсса. — След Раненг свива на запад. На юг няма големи градове, само замъци на барони и малки градчета, по-скоро селца с гарнизони. Хората не искат да живеят в близост до Загравия. Ето защо, за да не губим време, ще трябва да рискуваме и да продължим както досега. До Раненг е малко повече от седмица. Това е при условие, че вървим по тракта. От града ще обърнем на югоизток към Иселин. Има там едно местенце със сал, ще ни прехвърлят. А оттам вече и до границата с Пограничното кралство, и до горите на Загравия е близо.

— Така и ще направим. А в Раненг няма да влизаме, ще го заобиколим — кимна Алистан, давайки да се разбере, че разговорът на тази тема е приключен.

От самото начало на пътуването граф Маркауз беше задал равномерно темпо на конете и те се движеха в бодър тръс. Да го кажем така — не бързахме прекалено, но и не се влачехме като слепи охлюви. На всеки няколко лиги на конете се даваше почивка, което им позволяваше да крачат с бързи крачки, или както там се казва за конете.

Местата, през които минавахме, бяха многолюдни. Нагоре-надолу по тракта сновяха ездачи, движеха се каруци със стоки към и от Авендум. Минаваха селяни, занаятчии, членове на гилдии, тръгнаха по свои си дела. Веднъж се срещнахме и с яздец насреща ни отряд воители. Бобровите шапки отиваха към Самотния великан.

Пчеличка се оказа изненадващо силно конче. Не забелязвах някаква умора в нея. Ходът ѝ беше същият, както на сутринта — равен и пъргав. Умореният по-скоро бях аз. До вечерта вече ме болеше цялото тяло и чак сега разбрах как се чувстват престъпниците в Султаната, когато ги набиват на кол. Чувството, трябва да отбележа, не е от приятните.

Привечер Алистан реши да спрем в спретнато и чисто селце, наречено Слънчогледи, разположено недалеч от тракта.

Кокетни бели къщички, чисти пътеки и дружелюбни жители. Всичко подсказваше, че тук не бедстват. От изобилието от растящи

навсякъде слънчогледи, наклонили вече глави под тежестта на едрите семена (и това е началото на юли!), пред очите пъстреше.

Ханът беше огромен и стаи имаше за целия ни отряд. Наричаше се „Златната кокошка“ и напълно оправдаваше това име. Както защото носеше добра печалба на своя собственик, така и защото в двора щъкаха петдесетина кокошки, които изобщо не се притесняваха от настъпващото смрачаване. Във всеки случай нито едно от пилетата нямаше намерение да се прибира да спи в кокошарника. Продължаваха да кудкудякат и да рият в пясъка в търсене на позакъсняла вечеря.

С усилие се смъкнах от коня и позволих на слугата да отведе Пчеличка в конюшната. Защо ли ми трябваше да вземам проклетите жълтици! Да яздиш кон непривикнал е доста трудно и съмнително удоволствие. Сякаш цялото ми тяло се беше превърнало в огромен мазол. И това не беше всичко. Слънцето също се беше постарало и бях изгорял от всички страни — чувствах се стар, разбит и болен.

— Ей, Гарет! — с хитра усмивка Медения се отдели от групата Диви и ми показа юмрук.

Останалите воители ме наблюдаваха с интерес. Аз внимателно разгледах пъхнатият почти под носа ми ъ-ъ-ъ... обект. От стиснатия юмрук стърчаха няколко сламки.

— Какво е това? — попитах с предпазливо любопитство, без да бързам да посягам към сламките.

— Жребий! — весело се захили високият Див. — Ние с момчетата се посъветвахме и решихме, че ти също трябва да участваш.

— В какво да участвам? И между другото, защо елфите и нашият славен граф са вече в механата, а ние тука си играем на жребий?

— Елфите и Алистан не играят — отговори ми Чичото вместо Медения. — А жребият е много прост. Който изтегли късата, ще дели стая с Фенерджията.

— До края на пътуването — бързо вмъкна Арнх.

Мумр следеше всички тези приготовления със зле прикрит гняв. Решавайки да изрази протест, той изсвири със свирката си нещо от бойните маршове на гномите, стряскайки кротко кълвящите в краката му кокошки.

На мен всъщност не ми пукаше с кого ще бъда в една стая, така че с колкото се може по-небрежен вид дръпнах от юмука на Медения първата попаднала ми сламка. Оказа се късата.

Наоколо се чува облекчени въздишки. Някой окуражително ме потупа по рамото, друг започва радостно да примигва. Странно, защо никой не искаше да спи в една стая с Фенерджията.

В кръчмата вече бяха наредили масите и гостоприемният собственик собственоръчно наливаше по бокалите най-хубавото си вино. Гостите бяха малцина, в залата имаше предимно хора от селото.

Но за храна предлагаша само пилешко — във всички възможни варианти. Имаше пилета печени на шиш, пилета, печени с ябълки, пилета, задушени на пара, както и пилешки крилца с черен пипер. Толкова много, че направо да закудкудякаш от такова изобилие от пилешко. А като прибавим към това и факта, че аз изобщо не понасям пилешко в каквото и да е гастрономически вариант, всеки ще разбере моето не най-приповдигнато настроение.

Позовавайки се на умората, аз се отправих към стаята и легнах на едно от двете легла. За разлика от мен, Дивите бяха бодри и весели, сякаш не бяха прекарали целия ден на седлата.

За не знам кой път за последните дни съжалих, че позволих да ме забъркат в подобна авантюра.

Едва посред нощ разбрах какъв номер ми е извъртяла съдбата-шегобийка с късата сламка. Фенерджията се прибра късно през нощта, когато вече спях. След цял ден на седлото бях толкова уморен, че дори не чух пристигането му.

Затова пък много добре чух Мумр, когато започна ентузиазирано да хърка. Къде ти тук стария Гозмо с неговите нощни трели и извивки. Хъркането на Гозмо в сравнение с това на Мумр беше все едно жуженето на малко комарче срещу рева на гладен обур.

Естествено, събудих се веднага. И естествено, се опитах с всички сили да заглуша тези ужасни звуци. Първо опитах да свиря. После се опитах да подкарам песен. Накрая замерих Мумр с обувка. Уви, всичко се оказа безполезно. Той дори не си направи труда да се събуди или поне да се обърне на другата страна.

След цял час мъчение, тъкмо когато се приспособих и а-ха да потъна в сън, Фенерджията смени тоналността и аз отново се ококорих. Изтощен, зарових глава под възглавницата и най-накрая заспах, давайки си обещание следващия път да намеря по-спокойно място за почивка.

Мумр ме събуди сутринта. Хвърлих му намръщен поглед. На него май никой не му беше пречил да си сънува.

Изненадващо, но през нощта болката напълно беше изчезнала, сякаш изобщо не бях яздил кон. Хиляди благодарности на Ел, че вчера забеляза състоянието ми и ме почерпи с вино от собствените си запаси. Каквото и да беше, помогна.

— Днес май късничко ставаме — казах на Мумр. Вече беше светло и в сравнение с предишния ден ставахме късно. — Не бързаме ли вече?

— Лейди Миралисса чака пратеник, трябвало да ѝ предаде нещо — отвърна ми Фенерджията, докато ровичкаше под леглото си. Измъквайки биргризена, Мумр го метна на рамо и тръгна към вратата.

— Да вървим да закусваме, Гарет.

— Идвам — казах и се пресегнах за арбалета и ножа.

Хм... странно... много странно... Ножът ми си беше на мястото, но стрелящият ми любимец беше изчезнал. Абсурд Фенерджията да го е взел, честна дума!

Изведнъж от улицата през открехнатия прозорец на стаята проникна звук от арбалетен изстрел, а след това се раздаде и изплашено кудкудякане. Бързо погледнах навън, изругах, изскочих от стаята и се втурнах по стълбите към първия етаж.

Няколко Диви вече закусваха в залата на кръчмата. Поздравиха ме и учтиво попитаха как съм спал снощи. Аз още по-учтиво отговорих, че съм спал много добре. Не успях да заблудя нито тях, нито себе си.

— Гарет, накъде така? — изненада се Халас, стискайки в едната си ръка парче сланина, а в другата — пушен колбас. Гномът беше в затруднение и се чудеше с какво да започне закуската си. — Всичко ще изстине!

— Сега се връщам — изстрелях аз и излязох навън.

Арнх, Котката и Гръмогласния наблюдаваха с интерес оригиналното състезание между Змиорката и един малък и много добре познат ми субект. За най-голямо неудоволствие на собственика на хана, състезанието се състоеше в това за колкото се може по-кратко време да се избият колкото се може повече от бягащите из двора

кокошки. Петнайсет пернати топки вече бяха застинали тук-там по пясъка.

Змиорката стреляше със склота, взет от Маркауз, докато Кли-кли — а това беше именно той, неговата физиономия и със затворени очи бих я познал — целеше пилетата с моя арбалет.

— Забавляваш ли се? — попитах гоблина.

— Добро утро, Гарет — каза ми в отговор Кли-кли и с точен изстрел уцели поредната нещастна птица. — От десет — шест. Спечелих!

Това го каза вече на Змиорката и последният кимна в съгласие, без дори да си помисли да спори.

— Благодаря, че ми позволи да ползвам арбалета — шутът ми протегна оръжието.

— Не си спомням да съм ти позволявал.

— Не се хващай за думата — намръщи се гоблинът. — Цяла нощ бях на седлото, задникът ми се протри, докато ви настигна! Трябваше да разпусна малко.

— И защо, ако мога да попитам, си дошъл?

— Стори ли ми се или долавам недоволство в гласа ти? — шутът внимателно ме погледна в очите. — Дойдох, за да предам на Миралисса нещо, което не беше в краля в момента, когато заминавахте.

— Значи заради твоя милост не бързаме за никъде? — подсмихна се немногословния гаракец.

— И всъщност — каза шутът, отхвърляйки всички възможни възражения — останалата част от пътя ще прекарам във вашата компания.

— В качеството си на шут? Ама че работа! — изсумтя Гръмогласния.

Той, заедно с Котката, приближи към нас, докато Арнх измъкваше болтовете от трупите на кокошките и се разправяше с огорчения собственик на „Златното пиле“.

— Да виждаш на главата ми шапка? — шутът демонстративно посочи с пръст главата си.

Нямаше я нито шутовската шапка, нито шутовското трико. Беше с нормални дрехи за път и плащ на раменете.

— Тръгвам с вас не в качеството си на шут, а като гид. Мястото, където отиваме, е моята родина. В Заграбия се чувствам не по-лошо, отколкото елфите. А освен това се явявам и доверено лице на краля.

— Ако бях на мястото на краля, скъпи шуте, не бих ти доверил да охраняваш дори нощното ми гърне — каза Гръмогласния.

— Ти никога не си имал нощно гърне! — сръга го с юмрук в ребрата Котката.

— Няма значение дали имам или нямам! — Гръмогласния се отдръпна от мустакатия воин и почеса дългия си нос. — Извинявай, гоблин, но да пазим още едно гражданче от неприятности си е вече прекалено. Особено като знам навика ти да правиш номера на всички...

— Наричат ме Кли-кли, а не гоблин, господин Мърморко и Сърдитко — отрязва шутът. — И не ми е нужна ничия защита. Мога сам да се грижа за себе си.

И с тези думи шутът отметна плаща си встрани, предлагайки ни да се полюбуваме на пояса му, на който висяха четири тежки ножа за мятане. Два отляво и два отдясно.

Приближилият Арнх респектирано подсвирна, оценявайки оръжието на гоблина:

— Кли-кли, днес явно си в настроение. Може би и песничка ще ни изпееш?

— Не се съмнявай, ще изпея — съгласи се шутът. — Идва време за веселба! Или си мислиш, че е толкова лесно да се отървеш от мен?

За съжаление, аз не мислех така. Докато отивахме да закусим, отправих гореща молба към Сагот да ме дари с божествено търпение.

През следващите дни не се случи нищо важно. Продължавахме да се придвижваме на юг, спирайки да нощуваме в близките поля. Нощите бяха топли и никой не чувстваше неудобство от капризите на времето. Ако си беше обичайното, тоест такава, каквото е през юли в последните десет хиляди години, нощем щяхме да зъзнем. Но сега си спяхме на тревата и се радвахме на звездното небе. И ако не бяха комарите, също, между другото, пощурели от незнайно откъде появилата се топлина, животът щеше да е прекрасен.

Нощувките в полето се обясняваха просто — вече втори ден трактът заобикаляше селата, правейки плавна дъга на югозапад. В най-близкото селце би трябвало да попаднем едва утре вечер.

Изненадващо, но под открито небе Мумр не хъркаше. Както ми каза Мармота, Фенерджията подкарва нощните си концерти само когато над главата му има покрив. Така че през последните няколко дни доста добре си поспах.

Постепенно ние с Пчеличка толкова свикнахме един с друг, че аз, за своя неизказана радост, констатирах отсъствие на умора след цял ден езда. Всъщност лъжа. Умора все пак имаше, но далеч не беше убийствена. Не и такава, след която ти се иска да се проснеш на земята като труп и да не ставаш за никакви съкровища на короната.

Първоначално Маркауз не искаше да взема шута, но гоблинът с най-невинно изражение на хитрата си физиономия протегна на графа документ с кралския печат, и суровият воин неохотно трябваше да се съгласи Кли-кли да язди с нас.

Конят на Кли-кли по размери не отстъпваше на този на Алистан, и ако нискораслите Халас и Делер изглеждаха на конете си, меко казано, леко забавно, то гоблинът на огромния си черен кон, получил името Перце, изглеждаше направо комично. Крачката му дори не достигаха до стремената. Но трябва да се отбележи, че в седлото Кли-кли се чувстваше съвсем уверено, а Перце веднага се подчиняваше на всички команди на ездача си.

Гоблинът се държеше изненадващо кротко. В понятието „кротко“ влагах следното значение: събуждайки се сутрин, можеше да не се притесняваш от змия в обувката си или от тръни в конската опашка.

През целия ден гоблинът се носеше като черен вихър от челото на колоната до опашката ѝ, а после обратно — от опашката към челото. Кли-кли беше навсякъде. Беше вездесъщ, като чума в заразено село. През целия ден можеше да се види да пее песни с Делер и Халас, да разказва поредната история на Котката и Змиорката, да води непонятни разговори с елфите или да спори до пресипване с неотстъпчивия Алистан Маркауз.

На втория ден от съвместното ни пътуване на Кли-кли му дойде вдъхновението под формата на пробудил се поетичен дар. Гоблинът се дереше и огласяше целия тракт с току-що измислена така наречена закачка за всички от отряда. Или по-точно, за почти всички от отряда.

Кли-кли благоразумно не измисли, а най-вероятно просто не изпя частта, предназначена за тъмните елфи. Гоблинът стигна до напълно логичния извод, че елфите могат и да не оценят гениалното му чувство за хумор, но пък определено са в състояние да пролеят кръвта на този, който, според тях, е оскърбил техния род, а още повече — дома им.

Песента започваше с това, че отиваме някъде, а после плавно и неусетно преминаваше към личности. Оказа се, че Медения яде като кон, Чичо през цялото време си чеше брадата, Гръмогласния пък има лош дъх, а Алистан е инат и мечтае да промуши някой. И така за всички. Още щом гоблинът започваше да се дере с поредния куплет, веднага всички започваха да се смеят на този, за когото ставаше дума в момента. Естествено, не се смееше единствено мишената на шутовските подигравки. Със започването на всеки нов куплет някой друг спираше със смеха, а доскорошната цел започваше да се смее като луд. Разбира се, главната роля добричкият Кли-кли беше отредил на крадец на име Гарет. Тоест на мен.

*Навъсен, мрачен, злобен Гарет
С конче тръгнал той на път,
Но случи му се случка страховита,
В локва цопна той и а-ха да се удави...*

И така нататък в продължение на десетина минути. Не мога да кажа, че му бях ядосан. Забавлението си беше на чужд гръб, но трябва да се отдаде дължимото на Кли-кли — повдигна настроението на всички и пътуването вече не беше скучно.

Катастрофата стана на следващия ден, веднага щом Кли-кли продължи с песента-закачка. Тъкмо се бяхме разминали с голям керван каруци, натоварени с репи, начело с търговци да ги продават — тоест до селото, а значи и до доброто хапване, оставаше съвсем малко... По това време Кли-кли пееше с Фенерджията, и те бяха започнали да ме тормозят на два гласа, макар на Халас непретенциозната песничка доста да му хареса.

Случи се така.

Фенерджията от доста време яздеше мълчаливо, само понякога лениво отговаряше на въпросите на Медения. Чичо беше сложил

Медения да язди редом до спящия на седлото Гръмогласен (Гръмогласния яздеше пред Фенерджията) и да внимава конят му да не изостане от групата.

— Дали да не запя Тихата тАм-тА-рА-рАм? — замислено се обърна Мумр към вечерното небе.

И запя. При това пъ без прекъсване почти цял час — за това много акъл не се искаше. Вмъкваш между там-та-ра-рамите каквото ти дойде на ум и се радваш на живота. Запомних само кратък откъс:

*Тихо-тихо песен тананикам,
ТАм-тА-рА-рАм, тАм-тА-рА-рАм,
Ей сега беда ще предизвикам,
ТАм-тА-рА-рАм, тАм-тА-рА-рАм.*

*Тихо огрът се прокрадва,
ТАм-тА-рА-рАм, тАм-тА-рА-рАм,
С прясна кръв да се зарадва,
ТАм-тА-рА-рАм, тАм-тА-рА-рАм.*

*Тихо свените долитат,
ТАм-тА-рА-рАм, тАм-тА-рА-рАм,
За месо от трупове те питат,
ТАм-тА-рА-рАм, тАм-тА-рА-рАм.*

*Тихо орки стрелят в нас,
ТАм-тА-рА-рАм, тАм-тА-рА-рАм,
Но за щастие пропуснаха завчас,
ТАм-тА-рА-рАм, тАм-тА-рА-рАм.*

*Тихо орки кълцахме си ние,
ТАм-тА-рА-рАм, тАм-тА-рА-рАм,
И за щастие избихме си ги все,
ТАм-тА-рА-рАм, тАм-тА-рА-рАм.*

*Тихо огр гонеше ме мен,
ТАм-тА-рА-рАм, тАм-тА-рА-рАм,*

*Тихо бягах аз като кретен,
ТАм-тА-рА-рАм, тАм-тА-рА-рАм.*

*Тихо огрът удари ме в лицето,
ТАм-тА-рА-рАм, тАм-тА-рА-рАм,
И ме хвърли във дерето,
ТАм-тА-рА-рАм, тАм-тА-рА-рАм.*

*Тихо в пропастта пропаднах,
ТАм-тА-рА-рАм, тАм-тА-рА-рАм,
И като по чудо аз не се разпаднах,
ТАм-тА-рА-рАм, тАм-тА-рА-рАм.*

*Тихо върнах се обратно тук,
ТАм-тА-рА-рАм, тАм-тА-рА-рАм,
От студа вдървен като кютюк,
ТАм-тА-рА-рАм, тАм-тА-рА-рАм.*

*Тихо-тихо пея тоз завет,
ТАм-тА-рА-рАм, тАм-тА-рА-рАм,
Живее в мен душата на поет,
ТАм-тА-рА-рАм, тАм-тА-рА-рАм.*

*Тихо-тихо пада сняг като от фуния,
ТАм-тА-рА-рАм, тАм-тА-рА-рАм,
Как искам аз да се напия,
ТАм-тА-рА-рАм, тАм-тА-рА-рАм!!!^[1]*

След това към пеенето на Фенерджията се присъедини и Кликли. Той започна да крещи всички там-та-ра-рами вместо Мумр, при това шутът го правеше с противния глас на съвсем малко и хленчещо момиченце. Фенерджията в същото време с настървение изтръгваше от недоразумението си, наречено свирка, някакво далечно подобие на воплите на оплел се в мрежи воден дух.

Само обединените усилия на Чичо, Делер и Мармота успяха да прекратят малкия концерт.

Когато селото се появи, повече от половината ни отряд вече искаше да удуши Мумр и гоблина. Само елфите, Алистан и Змиорката запазваха ледено спокойствие.

Кръчмата в селцето се оказа доста по-зле, отколкото онази в Слънчогледи, но избор нямахме, а и след толкова много дни и нощи под открито небе щях да съм доволен на каквото и да е легло.

Жителите ни гледаха с любопитство — не всеки ден тук идваха толкова много външни хора и нехора. Особено много ахкания и охкания предизвикаха елфите и гоблина. И едните, и другите доста рядко се появяваха в земите на хората и затова селяните задължително трябваше да зарежат всичко и да гледат с ококорени очи посетилата ги чудесия. Кога друг път ще им се предостави такъв случай?

Собственикът на безименната кръчма просто онемя от толкова много гости и беше застинал пред входа с отворена уста като статуя. За наше щастие едрата жена на собственика сръга мъжа си в ребрата и накара да се раздвижи не само той, но и двете им сънливи дъщери, хвърлящи крайно заинтересовани погледи към Арнх. Но въпреки подканите на майката, момичетата се движеха все така бавно и сънливо, докато линга не промени нещата. Той просто скочи от рамото на Мармота право върху главата на една от девойките, а намиращият се съвсем наблизо Кли-кли, който всъщност беше и инициаторът на тази сценка, извика:

— Мишка! Бясна е!

В създалата се суматоха Непобедимия едва не го стъпкаха, за което Кли-кли беше удостоен с честта да получи шамар по врата от Мармота. Сега сърдитият на целия свят гоблин се цупеше и не искаше да говори с никого.

Към края на вечерята шутът изяви желание да спи в една стая с Гарет и Фенерджията и беше много изненадан, когато не срещна възражения от ничия страна.

— Гарет — Еграсса приближи незабелязано и като се наведе към мен, прошепна: — Треш Миралисса иска да поговори с теб, да вървим. Ще те заведе.

Станах от масата и тръгнах след високия елф.

Да поговори? За какво? И защо сега, а не по-рано?

В стаята освен Миралисса бяха Маркауз, замислено гледащ през прозореца, и Ел, който белеше някаква ябълка с ножа си.

— Добър вечер, Гарет — златистите разногледни очи на елфийката приветливо проблеснаха на светлината на свещите. — Знаеш ли какво е това? — Миралисса ми подаде някакъв предмет. Взех го в ръка и едва сдържах възгласа си на възхищение. — Красиво е, нали?

Намерих сили само да кимна, гледайки възхитено бижутото, оказало се в ръцете ми по волята на случая. Това беше ключ. Но не просто ключ, а истинско произведение на изкуството.

Мярна ми се кощунствената мисъл, че познавачите, тези, които колекционират древни предмети, ще ми платят не една купчина злато за правото да притежават ключа.

Ключът изглеждаше като леден кристал и толкова крехък, че направо да не дишаш срещу него. Току-виж се разтопил. Но аз знаех, че дори да взема секирата на Делер и да удриям цял ден по него с нея, с тази толкова крехка на пръв поглед вещ нищо нямаше да се случи, но виж секирата ще трябва да сменям с нова. Ключът спокойно се побираше в дланта ми, но беше осезаемо тежък.

— Драконова сълза? Джуджета ли са го правили?

— Прав си — кимна Еграсса. — Излязло е от ръцете на джуджета, само те могат така да обработват този минерал. Виждаш ли каква фина изработка?

Фина — не точно това беше думата! Идеална, изящна, съвършена и древна. В наше време дори майсторите-джуджета не са в състояние да създадат такова нещо. За обработката на най-редкия минерал драконова сълза, имащ здравината на самите планини, които са го създали, трябва не само инструменти, но и магия. А сега магията на джуджетата беше в упадък и на такива творения те, уви, вече не бяха способни. Прекалено много беше забравеното в Пурпурните години.

— Какво прави този ключ? — попитах аз, неохотно връщайки скъпоценността на Миралисса.

— Ти чувал ли си нещо за нивото на Крилата?

— Третото ниво на Костните дворци? — уточних аз, спомняйки си разговора с Фор и плановете на древните карти на Храд Спайн. — „А нататък — върви де! През широко разтворени врати...“

— Точно така, Крилатото, или Третото ниво на Храд Спайн, нивото с магическите врати. Вратите са запечатани с много силни

заклинания, но ето този ключ, създаден преди две и половина хиляди години от джуджетата по искане на повелителите на Тъмните домове, неутрализира заклинанията и отваря пътя надолу.

— Този ключ ни го донесе Кли-кли — включи се в разговора Алистан, завъртайки се към нас. — Когато шутът тръгвал, той бил... Всъщност това е без значение. Важното е, че сега ключът е в нас и ако портите, за които спомена лейди Миралисса, се окажат затворени, няма да се наложи да обикаляме в търсене на обходен маршрут.

— Ако изобщо съществува такъв обходен маршрут.

— Съществува, Гарет, съществува. Или поне е съществувал. По него са минали маговете на Ордена, когато са носели Рога към гроба на Грок. Тогава ключът не е бил в тях, намирал се е в Загравия.

— Ключът вече е бил в Храд Спайн тази пролет — Алистан скръсти ръце на гърдите. — Преди да се отпрати към Безлюдните земи, лейди Миралисса даде ключа на краля, а кралят — на маговете от втората експедиция. Слава на боговете, единственият върнал се от древното гробище, макар и полудял там, е върнал ключа обратно.

— Всъщност благодарение на него магът е оцелял — Еграсса запали още една свещ и постави свещника на масата до другите два. — Каквото и да обитава там, не е докоснало човека.

— Не е голяма радост да си жив, но ненормален — усмихнах се криво аз. — Ключът е в нас и това е чудесно. Но защо ми разказвате за него сега?

— Защото после няма да имаме време, или сили, или възможност — Ел най-накрая спря да бели ябълката и пристъпи към мен. — Ключът не е играчка. За да отвори вратите, трябва да бъде настроен към теб. За да ти се подчинява.

— Чудесно — казах без всякакъв ентузиазъм.

„Стой по-далеч от тези, които се занимават с магия“ — това беше един от многото ми девизи.

— Всичко вече е готово. Вземи — Миралисса отново ми подаде ключа, без да обръща никакво внимание на киселата ми гримаса.

С моето съгласие или без него, елфите така или иначе възнамеряваха да си шаманстват и не си струваше да се противя, че току-виж объркали някоя дума и после като нищо ще ходя до края на живота си я с рога на главата, я с нещо още по-лошо.

Трябваше отново да взема ключа в ръка.

— Сядай на леглото — Еграсса запали свещ, но я сложи не на масата, а до единия край на леглото. — Милорд Алистан, бихте ли били така любезен да ни оставите, докато извършваме ритуала?

Графът без никакви възражения излезе от стаята, като плътно затвори вратата след себе си.

— Какво чакаш, Гарет? Лягай на леглото! — елфийката измъкна от пътната си чанта връзка сушени билки.

Из стаята плъзна сладникавата миризма на блатни цветя и късна есен.

Седнах на леглото и приближилият се с чаша в ръка Ел натопи пръста си в нея, а след това нарисува на челото и бузите ми някакви знаци.

Миралисса вече беше застанала над една от свещите, шепнеше нещо под нос и хвърляше прах във въздуха. Доколкото схванах, това беше някаква смляна на ситно трева. Прахта кой знае защо падаше много бавно и докосвайки пламъка на свещта, пламваше за миг и изчезваше, оставяйки след себе си тънка струя бял дим.

Ето това е шаманството на тъмните елфи. Много шепнене, танци, фигури и разни гадости от рода на изсушена тор от прилеп. Вярно, понякога шаманството може да прави неща, което магията никога няма да може, и наистина, древната магия, ако се прави всичко правилно, е много по-мощна, но цената... Една грешка, една неправилно произнесена сричка, липсата и на изглеждащата най-безполезна съставка, и най-важното — времето за подготовка за създаването на магия, което е толкова важен фактор по време на битка, поставя шаманството в по-неблагоприятна позиция в сравнение с магията. Част от елфите го разбрали и станали светли, а други, като орки, гоблини и огри, и досега не искат да се откажат от древните знания и упорито продължават да използват неефективния анахронизъм, както казват маговете на Ордена. Въпреки това съм сигурен, че и магията си има обратна, слаба страна, за която маговете на Ордена просто учтиво си мълчат.

Междувременно Миралисса вече не шепнеше, а пееше. В пространството ниският ѝ гръден глас сплиташе думите в плътна спирала. И това пеене хипнотизираше. Въпреки присъщата му вродена грубост, орският език, или по-скоро неговият елфийски диалект (елфите считаха себе си твърде горди, за да използват езика на орките),

беше като планински поток. Ромоленето му беше много приятно за слушане.

Елфийката пееше и се приближаваше към мен. В стаята останахме само аз, тя и нейният глас. Еграсса и Ел се отдалечиха някъде встрани, превръщайки се в част от многото сенки, падащи върху мен от всички страни.

Глас, сенки и очи. Златистите очи на Миралисса, в които проблясваха езичетата на кехлибарен пламък. Те ме всмукваха и водеха в далечни места и времена. Ето, че двете бадемови очи вече изпълниха цялата стая; после лицето ми, на местата, където Ел беше изрисувал знаците, започна да гори, а ключът в стиснатия ми юмрук ставаше все по-топъл и по-топъл. Стените на стаята пламнаха, залюляха се и рухнаха в различни посоки, а после като горящи знамена започнаха да падат в тъмната бездна. Извиках, отчаяно търсейки с крака несъществуваща опора, и разперих ръце встрани в напразен опит да полетя. Мракът избухна в огън. Яростните пламъци, родени от мрака, се втурнаха към мен от всички страни, опърлиха врата, гърба, раменете. От непоносимата жегга, обхванала тялото ми, косата на главата ми пламна, болката като тъп нож прободеше мозъка ми. Не помня, май закрепях, но мастиленочерната сянка, незнайно откъде появила се в този кехлибарено-огнен ад, с елегантен тласък докосна гърба ми и ме бутна напред — в жълтите очи, в ревящата жар.

Миг.

Полет. Ослепяване. Тишина. Нощ.

[1] стихове на Анатолий Мелер-младши ↑

ГЛАВА 21

КЛЮЧЪТ

— Кълна се във връх Зам-да-Морт, никога да не се стопява снегът му! Вие, уважаеми, докато вървяхте насам, да не би случайно да сте минали през старите шахти? Там сега е опасно, гномите съвсем са си изгубили ума, хвърлят изкопаната скала право върху главите. Да не би да са ви улучили?

Тъмният елф, към когото се обърна старото джудже, с усилие се сдържа. Вероятно само добре запознатите с елфите можеха да оценят какво костваше това сдържане на обитателя на Заграбия. Нито тъмните, нито светлите елфи, да ги погълне драконов пламък дано, се отличаваха със сдържаност на характера и на всяко оскърбление, истинско или мнимо, отвърщаха с желязо.

Но този елф оставаше спокоен и не бързаше да вади кривия си с'каш с нефритена дръжка.

Кой ще успее по-добре да уговори майстор-джудже да изпълни специална поръчка, ако не най-големият син на владетеля на дом Черен пламък?

Елодсса беше не само добър воин (за такъв го смятаха дори враговете му орките), но и отличен дипломат. А познанията му в шаманството, макар и не чак такива като на тъмните шамани, му даваха шанс да измъкне от джуджетата това, което искаха елфите, без дори да заподозрат, че леко са ги подхлъзнали.

Но Елодсса не бързаше да изпробва тайните си умения върху джуджето. Това беше за в краен случай, засега можеше да опита с нормални преговори.

— Не, почтени Фрахел, нищо не е падало на главата ми.

— Наистина? — този факт малко разстрои джуджето. — Е, вашата раса и без камъни си е с размътени глави.

— Всяка раса си има своите недостатъци — елфът направи опит да се усмихне и оголи глиги, но ефектът се получи съвсем друг —

сякаш искаше да сграбчи инатия дребосък за яката и да блъсне няколко пъти главата му в стената!

Но не трябва! В никакъв случай не трябва да губи самообладание! Защото майстор Фрахел, да изгори в горски пожар черния му дроб, беше един от малцината с титлата Майстор, Майстор с главна буква. И именно това джудже беше способно да създаде онова, от което се нуждаеше народът на елфите.

— Точно така! Недостатъците с лопата да ги ринеш — ухили се Фрахел и остави настрана златната птица-играчка, която сглобяваше по нечия поръчка.

Елодсса беше готов да заложи обръча на дома на Черния пламък, символ на властта на своя баща, че след като сръчното джудже я завърши, тази златна птичка ще пее песни. И то как само ще ги пее! По-хубаво от истински славей.

— Всяка раса си има своите недостатъци! — продължи междувременно джуджето. — Да вземем например нашите роднини, да опустеят дано, господата гномите. Нищо не могат да правят освен да вадят руда и да копаят тунели. Един предмет поне да бяха направили, готованците!

— Нека да не говорим за вашите роднини — бързо каза Елодсса.

Елфът изобщо не го интересуваха постоянно изострящите се отношения между джуджета и гноми. Всеки обвиняваше другия в мързел и бездействие. Някои от планинските обитатели вече започваха да говорят, че за двете раси става тясно да обитават едно и също място и е време едната да си потърси нов дом. Естествено, джуджетата смятаха, че гномите трябва да напуснат планината, а гномите — че това е задължение на джуджетата. И познавайки сприхавостта, ината и готовността на двете раси да спорят за всяка дреболия, съвсем сигурно можеше да се предположи, че скоро ще назрее битка. След около триста-четиристотин години, когато броят на взаимните обвинения препълни бездънната бъчва на търпението.

— Добре, оставяме роднините — изкряка джуджето и стана от тезгяха. — Вие с орките от памтивека си режете един друг гърлата и изобщо не сте се успокоили.

Сега и Елодсса трябваше да стисне зъби. Фрахел откровено издевателстваше, знаейки, че след като елфът преглътна предишните обиди, ще преглътне и тази, а и още много други.

— Добре, добре, уважаеми елф — примирително вдигна ръце джуджето. — Знам, че докоснах чувствително място и моля за извинение. А относно вашето малко предложение... Съблазнително, но уви, невъзможно!

— Защо?

— Ами разбирате ли — хитро присви очи джуджето, — аз не съм чак толкова талантлив.

— Хм — елфът се намръщи раздражено. — Скромността, любезни майстор Фрахел, ви подхожда като на гном липсата на брада.

Джуджето оцени шегата, представяща голобрад гном.

— Славата на майстор Фрахел се носи по целите Северни земи на Сиала. Нали вие създадохте камбана, вълшебна камбана, или комплекта оръжия на императора? Към кого друг да се обърнат елфийските домове? Към Врахмел? Той е прекалено алчен. Към Смерхел? Славата му на майстор е много по-голяма, отколкото заслужава. Или може би да обезпокоим Ирхел? Той е пълен бездарник. Така че, любезни майсторе, за нашата поръчка се нуждаем от най-добрия. Вие!

Елфът лъжеше, че най-добрите майстори на джуджетата не могат нищо, в желанието си да поласкае инатия дребосък. Ласкателството се хареса на джуджето и то още повече омекна.

— Е — Фрахел замислено се почеса по брадичката, — мога и да се заема с дребната ви поръчка, когато ми се отвори малко свободно време. Но нали сами виждате...

Джуджето махна небрежно към тезгяха, а на лицето му се появи израз на фалшиво съжаление.

Малкото представление изобщо не смути елфа — Фрахел просто вдигаше цената си.

— Елфите нямат време да чакат. Вратите вече са направени и сега ни трябва ключ. Поне един.

— Ключ им трябвал — измърмори джуджето, хвърляйки бърз поглед към елфа. — Когато трябва да направите врата за Подземните си дворци — вие сте майстори. А когато трябва да направите малко ключе — веднага при джуджетата. Изобщо не съм сигурен, че ключът ще работи. Създаденото от елфи и създаденото от джуджета е прекалено различно.

— Това, разбира се, е така — учтиво се усмихна Елодсса. — Но нали точно затова елфите се обръщат към вас, а не към някой друг. Само вие сте способен да създадете ключ, подходящ за портите на Крилатото ниво.

— Добре — малко раздражено отвърна джуджето. — Способен съм. Но ключът трябва да е особен, мисля, че разбирате за какво говоря. Тук трябва материал, достоен за крилата. А аз нямам нищо подходящо и не знам колко време ще ми отнеме да намеря.

— Мисля, че мога да ви помогна — елфът извади от чантата си красива продълговата кутия, изработена от червена вишна, и я подаде на джуджето.

— Хм? — джуджето замислено повъртя калъфа в огромните си ръчища и го отвори.

Вътре лежеше черна кадифена торбичка, привързана със златен шнур.

Джуджето недоволно изсумтя под нос. Прекалено много се увличаха тези елфи по всякакви финтифлюшки. Не могат ли просто да дадат, а не да го увиват сто пъти, пък ти си го отвивай!

Но цялото недоволство на Фрахел се изпари, когато видя какво му е дал елфът. Голям продълговат камък с неправилна форма, мръсно бял на цвят. На пръв поглед нищо особено — с такива камъни е пълно по бреговете на която и да е река. Но това беше само на пръв поглед. Достатъчно беше само да успееш да го обработиш и от невзрачен той ще се превърне в истински диамант, който на светлина пръска всички цветове на света. Вълшебна рожба на планините, най-голямата рядкост, която земята с огромна неохота дава в ръцете на чужденците.

— Драконова сълза! И е толкова огромен! — в очите на джуджето грейна искрен детски възторг. — Но откога е при вас? Последният минерал намерихме преди повече от двеста години!

— Този камък е при нас повече от хиляда години — отвърна елфът. — В онези дни Сълзата на дракона се е срещала много по-често, отколкото сега. Домът на Пламъка го е купил от вас преди още моите роднини да са се били докоснали до магията на хората и преди да отидат в И'аляла.

— Джуджетата никога не биха продали такава ценност — възмутено каза джуджето.

— Така е, продали са ни го гномите — съгласи се елфът.

— Ах, тези брадати недорасляци! — да се чуят такива думи от устата на джудже, съвсем малко по-високо от гном, беше доста комично. — И ние споделяме един дом с тях! Можете ли да повярвате на това, треш Елодсса?

Елфът безразлично сви рамене, беше му писнало да слуша за гномите.

— Ще отнеме много време — джуджето забарабани с пръсти по тезгяха. — Обработка, нали разбирате. Магия. След два месеца ще мога да направя първите очертания.

— Ключът трябва да е готов до седмица — рязко отвърна Елодсса.

— Да не искате да работя денонощно? — възмути се Фрахел.

— А защо не, ако ви платим добре?

— Колко добре? — присви очи джуджето.

— Кажете цената си.

Фрахел помисли малко и я каза. Определено добра цена каза.

— Съгласен съм на четвърт от вашата сума.

— Този разговор е несериозен — отрязва джуджето.

— Освен това всичко, което остане след обработката на сълзата, е ваше.

— Огризки ли предлагате? — възмути се Фрахел.

Но отново привидно. Хитрото джудже знаеше, че дори и малките парченца от минерала, каквито със сигурност щяха да останат след обработката, са безценни.

— Добре, нека да е на вашето, треш елф. Заемам се с работата още сега.

— Не смея да ви разсейвам повече — поклони се елфът.

Джуджето небрежно махна с ръка, сбогувайки се с Елодсса. Мислено той вече работеше.

Елодсса от дъното на душата си мразеше проклетите подземни дворци. Упоритите брадатковци — гномите, изкопали всички тези тунели, изобщо не бяха помислили, че елфите са много по-високи от тях или джуджетата. Затова през по-голямата част от пътя до покоите, които джуджетата бяха отделили за принца на дом Черен пламък, трябваше да ходи прегърбен и свит почти наполовина, за да не удари

глава в ниския таван. А от мисълта, че над тях има хиляди стъпки скали, готови всеки момент да рухнат и да затрупат коридорите, на Елодсса му се гадеше.

Коридори, коридори и пак коридори. Разклонения, тунели, въздушни шахти за долните нива, където по някакъв необясним каприз живееха майсторите-джуджета — целият този лабиринт можеше да хвърли в униние всеки, който не се е родил в подземия, а под зелените корони на дъбовете.

Свиваш в грешен коридор или се заяпваш за миг и можеш спокойно да запееш Прощалната песен. Ще се окажеш в някоя стара галерия, отдавна забравена дори от своите създатели — гномите, и прощавай синьо небе, прощавайте дървета от родните гори.

Може да се надяваш, че ще намерят останките ти след година или две, когато някое пияно джудже или гном хлътне по погрешка в същия коридор. А най-обидното е, че спасението е съвсем близо — протегни ръка, направи крачка, свий в нужния коридор и ще се спасиш. Елфът потръпна. Ужасна смърт!

Затова той се старееше да не губи от поглед гърба на джуджето, дадено му за водач. Въздухът в ниските полутъмни коридори беше спарен и Елодсса мечтаеше колкото се може по-бързо да се окаже горе, в по-населените нива от страната на джуджетата и гномите. Там и таваните бяха по-високи, и по-лесно се дишаше, и светлината беше повече. Основното, разбира се, беше светлината. От всичкия този полумрак елфът ужасно го боляха очите. Тук по стените висяха едва мъждукащи фенери, приличащи на светулките в горите на Загabria, които почти не дават светлина, докато в главните зали на подземното кралство сияеха малки слънца — огромни ослепителни творения на магията на джуджетата.

Елодсса и джуджето вървяха дълго. Елфът вече отдавна се беше объркал в капризните криволичещи коридори, явно прокопани от гномите след като порядъчно са се надрусали с беладона. Само веднъж попаднаха на група брадати рудокопачи. Със светещи фенери, закрепени към гномските шлемове, и с работни мотики, а също и с други гномски инструменти, пеейки с пълно гърло някаква непретенциозна песен, те се спускаха към недрата на земята.

— Защо не срещаме почти никой? — обърна се Елодсса към своя придружител.

— Че кой ще се съгласи да живее тук? — изненада се от въпроса джуджето. — Това е петдесет и втори тунел! Оттук до повърхността са осем часа ходене! Всички живеем по-нагоре. Само нашите майстори, такива като уважаемия Фрахел, се нуждаят от уединение. За да не им пречи никой, а и за да не пострада случайно някой от магията им. Е, понякога и гномите се мотаят насам. Но като цяло мястото тук е пусто. Пристигнахме, любезни елфе.

Джуджето спря пред подечника. Долу беше нощ. Горе също. Предстоеше им да се издигнат по кръглият отвор повече от деветстотин ярда. Естествено, този път можеше да се измине и по стръмната каменна стълба, пронизваща като хищна спирала тялото на планината, но щеше да отнеме прекалено много сили и време. Така че трябваше да поверят живота си на съмнителния подечник.

Елфът недоверчиво стъпи на старите напукани дъски и хвърли поглед на дебелото въже. Въпреки дебелината си въжето не внушаваше доверие, както между впрочем и дъсчения под на подечника. Изглеждаше сякаш и от поглед ще се скъса, и елфът щеше да лети много, много дълго надолу. Достатъчно, за да успее два пъти да преразкаже Аналите на Крон, преди да се разбие на дъното.

На подечника имаше барабан и джуджето удари три пъти по него. Звукът изпърха като лястовица някъде нагоре и след известно време до ушите на Елодсса долетя тих, приглушен от разстоянието отговор.

— Тръ-ъгваме! — ухили се джуджето и се вкопчи в парапета.

Принцът от дом Черен пламък направи същото, той добре помнеше как го спускаха надолу. За небрежността на гномите, а именно те спускаха и вдигаха подечника, се носеха легенди. Докато се спускаше до това ниво, сивата коса по главата на елфа се увеличи двойно.

За миг подечникът, заедно със сърцето на елфа, пропадна надолу. Въпреки че почти веднага бавно, но сигурно започна да пълзи нагоре. Покрай Елодсса със скоростта на пиян охлюв пълзеше стената от груб необработен базалт. Тук гномите не се бяха старали, прокопаният тунел не беше обработван допълнително.

А и защо да шлифоват стените и да ги украсяват със скулптури и картини, създавайки шедеври на архитектурната мисъл, щом за това си имаше горни нива, където изкуството на гноми и джуджета щеше да

бъде оценено от гостите на кралството? Желаете да се спуснат по-надълбоко почти не се намираха, така че нямаше никакъв смисъл да се гърбят няколко века, за да изсекат от твърдия камък поредната колона.

Понякога в стените се появяваше вход към поредното ниво, но подежникът минаваше покрай него и отново около тях се простираха само каменните стени на тунела. Веднъж от поредния коридор в подечника скочи джудже. То изгледа любопитно елфа и започна разговор с придружителя на Елодсса.

Елфът не знаеше гномски, затова му остана само да се надява, че не говорят за него.

Джуджето изскочи след шест нива, махна с ръка за сбогом и изчезна в коридора. Оттук започнаха и обитаемите нива. Коридорите станаха по-широки и просторни. Количеството гноми и джуджета, бързащи по работа, се увеличи няколко пъти. Елодсса разбра, че вече почти са пристигнали.

— Хей, вие! — кресна джуджето, вдигайки глава нагоре. — Въртете по-бързо, колко още ще ни вдигате?!

— Ей сега ще те завъртя по-бързо! Сегичка ще те завъртя! — долетя отгоре ядосан глас. — Точно сега ще зарежа всичко или направо ще разхлабя контрата! Две години ще летиш надолу! Колкото можем, толкова въртим!

Джуджето възмутено махна с ръка и погледна към Елодсса, явно очаквайки подкрепа:

— Гноми...

Елфът се усмихна с ъгълчето на устата, силно надявайки се, че гномите горе няма да изпълнят заплахата си. За себе си Елодсса реши, че повече за нищо на света няма да стъпи не само в пещерите на подземното кралство, но и в планините.

Джуджето отново удари в барабана и подежникът спря.

— Ето че пристигнахме — добродушно каза джуджето, слизайки от подечника. — Двадесет и осми дворец, считано от върха. Нали ще намерите сам пътя, господин елф?

— Не съм сигурен.

— Всичко е много просто: направо по централния коридор, през залата с изумрудените сталактити, а после бройте разклоненията. Шестото отдясно е вашето. Оттам след всяка втора пресечка три пъти наляво и ще попаднете в сектора, където настаняваме нашите гости.

Не се притеснявайте, тук практически е невъзможно да се загубите, ако стане нещо, попитайте някой от нашите за пътя. Само гномите по-добре не питайте, тези брадатковци последно време съвсем са забравили как да мислят. Знаят само тунели да копаят!

С тези думи джуджето отново се качи на подемоника и като удари по барабана, пое надолу.

Елодсса тръгна да търси стаята си. И за миг не му мина мисълта да остане в проклетото подземие. Трябваше да вземе нещата си и да се качи на първо ниво, по-близо до небето и слънцето. Ако остане цяла седмица под земята, докато Фрахел направи ключа, можеше да се побърка. По-добре да се върне когато ключът е готов, да го вземе и никога, повече ни-ко-га дори да не доближава до планините.

Елфът вървеше и се оглеждаше. За разлика от долните нива тук имаше на какво да се обърне внимание. С излязлото от ръцете на гноми и джуджета можеха да се конкурират единствено творенията на орки и елфи в Храд Спайн. Вярно, в Костните дворци Елодсса не се чувстваше като плъх, погребан жив дълбоко, дълбоко под земята. Но трябваше да се отдаде заслуженото на подземните строители — всичко, буквално всичко, започвайки от най-малките детайли и приключвайки с устремените някъде във висините осмостенни колони, беше прекрасно.

Той влезе в зала с изумрудени сталактити, поразяващи със своите размери, и застина от възхищение. Някъде от тавана, от малко прозорче, незнайно как добрал се до тези дълбини, върху зелените сталактити падаше, разсичайки специално създадения полумрак, слънчев лъч. От нежното му докосване зелените сталактити искряха, сякаш бяха поръсени с фини диамантени песъчинки. А в центъра на сблъсъка между сина на слънцето и сталактитите се беше образувало изображение — джудже и гном.

— Това са великите Грахел и Чизган — първото джудже и първият гном, братя — раздаде се вляво от Елодсса глас.

Той се обърна и видя заговорилия го. По-точно, заговорилата го. Тя стоеше до един от зелените стълбове и го галеше с ръка.

— Казват, че това изображение било случайно открито от гномите, когато някой се сетил да поднесе светлина към сталактитите. Така че после можеш да разказваш, че си видял една от реликвите на подземното кралство.

— Милда — Елодсса церемониално се поклони, опитвайки се да прогони изненадата от лицето си.

— Треш Елодсса — тя се поклони не по-малко грациозно, застивайки в поклон за няколко секунди, както го изискваше етикета, когато елф срещне представител на кралската фамилия на дома.

— Много съм изненадан да те видя тук — каза Елодсса.

— Надявам се, приятно? — усмихна се грациозната елфийка.

Косата ѝ беше подстригана съвсем не по модата на тъмните елфийки. Нямаше висока прическа, нито дори дебела плитка, а стоманено-сива шапка от късо подстригана коса. Беше с тъмнозелени дрехи на разузнавач, на гърба вместо обичайния с'каш се виждаха две къси извити остриета с точно същите, като на с'каша на Елодсса, нефритени дръжки. Той сам ѝ бе подарил двата меча по времето, когато животът изглеждаше много по-прост. Колко млади бяха тогава!

— Зависи от това, какво правиш тук — колкото се може по-резервирано каза Елодсса.

— Какво може да прави тук един разузнавач от дома на Черния пламък, освен да охранява престолонаследника? — кисело се усмихна тя.

Проклетата дума застана между тях преди пет години, разрушавайки завинаги надеждата им за щастие.

— Главата на дома ми заповяда да бъда твоя сянка.

— Не може да бъде! Баща ми никога не би изпратил точно теб!

— Нима някога съм те лъгала? Моят род няма този талант — тя насмешливо вдигна вежди, намеквайки за случилото се между тях.

— Аз не те мамех! — изтръгна се от Елодсса. — Това, което стана между нас, не беше лъжа!

— Ама разбира се — още една горчива усмивка. — За всичко е виновен баща ти и глупавите предразсъдъци.

— Не мога да престъпя закона и ти го знаеш! Не е моя вината, че не можем да бъдем заедно! Синът на главата на дома не може да се обвързва с...

— Продължавай, Елодсса. С кого? С тази, която размахва остриета? С тази, която обикаля из Загравия в търсене на промъкнали се на територията на нашия дом отряди орки? С тази, която обучава малките елфи как да държат с'каш или как да стрелят с лък? Или с тази, в чийто вени не тече кръвта на главата на дома?

— Този разговор, както и всички предишни, няма да доведе до нищо.

— Прав си — тъжно кимна Милда.

— Можеш вече да се връщаш при баща ми и да му кажеш, че с мен всичко е наред.

— Да ти приличам на куриер? — в жълтите бадемови очи проблесна зле прикрита ярост.

Той много добре познаваше този поглед. По времето, когато се срещаха, на няколко пъти виждаше тази ярост в очите ѝ. Сега за пръв път тя беше насочена към него.

— Имам достатъчно охрана — отсече Елодсса.

— Твоята охрана е ей там — Милда посочи с пръст нагоре. — На левга над нас. Докато се спуснат до тук, наследникът на дом Черен пламък ще се е превърнал в нещо мъртво и неподвижно.

— Кой ще ме нападне тук? Джуджетата и гномите не са толкова изкукали!

— Аз изпълнявам заповед на главата на дома — тя безразлично сви рамене.

— А аз ти заповядвам да се върнеш у дома — кипна Елодсса.

— Ти все още нямаш властта на баща си — тя се усмихна тържествуващо.

Елфът скръцна със зъби, стисна юмруци и като се обърна, продължи по пътя си, проклинайки упорството на Милда. Да видим кой кого ще пази!

Милда проследи с поглед отдалечаващия се Елодсса. В очите ѝ беше застинала болка.

Седмицата сякаш се проточи безкрайно. Елодсса се отказа да се качва горе, нямаше смисъл — Милда щеше да го последва, а елфът не искаше приказки зад гърба си. Все още помнеха връзката им и забраната за тяхната сватба от бащата на Елодсса.

Ето защо през по-голямата част от времето Елодсса стоеше в покоите, определени му от джуджетата, и само от време на време се разхождаше из близките зали, наслаждавайки се на красотата и величието на това място. В тези моменти го съпровождаше

мълчаливата Милда. По някакъв начин тя разбираше, че е напуснал покоите си, и веднага се появяваше редом с него.

Двамата се държаха помежду си подчертано вежливо и хладно. И двамата се чувстваха неудобно. Всички разходки завършваха с това, че Елодсса се ядосваше и се връщаше в омръзналите му покои.

Когато изтече срокът, който той даде на джуджето, елфът най-накрая въздъхна от облекчение. Успя да тръгне, без Милда да го усети, макар че стаите ѝ бяха точно срещу неговите. Най-вероятно защото не предупреди джуджето-водач, което му бяха прикрепили, че се кани да посети Фрахел. Елодсса подозираше, че именно благодарение на този малък доносник Мидла узнаваше за разходките му.

Пътят до подемника намери без никакъв проблем. Отпред стояха няколко гноми, облечени в брони и снабдени с бойни мотики, вместо с обикновени. Брадатковците разгорещено спореха за нещо.

— Добър ден, почтени — поздравя ги Елодсса.

— Колко само е учтив — изръмжа един от гномите. — Предполагам, че сте чули какво е станало?

— Не, какво?

— На сто и петдесета порта, това е далеч оттук, до Загравия, целият пост е бил избит. Петнайсет гноми и още толкова джуджета са мъртви.

— Знаете ли кой го е направил?

— Не — гномите бяха много мрачни. — Но има вероятност убийците да са проникнали в кралството.

— Може и да е така, разбира се, но ние за какво изобщо стърчим тук? — гневно избухна друг гном. — Оттук до сто и петнадесета има осемдесет левги! Нито един смъртен, освен ако не е гном или джудже, няма да успее да стигне до тук! Ще се изгуби в тунелите!

— А ако не се загуби? — възрази първият.

— Там и прилепите се губят! — отвърна гномът. — Колко време мина вече? Все вътре! И никой от нашите не се е натъквал на тях! Които и да са били, не биха се наврели толкова дълбоко под земята! Избили са охраната и са изчезнали!

— Както и да е, нас са ни сложили тук, така че ще стоим — примирително каза друг гном. — Къде ще ходите?

Последните думи бяха отправени към Елодсса.

— При майстор Фрахел.

— Това в петдесет и втори тунел ли? Качвайте се на подемника, пътя нали го знаете?

— Не съвсем.

— На всяка втора пресечка завивате наляво и така пет пъти. После шест пресечки направо и завивате в третия ляв коридор. Ще го намерите ли?

— Да, благодаря.

— Хей, момчета! — извика гномът нагоре. — Почтения до петдесет и втори!

— Прието! — долетя отгоре.

Подемникът потрепери и пое надолу.

С въздишка на облекчение Фрахел се облегна в стола си. Очите и ръцете го боляха. Хиляди малки нагорещени иглички се впиваха в зениците му. Трябваше поне малко да почине. Джуджето чувстваше удовлетворение от свършеното през последната седмица, ключът беше може би най-доброто, което беше сътворил през дългия си живот.

Работата обсеби Фрахел, предизвиквайки всичките му умения и изисквайки пълното му отдаване, но ето че седмицата свърши и той сътвори невъзможното — на черното кадифе лежеше ключ, създаден от сълза на дракон. Тънкият и изящен предмет притежаваше огромна сила още преди глигестите да вложат в него нужните възможности, така че да им върши работа за техните порти.

Фрахел се усмихна. Орките ги чакаше голяма изненада, когато портите престанат да се отварят пред тях. Хитрите елфи бяха решили да лишат орките от паметта на предците, затваряйки вратата точно под носовете им!

Фрахел погледна към фучащите в огнището лилави пламъци, все още помнещи вкуса на сълзата на дракона. Магическите пламъци цяла нощ бяха облизвали минерала, отдавайки му сила за вечна ярост и живот. Ключът беше роден в огън и от огън.

Джуджето със съжаление погледна към дванайсетте счупени диамантени резци. Е, в крайна сметка парите, които му плати елфът, щяха да стигнат за няколкостотин точно такива, ако не и по-добри резци.

Оставаше последното, най-бързото и най-сложното — да даде живот и памет на творението си. Фрахел стана, отвори старата книга и протегна ръка над спящия ключ.

По вратата на работилницата се разнесе вежливо почукване. Джуджето изруга ядосано. Сигурно елфът се беше домъкнал! Прекалено рано! Е, нямаше значение дали е принцът или някой друг, ще му се наложи да почака, докато Фрахел довърши необходимото.

— Изчакайте, уважаеми! — извика Фрахел. — Още не съм свършил!

Отново се раздаде учтиво почукване.

— Влезте! — Фрахел се приготви да каже какво мисли за безочието на елфа.

Вратата се отвори и в работилницата влезе човек. Думите застинаха в устата на Фрахел. Гости определено не очакваше.

— Майстор Фрахел? — попита човекът, оглеждайки внимателно работилницата.

— А кой пита? — не много любезно отвърна джуджето.

— О! Позволете ми да се представя, казвам се Суовик.

— Суовик? — джуджето изобщо не се съмняваше, че този Суовик си има титла.

Най-малкото защото на камизолата му беше извезан златен славей. Като че ли такъв герб имаше във Валиостр, някъде на границата между Загравия и Пограничното кралство.

— О! Не се обременявайте, майсторе! Просто Суовик и точка — размаха ръце човекът.

Просто Суовик беше някъде под петдесет, висок, слаб като вейка, със сиви бакенбарди и добре оформена прошарена брадичка. Мустаци нямаше. Кафявите очи гледаха джуджето с дружелюбна насмешка.

— И какво желаете? — стараяйки се да скрие раздражението си, попита Фрахел.

Не искаше да бъде груб, човекът можеше да се окаже бъдещ клиент.

— О! — Фрахел вече зпочваше да го дразни постоянното окане на неканения гост. — Бих искал да купя нещо. По-точно не аз, а този, който ме изпрати. Моят Господар...

— Прощавайте — прекъсна го Фрахел и разпери ръце, — но тук не е магазин. Нямам нищо за продаване! Аз изпълнявам частни и

много добре платени поръчки. Ако трябва да си купите нещо, обърнете се към майстор Смерхел, две нива по-нагоре, триста двадесет и втора галерия.

Фрахел обърна гръб на Суовик, давайки му да разбере, че разговорът е приключен.

— О! Разбрахте ме погрешно, почитени майсторе! — човекът изобщо нямаше намерение да напуска работилницата.

Той съвсем безцеремонно пристъпи към стола и седна, кръстосвайки крака.

— Моят Господар иска да купи вещь, сътворена от вашите ръце.

— И какво точно иска да купи от мен? — с явен сарказъм попита джуджето, слагайки ръце на кръста.

Учтивостта си е учтивост, но точно този човек щеше да изхвърли с удоволствие от работилницата си.

— Ето това нещо! — Суовик се надигна от стола и посочи с пръст към искрящия ключ.

За миг джуджето загуби дар слово.

— Да не сте се побъркали, уважаеми?! Елфийски ключ? Той е поръчан от друг клиент, не е за вашия господар! А и защо му е на него?

— М-м-м... моят Господар е човек... — на думата „човек“ Суовик леко се поколеба, — човек с определен вкус. Нека просто да кажем така. Той е колекционер и този невероятен ключ великолепно ще допълни невероятната му колекция.

— Не! — отсече джуджето. — Освен това не разполагате с достатъчно пари, за да купите ключа, а и няма да наруша думата си.

— О! Относно парите не се притеснявайте, майстор Фрахел!

Суовик стана от стола и като пристъпи към масата, на която ключът очакваше последния щрих на майстора, започна да вади камъни от чантата си.

Зъбите на Фрахел изтракаха, а очите му заприличаха на огромни чинии. Човекът сложи на масата драконова сълза — камък, неотстъпващ по нищо на донесения от елфа. След това още един. И още. И още.

— Моят Господар е много щедър, няма да съжбялявате — усмихна се Суовик.

Джуджето мълчеше и не откъсваше поглед от камъните, очаквайки всеки момент да изчезнат. Това беше просто невъзможно!

Пред него лежеше количество, равно на това, което джуджета и гноми бяха изкопали за последните хиляда години!

Без да дочака отговор, Суовик сложи на масата още два камъка, последният беше просто огромен.

— Съгласете се, любезни майсторе, такава цена си заслужава да се замислите. Нека вашият клиент изчака още седмица, ще направите друг ключ, вече имате достатъчно материал.

— Но ключът все още не е готов, а и още не е надарен с живот! — джуджето убеждаваше сам себе си.

— За това не се притеснявайте, аз лично ще се погрижа и ще му вдъхна живот.

— Човешката магия тук няма да помогне — поклати глава джуджето.

— Освен човешката има и друга магия — усмихна се човекът.

— Друга магия? — Фрахел подозрително присви очи. — Другите са магията на камъка на моя народ и шаманството. Магията на гноми и джуджета не е подходяща за хора, а от шаманството вашето племе може да изучава единствено това на огрите...

— И какво, ако е така? — Суовик сви рамене.

— Кой си ти? — изсъска джуджето, шарейки с поглед из работилницата за нещо по-тежко.

— Толкова ли е важно? Имаме ли сделка? — Суовик посегна към ключа.

— Не — с усилие отсече джуджето. — Вземай си нещата и изчезвай!

— Това последната ти дума ли е?

— Да!

— Много жалко — въздъхна човекът. — Искях да е с добро.

През отворената врата се плъзнаха пет сенки и Фрахел пребледня.

По пътя Елодсса все пак успя да се заблуди и да завие в грешен коридор. В мига, когато му се мярна мисълта, че се е загубил, смуглата кожа на елфа се покри с пот. Въпреки това той не се поддаде на паниката и не се втурна в лабиринта от коридори, а спря и се опита да си спомни целия път. След като тръгна назад и два пъти зави надясно,

елфът се оказа в познатия коридор с нисък таван. Оказа се, че е сгрешил броенето на пресечките и затова беше завил в грешната посока.

Останалия път измина без инциденти, макар да му се струваше, че стените нарочно се опитваха да го смажат и да го накарат да диша тежко. Елодсса крачеше по коридора, търсейки познатата врата на работилницата на Фрахел. Пътят се оказа дори по-дълъг, отколкото предния път. Много често му се налагаше да спира, за да се ориентира и да разбере местонахождението си, но това беше цената на разходката без водач. Не пожела да извика джуджето, за да не дойде и Мидла. Когато елфийката беше край него, чувстваше едновременно гняв и вина. Гняв към себе си, че се е поддадал на думите на баща си, че Мидла не е подходяща за кралския син. Не бива, виждате ли, да се престъпва древния закон. Той все още я обичаше, а и тя, както подозираше Елодсса, също не го бе забравила.

Най-накрая се озова пред работилницата на Фрахел и без да чука, бутна вратата.

Един поглед беше достатъчен, за да оцени ситуацията. Джуджето лежеше на пода по-мъртъв отвсякога. Над ключа, над неговия ключ, беше застинал човек, протяжено пеейки песен на огрски език, а ключът откликваше с отровни багри, пулсирайки като живо сърце в такт с думите.

Мъжът хвърли поглед към замръзналия елф и рязко подхвърли:

— Убийте го!

Петте орки, застанали до човека, се хвърлиха към елфа, измъквайки ятагани в движение. С'кашът с тихо изсъскване излезе от ножницата, с другата си ръка Елодсса измъкна нож от пояса си и го метна с дръжката напред към човека. Оръжието се преметна няколко пъти по време на полета и се заби дълбоко в гърдите му. Човекът сграбчи дръжката на елфийския кинжал и се свлече на пода. Червеното сияние над ключа примигна за последен път и изчезна. Но да вземе ключа беше невъзможно — първият орк вече вдигаше ятагана си за удар. С'кашът и ятаганът се сблъскаха, разделиха се и отново се сблъскаха. Оркът отскочи назад, изчаквайки да дойдат съплеменниците му:

— Свършен си, изрод!

Елодсса не каза нищо. Разбира се, петима срещу един беше много, но елфът го спасяваше това, че стоеше на вратата и едновременно можеха да го нападнат само двама.

— Наведи се! — раздаде се рязък глас зад него.

Елодсса бързо се наведе и появилият се над рамото му лък стреля. Стрелата се заби дълбоко в окото на орка, принуждавайки го да я сграбчи с ръце, да изпълни с крака предсмъртен танц и да рухне на пода.

Със сърдито бръмчене звънна втора стрела и с възбудено трептене се впи във врата на втория орк, жадно изтръгвайки кръв от него.

Третата стрела Мидла пушна право в лицето на приближаващия враг.

От толкова близко разстояние стрелите вече не бяха ефективни и Елодсса се включи в боя, давайки време на елфийката да остави лъка и да извади мечовете.

Избягвайки удара отдясно, Елодсса вдигна с'каша над главата си, подлагайки плоската страна, за да посрещне стоварващия се ятаган на противника. Оркът се хвана на баналния трик: ятаганът се плъзна надолу по с'каша на Елодсса и благодарение силата на собствения си удар оркът направи неволна стъпка напред, откривайки се странично. Извитият меч на елфа със свистене разцепи въздуха и промушвайки лявата ръка на противника, потъна в незащитения от доспехи хълбок. Едва доловимо движение назад, завъртане около собствената ос с едновременно издърпване нагоре, крачка встрани — и с'кашът разсече шията на ранения враг, принуждавайки главата да се търкулне на пода и да остане някъде под масата.

Елодсса вече се обръщаше да помогне на Мидла, но тя и сама се беше справила с последния орк. Двете извити остриета бяха останали забити в тялото на мъртвия враг. Мидла се беше облегнала на стената и съскайки от болка, превързваше разпорения си от ятагана крак.

— Добре ли си?

— Не, хиляди демони! Каква е тази глупост да слизаш тук сам? А ако не бях успяла да дойда?

— Щеше да се наложи да се справям със собствени сили.

— Със собствени сили — изсумтя Мидла, затягайки последния възел. — Този вълчи храненик успя да ме удари!

— Ще можеш ли да ходиш?

— Не мисля, че ще бъда в състояние да ходя поне месец.

— Трябва да се махаме оттук, не се знае колко орки са проникнали в шахтите.

— Тези ли са избили охраната на далечния вход?

— Най-вероятно. Ще те нося.

Мидла само кимна:

— Вземи остриетата от трупа — те са ми твърде скъпи.

— Добре — Елодсса издърпа оръжията от мъртвия орк, подаде ѝ ги и тръгна към трупа на човека с намерението да измъкне от гърдите му своя кинжал.

Шаманът се оказа късметлия. Все още беше жив, въпреки че на устните му избиваше кървава пяна и се стичаше по брадичката му.

— Ти... — човекът се опита да задържи погледа си на наведения над него Елодсса. — Господарят така или иначе ще притежава ключа.

— Не знам кой е този твой господар, но елфите не се разделят просто така с имуществото си.

Елодсса опря дясното си коляно в гърдите на умирация, измъкна кинжала и преряза гърлото на шамана, наблюдавайки как кафявите очи се изцъклят. После взе ключа от масата, помисли за миг и бързо събра всички драконови сълзи в лежащата на пода чанта, разсъждавайки съвсем логично, че на мъртвеца те вече не му трябва, а гноми и джуджета все някак ще минат и без тях.

— Мъртъв ли е? — попита Мидла, когато той се приближи до нея и я взе в ръце.

— Да, правеше някаква магия, когато дойдох. Нещо с ключа.

— Това не е наша работа, нека шаманите се оправят. Той на орките ли служеше?

— По-скоро обратното — изпъшка Елодсса, докато изнасяше Мидла в коридора. — Те му служеха.

— Как изобщо е възможно? Орките никога не са служили на понизша раса.

— Но тези служеха. Между другото, забеляза ли, че нямаха никакви кланови знаци?

— Да, забелязах. Всичко това е много странно.

— И аз си помислих същото.

— Какво смяташ да правиш сега?

— Да разкажа всичко на гномите или джуджетата и да се измъкна на повърхността.

— А след това?

— След това? — Елодсса се замисли за момент. — След това смятам да предам ключа на баща си и да променя няколко стари закона, без да се съобразявам с мнението на главата на дома.

— За кои закони говориш? — изненада се Мидла.

— За онези, които забраняват на син на кралска династия да бъде с разузнавачка. Нали не възразяваш?

Мидла само се усмихна, давайки на Елодсса да разбере, че от нейна страна няма да има никакви възражения.

Нито той, нито тя видяха, че в сърцевината на ключа, лежащ в чантата на елфа, примигваше едва забележима пурпурна искрица.

ГЛАВА 22

РАЗГОВОРИ КРАЙ ОГЪНЯ

Мнозина мислят, че в мрака няма живот. Това е голяма заблуда. Може би важи за абсолютната пустота. Но макар тук животът да не е толкова забележим, както в нашия пъстър свят, това, че го има, беше несъмнено.

Тук-там за част от секундата с отчаяно скърцане се отваряха врати — стълбове светлина в безкрайния мрак, водещи незнайно къде. Тези врати се появяваха само за да могат миг по-късно да се хлопнат с оглушителен грохот, поглъщайки светлината.

Но светът е склонен да се променя и векове по-късно вратите бяха изчезнали, оставяйки ме в пълен мрак и тишина. Ни звук, ни полъх, ни искрица светлина, способна да прогони вековния мрак от това място.

Висях в нищото и сънувах. Много сънища. Красиви и страшни едновременно. Сънища, където бях просто наблюдател, сънища, където живеях хиляди животи, сънища, които бяха истина, и сънища, които бяха просто сънища. Сънищата вървяха и вървяха, сменяйки се като разноцветните картинки на калейдоскопа-играчка от далечното ми детство. Сънища, които не задължаваха с нищо, сънища, върху които си заслужаваше да се помисли, сънища, които се изтриваха от паметта ми веднага щом свършваха и отстъпваха място на други, не приличащи на нищо сънища.

Колко продължи това? Не мисля, че повече от вечност, нали и тя все някога би трябвало да свърши. Вечността, както и сънищата, има такава неприятна особеност — свършва в най-неподходящото време за това.

Няколко века по-късно, които ми се сториха като минути, в мрака се родиха първите пурпурни искри. Това бяха рожби на гигантски и засега невидим за мен огън. Идваха някъде отдолу, проблясваха от

ъглите нагоре, там, докъдето стигаха сънищата ми. Издигаха се високо-високо и примигвайки за сбогом, изчезваха, погълнати от гладния мрак.

Една от искрите прелетя точно пред мен, увисна за миг пред лицето ми и превръщайки се в огнена снежинка, бавно закръжи в мрака, падайки постепенно надолу. Аз инстинктивно протегнах длан, снежинката падна върху нея и се стопи. Почувствах мразовито опарване. Огнената снежинка се оказа по-студена и от ледена висулка.

Изведнъж искрите-снежинки станаха много повече и ускориха своя полет, сега летяха не само отдолу нагоре, но и хоризонтално, подгонени сякаш от гневен вятър. Понякога, когато огненият сняг ставаше ужасно много, снежинките се завихряха в огнен смерч. В тези моменти пред очите ми се появяваха картини от миналото.

Измина още вечност, и на едно място мракът набъбна, пожълтя — така жълтее хартията, когато я поднесеш към пламъка на свещ — и се пропука. Изскочиха пурпурни огнени езици. После и още, и още. Миг по-късно пламъците погълнаха мрака, изпълвайки цялото пространство на безкрайния ми сън.

Пурпурният огън не издаваше нито звук и от него не се излъчваше никаква топлина. Почувствах лек хлад, когато особено упорито и неуморно огнено езиче близна лицето ми. Прокарах длан по облизаното и по нея остана тънък слой скреж. Огнен скреж.

Той се стопли и пурпурен дим се заиздига от дланта ми, кълбейки се нежно пред лицето ми, сякаш ме подканяше да скоча след него в пламъците.

Сега накъде? Аз и така се намирах в самия център на този беззвучен студен ад, но димът се превърна в безмилостно кехлибарено пламъче и ме блъсна в бездната. Появи се звук, и моят вик като жалка мушичка потъна в рева на огнения прилив. В отговор пламъчето само весело ми намигна с кехлибарените си очи. Но аз вече и сам виждах, че това не е обикновено пламъче, а очи, молеци ме да се върна в някакъв забравен от мен свят.

Забравен? Но аз помнех, че очите, които ме гледаха, бяха кривогледите златисто-кехлибарени очи на елфийката. Мисля, че се казваше Миралисса.

— Потанцувай с нас, Танцуващ! — веселият смях ме накара да се откъсна от очите и да се обърна.

Въртейки се във вихъра на танца, през езиците на пламъците се носеха три сенки. Те изобщо не се плашеха от светлината, оставаха си все така черни и непрозрачни за нея, сякаш около тях нямаше никакъв огън.

— Хайде, Танцуващ, не се страхувай! — засмя се една от сенките и направи кръг около мен.

— Аз не танцувам, лейди — гърлото ми пресъхна. Дали от студения огън, дали от съня.

— Вижте го, не иска да танцува — весело се изкиска друга сянка, приближавайки плътно до мен.

За миг ми се стори, че в сянката се мярна очертание на женско лице. Мярна се и изчезна. Жалко, лицето беше доста хубаво.

— Защо отказваш да танцуваш, Танцуващ? Защо не искаш да ни подариш поне един танц?

— Трябва да тръгвам — пламъкът зад гърба ми не преставаше да вие и сякаш започна да топли.

— Да тръгваш? — третата сянка застана до другите две. — Но за да тръгнеш, трябва да ни подариш танц. Хайде, Танцуващ! Изберирай! Коя от нас трите най ти харесва?

— Аз не мога да танцувам — поклатих глава и се обърнах.

Кехлибарените очи все още не бяха изчезнали, но бавно се отдалечаваха, потъвайки зад стената от пламъци. Втурнах се към тях и веднага бях ударен от гореща вълна. Уплашено покрих лицето си с ръце.

— Видя ли, Танцуващ — обади се втората сянка. — Ще минеш през огъня само с танц. Танцувай или ще останеш тук завинаги!

Вече бях в състояние да разпозная всяка от трите сенки по гласа. Бяха едновременно толкова еднакви и... толкова различни.

— Коя от нас избираш? — отново попита третата сянка, а жегата зад гърба ми стана нетърпима.

— И трите — казах мрачно.

Една глупост повече, една по-малко. Имаше ли значение?

Моментно объркване сред сенките.

— Ти наистина си Танцуващ — изненадано каза първата сянка. — Вземаш всичко от живота.

— Какво пък, ние ще те преведем през бариерата. Дръж се!

Сенките ме обвиха, закривайки ме с черните си тела от напирания от всички страни огън. И ме поведоха. Вихрушка от завъртания, бързо и леко плъзване, черна мълния, пронизваща стената от пламъци и избутваща ме към кехлибарените очи.

Падам...

— Пак ще танцуваме с теб! — чух подхвърлените зад гърба ми слова.

Последен, гневен изблик на обезумелия от собственото си безсилие пурпурен пламък. Нощ...

— Какво му е?

Гласът проби през гъстата паяжина на безсъзнанието, разкъса нишките ѝ подобно на кинжал. Гласът ме сграбчи от дълбините на съня, издигна ме към повърхността, за да поема глътка от свежия въздух на живота.

— Идва на себе си! Еграсса, дай цвят на лазуритка! Бързо! — гласът на Миралисса беше напрегнат и... разстроен? Изплашен?

— Какво, да ме вземе мракът, става тук?! — отново първият глас.

Него май също го познах... Алистан Маркауз.

— Успокойте се, графе, всички обяснения ще почакат! Еграсса, какво се бавиш?!

— Ето — елфът звучеше спокоен.

Усетих киселия мирис на тревата и неволно се намръщих.

— Хайде, Гарет, стига с тази комедия! Отвори очи! — гласът на невъзмутимия Ел беше остър.

Опитах се. Наистина се опитах! Но клепачите ми бяха ужасно тежки, направо наляти с олово, и отказваха да се подчинят.

— Гарет! Чуваш ли ме?

Какво са се захванали всички с мен? Толкова е хубаво да се спи! Вонята от проклетата трева обаче стана непоносима. Трябваше да кихна.

Студена ръка легна на челото ми.

— Хайде, Танцуващ, отвори очи! Знаем, че ме чуваш!

Миралисса също ме наричаше с това име — Танцуващ! А всичко тръгна от Кли-кли! Гоблинът първи го изтърси, сякаш съм някакво си пророчество. Бих го удушил, гадината зелена.

Х'сан'кор да ме отнесе! Докога ще ми навират под носа тази воняща трева? Явно ще трябва да отворя очи, иначе елфите няма да ме оставят на мира.

Още едно усилие. Този път беше много по-лесно. Или тревата беше подействала, или пък настойчивостта на Миралисса.

Първото, което видях, беше лицето на Миралисса, наведено над мен. Въпреки смуглата кожа, елфийката беше необичайно бледа, а левият ѝ клепач издайнически потрепваше. Малко по-нататък стояха двамата невъзмутими, но напрегнати като добре натегната тетива на лък или струна на музикален инструмент, елфи. До тях беше Маркауз. Намръщен. Впрочем това беше постоянното му състояние и всички отдавна му бяха свикнали.

— Как се чувстваш? — Миралисса отново сложи ръка на челото ми.

Как се чувствам? Заслушах се в себе си... Ръцете и краката бяха цели. Опашка като че ли нямах. Всичко беше наред. Защо всъщност са се разтревожили изобщо?

— Чувствам се нормално. Защо?

Направих опит да стана от леглото, но Миралисса нежно ме бутна назад.

— Полежи още.

— Някой ще ми обясни ли какво става тук?! — милорд Алистан все пак не издържа.

— Кой би ми обяснил на мен — с раздражение подхвърли Миралисса и потръпна сякаш от студ. — Всичко вървеше както обикновено. Стандартна процедура по настройка на ключ — нея може да я изпълни всеки третокурсник, без почти да си има понятие от шаманство. Всичко беше наред, а после ключът пламна в пурпурно и аз загубих контакт с Гарет. Съзнанието го отнесе толкова далече, че ние с огромни усилия го върнахме обратно. По-точно, той сам някак си се върна, всички наши усилия се оказаха безуспешни. Нищо не разбирам!

Ключът светнал в пурпурно? Имаше нещо такова в един от сънищата ми. Някакъв човек... Сулик? Суоник? Не помня вече. Направи нещо с точно такъв, като този, ключ. Нещо не особено добро. Още един господарски лакей, със сигурност.

— Гарет, спомняш ли си нещо? — попита Еграсса.

— Хм, спомням си — казах бавно.

— Не хъмкай! Какво си спомняш, крадецо? — Алистан още беше ядосан.

— Сънища, хиляди сънища.

— Какви сънища?

— Бяха толкова много за това време!

— Какво време, Гарет? — лошо се намръщи Еграсса. — От момента, в който седна на леглото, до събуждането ти минаха не повече от две минути!

Останах да лежа с отворена уста. По моите сметки, докато гледах сънищата, беше минала цяла вечност.

— Всичко е заради вашия ключ, сами трябваше да си го правите, а не да пращате принца при джуджетата! — обвиняващо казах аз.

— Откъде знаеш, че принц е поръчал ключа? — очите на Миралисса се разшириха от изненада.

— От сънищата, предполагам... — казах след кратък размисъл. — Дори името на принца си спомням — Елодсса.

— Елодсса Разрушителят на закони — кимна Ел, потвърждавайки, че не лъжа. — Имало такъв владетел от дома на Черния пламък. Много отдавна, преди повече от хиляда години. Но не знаех, че той е поръчал ключа.

— Всъщност не го е поръчал той — наруших забраната на Миралисса и седнах на леглото. — Баща му го поръчал. Дори не баща му, а всички елфи. И тъмни, и светли, и изпратили този Елодсса при джуджетата. Там се случило всичко това.

— Какво е това всичко?

— Не ми обръщайте внимание — махнах с ръка. — Това е само един от многото сънища.

— Сънищата имат такова свойство — да показват миналото. Или бъдещето. Напълно е възможно да си успял да видиш, без дори да разбереш, страница от миналото.

Наложи се да им разкажа накратко този сън.

— Излиза, — завърших аз — че ако се основаваме на моя сън, с ключа са направили нещо и той не работи както трябва.

— Но преди с него всичко е било наред! — възрази Алистан.

— Преди ние и за Господаря нищо не бяхме чували — възрази му Ел. — Ето че в ключа нещо се е събудило и той едва не погълна

Гарет.

— Добре! — в раздражението си Миралисса щракна с пръсти. — От всички тези разговори полза няма! Ще продължим да правим това, което правехме през цялото време. Още повече, че ключът запомни Гарет.

— Аз, прощавайте, ще тръгвам. Естествено, ако от ваша страна няма никакви възражения — станах от леглото и тръгнах към вратата.

— Не забравяй ключа.

— За какъв мрак ми е нужен сега този ключ? — запротестирах аз.

Нямах намерение да нося в пазвата си ключ, който по всяко време може да се превърне в отровна змия.

— Гарет, ти нали не правиш Вастарска сделка? — произнесе Маркауз. — Какво се пазариш? Вземай проклетия ключ.

— Не, нека да е още малко в мен — неочаквано ме подкрепи Миралисса. — Ще го проверя още веднъж. Трябва да се уверя, че е напълно безопасен.

Чудесно! Оставих замислените елфи и недоволния граф Плъх.

По пътя към стаята си се натъкнах на навъсения Котка.

— Виждал ли си Алистан? — подхвърли в движение.

— Беше при Миралисса.

Котката кимна и тръгна по коридора към стаята на елфийката.

— Къде се мотаеш? — с тези думи ме посрещна шутът, когато влязох в стаята.

Фенерджията още го нямаше и Кли-кли си беше постелил на пода между двете легла.

— Ти да не обичаш да спиш на твърдо? — попитах, игнорирайки въпроса на гоблина.

— И на теб ти го препоръчвам, полезно е за здравето — отвърна шутът, докато наместваше възглавницата.

— Благодаря, но ще се схвана — и аз започнах да тъпча в ушите си памучните тапи, които бях взел от грижовната жена на собственика.

— Това пък за какво е? — подозрително присви очи Кли-кли.

— Без тях не мога да заспя — неволно пуснах една крива усмивка и гоблинът спря да пита, приемайки тапите за някаква моя

ексцентричност.

След няколко нощи под открито небе леглото ми се стори като дар от боговете. Тази нощ спях като бебе.

Както и следваше да се очаква, на следващата сутрин Кли-кли беше намръщен и мълчалив. Цупеше се на целия свят, но основно на Фенерджията и кой знае защо — на мен. И до момента, когато слънцето изгря и малко размекна настроението му, Кли-кли отказваше да говори с мен и само сърдито сумтеше в отговор на жалките ми опити да изгледа отношенията. Явно беше много разстроен, че не го предупредих за нощното хъркане на Мумр.

Нито Миралисса, нито Алистан споменаха за ключа тази сутрин и само ни подканваха да бързаме с намерението да тръгнем колкото се може по-бързо.

Потеглихме рано, още по тъмно, а Алистан вече караше целия отряд да бърза и аз си доспивах направо върху Пчеличка — добре, че кончето не пренебрежеше. Мармота, който яздеше до мен, само се усмихна, разбирайки състоянието ми, и ненатрапчиво започна да следи Пчеличка.

Конете потеглиха в тръс и аз, вече разсънил се, стоях доста стабилно на седлото. Ето какво означава постоянната практика!

Едва след час забелязах, че в нашия малък отряд са настъпили някои промени, от които той беше станал още по-малък.

— А къде са Котката и Еграсса? — обърнах се изненадано към минаващия с Перце Кли-кли.

— Получиха важна задача — за пръв път тази сутрин отвори уста гоблинът. — Край, Гарет! Хихиканията и хахаканията са история! Сега пред нас са сурови, а може би и опасни делници. Нещо трябва да се случи, усещам го с носа си!

В потвърждение на своите думи Кли-кли шумно задуши с нос.

— Какво е станало, Мармот? — не се отказвах аз.

Дивият само сви рамене, но изглеждаше притеснен.

— Неназовимия ги знае къде са! Котката вчера цял ден не беше на себе си. Мърмореше си нещо, а привечер взе само да се оглежда. А на сутринта грабна елфа за компания и изчезнаха. Нали чу какво каза Кли-кли? Нещо се случва. Мразя, когато не знам какво става!

— Че кой обича? — попита Гръмогласния. — Виж Алистан как ни пришпорва! При това бързана нищо чудно до довечера да се окажем в Султаната!

— Гръмогласен, върви при Мумр да пееш песни! И без теб ми е гадно! — намусено подхвърли яздещият отпред Чичо.

— Нещо не чувам нашия музикант да мъчи свирката! — възрази Гръмогласния, но млъкна и през останалата част от пътя не пророни нито дума, само от време на време се изправяше на стремената и се оглеждаше.

Свихме от тракта по някакъв доста по-стар и пуст път, водещ на югоизток, за който Медения каза, че после завивал на юг, като пак се сливал с тракта пред самия Раненг и така ще вървим с десет левги помалко. Вярно, това си имаше и минусите — районът не беше много населен, села нямаше и пак щеше да се наложи да прекарваме нощите под открито небе. Утрото отмина, настъпи горещият следобед, а той преля в настъпващата вечер, но Алистан продължаваше да ни пришпорва и пришпорва, без да жали нито коне, нито ездачи. Усетих в душата си червея на безпокойството. Нещо се беше случило — защо иначе ще е това бързана?

Нито елфийката, нито графът, нито Чичо отговаряха на подпитванията на шута и само още по-здро подгонваха конете. Три кратки почивки — само колкото да се даде почивка на изнурените коне, и отново прашния път се плъзга под краката, докато медночервеният диск на слънцето се скрива зад хоризонта отдясно.

Едва когато небето придоби огнено-червен цвят, постепенно преминаващ в тъмно виолетово, а от слънцето остана мъничко парченце над хоризонта, отрядът ни спря за нощувка.

Не се отдалечихме много от пътя. От каквото и да бягахме (или каквото и да догонвахме — в последното бях склонен да се съмнявам), явно не се криехме — бяхме като на дланта на Сагот. От дясната и лявата страна на тракта се простираха неизорани ниви и нощем огънят ни се виждаше на левги наоколо.

Бледата рогата месечина, заменила по време на пътуването ни кръглата луна, се появи в небето и започна разговор с първите звезди. Очарованието на лятната нощ постепенно ни обгръщаше. Но нямахме време да се наслаждаваме на природата, първо трябваше да съберем дърва, за да осигурим храна за огъня за цялата нощ.

Да се намерят дърва в голо поле, при това нощем, си беше доста проблематично. Ако някой се съмнява, нека сам опита да излезе на открито, където вместо дървета има само зелена тревичка и тук-там очарователни, но абсолютно безполезни цветчета, както и полусънни скакалци, стрелващи се изпод краката. И да опита да запали приличен огън от гореизброеното. Много се съмнявам, че ще успее, особено като се има предвид, че преди това цял ден е трябвало да се друса на седлото.

За щастие, ние с Мармота попаднахме на нисък гъст храст, а притеклият се на помощ Делер го отсече с брадвата си.

Отговорностите в нашия отряд бяха строго разпределени. Едни събираха дърва и поддържаха огъня, други готвеха, трети се грижеха за конете, четвърти подготвяха мястото за нощувка. Всички бяха ангажирани с нещо, никой не кръшкаше. Дори Маркауз, граф, и то какъв, всяка вечер проверяваше конете, следейки, да не дава Сагот, някой да е окуцял или още по-лошо — да се е разболял.

Лично мен никой не ме молеше за нищо, но не исках да се чувствам безделник (с тези хора ще дойде време и последния си зальк да дели), така че също се включвах с каквото мога. Основно помагах на Мармота да събира дърва или хранех Непобедимия. Лингът се оказа забавно зверче, а освен това и дяволски съобразително. С него се разбирахме много добре, аз му позволявах да се качва на рамото ми, а в отговор той ме оставяше да го галя. Такава любов и идилия направо шокира Мармота, който сподели, че Непобедимия не позволява току-така някой да го гали. Освен, разбира се, ако това не е любимият му собственик — Мармота.

Когато с Мармота и Делер домъкнахме до разпаления огън остатъците от дървата, които не бяхме успели да довлечем при първия курс, котлето вече весело къкреше и Халас, почти потопил брадата си в него, го разбъркваше с дървена лъжица. Неизменната торба, станала вече нещо обичайно от началото на пътуването ни, висеше на гърба на гнома. Изглежда Халас дори спеше с нея, поставяйки редом и бойната си мотика, за да се чувства по-спокоен. Първите два дни Делер всячески се опитваше да узнае съдържанието на чантата, но после се отказа. И сега само понякога презрително изсумтяваше, когато гномската торба попадеше пред очите му.

Кли-кли като примерен помощник-готвач (да готвят се редуваха през ден Халас и Чичо), подаваше храната на гнома. Халас с жест на професионален кралски готвач изсипваше всичко в котлето. В резултат на този подход към приготвянето на храната се получаваше нещо ужасно на вид, но напълно питателно и вкусно.

— Пак ли тази ужасия готвиш? — Делер сбърчи нос и хвърли клоните на земята.

— Като не искаш — не яж! — отсече гномът, пускайки луковица в кипящото котле.

Халас не обичаше да подлагат на съмнение таланта му на готвач.

— Стига, Делер — помирително каза Медения. — Какво се заяждаш?

— От неговата храна цяла нощ тичам в храстите! Нека по-добре Чича да готви!

Делер кой знае защо променяше името на Чичо по маниера на жителите на Загория, но десятникът като че ли нямаше нищо против.

— Чичо ще готви утре — подигравателно каза Халас, разбърквайки котлето. — А колкото до храстите, това за вас, джуджетата, е много полезно. Отървават се от едно вредно нещо, с което вашата раса разполага в изобилие.

— За какво вредно нещо говориш, мотичник нещастен? — слагайки ръце на кръста, попита Делер.

— За онова, което започва с „л“ и завършва на „о“. В средата са буквите „а“, „й“ и „н“. — Халас не вдигаше поглед от врящото котле, сякаш изобщо не беше казал нещо обидно.

Делер започна да свива пръстите на дясната ръка и да мърда с устни в опит да схване какво има предвид гнома.

Кли-кли веднага разбра за какво говори Делер и доволно се ухили в очакване на вселенската битка. На Мармота също не му отне много време да се досети, но за разлика от шута грабна Непобедимия и тръгна да помага на Гръмогласния, Арнх и Фенерджията да нахранят конете. Медения незабелязано се премести така, че в случай на нужда бързо да застане между джуджето и гнома.

— Лайно — озадачено промърмори Делер, взирайки се в собствените си пръсти, сякаш те от самосебе си се бяха свили в неприличен жест. — Лайно. Лайно?! Казваш, че в джуджетата има твърде много лайна?!

Делер се хвърли към Халас, но на пътя му израсна масивната фигура на Медения.

— Лайно?! Ах ти, малка брадата въшка! — джуджето се опита да заобиколи воина отдясно, но Медения някак небрежно отново му прегради пътя.

— Ела тук да видим колко лайна има в твоята раса! — опитът да заобиколи гигантския Див отляво също не доведе до успех.

Халас невъзмутимо разбъркваше полевата каша и се усмихваше в брадата си.

— Малко ви бихме на Полето на плевелите! Пусни ме най-сетне, Медения!

— Успокой се, Делер — на виковете се приближи Чичо. — Не стига, че Котката и елфа още не са се върнали, ами и ти тук започваш свада!

— Аз ли започвам?! — взмути се джуджето и гневно смъкна шапката си — точно копие на котлето, което в момента къкреше на огъня, само че с по-тясна периферия. — Тази... Тази рожба на земните недра каза, че в джуджетата имало твърде много лайна!

— А ти го наплюй — даде му идея Медения.

— Как така да го наплюя? — изненада се от подобно предложение Делер.

— С кеф — абсолютно сериозно отвърна Чичо.

Джуджето помисли за момент и се изплю. За щастие плюнката не попадна нито в котлето, а още по-малко в Халас, иначе сбиването беше сигурно.

— Готви малко по-нормално! — обърна се към Халас поохладеното джудже. — И не си пъхай брадата в котлето! Само тя липсва там!

Оставяйки последната дума за себе си, джуджето се отправи в посоката, в която преди това изчезна Мармота.

Тази нощ Алистан за пръв път постави часови. Първи застъпиха Арнх и Змиорката, след три часа трябваше да ги сменят Чичо и Медения. На следващата нощ други щяха да си губят времето. Само четирима избягнаха съмнителното удоволствие да стоят на пост: Маркауз, Миралисса, Кли-кли и аз. Не мога да кажа, че бях много разочарован. Всички бяха наясно, че не бива да възлагат войнишки отговорности на крадец.

Но Кли-кли се ядоса и каза, че независимо от някои настроени против гоблина личности, той смята да изпълни своя дълг като часови. Естествено, не точно днес, а някоя следваща нощ, може би по време на дежурството на Делер и Халас. Гномът и джуджето, които вече бяха успели да се сдобрят и кротко си хапваха от една съдинка, с радост се съгласиха с компанията на гоблина.

Същата вечер за пръв път видях Ел да поставя лъка до себе си заедно с две стрели, забити в земята.

Не можех да заспя. Сънят бягаше от мен. Затова просто лежах, пъхнал ръце под главата, и гледах в бездънното звездно небе. Топлият нощен ветрец докосваше с мека длан високата полска трева и заспалите цветя, нежно огъвайки ги към майката-земя. Тревата се преструваше на сърдита, шумолеше, но стига вятърът да изчезнеше дори за миг — и тя закачливо надигаше глава, подканвайки го да се върне и да продължи забавната игра.

Изтощената старица-месечина важно плуваше над света и нейната светлина като сребрист прашец падаше в тревата, придавайки ѝ вид на фин скъпоценен предмет, сътворен от ръката на талантлив майстор. Миризмата на нощта, тревата, ароматът на полските цветя, лятната свежест и простора дразнеше ноздрите ми. След постоянните каменни аромати на града миризмата на природа опияняваше.

Някъде в полето се раздаде тъжният крясък на самотна птица. Не само на мен не ми се спеше тази нощ.

По лицето ми пробяга сянка, а миг по-късно черен силует закри звездите и безшумно се разтвори в нощта, за да се върне отново след секунда. Сянката направи кръг над лагера ни и разбирайки, че край огъня за нея няма нищо интересно, лениво размаха крила и почти докосвайки с тяло тревата, изчезна някъде в посребреното от месечината поле. Бухалът е на лов. Пазете се, мишки! Само да не сграбчи нашия Непобедим! Макар че трудно би сграбчил линга. Опитай да хванеш толкова зъбат звяр — на мига ще останеш без клюн и пера! Ето и сега се чуваше как лингът се рови в празното котле, обирайки неизяденото от хората.

Огънят догаряше и родените през това време въглени тихо намигаха на далечните си сестри — звездите. Кой кого ще надсвети.

Трябваше да се добавят дърва, но ме мързеше да стана — а и можех да събудя някой. До мен, обърнат по гръб и с отворена уста, спеше Гръмогласния. Ако Кли-кли не спеше сега, непременно би се възползвал от тази небрежност на Гръмогласния и просто за идеята би пъхнал в отворената му уста я глухарче, я някоя дребна буболечка — от зеления гоблин можеше да се очаква всякакъв мръсен номер в най-неочакван момент.

Аз все още не можех да проумея характера на гоблина: дали просто играе ролята на кралски шут, превземайки се наляво и надясно, или това беше нормалното състояние на зелената му гоблинска душичка. До преди да срещна Кли-кли няхах сериозни контакти с тази малочислена раса, така че реално впечатления за гоблините започнах да трупам съвсем отскоро.

Този път Гръмогласния не го заплашваше абсолютно нищо — шутът беше прекалено уморен и хъркаше, подложил ръка под бузата си, не по-зле от самия Гръмогласен.

Всички останали също спяха. Фенерджията в прегръдка с любимия си биргризен, Делер едва ли не с глава в огъня — толкова близо до него беше. Как още не е попаднал на някой горещ въглен в съня си! Халас с ценната си торба лежеше на границата между светлината и сянката.

Това бяха намиращите се от тази страна на огъня. Останалите лежаха от другата страна и се сливаха с мрака, превръщайки се в тъмни силуети — беше невъзможно да се разбере кой къде спи.

Змиорката, който в момента беше на пост, мина тихо на няколко пъти. Но след като се увери, че всичко е спокойно, приседна наблизко и просто зачака да го сменят.

Змиорката вероятно беше единственият от моите спътници, за когото така и няхах създадено определено мнение. Винаги мълчалив и откровен, като бойна тояга, смуглият гаракец рядко влизаше в разговор, само от време на време подхвърляше по десетина скъпернически думи. И това се случваше само в случаите, когато Змиорката решише, че си струва да сподели своето мнение по даден въпрос с останалите.

В отряда го уважаваха, това се виждаше веднага, но не забелязах да има другари или приятели сред Дивите. За него всички ние бяхме просто спътници, тези, които ще бъдат редом с него, когато се наложи

да се бие против общия враг, но не и другари, с които може с удоволствие да изпие по бира в някой прекрасен пролетен ден. Змиорката се държеше дистанцирано, не се бъркаше в работите на другите и не позволяваше на другите да го опознаят. Никой от воините не се обиждаше и приемаха характера на гаракеца като нещо разбиращо се от самосебе си. Веднъж попитах Фенерджията за това как Змиорката е попаднал при тях.

— Не знам, той не е склонен да говори за предишния си живот — разпери ръце Мумр. — А и не ни интересува. Миналото си е нещо лично. Ето Пепел — това е командирът на Шиповете във Великана — преди е бил дребен крадец. Попада при Дивите още като хлапе. А сега ние с него ще ходим към Ледени игли. И не ми пука какъв е бил преди — крадец, убиец или похитител на стари дами. Същото се отнася и за Змиорката. Щом не иска да говори за миналото си — това си е негово лично право. Змиорката го познавам от десет години и никой от нашите момчета никога не е имал никакви съмнения в смелостта му. Вярно, носят се слухове, че е от знатен род. Не е обикновен човек. Виж само как върти мечовете — сякаш се е родил с тях! Истински благородник.

Тук бях склонен да се съглася с Фенерджията. В кралския дворец с очите си видях какво прави Змиорката с два меча.

Отново изписка нощна птица. Краткият провлечен звук се разнесе по полето и Змиорката рязко завъртя глава в същата посока. Но не, писъците не се повториха, явно самият източник на воплите се уплаши от собствения си глас.

Сънят така и не идваше. Моята подозрителна натура прекалено се притесняваше от дългото отсъствие на Котката и Еграсса. Гоблинът не случайно каза, че нещо назрява. Какво би могло да задържи двама воители на един привидно безопасен и спокоен път?

Наистина ли беше толкова безопасен? Наистина ли беше толкова спокоен? Ако до Авендум има съвсем малко повече от седмица езда, това не означава, че на тракта всичко ще е тихо и спокойно. Всичко може да се случи. Разбойници, лошо време, окуцял кон, камък дори може да ти падне на главата, в края на краищата! И няма значение, че над главата ти е само синьото небе — камъни могат да падат отвсякъде и то в най-неочакван момент — и сериозно да наранят нищо

неподозиращия човек. Несполучлив опит на недоучил се маг, и готово! Хм... Нещо се отвлякох.

Доколкото си спомнях, за последен път видях дебеличкия Див вечерта, когато Миралисса реши да ме запознае с елфийския ключ. Да, да, точно така!

Тогава Котката беше мрачен и много развълнуван, да не кажа притеснен. А ако се замисля още, Котката целия този ден не криеше вълнението си, особено надвечер. Воинът твърде често поглеждаше назад към пустия път, нервно поглаждаше котешките си мустаци и си мърмореше нещо под нос. Какво толкова можеше да види? След като всички останали, включително Миралисса и Еграсса, владеещи някаква степен на шаманство, оставаха спокойни.

Кой би могъл да разбере следотърсача? Момчетата с тази професия са длъжни да виждат това, което другите не забелязват.

Постепенно звездите престанаха да бъдат ясни и светът потъна в сън.

Събудих се внезапно. Просто в някакъв момент сънят отлетя и аз отворих очи.

Докато бях спал, месецът добре си беше походил по небето и сега вече беше в обятията на Слънчева стрелка, огромно съзвездие, разположено на самата граница с хоризонта.

Змиорката спеше до Гръмогласния, а устата на последния все така си оставаше отворена. Бяха минали повече от три часа и сега на пост стояха Чичо и Медения, сменили вече заспалите Змиорка и Арнх.

Някой се беше погрижил за огъня и сега той весело поглъщаше дървата. До него беше застанала Миралисса, която от време на време пъхаше пръчка в пламъците. Огънят енергично пращеше и изстрелваше искри, политащи към нощното небе, далеч от езиците на пламъците.

Станах и като се стараех да не събудя никого, тихо се отправих към огъня. По пътя едва не настъпих Делер. Джуджето все пак успя да се преобърне в съня си, за щастие в посока, обратна на огъня.

Внимателно приседнах до елфийката и загледах как огънят облизва кората на пръчката.

— И на теб ли не ти се спи? — след дълго мълчание най-накрая попита Миралисса.

— Да.

— Хубава нощ — въздъхна тя.

— Като се има предвид, че през живота си не съм спал чак толкова често в полето, то да. Нощта е хубава.

— Ти дори не осъзнаваш колко щастлив човек си — замислено промълви елфийката и глигите ѝ проблеснаха за миг.

Все още не можех да свикна с елфийските глиги. Човек навярно подсъзнателно се страхува от някой не особено приличащ на него, особено ако този някой има в устата си такива зъби.

— Ако да попаднеш в безизходна ситуация и в крайна сметка да си принуден да отидеш в Храд Спайн е щастие... — доста мрачно казах аз, но не довърших.

— Не говоря за това. Колко често си излизал извън стените на Авендум?

— Три пъти — казах след кратко замисляне. — И то на не повече от левга.

— Ето на. Щастливец. Винаги си бил близо до родния дом.

— Не ми е много роден.

Не изпитвах никакви носталгични чувства по стените на Авендум.

— Но все пак е дом. Знаеш ли какво е заветното ми желание? — внезапно попита тя.

Срещнах погледа на жълтите очи.

— Искам най-накрая да се завърна у дома. Да видя родната гора, близките си, двореца, моите покои, дъщеря си. Звучи глупаво, нали?

— Всъщност не. Всеки иска да се завърне някога у дома. Още повече, ако там го чака дъщеря.

— Не съм била в Загребия повече от две години. Обикалях с отряда из цяла Сиала, последния път стигнахме чак до С'у-дар, върнахме се само аз, Ел и Еграсса. Останалите така и си останаха в снега.

— Съчувствам ти.

— Остави, нашето отношение към смъртта е различно от това на хората. Ние се отнасяме по-леко към нея и по-леко я приемаме. Всички

рано или късно умират. Целият въпрос е в това как си отиваш и за какво си струва да се разделиш с живота.

Отново настъпи тишина, нарушавана само от редките пропуквания на огъня, докато вятърът си играеше с непокорни кичури от косата на елфийката.

— Все исках да попитам — започнах аз. — Защо се включихте във всичко това? Нали това е наш проблем. Проблем на хората.

— Тъмните склучиха съюз с Валиостр.

Не казах нищо. Съюзите както се сключват, така се и развалят. Това е въпрос на висша политика, и заради някакъв си съюз, пък ако ще да е продължил и няколкостотин години, не си струва да си пъхаш главата в пастта на гладен огр.

Миралисса напълно разбра неизречената ми мисъл:

— Гарет, ти винаги ли си настроен така мрачно?

— Всичко зависи от обстоятелствата.

— Всъщност ако не ви помогнем сега, ще си платим за това покъсно. Както виждаш, орките на практика признават властта на Неназовимия над тях, въпреки че той е човек. Но я признават, защото им е изгодно. Нали след Пролетната война нито веднъж не са успели да се придвижат навътре в континента. Неназовимия ще смаже Валиостр, и Пограничното кралство ще остане без подкрепа. А остане ли само, то няма да устои на обединените сили на орките. И ако Неназовимия задоволи желанието си за мъст и армията му се установи във Валиостр, нищо няма да е свършило. Орките ще превземат Исилия, с времето ще омаломощят Мирануех, а после ще скочат срещу Неназовимия. Те са горди и склонни да мислят, че с помощта на ятагани ще победят човека, нищо, че той е от най-добрите магове. А може да оставят Валиостр на мира — на юг е пълно с други земи. Загрижени за величието на своята раса, те ще избиват всички наред. Нали именно орките са Първите деца на боговете. И именно на тях е била подарена Сиала, а всички останали раси-червеи са попаднали тук по някакво недоразумение. Само орките заслужават да живеят, останалите трябва да бъдат изпратени в мрака. Така че рано или късно ще дойде и нашият ред. А един на един, без подкрепата на хората, войната ще бъде кървава. Ние ще се удавим в кръв, Гарет. Ето защо елфите помагат на Валиостр. Искаме вие да оцелеете, иначе всичко ще

рухне. Неназовимия е само началото, малката топка сняг, от която ще тръгне лавината на новото разпределение на света.

Кимнах, показвайки й, че разбирам. Действително, орките отдавна трупяха сили и не плъзваха да опитат остротата на ятаганите си само защото съвместните сили на Валиостр, Пограничното кралство и тъмните елфи все още някак си ги възпираха. Но нека само отпадне някой от тази тройка, и Първите щяха да дишат много по-леко и спокойно. В бента ще се появи малка пролука, колкото за едва видимо ручейче. А както се знае, водата камък пробива. Ще мине известно време, и бентът ще рухне.

— Утре аз ще водя отряда — изведнъж каза Миралисса. — Милорд Алистан и Змиорката ще се върнат назад. Трябва да разберем какво се е случило с Котката и Еграсса.

— Няма ли и те да изчезнат?

И Маркауз, и Змиорката бяха отлични воители и тяхната помощ в случай на неприятности щеше да бъде от решаващо значение.

— Кой знае, кой знае. Да се надяваме, че братовчед ми и Котката са ги задържали непредвидени обстоятелства.

— Какво всъщност се е случило? Защо толкова бързо напуснаха отряда?

— Котката видя нещо.

— Котката видя нещо? — изненадах се аз. — Откога за това, че някой е видял нещо, изпращат хора незнайно къде! Малко ли неща могат да се привидят на всеки!

— Котката вижда неща, които другите не виждат — тихо каза Миралисса и сложи обгорената пръчка на земята. — Знаеш ли, че порано, преди да отиде при Дивите, той е бил ученик на Ордена?

— Котката? — някак си не можех да си представя този дебелак, с мустаци като на истински селски котарак, да е ученик на маг.

— Да, Котката — кимна Миралисса. — Той е бил ученик втора степен, но не издържал изпитанията или не му е достигнал талант, въпреки че в последното аз лично много се съмнявам... В крайна сметка напуснал Ордена. Но някои знания са му останали. Не знам колко добре е учил, но Котката забелязва това, което другите не забелязват, макар в основата си това да са най-вече негови инстинктивни усещания, които и самият той често не може да обясни. Събуди кой да е от Дивите и го попитай на кого се доверяват? Какво

ще изберат в миг на опасност? Ще мислят разумно, опирайки се на фактите, или ще се доверят на призрачните усещания на Котката? Мога да се закълна, Гарет, че всички ще изберат последното. Прекалено често този невзрачен човек се е оказвал прав и е предпазвал отряда от опасност. Онази вечер, когато ти показахме ключа, Котката дойде веднага след като ти ни напусна и каза, че усеща опасност. Дори не самата опасност, а нейния призрак. Нещо се готвело зад нас, а още нещо идвало право към нас, на стотина ярда било, той усещал нечий поглед, но колкото и да гледал, не можел нищо да открие.

— И повярвахте ли му?

— А защо не? Какъв смисъл има да лъже? Вярно, не можеше да обясни каква опасност ни заплашва, но беше сигурен, че може да я спре. Преценявайки, че не можем да върнем отряда назад и да хукнем да си трошим главите незнайно къде, за да предотвратим незнайно какво, ние с Алистан решихме да продължим напред, но да се отклоним от пренаселения тракт към този път. Така не само ще ни забележат по-трудно, но и ако все пак се случи нещо, няма да пострадат други. А Котката, който „видя“ къде е извора на злото, заедно с Еграсса, като най-малкия принц на дом, вещ в шаманството, трябваше да се върнат назад и да проверят какво става.

— И да попречат...

— Ако е възможно — да, но не това беше основната цел. Котката каза, че мястото е наблизо, на не повече от три левги. Както и да го смятаме, вече трябваше да са ни настигнали, въпреки че Маркауз бързаше, защото искаше да е колкото се може по-далеч от тази заплаха.

— Шаманство? — предположих аз.

— Точно така, шаманство. Но дори аз нищо не почувствах. Ако не беше Котката, магията щеше да ни удари в гръб.

— И докога ще бягаме така?

— До самия Раненг. Съгласи се, че да влизаме в сблъсък с незнайно кой е прекалено опасно, можем да загубим дори предимството, което имаме в момента. А в града има магове на Ордена, там шаманите няма да се вмъкнат.

— Извинете, милейди, но тук не съм съгласен — поклатих глава аз. — Щом шаманите успяха да проникнат в двореца на краля, през стените на Раненг със сигурност ще минат.

— Предлагаш изобщо да не влизаме в Раненг?

— Не е изключено умишлено да ни примамват да отидем там.

— Откъде такова предположение? — изгледа ме с интерес тя.

— Нека просто да кажем, че е предчувствие.

— Като на Котката?

— Не, за разлика от Котката аз понякога греша.

Черните устни на Миралисса трепнаха в тъжна усмивка.

— След три дни ще сме в Раненг. До зазоряване има още два часа, върви да спиш.

— Вече едва ли ще заспя.

— Аз трябва да направя няколко заклинания. За всеки случай. Имам чувството, че и пред нас може да ни чакат неприятности.

— Май нещо ми се приспа — излъгах аз, отдалечавайки се от огъня. — Лека нощ.

С едва забележимо наклонена глава, тя вече чертаеше с отново взетата от земята пръчка някакви фигури в пепелта. Наистина, най-добре е да не пречиш на онзи, който изгражда заклинание.

Върнах се на мястото си и разпънах смачканото одеяло. Утрото беше хладно, по стръкчетата трева се бяха появили първите капки роса.

— Защо не спиш? — сърдито ме попита обхождащият лагера Чичо. — Виж, дори конете спят като трупове, а ти тук, разбираш ли, шум вдигаш. Ех, младо-зелено! На твое място бих използвал всяка минута!

Мърморейки тихо, Чичо се отдалечи. Е, Дивите животът ги е научил. Трябва да ловиш миговете и да ги използваш по предназначение, в противен случай целия ден ще си като смачкан. Каквото и да се е случило с Котката и Еграсса, то вече се беше случило и ние нищо не можем да променим.

Легнах на импровизираната постеля и веднага скочих, като едва съдържах вика си. Някакъв мръсник беше сложил трън в одеялото. При това не какъв да е, а наистина огромен. Само Кли-кли можеше да го е направил, докато седях около лагерния огън. Хвърлих ядосан поглед към шута, но той спокойно си спеше. Или майсторски се преструваше.

Беше си непоправим — магнах с ръка на всичко, изхвърлих тръна колкото се може по-надалеч и легнах. В този момент едва не се задавих от смях. Някой беше още по-зле от мен, макар че още не го

знаеше. Засега. Гръмогласния все така си спеше с отворена уста, а от нея самотно стърчеше стъблото на глухарче.

Последното, което видях, преди да заспя, беше фигурата на Миралисса близо до огъня, рисуваща нещо с пръчка по земята.

ГЛАВА 23

ВИШКИ

Как мислите, кой на сутринта се оказа виновен за всеобщия хаос? Разбира се, че Кли-кли.

Миралисса хвана гоблина в момента, в който рисуваше „чертичка, кръгче, ченгелче“ в пепелта върху магическите фигури на елфийката. Естествено, тя едва не му откъсна ръцете за тази дяволия. Затова цялата сутрин гоблинът се стараеше да стои по-далеч от нея.

— Гарет! — захленчи виновно той, като не намери по-благодатен слушател в нашия малък отряд. — Честна дума, не съм искал нищо подобно! Мислех си, че това са просто елфийски тинтири-минтири и нищо друго!

— Кли-кли, защо точно на мен казваш всичко това? — изненадах се аз. — Отиди се оправдавай пред Миралисса.

— Но ти си ми приятел и трябва да знаеш за несправедливото отношение към гоблините в този свят!

— Приятел? — подсмяхнах се аз. — Приятелите не си слагат тръни в леглото.

— Това е много по-добре, отколкото глухарче в устата — Кли-кли изобщо нямаше намерение да отрича. — Виж Гръмгласния и досега плюе.

— Спри да се правиш на глупак, гоблине! — приближи се към нас Алистан.

— Но аз съм си глупак. Макар че тържествено се кълна да спра да дрънкам празни приказки — Кли-кли с най-сериозен вид вдигна ръка, точно като гвардеец, полагащ клетва.

Алистан кимна, сякаш наистина е повярвал на обещанието на гоблина.

Змиорката отдавна беше на седлото и чакаше само графа.

— Така, ние тръгваме. Карайте по този път и никъде не се отклонявайте. Ще се постареем да ви настигнем до вечерта.

— Ако не се срещнем по пътя, търсете ни в Раненг. В кръчмата „Мъдрата сова“ — каза им на прощаване Миралисса.

Алистан кимна и те със Змиорката забиха пети в хълбоците на конете, втурвайки се обратно към мястото, където се предполагаше, че са Еграсса и Котката.

— Хайде, мъже — плесна с ръце Чичо. — На конете.

Този ден беше най-горещият за цялото ни пътуване. Безмилостното слънце печеше толкова силно, че дори твърдоглавият и инат Арнх си свали ризницата и остана по тънка риза. Медения направо се съблече гол до кръста, показвайки на целия свят огромни мускули, изобилие от белези и татуировката си на Диво сърце. Кли-кли измоли от Мармота някаква кърпа и като я намокри предварително с вода от манерката, я върза на главата си.

Пътят излагаше гърбовете ни на жаркото слънце, лъкатушейки между голи полета и ниски гъсти храсталаци. Нямахме никакви облаци и небесната синева така болезнено натоварваше очите, че трябваше постоянно да ги присвиваме. Целият отряд, с изключение на невъзмутимите елфи, приличаше на стадо ослепели от щастие доралисци.

Плътният нажежен въздух като лепкава вълна изгаряше дробовете. Бих дал живота си за малко дъжд, който би разбил летния зной така, както чук разбива крехкия порцелан на майсторите от низините.

След около два часа непрекъснато препускане под зоркото око на не на шега развилнялото се слънце обширното поле остана зад гърба ни и се сля с хоризонта, отстъпвайки място на хълмове, щедро обсипани с ниски иглолистни дръвчета. Вместо миризма на полски треви и цветя, както и непрекъснато жужене на насекоми и цвърчене на щурци, ни посрещна аромат на борова смола, съчетан със спокойната тишина на утихнала гора.

Пътят се виеше между ниски хълмове, като понякога се изкачваше на някой от тях и веднага без забавяне се гмуркаше надолу. Плавните изкачвания се редуваха с точно също толкова плавни спускания, и пътят продължи по този начин доста дълго време, накрая конете започнаха да се уморяват и по настояване на Чичо, успял да убеди Миралисса да спрем, животните получиха малка почивка. Но наистина малка. Едва бях слязъл от Пчеличка и отново трябваше да

сядам на седлото и да препускам, да препускам, да препускам... Как само ми беше омръзнало това!

Постепенно гората се сгъсти, дърветата надвиснаха над нас, скривайки с короните си почти цялото небе. Хилавите иглолистни дръвчета отстъпиха място на трепетлики и брези. Цялата територия край пътя и околните хълмове беше обхваната от гъста гора. Поради плътната дървесна стена на пътя цареше благословена прохлада, обезсилените слънчеви лъчи вече не ни шибаха с горещи камшици по гърбовете и отрядът въздъхна облекчено, а Арнх отново навлече ризницата, още щом му се предостави възможност.

Следващия час пътувахме в относителната прохлада на приветливата гора.

Но доброто настроение не се задържа за дълго. А и защо ли? Вярно, повече никой не се притесняваше, че мозъците ни ще изкипят в черепите, но за повдигане на бойния дух това беше твърде малко. До момента не знаехме нищо за изчезналите Котка и Еграсса, а и Алистан със Змиорката също напуснаха отряда, макар че ако всичко върви добре, би трябвало да ни настигнат по-късно вечерта. Откъде да има повод за веселие?

Така че всички бяха напрегнати и мълчаливи. Фенерджията съвсем забрави за любимата си свирка, от Кли-кли не се чуваха постоянните тъпоумни шеги, дори Делер и Халас спряха да спорят, което за цялото време на нашето пътуване си беше безпрецедентно събитие. Делер само се мръщеше и поглаждаше острието на огромната си секира, а Халас не преставаше да дими с лулата. Чичо ръмжеше, подръпваше брада и съветваше всички нещастници или да спрат да хленчат, или да се връщат обратно вкъщи при мама.

При всяко изкачване на поредния хълм, когато гората повече или по-малко се разреждаше и преставаше да препречва погледа, все някой от моите спътници непременно се обръщаше назад, но пътят беше пуст, не се виждаха познати фигури на коне, и ние продължавахме напред, ставайки все по-мрачни и по-мрачни.

Миралисса нещо тихо си шепнеше с Ел, като понякога хапеше устни или от безсилие, или от яд. Очакването беше най-лошото нещо, по себе си го знаех. Понякога търпението просто се изчерпва, неустоявайки на изпитанието на времето. В такива моменти ти се иска да виеш, просто за да си зает с нещо.

При пресичането на един горски поток от високо израсналата коприва точно под копитата на коня на Мармота изскочи уплашен заек. Конят изпръхтя стреснато и отскочи встрани, като едва не хвърли ездача си. За щастие Мармота успя да се задържи на седлото и не потъна в обятията на копривата, вече застинала в радостно очакване на готовата да падне в нея плячка. Ако бях на мястото на Мармота, със сигурност щях да бухна в парещата растителност.

Виновникът за тази малка суматоха веднага опита да се скрие в гората от другата страна на пътя, но беше настигнат от стрелата на Ел. Нещастният заек изписка като дете, превъртя се през глава и издъхна.

— О! — Гръмогласния се наведе от седлото и вдигна сивото телце за дългите задни крака. — Все пак е някакво разнообразие!

Пряското заешко би трябвало да съживи кухнята на Чичо и Халас.

— Спираме на оня хълм — каза Миралисса, след като за поне стотен път през този ден хвърли поглед назад към пустия път. — Ще направим кратка почивка.

— Това е добре — Чичо подкрепи предложението на елфийката. — Момчетата имат нужда от това. Вече е почти вечер, а ние само препускаме.

Чичо беше прав: от постоянната езда гърбът ужасно ме болеше. Мечтаех да се смъкна от Пчеличка, да легна на тревата и просто да се протегна. Да се протегна така, че гръбнакът ми да изпука и болката да я няма поне до утре сутринта.

— Гарет — Фенерджията ме откъсна от мечтите. — Как мислиш, милорд Алистан ще успее ли да ни настигне?

— Не знам, Мумр — отвърнах вяло. — Още не е мръкнало.

— Надявам се на Миралисса да ѝ стигне ума да не праща никого повече в подобни съмнителни разузнавания?

Аз също много разчитах на разумността на тъмната елфийка. Ако още някой напусне отряда, ще станем смехотворно малко. Групата ни трябваше да се запази цяла за колкото се може по-дълго време.

Пътят започна да се изкачва и гората неохотно отстъпи назад — хълмът се оказа твърде висок за нея, все още не беше дошло времето на дърветата да стигнат до върха.

— Почивка — Гръмогласния рязко скочи на земята.

— Не мисля — поклати глава Миралисса. — Върни се на седлото.

Проследих погледа ѝ. Там отпред, на малко повече от левга пред нас, над гората се издигаха няколко дебели стълба гъст мазен дим. Нещо много добре гореше.

— Какво има там? — попита Чичо, присвил очи.

— Доколкото си спомням, Вишки, малко селце с четиридесет — четиридесет и пет къщи — отвърна Медения.

Човекът прекрасно познаваше района, той самият беше родом от тези места. Предполагам, от също толкова малко и забравено от всички богове селце някъде в пущинака, по-далеч от трактове и от очите на кралските бирници, които се сещаха за съществуването на подобни селца веднъж на пет години, а дори и тогава прекалено ги мързеше, за да отидат там.

— И какво може да гори така? — Делер, без да съзнава, отново посегна към секирата.

— Е, със сигурност не и къщите, димът е прекалено черен, сякаш горят въглища — Халас ожесточено смучеше лулата.

— Да проверим? — Чичо погледна въпросително към разтревожената Миралисса.

— Добре — колебливо кимна елфийката. — Пътят така или иначе минава през селото, за да го заобиколим, трябва да минем през гората.

— Хей! Момчета! Слагайте броните и да проверим що за огън гори там! — заповяда десятникът.

— Трябва да проверим и коя гадина го е предизвикала! — допълни Фенерджията.

Появи се нещо различно от уморителното и досадно препускане, и бойците веднага се оживиха. По-добре каквато и да е цел, отколкото да си в пълна неизвестност в продължение на няколко дни и да не знаеш къде е врагът и в каква твар да пъхнеш ярд желязо, за да си оправиш не особено доброто настроение. Напълно разбирах тези хора: за бойците бездействието е най-страшното изпитание.

— Гарет, ти специална покана ли чакаш? — към мен, яхнал Перце, се приближи гоблинът. — Къде ти е ризницата?

— Каква ризница?

— Онази, която ти избрахме в двореца! — раздражено отвърна Кли-кли.

— Нямам намерение да си слагам никаква железария! — грубо произнесох аз.

— Много детинско! — Мармота вече беше свалил бронята от товарния кон и я нахлузваше върху дрехите си. — Бронята, да знаеш, понякога прекрасно спасява живота.

— От арбалет така или иначе обикновена ризница няма да те спаси. Склотът без проблеми ще мине през нея!

— Не всеки има склот, а и враговете използват не само арбалети! Сложи я, няма да ти е излишна!

Да пукна дано! Мразех да мъкна жезла върху тялото си! През целия си живот бях ходил без броня и сега в ризница се чувствах не по-добре, отколкото се чувстват някои в гроб. Тясно и неудобно. Все пак, като се замисля, онези в гроба вече нищо не чувстват.

— Погледни другите! — не спираше Кли-кли.

Останалите вече бяха сложили доспехите си, които досега стояха неизползвани заради прекалено горещото време.

По мое мнение този обикновен, макар и голям пожар, не заслужаваше чак такава свръх предпазливост.

Елфите вече се кипреха в тъмносините си брони със стоманени нагръдници, на които бяха гравирани емблемите на техните домове. Миралисса — с Черна луна, а Ел — съответно с Черна роза. Елфът надяна шлем, скриващ лицето му, а Миралисса наметна на главата си бронирана качулка, скривайки под нея дебелата плитка и големия бретон. Халас, облечен в нещо, напомнящо по-скоро на рибени люспи, помагаше на Делер да затегне металните си закопчалки. Джуджето свали шапката си и надяна плосък шлем с извити напред части, предпазващи скулите и носа.

За да не изглеждам като бял доралисец, трябваше и аз да си сложа „дрешката“. Ризницата легна тежко на раменете ми и аз недоволно се намръщих.

— Не се впрягай чак толкова! Скоро ще свикнеш — утеши ме Фенерджията.

Неговите доспехи представляваха плътно прилепнали една до друга стоманени ленти.

Той видя погледа ми и се усмихна:

— Прекрасно нещо за тези, които обичат да размахват наляво и надясно биргризен. За разлика от обикновената броня тази не ограничава движенията и ти позволява да блокираш дълъг меч с минимални усилия.

Вместо шлем Мумр беше вързал на челото си тясна ивица плат, за да не падат кичури в очите му.

— Тръгваме ли? — Чичо погледна въпросително към Миралисса.

— Да — кратко заповяда тя, помисли за миг и добави: — И поеми командването.

Чичо прие предложението като нещо нормално — десятникът определено знаеше по-добре от елфийката на какво са способни войните му в момент на опасност.

— Халас, Делер — напред! Броничките ви са по-яки, ако стане нещо...

По-нататък десятникът не продължи. И така всички разбраха това „ако стане нещо“. Ако стане нещо, войните с по-здрава броня може би щяха да издържат попадение на тежък арбалетен болт, да отвлекат вниманието на стрелците от по-малко защитените си другари.

— Нали не си ме забравил, десятник? — раздаде се приглушен глас зад мен. — Аз съм с тях.

Обърнах се, тъй като не познах гласа. Вместо старата ризница Арнх беше надянал тежки доспехи. Плюс шлем, по-скоро приличащ на топка, скриваща цялата глава, с тесни прорези за очите. И това без да броим ножовете, нараменниците, бронираните ръкавици и кръглия щит. С една дума, Стоманено чело.

Щитове имаха почти всички, изключение правеха Фенерджията, Медения и елфите. На Делер пък направо от средата на щита стърчеше остър шип. Такъв от добро сърце да го треснеш по лицето, и покойниците в света да станат с един повече...

Доколкото разбирах, моите спътници се настройваха за здрав сблъсък и щяха да бъдат много разочаровани, ако се окажеше, че пожарът в селцето е най-обикновен, причинен например от недоглеждането на някой пиян селянин.

Този път не бързахме за никъде, яздехме бавно и внимателно оглеждахме храстите за възможна засада. Държах арбалета в готовност и продължавах да се чудя защо всички толкова се притесниха от някакъв си неволно изпречил се на пътя ни пожар. Макар че в

светлината на последните събития и мистерии от съдбата можеше да се очаква всякаква гадост.

Облърна ни пушек и дим, а до Вишки имаше още много езда. Кли-кли се намръщи като от зъбобол — димът дразнеше гърлото и очите. Между другото, гоблинът беше без ризница. Откога плаща започнаха да го броят за защита?

— Кли-кли, защо толкова ме изтормози с това чудо, а ти самия си без нищо? — изсъсках аз, като тикнах пръст в гърдите си, сочейки ризницата.

— За мен така или иначе размер няма — небрежно махна с ръка гоблинът. — Освен това е много трудно да бъда улучен.

— Тихо там! — изсъска Гръмогласния.

Минахме по дървено мостче, солидно и здраво — веднага си личеше, че са го правили разсъдливите селяни — пресичайки широк ручей, или малка рекичка, на който както му харесва. Водата под моста течеше със скоростта на тлъст охлюв, а дъното цялото беше обрасло с някаква блатна трева.

Последва завой и рязко спиране...

— Мамка му! — тихо подсвирна Чичо.

Халас каза нещо още по-сочно и красноречиво, вмъквайки доста цветисти епитети от гномския език, но млъкна, получавайки шляпване по шлема от Делер.

Пътят беше преграден от дървета. И това не бяха просто паднали дървета. Правите борови стволове с окастрени клони бяха старателно домъкнати от не знам къде си (на това място борове не растяха) и бяха положени едно до друго, образувайки масивен здрав заслон. А зад заслона... зад заслона се развяваха знамена. Първото — сиво-синьото, беше знамето на кралството, но при вида на второто косата ми настръхна. Жълт флаг с черен силует на пясъчен часовник. Знамето на смъртта. Знамето на най-страшната болест от всички съществуващи на света — медената чума.

До знамената стояха воители, към тридесет души, всички облечени в бели кафтани и червени панталони. Бездушните егери. Сурови момчета. На лицето на всеки имаше превръзка, закриваща носа и устата. Щяха да изглеждат нелепо, ако не бяха оръжията и уменията им.

Още щом ни забелязаха, хората зад преградата вдигнаха лъковете. А зад гърбовете ни, изскачайки от засада, която изобщо не бяхме забелязали, бързо и отработено, като мравки, се строиха копиеносци. Само за миг пътят се превърна в наежен таралеж. Вече нямаше път за отстъпление. Всъщност никой не се и канеше да отстъпва под прицела на толкова много насочени лъкове. При градушка от стрели бронята има неприятното свойство да пропуска, независимо от всички трикове на оръжейниците.

— Спрете! — разнесе се остър вик от заслона. — Кой сте вие?!

— В името на краля! — извика Миралисса и в потвърждение на думите си размаха документ с огромния сиво-син печат на кралската фамилия Сталкон.

Дори от тридесет ярда, колкото разстояние имаше до заслона, Бездушните прекрасно можеха да видят печата. Лъковете леко се отпуснаха надолу.

Първоначалният ми страх от неочакваната среща изчезна. Това не бяха разбойници и преди да ни надупчат със стрели щяха поне да ни изслушат. А колкото до знамето... Кой знае какво е станало тук? Може селяните да са се разбунтували. Може да са нямали друго знаме, а само това, и в селото да няма никаква чума.

— А откъде да знам, че печатът не е фалшив? — раздаде се същият глас.

— Аз такива с дузини мога да изрисувам! — извика някой от стоящите зад нас копиеносци.

Никой от заслона не бързаше да идва при нас.

— А това видя ли? — ревна Чичо. — Или да дойда по-близо?

Десятникът, без да му пука за ризницата, заголи дясната си ръка до лакътя. На нея съвсем ясно се виждаше татуировка.

— Или някой от вас, червено-бели, ще посмее да твърди, че Дивите не служат на Сталкон?

Никой не посмя. Езикът им не се обръщаше. Ако Дивите се окажеха предатели, тогава на кого друг можеха да вярват? В истинността на татуировката никой не се съмняваше. Както казах по-рано, със самозванците Дивите обикновено заедно с татуировката режеха и ръката. Пък дори и главата.

Лъковете и пиките престанаха да са заплаха и се сведоха надолу. Но егерите на бързаха да прибират оръжието, държаха го в готовност

за всеки случай.

— Доста далеч сте се отклонили от Самотния великан — при нас излезе воин с нашивки на капрал на ръкава. — Кои сте вие и какво правите тук? В селото има чума.

Лицето на капрала, както и на неговите подчинени, беше скрито зад превръзка. Обичайна предпазна мярка по време на чума, макар аз лично да не ѝ вярвах много. Как може да те спаси някакво си парче плат, когато дори прехвалената магия на Ордена е безсилна? На заразяния с чума му оставаше само едно — да се напъне за последно и да се опита сам да си изкопае гроба. В древни времена от тази ужасна болест са измирили цели градове, всъщност не само градове! Цели страни! Достатъчно беше да си припомним една от най-ужасните епидемии, когато цялата Империя е била поразена от тази зараза. От десет души девет са умрели. А от оцелелите след това половината също са починали. От много отдавна не се беше чувало за това проклятие по земите на Сиала. Поне от сто и петдесет години никакъв намек за чума. И изведнъж без видима причина най-неочаквано се появява в самото сърце на Валиостр. Нечиста работа. Обикновено чумата първо се появява на границата на кралството, донесена от бежанци, и едва след това със скоростта на горски пожар се устремява към вътрешността на страната. Но от друга страна, все някъде би трябвало да се появи за пръв път...

— Тук всичко е написано — Миралисса протегна кралската заповед към капрала.

Той изобщо не посегна да я вземе.

— Не разбирате ли, лейди? В селото има мор. На нас ни е забранено да докосваме чужди вещи, за да не се разпространява заразата. Също така ни е забранено да пропускаме или да пускаме който и да било. Всички, които незабавно не се подчинят, трябва да бъдат убити като кралски изменници и разпространители на заразата. Затова още веднъж ви питам: кои сте вие и какво правите тук?

— Не е твоя работа, нещастен егер — тихо промърмори под носа си Халас, но за щастие ефрейторът не го чу.

— Ние изпълняваме заповед на краля — в гласа на Миралисса се прокрадна гняв. — И отиваме към Раненг — това е всичко, което трябва да знаете, ефрейтор. И всички, които ни създават пречки, сами се определят като кралски изменници.

— Нищо не мога да направя — капралът беше попаднал между два огъня.

Разбира се — от една страна, заповед да не пуска никого, от друга — кралска заповед. И бедният капрал си нямаше идея как да постъпи. Ако ги пусне — ще му отрежат главата. Ако не ги пусне — пак само неприятности.

— Имам заповед от моя командир — хвана се егера за последната сламка.

— Кое може да е по-голямо от кралска заповед? — притисна го Миралисса, усещайки как отбраната на противника буквално се пропуква.

— Заплахата за живота и благополучието на Валиостр — раздаде се от заслона нечий глас.

Редовете на егерите се раздвижиха и към капрала пристъпиха две фигури. Превръзки скриваха лицата на хората, но в тези двамата лесно се разпознаваха хора от Ордена. Магъосник и магъосница.

— Морът поставя всички наравно. Ако болестта излезе от локализираното огнище, в страната ще се разрази катастрофа, треш Миралисса.

— Нямам честта — студено каза елфийката.

— Магове от Ордена на Валиостр Балшин и Клена, отговарящи за ограничаването на болестта, възникнала в селото, наречено Вишки — каза мъжът. — Разбира се, вие не може да ме познаете под тази защитна маска, но ние с вас сме се срещали, треш Миралисса, на един от приемите в двореца на негово величество.

— Възможно е — Миралисса равнодушно кимна. — Какво се е случило тук? Можете ли да ми кажете, господа магове?

— Ще ми позволите ли да видя? — обади се магъосницата.

Миралисса бавно протегна документа към Клена, като положи всички усилия на лицето ѝ да не трепне нито мускул и гневът ѝ да не пробие през маската на хладно спокойствие. Не беше свикнала елфийската принцеса да ѝ правят спънки.

Магъосницата явно не се страхуваше от разнасяне на заразата, защото смело взе заповедта от ръцете на Миралисса и започна да я изучава.

— Свободно, капрал — тихо каза Балшин и егерът с въздишка на облекчение се оттегли към войниците, оставяйки маговете на Ордена

да се оправят с нас.

— Истинска е — кимна жената и направи няколко движения над документа.

За част от секундата кралският документ пламна в розова светлина.

— Това би трябвало да унищожи възможната зараза — и тя подаде документа на Миралисса.

— Ситуацията тук е такава — магът изобщо не се притесни, че ще трябва да вдига глава, за да гледа ездачите в очите. — Ние с госпожа Клена тъкмо бяхме дошли в това нещастно селце, когато се появи първият болен. Това беше преди три дни...

— Но откъде? — прекъсна го Ел. — Откъде се е взел точно тук?

Излиза, че не само аз недоумявах по повод странната поява на болестта, и то в толкова опасна близост до Раненг. Само на няколко дни път от втория по големина град във Валиостр. Градът на знанието, както още го наричаха.

— Откъде е дошла болестта все още не знаем, тепърва предстои да изясняваме този въпрос — каза Клена. — Но симптомите са достоверни. Успяхме да извикаме разположения в града полк на Бездушните егери. Те блокираха всички пътища и пътеки, така че нито един жител да не може да напусне селото и да разпространи заразата в страната.

— А опити имаше ли? — проехтя Арнх изпод шлема.

— Имаше — небрежно кимна магът.

При това прекалено небрежно. Никой не попита повече, на всички стана ясно какво е станало с отчаяните хора, оказали се в един капан с болните. Надупчили са ги със стрели отдалеч, и точка. Без значение кой се е опитвал да се промъкне през блокадата на егерите — здрави мъже с вили или жени с деца. Никой не осъждаше Бездушните — или сега ще убият няколко десетки, или ще поставят под заплаха хиляди.

— А как са самите егери? — попита Миралисса.

— Защитени са надеждно с магия.

— Откога магията спасява от Медения унищожител^[1]?

— Магията не стои на едно място — надуто произнесе Клена. — Орденът се научи да блокира достъпа на болестта до хората, но тези,

които са се заразили преди да им е подействала нашата магия, вече нищо не може да им помогне.

Колкото по-дълго се проточваше разговорът, толкова по-малко ми харесваше. Нещо прекалено много несъответствия имаше в историята на магьосниците. Пък дори и да са премълчали половината факти. Ако съществува такава магическа защита, разбираемо е защо Бездушните са още тук, а не са се изнесли по-далеч от огнището на чумата. Но защо маговете са използвали своята магия да предпазят цял полк егери, а не са направили същото в самото начало на епидемията, когато, по собствените им думи, е имало само един заразен човек? Или лъжеха, или тук се случваше нещо съвсем друго от това, което ни казваха, тоест те отново лъжат.

Сякаш прочел моите мисли, Балшин ми хвърли бърз поглед.

„Дрън-дрън“ — промърморих на себе си.

Може и да са само приказки, че някои членове на Ордена са в състояние да четат мисли, но не исках да рискувам. Ако този Балшин изведнъж реши да изследва мислите ми — негова си работа. Нищо умно няма да намери в главата ми, изобщо да не опитва.

— Колко са останали незаразени? — полюбопитства Миралисса.

— Нито един — безстрастно каза магът, откъсвайки се от мен.

Нито един?! Как така?! Нали се знае, че умират чак на седмия ден, а са минали едва три или четири.

— Това някаква нова форма на болестта ли е? — Ел така и не свали шлема си.

— Точно така — със същия безстрастен тон му отвърна Балшин.

Миралисса не каза нищо, само замислено въртеше между пръстите на лявата си ръка парче овъглена пръчка. Същата, с която беше чертала заклинанието върху пепелта.

О, не! Какво беше намислила? Да влиза в схватка с маговете беше безумие! Сигурен бях, че само да счупи тази пръчка, да я наплюе, близне или да направи още някое най-просто нещо и дремецото шаманско заклинание ще се пробуди. Небрежно се огледах назад към пътя. Копиеносците все още бяха там, но си говореха безгрижно, отстъпили встрани. Нашият отряд вече не представляваше опасност за тях, с нас се занимаваха двамата магове, така че защо да не побъбрят, подпрели огромните триярдови пики на дърветата?

— Вие към Раненг ли сте тръгнали? — попита Клена.

— Да — кратко отвърна Миралисса.

— Защо?

— По заповед на краля. Това е всичко, което трябва да знаете.

— И затова сте тръгнали по безлюден път, а не по хубавия тракт?

— саркастично попита магът.

Какво, мътните ме взели, искат?! В края на краищата заповедта ни е истинска и като ни създава пречки, този маг си навлича много големи неприятности не само заради гнева на краля, но и заради Ордена, който в никакъв случай няма да одобри подобен произвол от страна на своите хора.

— Никой не ни е предупредил, че по този път не трябва да се пътува — не издържа Халас.

— Толкова по-зле за вас — сви рамене Балшин.

— Тоест не можем да минем отук? — уточни Миралисса.

— Не само да минете, но и да се върнете. Уви — с престорено съжаление вдигна ръце магът. — Ще трябва да останете, докато не потушим болестта. Не можем да рискуваме благополучието на кралството. Естествено, ще ви бъде предоставен максимално възможния комфорт.

— Но ние сме здрави! — възмути се мълчалият досега Фенерджия.

— Може би — съгласи се магъосницата. — Но, както вече бе споменато, не можем да рискуваме. Трябва да останете.

— И дълго ли ще потушавате болестта? — ядосано изплю Ел.

— О, само три или четири месеца! После ще свалим карантината от това място.

— Три месеца?! — задави се Халас.

Всичките ни планове се разпаднаха. Ако се подчиним, в Храд Спайн ще се окажем чак към края на есента, тоест нямаме никакъв шанс да се върнем навреме. Какво да правим? Да си пробиваме път назад? Но колко ще загубим по време на този пробив? Колко ще паднат под стрелите, копията и магията на маговете? Почти всички.

Оставаше ни да разчитаме само на едно — шаманството, подготвено от Миралисса. Сега вече неотлъчно наблюдавах подскачащата в ръцете ѝ обгоряла пръчка.

— Млъкни, Халас — рязко се сопна Миралисса. — Вие смятате да ни задържите въпреки заповедта на краля?

— Да.

— Може да имате проблеми със съвета на Ордена. Непременно ще съобщя на магистър Арцивус за действията ви — направи последен опит да избегне сблъсъка елфийката.

— Както желаете — учтиво се усмихна Балшин. — Съобщете, но само след свалянето на карантината, не и преди това.

На мага сякаш изобщо не му пукаше за съвета. Но спътницата му трепна нервно, когато Миралисса спомена съвета на маговете.

— А какво ще стане, ако откажем да се подчиним? — спокойно попита Ел.

— Ще бъдем принудени да използваме сила — огорчи се Балшин.

— Успокой се, к'лиссанг — обърна се Миралисса към Ел. — Няма да проливаме кръв, ще се подчиним.

Ел неохотно кимна, но по лицето на Делер плъзнаха червени петна. Само му дай знак и ще започне да троши глави наляво и надясно със секирата, без да му пука за численото превъзходство на противника и двата мага в добавка.

— Знаех си, че ще се вслушате в гласа на разума — учтиво се поклони магът, стараяйки се да скрие победната усмивка.

— Къде ще ни настаните? — Миралисса с небрежен жест счупи пръчката на две и я хвърли настрана.

Маговете не обърнаха никакво внимание на постъпката на елфийката. Какво от това, че я е счупила и хвърлила? Балшин и Клена бяха прекалено доволни, че надменната елфийка не се хваща за с'каша, за да обърнат внимание на някаква си пръчка.

Но аз забелязах. А и не само аз. Погледът на Кли-кли хитро светна, той също знаеше за какво беше използвана пръчката преди това и какви завъртулки рисуваше по пепелта на лагерния огън.

— О, не се притеснявайте, треш Миралисса! Ще останете в лагера на егерите, там е много...

Какво точно „е много“ Балшин така и не можа да каже, защото откъм знамето се раздадоха ужасени писъци. Признавам, в началото и аз също много се уплаших. До този момент не бях виждал свободно разхождаща се по пътя човешка ръка. Да, наистина, на пръв поглед това беше отделила се човешка ръка, само че малко по-голяма. Поне

стотина пъти. На дланта ѝ спокойно можеха да се поберат трима ездачи заедно с конете.

Ръката енергично движеше пръсти и пълзеше в посока селото право към заграждението и уплашено крещящите стрелци. При това печално пъшкеше, а многобройните ѝ червени очички, разположени по краищата на всеки пръст, гледаха осъдително към крещящите хора.

Всички викаха, крещяха, виеха, към гласовете на стрелците се присъедини и нестройният хор на копиеносците. Виковете ставаха по-силни и в тях се промъкваше все по-голяма паника, но никой не помръдваше, сякаш се бяха вцепенили.

Чудовището спря и се изправи на палеца и кутрето, докато другите три пръста насочи към небето, предоставяйки пред погледа ни длан, която почти изцяло бе заета от огромна паст с редки игли-зъби. После ръката, която досега само пъшкеше, реши да разнообрази малко ситуацията и изрева.

Тук вече всички се втурнаха да бягат. Няколко от най-големите смелчаци стреляха по чудовището с лъкове, но стрелите заседнаха в краката-пръсти, без да причинят никаква вреда.

— Спасявай се! Да бягаме! Караул! В гората! — пронизителният вик на Кли-кли беше подхванат от мятящите се по пътя егери.

— В гората! В гората! Да бягаме! Да бягаме!

Бяло-червените егери сякаш вятър ги издуха, останаха само най-глупавите и тези, които просто не успяха да се скрият.

В битката се включиха и маговете, мятайки огнени снопове светлина от ръцете си.

— Гарет! Докога смяташ да зяпаш тази глупост?! — закрещя в ухото ми Кли-кли в опит да надвика грохота на взривяващите се заклинания.

Паническите нотки, които до съвсем наскоро присъстваха в гласа на гоблина, когато съветваше всички да се скрият в гората, бяха изчезнали. Шутът находчиво се беше възползвал от ситуацията и даде добър съвет на егерите да изчезват, като по този начин освободи пътя ни за отстъпление.

— Тръгвай! Нашите вече изчезнаха! Или се надяваш да кукуваш тук три месеца? — Кли-кли заби пети в Перце и се втурна след офейкалите по пътя Диви.

Последвах го, оставяйки зад гърба си отстъпващите елфи, а също и битката между маговете и най-смелите егери с чудовищната ръка.

Изви се порив на вятъра и аз неволно се обърнах. Миралисса и Ел препускаха точно зад мен, приведени към шиите на конете. Чудовищната ръка профуча встрани, смачквайки под себе си няколко брези. Маговете неуморно размахваха ръце и като че ли предимството беше на тяхна страна.

Копитата на Пчеличка затракаха по дървения мост, за миг се мярна познатият ручей и с бясна скорост отлетя назад. Измъкнахме се и никой дори не се опита да ни спре. Всички бяха прекалено заети със спасяването на собствения си живот.

— Не бива да се задържаме — изхриптя Гръмогласния. — Ако тия решат да ни подгонят...

Отрядът беше спрял на върха на хълма, откъдето за първи път видяхме горящото село. Нищо не се беше променило — черният дим все така се извиваше към небето и нямаше намерение да изчезва. Сериозен огън бяха запалили!

Още не можех да се успокоя от лудото препускане, все имах чувството, че съм на седлото на Пчеличка и се нося колкото се може по-далеч от битката с чудовището.

— Успокой се — Арнх свали шлема и прокара ръка по изпотеното си теме. — Нали чу какво има в селото.

— Карантина — подсказа Кли-кли.

— Точно така! Карантина! Три месеца носа си няма да покажат! Може да не се притесняваш от преследване.

— Значи ще съобщят в Раненг, за да ни пресрещнат — не се успокояваше Гръмогласния.

— Ама че си глупав човек! Нали ти казвам, че има карантина! Не само пратеник, но и пършив гълъб няма да изпратят! Прав ли съм, лейди Миралисса? — обърна се Арнх към елфийката, за да потвърди думите му.

— Ако там наистина има медна чума — отвърна му замислено тя, без да сваля очи от издигация се над гората дим.

— А какво друго да е, ако не зараза? — искрено се удиви Мармота.

— Каквото ти дойде на ум! — обади се Халас. — От този Орден всичко може да се очаква! Вие, хората, сте толкова доверчиви и наивни — маговете зад гърба ви кой знае каква беля крият! Какво, не съм ли прав, а?

Гномът обходи със суров поглед целия отряд, търсейки несъгласни с мнението му, но глупаци, готови да влязат в спор с него, не се намериха.

А и по принцип Халас си беше прав. Орденът постоянно си играеше с огъня, аз веднага си спомних съня за виелицата, разразила се в Авендум след неуспешния опит да се унищожи Неназовимия с помощта на Рога. В резултат се беше появила Забранената територия. И почти никой не знаеше каква роля е изиграл за това любимият на всички Орден. Сред хората нямаше дори слухове за тези минали събития. От тук лесно можеше да се предположи, че щом не знаем за някои неприятни грешки на Ордена, спокойно може да не знаем и за други. И тези други може да са по-големи. Много по-големи.

— Какво са правили там? — продължи в същото време гномът. — А тази карантина? А-ха да им повярвам! Пък дори и там да има чума, то те са я направили. Правили са си някакви магии, умниците, оплескали са нещата и ей ти на чума!

Гномът сви ръка в жест, известен от древни времена по целия свят. Халас просто кипеше от омраза към Ордена. Защо ли? Дали нямаше стари сметки за уреждане с маговете?

— Стига вече, Халас — примирително каза Фенерджията.

— Стига вече?! Защиатаваш тези два плъха, които едва не ни затвориха за три месеца?! И мога да ти кажа, че след три месеца вече нямаше да сме сред живите! Така да се каже, за три дни неочаквано ще се гътнем от медна чума! Само джуджетата могат да повярват на такава глупост!

Делер мълчеше и търпеше. С набралия инерция гном сега беше по-добре да не се закачаш.

— Къде се е видяло село да бъде опустошено за три дни?! Да бе! И то точно тук! Извинете ме, лейди Миралисса, но ми накипя! Самите магове са виновни за всичко, макар да не знам какво точно са правили и каква глупост е излязла... Но накрая са хвърлили от небето десетки мълнии и стотици огнени топки, за да скрият уликите. Сринали са селото до основи!

— А ти откъде знаеш, че са го сринали? Видял ли си го? — избоботи Медения.

— Един гном няма нужда да го вижда! Ние работим с огън още от деца и такъв дим се получава само когато в пещите гориш костите на земята^[2]! И дори тогава не винаги! Този огън е магически! С носата си го усещам! Затова са извикали и егерите — да задържат всички, докато маговете не приключат с работата си!

— Достатъчно! — Гръмогласния прекъсна най-накрая обвиненията на Халас. — Дали е имало чума или нещо друго едва ли някога ще разберем, но във всички случаи трябва да се махнем колкото се може по-далеч от това място, и предпазливостта няма да ни навреди. Ако не с гълъби, може и с мисъл да предупредят. Чувал съм, че маговете го могат това.

— Това още не го могат — гномът смяташе да изреди какво могат да правят възпитаниците на Ордена, но хвърли поглед към Миралисса и реши, че не е за нейните уши. — Виж каква гадина са отгледали! Нищо чудно в селото да гъмжи от такива ръце — като джуджета в пещери!

— Само архимагове могат да говорят на големи разстояния — обърна се Кли-кли към Гръмогласния. — А колкото до тази твар, тя не е тяхна, Миралисса я създаде! Между другото, лейди Миралисса, откъде разбрахте, че ще ни трябва точно такава ръчичка?

— Не знаех, безценни ми Кли-кли — черните устни на елфийката се разтегнаха в отровна усмивка. — Аз всъщност подготвих заклинание за заспиване. Всички трябваше да заспят. Всички освен маговете. Снощи не си представях, че ще срещнем хора от Ордена. Наложих се да рискувам, като се надявах, че с двамата магове все някак ще се справим.

— Но откъде тогава се появи тази твар, треш Миралисса? — изуми се Ел.

— Откъде ли, мой верни к'лисанг? Попитай нашия зелен спътник, нали той драскаше върху моето заклинание! Появата на това същество е изцяло заслуга на Кли-кли.

— Откъде да знам? — виновно подсмъркна гоблинът. — Мислех, че са само драсканици.

— Имахме късмет, че се появи това чудовище, а не обикновена крава — иронично отбеляза Миралисса. — Тогава маговете доста щяха

да се посмеят над шаманството!

— Да, а всички ние можехме просто да изгорим или да полетим към луната! — ужасено прошепна Гръмогласния, осъзнавайки огромния риск, тегнел над нас благодарение творческата изява на кралския шут, макар и той да не го беше направил нарочно.

— Теб, Кли-кли, трябва да те изолират от обществото — добродушно се засмя Делер.

— Всъщност трябва да ми благодарите! — възмути се шутът. — Ако не беше тази ръка, не се знае как щеше да свърши всичко! Нали ви казах, че дядо ми е бил шаман. При нас това е наследствено!

— Кое, да правите мръсни номера ли? — подсмихна се Мармота. — Ти си толкова шаман, колкото аз съм доралиски вожд!

— Ей, ще ти докажа, че в мен тече кръвта на най-добрите шамани на гоблините, включително и на великия Тре-тре!

— Достатъчно! Гръмогласния е прав! Трябва да изчезваме оттук колкото се може по-бързо — прекъсна го Миралисса.

— Да опитаме през горичката? — предложи Медения.

— Да заобиколим селото? Не мисля, че идеята е добра — не се съгласи Чичо. — Егерите сигурно имат постове под всяко дърво, ако ни засекат, повече няма да ни изтърват.

— Предлагаш да се върнем назад? — идеята не се хареса на Миралисса. — До тракта разстоянието е колкото и до Раненг, ще загубим много време.

— Всъщност има още един път — Медения, както и аз, вече беше свалил ризницата си и сега започна да скицира с пръст по пясъка. — Ето го тракта — на пясъка се появи права линия, извита в средата като подкова, която след това отново се изправяше. — А тук е Раненг.

Линията опираше в точката на града. От мястото, където трактът завиваше, друга линия рязко тръгваше надолу и надясно. Тя постепенно се отдалечаваше от него, от една определена точка нататък двата пътя вървяха успоредно, а накрая го приближаваше, за да се слее с тракта точно преди Раненг.

— Това е сегашният ни път. А ето тук — Медения тикна пръст в мястото, където пътят беше най-отдалечен от тракта — има една изоставена пътека. Поне навремето имаше, тя е абсолютно права и стига до тракта.

— Предлагаш да се върнем назад и да минем по тази пътека?

— Да, лейди Миралисса. Това е най-малкото някакво решение в нашия случай. През Вишки пътят е блокиран, да се връщаме обратно към тракта е прекалено далеч, а така може да се върнем около три левги назад и ще сме на тази пътека.

— Решено — съгласи се елфийката. — Тръгваме към тази пътека, до полунощ би трябвало да сме там, но ще изчакаме връщането на милорд Алистан, в противен случай той ще продължи и ще попадне в ръцете на маговете.

— А местността там каква е, няма ли да загубим повече време да си проправяме път до тракта по тази пътека? Все пак е хълмисто — недоверчиво попита Фенерджията.

— Не, хълмовете остават вляво. Местността се нарича Харгановата пустош. Рядка горичка, дерета, храсталаци, и никакъв човек на двайсет левги наоколо. Пусто място. Ако ще ни търсят, ще трябва доста да се поизпотят.

— Тогава какво стоим? — избоботи Гръмогласния и пъкна крак в стремето.

— Чакай малко, бързак! Да махнем първо желязото! — Делер свали шлема и пак нахлузи любимата си шапка.

Докато войните сваляха броните си, аз приближих до Миралисса. Беше вече привечер, юлското небе постепенно избледняваше, слънцето почти се беше скрило, но елфийката продължаваше да гледа стълбовете дим, които дори здрача не можеше да скрие. Тя усети, че стоя до нея, и без да се обръща, каза:

— Съмнителна работа, Гарет. И тази чума, и тези магове. Не ти ли се струва, че нарочно ни пуснаха?

— Или по-скоро ни подтикнаха да се върнем назад — съгласих се аз.

На мен също не ми харесваха странностите през последните няколко дни.

— Да, точно така! Подтикнаха. Нищо не им пречеше да ни задържат, ръката беше просто повод да ни пуснат. Ако имаха желание и ако в селото наистина имаше чума, то тогава чудовището биха го оставили за по-късно, щяха също да пожертват стрелците и да изгорят първо нас. Пътят напред е блокиран, да се връщаме назад е прекалено далеч, а и не сме много търпеливи, така че ще трябва да минем през тази пустош.

— Може и да ни се размине — опитах да успокоя първо себе си аз. — Това е само една пустош, не би трябвало да се очаква нищо ужасно от нея.

— Може би. Дори е много вероятно. Но някъде зад нас е шаманството, видно от Котката.

Тръгнахме по обратния път в настъпващата нощ. Настроението на всички беше потиснато. Хората мълчаха, само Халас пуфтеше с лулата и тихо ругаше, а Кли-кли връзваше възелчета по някакво въже, заканвайки се да покаже на всички великото шаманство на гоблините.

[1] Медения унищожител — елфийското название на медната чума. ↑

[2] костите на земята — каменни въглища. ↑

ГЛАВА 24

ХАРГАНОВАТА ПУСТОШ

Трябваше да търсим пътеката в гъстите остролисти храсталаци от двете страни на пътя. Предстоеше ни доста да се поизмъчим, защото да намериш нощем малка пътека си е трудна задача. На няколко пъти Медения спираше отряда, слизаше от коня и тръгваше покрай стената от храсти, почесвайки се замислено по врата, но като не намираше никакви признаци за пътека, скачаше обратно на седлото и продължавахме нататък, отдалечавайки се все повече и повече от хълмовете и нещастното селце Вишки. По някое време се наложи да запалим факлите — светлината на луната не беше достатъчна. Гръмогласния веднага започна да мърмори, че сега дори и слепец ще ни забележи.

Когато Медения за десети път слезе от коня, дори невъзмутимият Мармот простена:

— Е, къде ти е пътеката? Докога ще търсим в тъмното? Нека да го отложим за утре! Всички се умориха, а и трябва да нахраня линга.

— Ще почакаш малко с тая твоя мишка, Мармот — изсумтя Медения, изпаднал в размисъл. — Сигурен съм, че пътят започва някъде тук. Мисля, че трябва да се върнем малко назад.

— Това го каза още преди половин час — измърмори Халас.

— Хайде да го потърсим на сутринта — предложи прекрасна идея Кли-кли.

Гоблинът почти непрекъснато вързваше възли по цялата дължина на въжето и вече имаше към няколкостотин, които бяха облепили въжето като гроздове, и шутът се принуди да измъкне още едно, да го върже към първото и да прави възли на него. По думите му много скоро би трябвало да създаде страховита гоблинска магия.

Никой не обръщаше внимание на бърборенето му, само Делер го помоли да предупреди, когато всичко е готово, така че да успее да се скрие по-далеч от мястото на демонстрация на способностите на неосъществилия се шаман.

— Медения, а сигурен ли си, че тази пътека е някъде тук? Ти самият вървял ли си по нея? — попита го Змиорката.

— Всъщност не — Медения неловко сви рамене. — Тогава бях хлапе, дядо веднъж ми я показа. Стара пътека, през лятото овчарите по нея прекарвали стадата да пасат в пустошта. Тревата там била о-хо-хо, колко голяма!

— Нищо чудно! — подсмихна се Кли-кли.

— Знаеш ли нещо за това място? — попита го Миралисса.

— Като спрем, ще ви разкажа една интересна история, стига да не заспите.

— Спомних си! — внезапно изкрещя Медения и се плесна по челото. — Спомних си! Пътеката започва в близост до две дървета, които са наклонени едно към друго! Все едно стари приятели се срещат!

— Май имаше нещо подобно — Ел отметна кичура, падащ над очите му. — На около петстотин ярда зад нас.

Всички въздъхнаха с облекчение, разбирайки, че скоро ще настъпи дългоочакваната почивка. Лично аз вече едва-едва се държах на седлото, така че да сляза от Пчеличка беше най-голямото ми желание.

— Ето ги! Миличките ми те! — възкликна Медения, когато от тъмнината изплуваха силуетите на две дървета.

Дърветата стърчаха съвсем самички сред храстите.

— Какви дървета са това? — разочаровано възкликна Арнх. — Мъртви са от поне сто години.

Високият жител на Пограничното кралство беше прав — от дърветата беше останало само името им. Нито клони, нито листа — само стволоче, почернели от старостта и от времето.

— Има ли значение? Важното е, че ги намерихме! — въодушевено каза Медения. — Пътеката започва от тях!

— Ами да починем тогава! — Халас облекчено се плъзна от седлото и аз последвах примера му. — Чичо! Ще ядем ли нещо днес или да лягаме на празен стомах? Оня заек нали още не се е вмирил?

— Само за търбуха си мислиш, брадатко! — захили се Делер.

Трябва ли да казвам какъв беше отговорът на гнома? Всичко отново си стана по старому.

— Така-а-а! Някой обеща да ни разкаже история — каза Арнх, когато малко по-късно всички бяхме насядали около огъня, а печеният заек приятно изпълваше стомасите ни.

— Така да бъде — Кли-кли остави настрана снопчето въженца с възли. — Какво искате да чуете?

— А ти какво, да не знаеш много истории?

— Аз все пак съм кралски шут — обиди се гоблинът. — Естествено, че знам.

— Ти обеща да ни разкажеш за Харгановата пустош, ако не греша — натъпквайки последния залък заешко в устата си, измуча Фенерджията.

— А-а... — проточи Кли-кли. — Наистина ли никой от вас не е чувал за отряда на Харган?

Всички поклатиха глави в знак на отрицание.

— Ох, къса ви е паметта на вас, хората — въздъхна гоблинът. — А са минали няма и петстотин години!

— Ама че си и ти, зеления! — засмя се Гръмогласния. — За толкова време много неща могат да се забравят!

— Само не и отряда на Кучите лястовици, благодарение на който може би Авендум сега изобщо съществува.

— Кучи лястовици? — намръщи се Чичо. — Нещо не си спомням за такъв отряд. Във всеки случай поне във Валиостр няма такъв.

— Няма сега и никога вече няма да има — тъжно каза Кли-кли. — Това се е случило по време на Пролетната война. Орките се изливали от горите на Загравия в нескончаем поток, изненадващо за всички. Няколко хиляди атакували Пограничното кралство, но основната сила на удара паднала върху Валиостр.

— Няма нужда да ни казваш банални истини — прекъсна го Арнх.

— Кой тук е разказвача, ти или аз? — ядоса се Кли-кли. — Ако си толкова умен, сам го разкажи, а аз ще отида да спя! А ако не можеш, тогава млъкни и слушай!

Арнх примирително вдигна ръце, показвайки, че повече няма да се обажда.

— Първите, посрещнали армията на огрите, били пограничните гарнизони. Те се опитали да задържат нападателите, докато

вестоносците стигнат до столицата. Ако някой не знае, тогава Раненг бил столица, едва след войната я преместили в Авендум, по-далеч от Ллее. Та така — шутът се замисли за момент, загубвайки нишката на историята. — Орките изтласkali пограничните гарнизони. А те отстъпвали и се биели, надявайки се да дочакат основните сили на хората. Вестоносците успели, Грок пристигнал с армията и на брега на Иселина двете армии влезли в битка. Шест дни Първите се опитвали да преминат реката, но хората ги отблъсквали. На седмия ден, понасяйки огромни загуби, орките пробиха отбраната на Грок на четири места и изтласkali армията на хората, принуждавайки ги да се оттеглят на север. Целият южен Валиостр бил загубен. От Шамар^[1] не идвали никакви вести и Грок решил, че Пограничното кралство вече е унищожено.

— Ха! Пограничните не се дават просто така! — самодоволно възкликна Арнх, но натъквайки се на погледа на Кли-кли, млъкна.

— Исилия, както винаги, не се намесвала в никакви войни, надявайки се, че те ще я подминат, да се моли Мирануех за помощ нямало никакъв смисъл — вашето кралство никога не е живяло в мир с тази страна. С тъмните елфи след настъпването на Зимата заради нелепата гибел на техния принц просто нямало смисъл да се разговаря, те от много години не били стъпвали във Валиостр... Кралството останало само срещу врага. Само съдбата и армията можели да спрат вълната орки. Никога преди Първите не били нападали толкова многобройни. Хората прекалено презирали всички други раси, за да водят с тях големи войни. Как може да се воюва с полуживотни? А тук изненада. Никой не очаквал нападението им и за тази небрежност си платили скъпо. Уморената след дългото отстъпление армия срещнала орките под стените на Раненг и загубила битката. Столицата била превзета, а след това и унищожена. Армията и краля отстъпили на север. Измъчените хора, тормозени постоянно от челните отряди на орките, се оттеглили в Авендум да дадат там последна битка — по-нататък нямало накъде да се отстъпва. Е, освен в Студено море или през Самотния великан към Безлюдните земи. Но и едното, и другото било чисто самоубийство. Оставало им само да умрат с достойнство. На Грок му трябвало време, за да се подготви за решителната битка. Време, което той, уви, нямал. Армията се нуждаела от почивка, най-малко един ден. Преди всички тези места били покрити с гъста гора.

Села още нямало... Тоест, разбира се, имало, но били мизерно малко като брой... За изграждането на пътя, на който сме сега, или на главния тракт, в онези дни никой не бил помислял. Имало един единствен достатъчно голям път от Раненг до Авендум. И той минавал точно през местността, която сега се нарича Харганова пустош. Този стар път днес е изоставен и забравен, но тогава бил свързващата нишка между централните градове на Валиостр. Именно по него отстъпвала армията. На съвета, където присъствали не само военни, но и представители на съвсем наскоро създадения Орден, решили, че трябва да пожертват част от войниците, за да задържат преследвачите поне за няколко дни. Местността била подходяща: навсякъде гора, пътят бил само един, врагът нямал избор и трябвало да мине по него. На едно място пътят пресичал дълбока клисура. Отляво и отдясно на клисурата имало непроходими блата, затова решили тук да задържат врага толкова, колкото е необходимо, за да могат основните сили на хората да се отдалечат възможно най-много. Обърнали се с апел. Търсели доброволци, които да останат на място и да задържат орките. Удивителни същества сте вие, хората. Понякога за петак или друга някаква глупост сте готови да си прегризите един друг гърлата, а понякога решавате да защитите със себе си гърба на другарите си — с ясното съзнание, че живи няма да се измъкнете. Откликнали над три хиляди. Три хиляди човека, съгласни да станат смъртници, готови да умрат по склоновете на клисурата, но да не пропуснат орките. От тях избрали триста, да жертват останалите било просто глупаво. Три хиляди биха издържали малко по-дълго, отколкото триста, но в крайна сметка пак щели да загинат, но за сметка на сериозно обезкървяване на армията. А войниците и без това вече били малко. Определените да останат нарекли Кучи лястовици. Наистина, не знам защо, историята не ни казва това. Те останали, а армията заминала. Командвал ги стар ветеран, преди бил стотник при Грок. Стотникът се казвал Харган. На негово име „признателните потомци“ кръстили това място. Основната цел на Харган била да задържат врага за половин ден, не повече. А те спрели придвижването на армията за цели четири дни. Нито един орк не преминал, докато бойците на отряда били живи. Войниците на Харган осигурили на армията на Грок безценна почивка и време да се подготвят за срещата с врага пред Авендум. Ако не били Лястовиците, не се знае каква щяла да е историята на кралството. По-нататък

събитията са ви известни. Грок влязъл в бой, орките все пак нахлули в Авендум, последните четиристотин бойци се приготвили да дадат живота си, когато дошли тъмните. Никой не ги очаквал. Нито хората, още по-малко пък орките. Елфите загърбили обидата към хората и им се притекли на помощ в последния възможен момент. Тъмните не можели да пропуснат такъв случай — да си разчистят сметките с роднините. Пролетната война била спечелена. Е, това май беше всичко.

— А тази пустош?

— Пустошта? — повтори шутът. — Пустошта си е пустош. Някак естествено се появил нов път. На никой не му се искало да безпокои костите на загиналите воители. Честно казано, по-голямата част от тях така и си останали непогребани. На хората не им било до това — трябвало да възстановяват страната след края на войната. Годиците минавали и за отряда на Харган постепенно започнали да забравят. Твърде много други проблеми имало. Появил се Неназовимия, например, а и други неща. А костите са си кости. Земята сама ще си ги прибере. Пътят постепенно минал в забвение, никой не минавал по него. Само пастирите го ползвали за стадата. Земята тук о-хо-хо, колко е плодородна, и тревата, съответно, е висока. Останало само името — Харгановата пустош, а и за него с течение на времето забравили откъде идва. Сега само старците си спомнят за героизма на хората. Малка война на фона на големия свят. Малка драма и малка смърт. Колко са били? Колко още ще ги има? Колко герои несправедливо ще бъдат забравени от поколенията и колко негерои ще бъдат помнени, въпреки че не го заслужават?

Над огъня увисна угнетяваща тишина. Всеки си мислеше за хората, поставили гърди пред кривите ятагани на орките, но не отстъпили.

— Гномите никога не биха забравили героите!

— Джуджетата също!

Почувствах срам за своята раса. Вероятно за първи път в живота ми се срамувах за хората, забравили такава саможертва...

— Хайде, Гръмогласен — викна Фенерджията и се надигна от земята. — С теб днес ще дежурим първи.

Постепенно всички си легнаха, само самотната фигура на шута остана да седи до огъня, наблюдавайки танца на пламъците...

Дъждът се лееше като из ведро. Боговете сякаш бяха разпорили корема на ниските мъгливи облаци и водата се изливаше от оловното небе като водопад. Облаците скриваха слънцето и от това мрачният ден ставаше още по-тъмен и мрачен. Дъждът беснееше с пълна сила, сякаш се опитваше да докаже на затъналите в тиня войници, че не си струва точно тук да чакат настъпващия враг.

Пороят се изливаше от небето, бродираше ручейчета по дрехите, ръмеше нежен, студен, топъл, гневен, хаплив, бодлив, жалещ, галещ, хапещ. Десетки различни лица на проклетата рожба на времето, поставила си за своя задача да доведе хората до изнемога.

Войниците бяха уморени, измръзнали и подгизнали. Стрелците хвърляха навъсени погледи към небето — влагата повреждаше лъковете и никакви елфийски хитрости за запазване на тетивите не помагаха при такъв дъжд.

— Развратник! — тихо повика Харган, избърсвайки с длан мокрото си лице.

— Да — притича на призива командирът на мечоносците.

— Вземи твоите момчета, намерете де що брадви има в отряда и изсечете всички дървета от тази страна на клисурата.

— Добре — отвърна, без да му мигне окото, Развратника.

Стотникът никога не се изненадваше от заповедите на командирите, още по-малко от тези на приятеля си Харган.

— Да действам ли?

Островърхият шлем беше прекалено голям и падаше над очите на Развратника, но на стотника, доколкото си спомняше Харган, това никога не му беше пречило.

— Действай. Издърпвайте стволите към нас, после ще разрушим моста и ще направим едно хубаво посрещане на Първите.

Развратника се ухили с нащърбената си уста, сви ръка във воински поздрав и хукна да вдига почиващите си хора.

Харган въздъхна. Тежеше. О, богове, как тежеше да ги гледа всички тях! Той е старец, скоро щеше да чукне шестдесет, макар да изглеждаше на не повече от петдесет — за него не беше страшно да умре. Но виж тези, които съдбата беше отредила да командва... Момченца. Двайсетгодишни, трийсетгодишни момченца. За него всички бяха прекалено млади, за да умрат просто така тук, край пътя,

пред мост, минаващ над пропастта на дълбока безименна клисура. Ако зависеше от него, само ветерани щяха да останат да срещат врага — онези, които вече нямаха какво да губят в този живот, онези, които вече нямаха къде да се върнат, онези, за които армията беше семейството, а крещящият на всички десетник — родна майка.

Дъждовните капки се стрелкаха като пъргави гущерчета по косите и лицето на Харган, за да паднат след това на подгизналата от вода земя. Последните дни на този август бяха много дъждовни, сякаш целият свят плачеше, наблюдавайки кървавата война на земята.

Орките изненадаха всички. Никой не очакваше тази война, затова в първите дни на катастрофата, стоварила се върху Валиостр, армията загуби твърде много войници. Случи се това, което никога не трябваше да се случва — те губеха битка след битка. Битката при Иселин, чиято черна вода се нагълта за поне век напред с кръв и трупове на войни както от едната, така и от другата страна. Горящите стени на Раненг. И още десетки неизвестни и по-малко значими битки, при това без да се броят стотиците неизвестни на никого сблъсъци, случили се по целия фронт на бойните действия.

И ето сега им беше останала последна надежда, последен шанс за изплъзващата се свобода на кралството — битката, която предстоеше да се разрази под стените на Авендум. Но нито Харган, нито хората му щяха да могат да вземат участие в нея. Вместо тях други ще застанат пред армията на орките...

Старият воин изобщо не се съмняваше, че той и неговите хора ще намерят последно пристанище в мократа земя по склоновете на дълбоката клисура. Тяхната задача беше една-единствена — да забавят врага колкото е възможно по-дълго, за да могат основните сили на хората да се укрепят пред новата столица на Валиостр. В момента отстъпващата армия се намираще някъде далеч зад тях, а отпред, зад завесата на мъглата, ги чакаше армията на орките.

Първите не бързаха особено. Какво значение имаше кога ще пролеят кръвта на хората — час по-рано или час по-късно? Те бяха Първите и те ще владеят всички тези земи, а хората... хората да вървят да хранят червеите. Първо тези от Валиостр, после Мирануех, след това ще дойде ред на гноми и джуджета, а най-накрая е редът и на отвратителните роднини — елфите.

— Харган! — млад воин, още почти момче, пристъпи към застаналия до моста командир. — Пристигнаха още два обоза със стрели.

— Чудесно! — Харган кимна, гледайки как върволица хора със секири тичат по моста към самотна горичка с унили от мрачното време дървета. — Разпредели ги между стрелците. И ми прати тук петдесет души, започваме да строим укрепления.

— Не са ли малко?

— Другите нека си почиват. Ти също трябва да набереш сили, Кляо.

Секирите зачаткаха и за по-малко от половин час цялата горичка беше изсечена, а войниците, кой на ръце, кой с влачене, кой с помощта на въжета, започнаха да пренасят стволовете, на които вече бяха успели да окастрят клоните, от другата страна на клисурата, където бяха разположени хората.

— Развратник! — отново извика Харган. — Разпрегнете конете от обоза и нека ви помагат! Ще се изкривите така.

— Ще го направим! — бързо извика плешивият стотник от моста.

Дъждът малко се успокои, сега само леко ръмеше, а въздухът заприлича на водна мъгла. Беше ранна утрин и от земята се надигаха гъсти млечнобели облаци мъгла. На около триста ярда, на противоположната страна на клисурата, пътят чезнеше в стената на мъглата и можеше само да се гадае колко далеч е врагът. Вчера разузнаването беше съобщило, че челен отряд от стотина орки се намира на един ден път от тях.

Подобно на пътя, дъното на клисурата също не се виждаше — беше скрито от вездесъщата мъгла, но че клисурата е дълбока, Харган изобщо не се съмняваше. Някъде долу, заглушавайки от време на време дъжда, ромолеше поточе.

Стените на преградата, създадена от природата, не бяха отвесни, което, разбира се, беше много жалко, но и полегати трудно можеха да се нарекат. При невнимателно спускане като нищо можеше да си счупиш врата. Така че когато махнат моста, на орките ще им се наложи първо да се спускат по хлъзгавата глинена стена, а после да се качват по отсрещната. Само така ще могат да се доберат до хората. А да се

щурмуват укрепления под непрестанен дъжд от стрели си е крайно неприятно занимание.

— Хар — обърна се към командира на отряда стар ветеран в черна ризница, навлечена върху кожена риза, — от тези дръвчета няма как да направим свястно укрепление, може ли да изпратиш още стотина да сечат дървета? Ей онази брезова горичка просто плаче за брадва.

— Действай, Лисица — одобрително кимна Харган.

Лисицата, стар боец също като Харган, се усмихна невесело под мустак и тръгна да предаде новата заповед на командира на Кучите лястовици.

Отрядът получи това име едва тази сутрин, когато последните воини от армията на Грок си тръгнаха, оставяйки доброволците сами да посрещнат врага.

Лисицата също не хранеше илюзии, че ще остане жив след битката. Орките не оставяха живи. Всъщност никой не се надяваше да преживее предстоящата битка, всички воини в отряда знаеха какво правят, когато се записваха доброволци, или по-точно смъртници.

„Всички ние вече сме мъртви — с някаква необяснима тъга помисли старият воин. — Всички сме ходещи мъртъвци. И аз, и Лисицата, и Развратника, и вълшебницата, която си е набила в главата да става героиня, и още триста мъже и жени, решили доброволно да се разделят с живота само за да могат другите да поживеят малко по-дълго от тях“.

Дъждът заваля с нова сила и забарабани меко по земята, успокоявайки и приспивайки уморените хора, вселявайки в душите им измамна увереност и покой на безкрайната тишина.

— Свършихме — каза Развратника, когато извлациха и последното дърво през моста и го положиха от отсамната страна на клисурата.

Бяха изсекли много дървета, но въпреки това не достатъчно, за да се построи надеждно укрепление. Харган се надяваше, че момчетата на Лисицата ще осигурят повече материал за отбранителни съоръжения.

— Да вървим, мостът трябва да се разглоби.

— Доста ще е трудно, командире — Развратника се потърка между веждите. — Построен е много стабилно, няма да е лесно да се

разглоби, ще ни трябват два дни.

— Нямаме ги тези два дни.

— И аз мисля така! Да го подпалим?

— Безсмислено е, дъждът вече трети ден не спира. Дървото е напоено с вода, а я виж какви трупи има там! Никога няма да пламнат. По-добре извикай нашата магьосница, да видим на какво е способно момичето.

Развратника звучно изпръхтя. Той многократно беше заявявал на всеослушание на какво могат да бъдат способни младите момичета в тази възраст, но Харган го посъветва да запази всички тези мисли за себе си, ако не иска да доживее живота си като врабче, след като лейди Сиена му направи някоя магия.

Магьосницата нямаше и осемнайсет. Имаше кръгло луничаво лице с чип нос и голяма детска уста, къса кестенява коса и сини очи. Харган и досега се чудеше как така младата магьосница се съгласи да остане в неговия отряд. Беше прекалено малка, за да е добра с магиите и да се противопоставя на опитните шамани на орките. Просто напразно си жертва живота.

Ако е маг, трябва да е стар и с брада! За съжаление в отряда не остана нито един опитен магьосник, всички заминаха с армията, щяха да са нужни в последната битка, а ако на Харган му трябва такъв, тогава нека вземе най-добрата ученичка на един от архимаговете на Ордена.

— Викали сте ме? — раздаде се зад гърба му ясен женски глас.

Той се обърна.

Качулката се беше свлякла от главата ѝ и мокри кичури бяха полепнали по челото. На шията ѝ на сребърна верижка висеше медальон във формата на капка вода.

Магьосницата го гледаше предизвикателно, знаеше, че не вярва особено в способностите ѝ.

— Да, хм... хм... лейди Сиена. Можете ли да направите нещо с този мост?

Тя проследи погледа му:

— Тоест да го разруша?

— Ако сте способна на това.

Тя се зачерви и му хвърли гневен поглед.

— Нека всички да се отдръпнат по-далеч от моста.

Харган кимна на Развратника и последният със скептичен израз на физиономията заповяда на войниците да се отдръпнат на безопасно разстояние от ръба на клисурата.

Младата магьосница втренчи поглед в огромния мост, хапейки напрегнато напуканата си долна устна.

Времето минаваше, а с моста не се случваше нищо. Развратника нетърпеливо запристъпва от крак на крак, а Харган вече си мислеше, че все пак ще трябва да се опита да изгори проклетия мост, когато магията на Сиена най-накрая подейства.

Нямаше нито гръмотевици, нито мълнии, нито каквито и да било други ефекти, които обикновените хора очакват от една магия. Мостът просто жално изстена, изскърца, а след това с грохот рухна на дъното на клисурата. Във въздуха увисна облак дървен прах и стърготини.

— Уау! — възхитено ахна Развратника. — Мамка му, как само го счупи!

Развратника млъкна, осъзнавайки, че си е позволил грубост, недостойна за слуха на магьосница от Ордена.

Сиена радостно се усмихна, без да обръща внимание на думите му, и погледна към Харган. Като щастливо селско момиченце, чийто баща ѝ е купил нови дрехи на местния събор.

— Благодаря ви, лейди Сиена, добра работа.

Тя отново се усмихна:

— Мога ли да си тръгвам?

— Разбира се — отвърна Харган.

Тя направи няколко крачки, олюля се замаяно и плъосна на мократа земя.

Харган и Развратника се затичаха едновременно към нея:

— Какво ви е?

— Нищо страшно — лицето ѝ беше преbledняло и луничките се открояваха на фона му като ярки петна. — Винаги е така... след магия... слабост. Ей сега ще мине.

— Разв... Клард! — поправи се Харган, нямаше защо да смущава момичето с глупави прякори. — Помогни на лейди Сиена да отиде до палатката си. И да...

— Хайде, командире — обидено избоботи Развратника. — Аз да не съм дете? Ще я придружа с цялата почтителност, на която съм способен.

Харган изобщо не се съмняваше, че стотникът ще направи всичко както трябва, а след това дори ще намери отнякъде мляко за Сиена — казваха, че добре възстановява силите на магьосниците. Битката не беше далеч и способностите на младата магьосница щяха пак да им потрябват.

Старият воин обхвана с поглед отсамната страна на клисурата, където въоръжените с лопати воители строяха укрепления, засипвайки дървените стволоче със земя или дялкайки ги с брадвители. Въпреки заповедта му работеха не петдесет човека, а всички.

Харган махна с ръка на младия десетник, един от войните на Пограничното кралство, промъкнал се през обкръжението на орките. Човекът беше доказал смелостта си при Иселин и получи под свое командване десет мечоносци.

— Видя ли нашата магьосница, десетник?

— Да, командире.

— Вземи твоите хора и не мърдайте от нея. Ако трябва, с тела я защитете от стрелите на орките, но ми я запазете! Сам разбираш колко ни е нужна!

Десетникът удари свит юмрук в гърдите, обърна се и тръгна в посоката, където току-що се бяха скрили Развратника и Сиена, като в движение събираше хората си.

Харган си плю на ръцете и вдигна една лопата от земята. Нямаше навик да бяга от работата.

А дъждът неспирно се сипеше от плачещите небеса...

Най-ужасното изтезание — това е очакването. То пречупва, че дори и убива много хора. Какво би могло да бъде по-лошо от това да стоиш зад невисоки стени от струпани дървени трупи, покрити с пръст, и да се вираш в есенната мъгла в продължение на цял ден, наблюдавайки все една и съща картина — път, изчезващ в белезникавата стена на мъглата.

Проклетият дъжд изобщо не спираше, изглеждаше, сякаш безбройните облаци никога няма да се изчерпят. Продължаваха да се кълбят заплашително над земята и да чакат кога под тях ще се пролее кръв.

Денят вече преваляше, а от врага нямаше и помен. Вярно, преди около час през покривалото на мъглата се промъкнаха звуци, много приличащи на грохота на бойните барабани на орките, но всичко утихна преди още да е започнало и над земята пак увисна потискащата тишина на очакването. В тази тишина се чуваше как капките вода падат от избуялите стръкове трева и как бълбука придошлият от дъжда ручей някъде долу в ниското, скрит под булото на така и не благоволила да се разпръсне през целия ден мъгла.

Удивително е на какво са способни триста души, ако са подчинени на една цел. Там, където доскоро имаше мост, сега се издигаше съвсем прилично укрепление, изградено от десетки дървени стволове и цяла планина пръст, изкопана само за ден. Дори всепризнатите майстори на укрепления — гномите, щяха да пукнат от завист, виждайки какво може да се направи от земя и дърво за толкова кратко време. Стената започваше от самия край на клисурата и беше не по-висока от човешки ръст. За повече нямаше нито време, нито материали, а и стрелците от такава стена можеха да стрелят не само с дъга, но и прицелно.

На склона на клисурата, пред самата стена на укреплението, строителите бяха забили в земята дълги и остри колове. Така нападателите ще трябва много да се постараят, за да преодолеят заграждението бързо. Със сигурност щяха да се забавят и да загубят част от скоростта си, провирайки се между коловете, и тогава стрелците на Харган щяха да съберат кървавата си жътва.

При хората всичко беше готово за посрещане на гостите, но самите гости нещо се бавеха. Харган започна да се тревожи: скоро ще настъпи непрогледен мрак, а през нощта стрелците — основният шанс на неговите момчета да преживеят атаката — няма да са така точни, както през деня.

— Може би орките изчакват нощта? — изрази опасенията си командирът на Кучите лястовици. — Но как така изведнъж расата на Първите е станала толкова предпазлива с хората? Нали ни считаха за животни, за говорещи маймуни!

— От друго се страхувам — изсумтя Лисицата, който стоеше до него. — Да не би да са намерили друг път към Авендум? Направо през гората или през блатото...

— През блатото? Не, тук пътят е само един — поклати глава Харган. — Ако орките решат да тръгнат през гората или да ни заобиколят през блатото, до Авендум ще стигнат в началото на следващата пролет. Тук наоколо е такава джунгла, че на трезва глава е абсурд да се измъкнеш.

— Значи ще ги чакаме тук — философски заключи Лисицата.

И те чакаха.

Денят свърши. Така и неблагоприятното да се покаже иззад облаците слънце залезе, настъпи нощ. Звездите и луната също бяха скрити от облаци. Само огньовете, поддържани от воините, разпръскваха тъмнината.

Сиена предложи на Харган заклинание, което да разсее мрака и да освети цялата околност за няколко часа, но след миг на колебание той отказа. След фокуса с моста старият командир започна да се отнася много по-уважително към способностите на магьосницата. Нямаше нужда да се напруга за дреболии момичето, магията можеше да потрябва по време на битка, а засега и стандартните средства щяха да свършат работа.

Харган заповяда на всеки две минути към отсрещната страна на клисурата да се пуска по една стрела, за да се освети скритият в мрака път. Стрелите като огнени капки пробиваха бронята на нощта, разкъсваха така и неизчезналата мъгла, забиваха се в земята и изгаряха, осветявайки околността, давайки някаква, макар и не особено добра, възможност за оглед.

Харган го глождеше някакво безпокойство, проклетите Първи нещо замисляха.

Реши да обиколи постовете, въпреки че краката му трепереха от умора. Много воители заспиваха, използвайки неочакваната продължителна почивка. Но ако се каниш да умреш, това не означава, че трябва да го правиш в съня си.

— Как е настроението?

Воинът, на когото беше зададен този въпрос, държеше в ръка мощен боен лък с почти човешки размер. Стрелата от такъв лък като нищо прелиташе четиристотин стъпки. В отряда имаше сто и петдесет професионални стрелци, те съставляваха точно половината от Кучите лястовици. Останалите воители също знаеха от коя страна на тетивата се слага стрелата.

— Ще ги отнесем — усмихна се стрелецът и опъна лъка.

Стоящият до него войник поднесе омотана с кълчища факла към стрелата и тя веднага пламна. Тетивата изплющя в ръкавицата на стрелеца и горящата стрела полетя напред по стръмна дъга, освети укреплението и черната паст на клисурата, наполовина пълна с мъгла, в най-високата точка на полета увисна за миг като ярка звезда и после бързо се плъзна надолу, оставайки да гори на нощния път като самотна светулка.

— Пш-ш-ш!

Още десетина огнени стрели изскочиха от различни места на укреплението и като уморени светулки едновременно паднаха на същото място като пуснатите преди тях.

— О! — одобрително възкликна воинът, държащ факлата. — Сега няма да си тормозим очите. Всичко се вижда прекрасно.

— Хайде, момчета, почивайте — каза Харган.

— На оня свят ще почиваме! — пошегува се стрелецът, а после добави вече само на себе си: — Още малко остана до... почивката.

— Идват! Идват! — раздадоха се викове, а после самотно прозвуча рог.

Харган вдигна глава и разтърка очи.

Сънят не му беше донесъл никакво облекчение, проклетият нощен студ здраво се беше впил в костите и старият воин се чувстваше все едно цяла нощ е прекарал в тесен дървен сандък.

Със стон командирът на отряда стана и се протегна.

— Хар — притича Развратника. — Разузнаването забелязало движение по пътя!

— Наблизо ли? — рязко попита Харган.

— На около осемстотин крачки отгук. Единия нашите го свалили, двама са избягали!

— Всички по местата! — ревна Харган и нахлузи лекия шлем на главата си.

С ризницата Харган, както и всички войни, не се разделяше нито за миг. Ако врагът нападне, едва ли ще чака някой да си слага доспехите. Така че брони носеха през цялото време, дори спяха с тях,

макар това да причиняваше известно неудобство, особено за бойците, които нямаха голям опит.

Мъглата се беше разредила, сега приличаше на откъснато парче знаме, минало през жестока сеч. Само клисурата оставаше пълна с мъгла.

Настъпи ранно утро, слънцето едва-едва се показваше над гората, и войниците потръпваха зиморничаво — желязото по тях съвсем беше истинало през нощта.

— Стрелците на първа линия! В една редица! — заповяда Харган.

Сега не беше време за стандартните три кралски линии и със сигурност не за четирите елфийски. Тези подредби бяха подходящи за открито поле, но тук, скрити зад стена от дърво и пръст, беше по-добре да се стреля надолу, а след това и прицелно. Определено. Прицелно. За да може всяка стрела да достига целта си. Освен това при три линии е невъзможно да се стреля надолу в клисурата, когато врагът е в най-ниското.

Тетивите на мощните бойни лъкове бяха вече натегнати, на ръцете бяха поставени протритите от хиляди удари на тетивите ръкавици, колчаните бяха пълни със стрели.

По една стрела в ръка и още две, забити в земята. Дебели стрели, с диаметър колкото палец, с хубави бронебойни накрайници. Това не бяха обикновени стрели, с които само по лека пехота да стреляш, а тарани, пробиващи плътна стомана.

На седем стъпки зад стрелците се беше изправила навъсена линия воители с мечове и огромни правоъгълни щитове. За разлика от стрелците мечоносците стояха наредко, между всеки от войните имаше по две стъпки разстояние. Ако врагът премине през дъжда от стрели, мечоносците щяха да дадат възможност на стрелците да се оттеглят през специално оставените за тях просеки и да сменят оръжието си с по-ефективно за близък бой, а после да затворят редиците си със завъртане на щитовете.

— Хей, командире! — втурна се към него Лисицата. — Събрах тук едни момчета, от Главорезите на Еркайн са...

— Че те не загинаха ли всички при Майдинг? — изненада се Харган.

Отрядът беше формиран набързо и тук имаше хора от почти всички части на армията — Харган просто нямаше време да опознае всичките си подчинени.

— Четирийсет и седем души са оцелели. Знаеш, че те прекрасно стрелят със склот. Четиридесет и седем арбалета! Може да ги използваме, а?

Капка в морето, но както се казва, водата камък пробива. В допълнение, склот-арбалетите в близък бой са много по-опасни от лъковете. Един добър залп, при отсъствие на подходяща броня отсреща, е в състояние да помете цели два реда нападатели.

— Сложи ги пред стрелците. И още нещо! Кажим им да залегнат плътно зад стената и да не се показват, докато орките не се приближат съвсем близо. И веднага след като стрелят, да отстъпят зад мечоносците. Кой ги командва?

— Аз — хитро присви очи мустакатият воин. — И извиняй, но моите момчета никъде няма да отстъпват.

Лисицата се ухили и сведе поглед към ръцете си. Всяка ръка обхващаше дръжката на тежък топуз. Дръжките лежаха на плещите, а веригите минаваха през раменете и завършваха на нивото на талията с масивни стоманени топки с шипове. Разбира се, топузът не ти е огролом, но и с него можеш така да удариш, че да свалиш дори тежък пехотинец. Лисицата беше истински виртуоз във владенето на двойката топузи, такива като него бяха не повече от тридесет човека в цялата армия. Развъртени, топките се мятаха в най-различни посоки като гигантска мелница на смъртта. Харган не завиждаше на тези, които трябваше да пробиват през Лисицата.

Самият той предпочиташе обикновената и с нищо незабележима бойна брадва с дълга дръжка. Много стотници гледаха със зле прикрито презрение на това оръжие за селяни, но за всичките години служба Харган така и не измени на своето първо оръжие, а то му отвърщаше с взаимност — нито веднъж не го подведе в множеството погранични сблъсъци с Мирануех.

— Успех, Лисица, може и да се видим!

— Че как иначе!

— Развратник!

— Да?

— Кой командва Играещите с вятъра^[2]?

— Блидхард! Един такъв малък, хилав! С нас е след Иселина. Ветеран.

Ветеран! Сега всички бяха ветерани. И много старите, и зелените хлапета. Всички, минали през битките при бреговете на Черната река, при Раненг, при Майдинг, ставаха ветерани или покойници. Последните, колкото и да е тъжно, бяха мнозинство.

— Добре, нека му предадат да действа според обстоятелствата.

— Моята помощ ще ви трябва ли? — към разговарящите стотници пристъпи Сиена.

Тя вече беше нахлузила стоманена броня, а бронирана качулка прикриваше главата ѝ. Само за една нощ оръжейниците с подръчни средства бяха успели да сглобят прилична защита за невисоката магьосница. Както и вчера, Сиена нямаше никакви оръжия, само медальонът във формата на капка блестеше на шията ѝ.

— Вашата помощ, лейди Сиена, ще ни потрябва в най-скоро време — Харган погледна към десетника от охраната ѝ.

Последният кимна, показвайки, че всичко е наред. Двама от подчинените му държаха тежките щитове на бронираната пехота. Ако между двете армии започнеше обстрел с лъкове, със стоманените щитове магьосницата щеше да е надеждно защитена от заблудена стрела.

— А какво да правя сега? — някак тъжно и разочаровано попита тя.

— Ще чакаш.

Но не се наложи да чака дълго. От мъглата изплуваха фигури.

— Орки!

— Гото-о-ови! — разнесе се по редиците на стрелците вика на десетниците.

— Вдигнете знамето — скъпернически процеди Харган.

Заповедта му беше изпълнена незабавно. Над укреплението се издигна жълто платнище. Платът за него пожертва Сиена, като позволи да откъснат част от собствената ѝ палатка. Отрядът беше сформиран едва вчера, но въпреки това трябваше да има знаме, пък ако ще да е парцал, прикован към млада трепетлика вместо към дръжка. На парцала нечия неумела ръка бе нацапала нещо подобно на куче с крила и лястовича опашка. А също така и нещо на оркски език. Харган

изобщо не се съмняваше, че художникът-полиглот е вложил в тези непонятни завъртулки най-тежките обиди към расата на Първите.

Хората мълчаливо гледаха приближаващата вълна врагове. Започва се...

Врагът спря, преди да приближи на разстояние един хвърлей със стрела — прекалено далеч, за да се разгледат лицата. Сега Лястовиците виждаха само фигури, неясни тъмни силуети през завесата на мъглата.

От редиците на врага излязоха трима воители. Средният носеше бяло знаме, а левият наду рог, призовавайки за преговори.

— Откога орките започнаха да преговарят и да ползват рогове, а не барабани? — измърмори Харган, надявайки защитните ръкавици.

— Това... — промълви воинът, застанал до него. — Това... не са орки... това... са хора! Със сигурност! Това са хора!

По редиците на защитниците пробяга шепот:

— Хора? Откъде? Цялата армия отдавна отстъпи! Някои от нашите? Помощ? Но защо от страната на врага?

Междувременно тримата преговарящи стигнаха до ръба на клисурата и спряха.

Наистина, хора.

— Хей, вие! Чувате ли ме? — извика десният, висок, добре сложен воин с широка гъста брада.

— Не сме глухи! — отвърна Развратника някъде от десния край на укреплението, където Харган го беше изпратил да командва.

Резките гласове разпръснаха очарованието на лятното утро.

— Тук над пропастта имаше мост? Какво сте го направили?

— Изядохме го! А вие кои сте и какво, мътните ви взели, правите от другата страна? — отново извика Развратника.

Харган не се включи в разговора, на Развратника езика му работеше много по-добре, нека си говори.

— Ние сме доблестната Шеста южна армия на Валиостр, сега Първа ударна човешка! Създадена по заповед на славните орки от доблестни воители, желаещи благоденствие и щастие на цялото човечество.

— Чакай малко, чакай малко! Каква е тази Първа ударна човешка? И за Шеста южна лъжеш, от тях никой не оцеля, те попаднаха във врящ котел при Болтник!

— Какво ви става, момчета, не разбирате ли?! — раздаде се гневен глас от редиците на стрелците. — Това са дезертъори! Предатели! Миши опашки! Минали са към орките!

— Ще се бием със свои?!

— Негодници!

— Не разбират ли, че орките после ще ги убият?!

— Да прекратим този позор!

— Няма милост за предателите!

— Достатъчно, разбрах! — ревна Брадатия, чувайки пороя от обиди, които го засипаха от другата страна на клисурата. — Дойдох да ви направя изгодно предложение!

— Ела тук и ще ти го натъпчем това предложение в задника, мръсен страхливец! — изкрещя Развратника, скочи и размаха меч.

— Ти ли си командира?!

— Аз съм командира! — Харган се изправи в цял ръст от другия край на стената. — Какво искаш да ни предложиш?

— Какво го слушаш, командире? — изсъска Лисицата, седнал с хората си точно под стената, но Харган дори не се обърна.

— Великата армия на Първите, достойна да властва над цяла Сиала, ви предлага да сложите оръжие и да влезете в състава на Първа ударна човешка армия. Съпротивата е безсмислена, ние сме много повече от вас, след няколко часа ще дойдат силите на орките и ще ви избием! Защо да губите живота си?! Войната е загубена, това дори на доралисците е ясно! Присъединете се към нас — ще останете живи, а може би дори ще забогатеете! Орките са справедливи. Те не искат да избиват всички наред!

— Ти упълномощен ли си да правиш такива заявления и предложения? — запита Харган, усещайки как зад гърба му гневът на воините започва да клокочи.

— Да! Аз съм дясната ръка на славния командващ Олми!

Харган познаваше един Олми от бившия Шести... По-точно, беше чувал за този човек. По принцип, само хубави неща. Затова беше още по-изненадващо и ужасно, че е преминал на страната на врага.

— А не се ли страхуваш, кучи сине, че ще получиш стрела в окото? — извика Развратника.

От укреплението се разнесе одобрителен рев.

— Дойдох с бяло знаме, да преговаряме! Вие няма да стреляте!
— нагло се ухили Брататия.

— Нашият отговор е не! Няма да се предадем! — каза Харган.

— Ама че глупаци! — ядосано ревна Брататия. — Колко сте зад тези хилави дръвчета? Най-много двеста, а ние сме почти хиляда! Ще се изкъпем в кръвта ви!

— Ела и я вземи! Първо ще трябва да се спуснете, а после и да се изкачите по клисурата! — пламна Развратника. — Стрелите ни ще стигнат за всички ви!

— Войници! Не слушайте този идиот! — закрещя парламентьорът. — Ще получите живот! Това не е предателство, а разумен изход! Вие не може да устоите! Давам ви още един шанс! Убийте командирите и минете на наша страна!

Харган не се съмняваше в лоялността на войниците и не се страхуваше от удар в гърба, но вече трябваше да сложи край на разговора с този гласовития.

— А сега ти ме слушай, парламентьоре! Аз също ще ти дам един шанс! Ти си страхливец, който е предал собствената си раса! Надявам се, че тичаш бързо? Тогава бягай и изпревари нашите стрели! Това е моят отговор.

Вече обръщайки се, видя как знаменосецът хвърля настрана безполезното бяло знаме и хуква назад, тръбачът пък се замята по ръба на клисурата, а очите на Брататия се разшириха.

Развратника и Харган скочиха от стената и десетимата стрелци, сякаш само това чакали, стреляха.

Всички се целеха в Брататия и той, получавайки десет стрели в гърдите, падна, без да успее да направи нито крачка.

— Кой стреля така, глупаци?! — в дребното жилаво човече Харган разпозна Блиндхард, командирът на всички стрелци. — Ето така се стреля по предатели!

Спрямо Блиндхард бойният лък изглеждаше гигантски, но дребосъкът плавно опъна тетивата и също така плавно я пусна. Стрелата изсвистя във въздуха и се заби право между плешките на вече значително отдалечилия се знаменосец. Човекът разпери ръце и се свлече неподвижен на земята.

— Приключвайте с тези отрепки — и в строя! — Блиндхард вече бързаше към другия фланг.

Побягналият тръбач го повали точната стрела на един от стрелците и той се свлече в клисурата, изчезвайки в мъглата. Така и не се разбра дали е само ранен или наистина веднага се е отправил към мрака.

— Войници! — ревна Харган. — Сега ще се бием не с орки, а с такива като нас! С хора! С предатели, забравили вкуса на майчиното мляко и преминали на страната на врага! Нека ръцете ви не трепнат! Убивайте отстъпниците без пощада!

И по редиците на решилите да умрат, но да не пропуснат врага, се разнесе:

— БЕЗ ПОЩАДА!!!

Черната стена на враговете се залюля, потръпна и човешките вълни тръгнаха в атака. Предателите атакуваха в линии, всяка от по сто — сто и петдесет души. Все още бяха далече, но след минута, може би две, лицата им вече щяха да се виждат.

От двете страни затръбиха рогове. Нападателят се окуражаваха с викове и подрънкване на оръжие. Хиляда. Хиляда, готови на всичко, след като веднъж са преминали на страната на орките. За тях нямаше връщане, така че щяха да се сражават до последно. Но Харган не се и съмняваше, че неговите момчета ще издържат, защото не ги атакуваха орки... Кучите лястовици имаха и друго предимство — клисура със стръмни стени.

Първата вълна нападатели продължаваше да напредва, приближавайки все по-близо и по-близо. Воините бягаха, надявайки се колкото може по-бързо да преодолеят опасната зона на стрелите, оставяйки за мишени другарите си, които тичаха на двадесет крачки зад тях — в следващата вълна.

— Кой идиот ги командва? — промърмори Харган.

Да бягат като тълпа, подлагайки се на стрелите, без дори да слагат щитовете пред себе си, беше глупаво. Много глупаво. Но нападателите просто нямаха друг избор.

— Дъга пет пръста нагоре! Залп! — командата на Блиндхард заглуши дори воплите на нападателите.

Стрелците насочиха лъкове нагоре — рязко изщракване и стрелите изсвистяха, политайки в сивото небе.

— Дъга седем пръста нагоре, корекция за вятър половин пръст вляво! Залп!

Новите смъртоносни оси се откъснаха от лъковете в същия момент, когато първата вълна стрели се стовари върху главите на нападателите. Някои успяха да сложат щит пред падащата смърт, други просто по щастлива случайност избягнаха срещата със стрела. Но като цяло първите нападатели вкусиха цялата горчивина на смъртта. Косата ѝ мина през редиците на предателите и ги разрези, поразяваше глави и рамене, пробиваше брони и ризници, впиваше се в гърдите.

На земята останаха повече от осемдесет тела, но оцелелите упорито продължиха да тичат, опитвайки се възможно най-бързо да се потопят в мъглата на клисурата и да станат невидими за стрелците.

Вторият залп стрели беше насочен по доста по-стръмна дъга и падна върху хората почти отвесно. Разнесоха се крясъци... От първата вълна останаха едва тридесет човека, останалите намериха смъртта си от стрелите на Кучите лястовици. А до спасението си трябваше да пробягат още около петдесет ярда.

— Вторите номера! Три крачки назад! Дъга шест пръста нагоре! Първите номера! По оцелелите! Прицелно! Залп!

Линията на стрелците трепна и се разпадна на две линии. Задната стреля в дъга, изпращайки стрелите си към вече приближилата се нова вълна. А предната линия стреля в права стрелба, довършвайки оцелелите воители от първата вълна.

Разбира се, човешките стрелци не бяха елфи, при които седмата стрела напуска лъка, когато други пет са във въздуха, а първата вече пие кръвта на врага, но и хората са способни да нанесат опустошителни щети на врага с мощните си лъкове, чиято конструкция беше копирана именно от асиметричните бойни лъкове на елфите.

Първата линия стрелци довърши оцелелите, нито един войник от челната вълна не успя да се добере до спасителната мъгла на клисурата. Черните тела, надупчени със стрели с бяло оперение, останаха да лежат по кафявата земя.

В същото време стрелите на втората линия вече се изсипваха на главите на новата вълна нападатели.

— Вторите номера! Три стъпки напред! Съединете се! Всички заедно! Дъга осем пръста нагоре! Залп!

Отново обединилата се линия стрелци стреля едновременно.

— По врага! Прицелно! С корекция за вятър половин пръст наляво! Стреляйте по свое усмотрение!

Дясната ръка плавно се протяга зад дясното рамо, към гърба, търсейки стрела, защото забитите в земята отдавна са свършили, после стрелата с лек шум напуска колчана и прилепва към тетивата. Плавно движение на ръката, тетивата изпуква, съпротивлявайки се с всички сили, задържане на дъха, а далеч, далеч, от другата страна на клисурата, белее размито петно — лицето на врага. Без да диша и без да трепне, стрелецът плавно пуска тетивата, тя изплющява гневно по ръкавицата и изплюва стрелата... Жужене на ядосана пчела. Толкова бърз и кратък миг на полет... Удар! И ето че стрелата гневно трепти, забита дълбоко в окото на човека...

От втората вълна две десетици все пак успяха да избягнат стрелите и се скриха в мъглата. Няколко стрелци се надвесиха над стената и пуснаха стрели в клисурата, надявайки се да уцелят скрилите се там нападатели.

— Остави, кур-рви! Вие стрелци ли сте или обуцари?! Излишно е да стреляте в мъглата! По третата вълна! Дъга шест пръста нагоре и половин пръст наляво! Залп!

Харган изсумтя одобрително. Не случайно Блидхард беше командир на стрелците. Така да коригира и насочва стрелбата можеше само истински Играещ с вятъра.

— Лисица! Пригответе се! Ей сега ще дойдат! — извика Харган.

— Няма да дойдат! — ухили се Лисицата. — Не са глупаци да тръгнат само двадесет души на пробив! Ще изчакат другите!

— Ако изобщо има други! — ревна в отговор познатия на Харган от нощния обход стрелец, пускайки поредната стрела. — Стрели!

Между редовете на стрелците и мечоносците тичаха разносвачи на стрели. Един от тях притича зад стрелеца и пхна сноп стрели в колчана му.

Блидхард безспирно даваше команди, като ежесекундно променяше посоката на стрелбата, заставляйки стрелите да летят ту по стръмна, почти невъзможна дъга, ту по права линия, сеейки смърт сред редиците на нападателите. В третата вълна щастливците бяха дори помалко, отколкото във втората, и в клисурата се скриха не повече от петнайсет души.

— Стрели! — извика някой от войните.

Командирът на атакуващите постави стрелци едва в четвъртата вълна. Докато хората на Блиндхард се разправяха с третата линия нападатели, четвъртата, въоръжена с къси и не толкова далекобойни лъкове, приближи на разстояние за стрелба.

Преди да се мушне под скования специално за подобни случаи огромен дървен щит, Харган успя да забележи облака стрели, летящ към тях...

Мечоносците паднаха на колене и вдигнаха щитовете над главите си, а тези, които нямаха щитове, се скриха под щитовете на другарите си. По-трудно беше за хората на Блиндхард — не всички успяха да оставят лъковете и да вдигнат лежащите в краката им дъсчени прегради против стрели.

Харган почувства как в щита удари стрела, после друга. Още една се заби в земята до крака му. Войникът в съседство, опитващ да се скрие зад малък кръгъл щит, извика, когато една от стрелите го удари в бедрото, откри се за миг и след като получи закъсняла стрела в шията, захърка и се свлече на земята.

Най-накрая обстрелът приключи и Харган отметна надупчения със стрели щит.

— Избийте гадините! — дереше се Блиндхард. — Хайде! Кур-рвенски отрочета!

Стрелците отново грабнаха лъковете.

— Свободен залп!

Вражеските стрели бяха навсякъде — и в земята, и в щитовете, и в стените на укреплението, и в хората.

— Развратник! — изкрещя Харган. — Какви са загубите?!

— Осемнайсет убити! — долетя отговорът малко по-късно. — Основно от хората на Блиндхард! Ранените не ги броих!

— Залп!

Пляс! Пляс! Пляс! Тетивите плющяха по ръкавиците, а стрелите свистяха във въздуха, заглушавайки дори писъците на умиращите.

Петата вълна, възползвайки се от забавянето на стрелците на Блиндхард, се сля с четвъртата и се втурна към клисурата, а след нея вече настъпваше шестата. Стрелците на нападателите не стреляха — не им се искаше да станат мишени за мощните лъкове на Кучите лястовици. Стрелците на защитниците започнаха директен обстрел, всяка секунда някой от нападателите падаше, но моментът беше

пропуснат, много хора успяха да се скрият в клисурата, надавайки ликуващи крясъци.

— Не дремете, кур-рви! Отваряйте си очите! Появят ли се гадините, веднага отстъпете зад мечовете! По шеста линия! Залп!

— Спрете стрелбата! — към Харган се втурна Сиена. Защитната ѝ качулка се беше смъкнала от главата, русите ѝ коси бяха разпилени, а лицето ѝ беше бледо и решително. — Веднага след като шестата вълна се скрие в мъглата, да се отдръпнат от стената!

— Не стреляйте! — ревна Харган. — Отстъпете зад мечоносците!

— Не стреляйте! Отбой! Отбой! — понесе се по редиците и линията на стрелците, пускайки последен залп стрели, се отдръпна от стената.

— Сигурна ли сте в това, което правите, лейди Сиена? — Харган трябваше да рискува, като се довери на таланта на младата магьосница.

— Да! А сега не ми пречете!

Харган застана зад нея. Близо до стената останаха да стоят само магьосницата и двама от телохранителите ѝ със щитове.

Шестата вълна с победни викове започна да се спуска в клисурата, седмата и осмата я следваха.

— Няма да издържим! — прошепна през зъби командирът на десетицата телохранители на Сиена. — Кълна се в Сагра, няма да издържим!

Харган мълчеше, заслушан единствено в шепота на Сиена, който сякаш заглушаваше дори виковете на врага.

Изведнъж мъглата избухна, превръщайки се в течен огън, и вътрешността на клисурата заприлича по-скоро на гномско огнище. Плътната жега така удари Харган в лицето, че той се зачуди дали косата и веждите му не са пламнали. Хората отстъпиха от разбушувалата се огнена бездна, закривайки лицата си с ръце от непоносимата жега на незнайно как избухналата мъгла, и само магьосницата, без да трепне, гледаше в горящите пламъци.

Харган изобщо не се съмняваше, че всички, които бяха в клисурата, са изгорели.

Само за миг Сиена беше унищожила цели четиристотин души!

Мъглата горя не повече от две секунди. Огънят изчезна точно както се и появи, поглъщайки мъглата и оголвайки овъглените, димящи стени на клисурата.

Сиена бавно започна да се свлича към земята, но втурналите се щитоносци я подхванаха и не ѝ позволиха да падне.

— Жива ли е?! — десятникът от Пограничното кралство се втурна към нея.

— Д-да... — тя неуверено се усмихна и изплю кръв.

Ръката на магьосницата не пускаше медальона. По сребрилата капчица пробягваха мънички искрици.

— Бързо! При лекаря! — ревна Харган. — Лисица! Жив ли си?!

— И още как! — воинът с двата боздугана отхвърли тежката дъска, с която се прикриваше от горещата магия. Нито той, нито неговите подчинени се бяха отдалечили от стената заедно с другите. — Браво на момичето, добре ги стопли!

— Стига сте спали, кур-рвенски отрочета! — Блидхард с лъка си вече стоеше на стената. — По отстъпващите! Два пръста нагоре! Залп!

Седма и осма вълна, виждайки какъв ужас сполетя другарите им в клисурата, бързичко отстъпваха назад. Подчинените на Блидхард успяха да стрелят още няколко пъти, преди противникът да отстъпи на недостъпно за стрелите разстояние.

Редиците на защитниците потънаха в тишина.

Противоположната страна на огромната клисура и пътя, осеяни с трупове; черни овъглени стени, излъчващи мирис на изгоряло и на изгоряла плът; гъст дим, който излизаше от този адски пъкъл и се издигаше над воините. Ручеят мълчеше, но тук поне всичко беше ясно — жегата, сътворена от магьосницата, просто го беше изпарила.

Миг — и тишината се взриви от радостни викове:

— По-бе-да-а!!!

— Ур-ра!

— Уха! Добре ги подредихме! — изскочи до Харган доволният Развратник. — Жалко само, че не можахме да поработим с мечовете!

— Все още има време! Не сме избили всички.

— Да, останаха към триста, може и четиристотин. Но едва ли ще атакуват, ще чакат орките.

— Всичко може да се случи — със съмнение отбеляза Харган. — Всички лекари или тези, които по някакъв начин могат да лекуват —

при ранените и магьосницата.

— Слушам!

А над укрепленията се носеха радостните викове на хората, празнуващи малката победа и още няколкото часа подарен от боговете живот...

Както и предполагаше Харган, Развратника не позна. До края на деня врагът още на два пъти хвърли сили да атакува и два пъти в безсилна ярост беше отблъскван назад, понасяйки загуби. В завързалите се двубои между стрелците в крайна сметка бяха убити двадесет и девет души от отряда, имаше и осемнайсет ранени, трима от които не бяха в състояние да продължат да се бият. Нищожно в сравнение със загубите на противника, но за Харган всеки воин беше ценен и всяка загуба застрашаваше способността на отряда ефективно да се сражава в следващите битки.

Магьосницата все още не беше възстановила силите си и лежеше в палатката. Харган отправяше молитви към всичките дванадесет богове способностите на Сиена да се върнат преди предните отряди на орките да се появят. Сами хората нямаха никакъв шанс да устоят на съкрушителните атаки на няколко десетки хиляди Първи.

Нощта погълна цветовете на деня и само свистящите огнени стрели разпръсваха непрогледния ѝ мрак. Нощна атака, от каквата се опасяваше Лисицата, така и не последва. Само веднъж под прикритието на тъмнината един от враговете пропълзя до ръба на клисурата и закрепя, че всички стоящи зад укреплението вече са покойници, но Блидхард пусна една стрела по посока на гласа и запуши завинаги устата на глупака.

Настъпи утро, което плавно премина в ден. Пътят оставаше пуст, врагът се беше оттеглил, скривайки се зад тъмната горичка, и само граченето на враните, пируващи с трупите, можеше да бъде чуто от отсамната страна на укреплението. До обяд облаците още повече се сгъстиха и дъждецът се превърна в порой, а пътят почти изчезна зад пелената на падащата вода.

— Коз-зи живот — промърмори Развратника, целият трепереше и тракаше със зъби. — Изобщо не съм си и помислял, че някога ще мечтая за идването на орките!

— Пепел ти на езика! — изплю Лисицата, седнал под огромния щит, който четиримата командири използваша за защита от дъжда. — Ти какво, да не си си загубил ума за тези дни? Такива глупости говориш!

— На мен това време ей до тук ми дойде! — Развратника ядосано допря длан до гърлото си. — Още два дни и ще започна да вия от скука, а от ушите ми вода ще потече!

— По-добре го погледни от добрата страна — Блиндхард облиза лъжицата. — За Грог още два дни са много време, макар за дъжда да си прав — проблем е. Стрелите летят мракът ги знае къде, а и тетивите се отпускат.

Някъде в дъжда се раздаде грохот на барабани.

— Мечтата ти се сбъдна, кур-рва! — Блиндхард гневно хвърли лъжицата и тя изтрака в дъното на металната купа.

— Всички по местата! — Харган излезе изпод щита-навес, нахлузвайки в движение шлема на главата си.

— Аз съм на десния фланг! — Развратника подхвърли на Харган брадвата му, грабна меча и се втурна към другата страна на отбраната, вдигайки хората в движение.

— Ако даде Сагра, пак ще се видим — Блиндхард скри лъжицата в ботуша си.

— Свири тревога! — заповяда Харган на тръбача.

Над укрепленията се раздаде сигнал на рог, призоваващ за битка. Но нямаше нужда, всички воители чуваха грохота на бойните барабани на орките.

— Хар, отивам с арбалетчиците на позиция — Лисицата застрашително разтърси боздугани.

— Действай! Ако стане нещо, отстъпи зад мечоносците!

— Ще видим!

— Това е заповед, Лисица! — рязко дръпна приятеля си Харган. — Нямам намерение да губя хора заради твоята глупост!

— Добре — Лисицата стана сериозен. — Пази се!

— А-ха.

Лисицата свирна, призовавайки подчинените си, и тръгна към стената, където вече се строяваше линията на стрелците.

От палатката излезе Сиена, от двете ѝ страни за лактите я поддържаха воители. Харган забеляза, че е бледа също като вчера, но

поне се държи на крака, макар и едва-едва. Дали ще може да помогне на отряда в труден момент?

Грохотът на барабаните приближаваше, орките тръгнаха в атака.

— Нищо не се вижда! — каза стрелец със сламено руса коса и без шлем, сякаш за да предизвика съдбата, докато се взираше в пелената на дъжда.

— А ти слушай! — ревна крачещият покрай линията на стрелците Блидхард. — Слушайте какво ще ви каже командира!

Харган не понасяше да държи пламенни речи. Той не беше Грок или някакъв хилядник, за да говори за дълг, чест и лоялност, но в дадения момент все пак трябваше някак да надъха момчетата.

— Воини! Ето че дочакахме! Да покажем на Първите! Нека строшат зъбите си в нашите мечове! Колкото повече гадини убием, толкова по-малко ще трябва да бъдат убити под стените на Авендум! Да облекчим работата на Грок! Кълцайте, колете, режете! Убивайте ги така, както те нас! Без пощада!

И, както и миналия път, по човешките редици се разнесе:

— Без пощада!

Първи през пелената на дъжда се показаха остатъците от Първа човешка армия. Орките съвсем логично бяха преценили, че е по-добре да пуснат хората отпред да привличат върху себе си стрелите на своите съплеменници, за да може за тях да останат по-малко.

Блидхард отново започна да раздава заповеди към стрелците и отново във въздуха запяха стрели. Хората падаха, но на тяхно място заставаха нови и нови, твърде много бяха преминалите на страната на орките. Враговете се движеха в плътна тълпа, като стадо овце, подгонени от овчаря, и стрелците не трябваше да си избират мишена — почти всяка тяхна стрела попадеше в целта. Двеста преминаха ръба на клисурата и, хлъзгайки се по мократа стена, се плъзнаха към дъното.

Стрелците се навеждаха през стената и стреляха надолу в човешката маса, търкаляща се към дъното на дерето. Барабаните на орките продължаваха да бият, но Първите измамиха своите съюзници. Въпреки че подтигнаха хората да нападнат, самите те останаха да наблюдават битката от разстояние.

Вече всички нападатели бяха на отсамната страна на клисурата — прикривайки се зад щитовете, те се изкачваха все по-високо и по-високо, приближавайки заветната цел.

За да повишат ефективността си, стрелците скочиха на стената. Стъпвайки на нея, те с най-голямата възможна скорост изпращаха стрела след стрела в атакуващите.

И врагът поддаде. До вкопаните в земята колове оставаше съвсем малко, само два-три ярда, но вълната нападатели рухна назад, отстъпвайки ужасена под непрекъснатия дъжд от стрели. Хората се закатериха по противоположната страна под прицела на момчетата на Блиндхард. И стрелците без колебание стреляха в гърбовете на предателите. Отделни късметлии успяха да се измъкнат от капана и се втурнаха назад, само за да бъдат посечени от ятаганите на приближилите до клисурата орки. На обитателите на Заграбия не им трябваша страхливи воители. От Първа човешка армия не остана нито един човек.

— Зад стената! — заповяда Харган.

Стрелците бързо се изсипаха назад, за да заемат мястото си в линията и да започнат обстрела на орките, приближили клисурата. Но не всички успяха да скочат от стената. Орките също добре си служеха с лък. Поколебалите се стрелци паднаха в ръцете на другарите си или на дъното на осеяната с човешки тела клисура. Стрелите летяха безпощадно точно и ако не беше бързата реакция на мечоносците, който успяха да прикрият себе си и стрелците, оркските игли щяха да нанесат ужасяващи загуби сред отряда.

— Не спете! — Блиндхард вече изпъваше лъка.

Поредната порция стрели полетя по орките, но за разлика от хората от Първа човешка те благоразумно използваха щитовете. Огромните правоъгълни листа, покриващи главите на Първите, спомогнаха да преодолеят атаката на блиндхардовите стрелци практически без загуби. Щитовете се разделиха и през пролуките към хората полетяха ответните стрели-игли. Сега вече войниците на Харган трябваше да се крият зад щитовете. Възползвайки се от това, орките, без да губят време, се придвижиха напред, озовавайки се на самия ръб на клисурата.

Отново залп на стрелците — и отново непреодолима преграда от оркски щитовете, и веднага ответен залп от стрелците на орките.

Една стрела със звън отскочи от нагръдника на неуспелия да се скрие зад щита Харган и той ядосано изруга, виждайки как орките се изливат в непрекъснат поток в клисурата.

— Хайде, кур-рви! Стреляйте! Или орките ще ви подпалят задниците!

Докато орките се спускаха, а след това и катереха по склоновете на клисурата, стрелците успяха да изстрелят шест залпа. Преодоляването на клисурата беше намалило ефективността на орките щитове, строежът се беше разпаднал и стрелите най-накрая постигнаха желания ефект. Със заповед на командира на Играещите с вятъра стрелците отново се разделиха на две части. Първите стреляха по пълещата вълна нападатели, докато вторите търсеха в кипящата маса орки стрелците, непрекъснато обстрелващи хората.

Още една стрела изсвистя край главата на Харган, а друга попадна в корема на русокосия стрелец, леката броня не го спаси, той изпусна лъка и полетя в клисурата.

— Мечоносци! — нареди Харган. — Двайсет стъпки назад! Запазете дистанцията!

Заповедта да напуснат стената на мнозина може да изглежда глупаво, нали до нея много по-добре може да се укрепиш и да отблъскаш атака след атака! А като отстъпиш, даваш възможност на врага да маневрира, да се подреди след изкачването и да атакува. Така е, но не съвсем. С орките номерът със стената няма да сработи. Тук спасението е единствено в плътен строй, а за това трябва да се отстъпи назад.

Човешката линия, настръхнала от копия, мечове и брадви и прикривайки се с щитовете, бавно започна да отстъпва назад. Орките вече бяха стигнали до преградата от колове, когато стрелците пуснаха последните си стрели, пронизвайки без проблем доспехите им.

Докато се промъкваша между острите колове, орките се забавиха и командирът на стрелците, надвиквайки шума на битката, даде най-разумната заповед:

— Отстъпваме на втора линия!

Стрелците вече тичаха към чакащите ги мечоносци, промъкваша се между тях и формираха втората линия на отбраната.

Харган отстъпи заедно със стрелците, оставяйки зад себе си само хората на Лисицата и почти достигналите стената орки.

— Хайде, Лисица!

Но старият воин нямаше нужда от заповеди. Той и сам знаеше какво да прави.

Четирийсет арбалета изведнъж се появиха пред смаяните и вече прескачащи стената орки.

Щрак!

Сякаш огромна невидима верига удари по редиците на Първите, принуждавайки ги да отлетят назад, да повалят своите другари и да ги повлекат към дъното на клисурата.

Войниците метнаха арбалетите на гръб и се втурнаха към надеждната стена от щитове и мечове. С един от топузите си Лисицата небрежно отнесе главата на най-пъргавия орк и хукна да догонва арбалетчиците.

Още един орк се прехвърли през стената, последваха го други четирима, и ето че вече десетки войници от расата на Първите скачаха от стената на земята пред очакващия ги човешки строй.

— Мечоносци! На коляно! — ревна Харган.

Десетниците повториха заповедта на командира и първата редица падна на дясно коляно.

— Залп, кур-рви!

Стоящите във втората редица стрелци нямаше нужда да ги учат на очевидни военни истини — ако първата редица падне на коляно, бий по врага, докато ръката ти държи или докато той не стигне до теб! Стрелите свистяха над главите на мечоносците, възпирайки настъпващите орки.

— Виж ги само! — изсъска някой близо до Харган. — Ама че упорити, гадините!

Орките изобщо не се бяха смутили от смъртта на другарите си, пред човешката стена вече имаше не по-малко от сто. И през нея постоянно изпълзваха нови и нови врагове. После на грижливо построеното от войните на Харган укрепление се появиха стрелците на орките.

Един от хората на Развратника падна, от процепа на шлема му стърчеше стрела. На мястото на падналия веднага застана стрелец от втората редица, заменяйки лъка с малка брадва.

Преди отрядите да се срещнат, подчинените на Блидхард стреляха за втори път. И ако тяхна основна цел бяха стрелците на

орките, то момчетата на Лисицата, презаредили вече склотите, се целеха в напирашите Първи.

— Стани! Щитовете отпред! Копия!

Сблъсък! Щитовете се удариха в щитове, издавайки оглушителен и с нищо несравним грохот. Глъч, викове, звън на оръжия. Копията не успяха да спрат лавината орки и Първите се приближиха на разстояние удар с ятаган. Едва няколко секунди удържаха хората натиска на врага, а след това линията им се скъса като изтъняла тетива, не издържайки на свирепостта на атаката.

Сега с орките се биеха отделни разпръснати групи войници, в най-добрия случай това бяха от пет до десет воина, а в най-лошия — самотници, въртящи меч срещу врага.

Някак неочаквано Харган се оказа в самия център на оркската атака. Вляво и вдясно от него орките се врязаха дълбоко в редиците на хората, оставяйки Харган и още двацет души в челните редици на човешките сили.

Върху Харган налетя орк с вдигнат за удар ятаган. Всичко, което можеше да направи командирът на отряда, беше с мушкащ удар да забие дългата дръжка на брадвата в лицето на орка. Оркът пушна ятаган и щит и забравяйки всичко друго, покри лицето си с ръце. От удара дръжката на брадвата рязко се плъзна надолу и набралото инерция острие се впи в шията на орка. С едва доловимо движение Харган освободи оръжието и плътна струя гореща червена кръв блисна в лицето му, обливайки очите, но той вече се обръщаше, за да помогне на едва удържания два орка млад воин. Не успя. Единият орк пое удара с щита си, докато втория се гмурна надолу, падна на земята и срязва краката на младежа.

От гърдите на Харган се изтръгна яростен вик. Брадвата му се стовари върху легналия орк, разкъса със стържещ звук звената на ризницата и се вряза в хълбока на гърчещия се от болка Първи. Вторият орк инстинктивно блъсна Харган в гърдите със щита си. От удара воинът изпусна брадвата и отстъпи назад, а после, осъзнавайки, че всеки момент ще бъде прободен с ятаган в корема, се претърколи назад, увеличавайки дистанцията от врага. Претълкуването се оказа много удачно, особено за стрелеца в леки доспехи, който едва удържаше атаката на не на шега развъртелия два ятагана орк. Без да го желае, Харган попадна право в краката на орка и го подсече, удряйки

го с рамо под коленете. Оркът, не очаквал такова развитие на събитията, размаха ръце, опитвайки се да запази равновесие, и падна върху изправящия се Харган. Без да се замисля, Харган заби нож в черния му дроб и като грабна от земята един от неговите ятагани, помогна на стрелеца да победи орка, който преди това го беше ударил с щита.

С ятагана старият воин се чувстваше странно. Разбира се, той съвсем сносно владееше меча, но брадвата му беше много по-удобна и близка. Това беше все едно да яхнеш чужд кон. Можеш да яздиш, но е необичайно и малко неудобно. А в битка неудобството си е пряк път към гроба.

Харган вдигна от земята нечий щит и огледа полесражението. Положението на отряда му леко се беше подобрило, хората вече не отстъпваха — опитваха да задържат, а на някои места дори и да отблъснат врага зад стената. Линията на фронта постепенно се изравняваше.

Ятаганът на орка се плъзна по щита и Харган с прав удар се опита да промуши Първия в гърдите, но онзи небрежно отдръпна щита от кривото острие и като отби надолу ятагана на Харган, нанесе удар в откритата се пролука. Доспехите издържаха и ятаганът се плъзна по десния нагръдник, оставяйки внушителна синина под бронята. Забравяйки за болката, Харган веднага го атакува в главата с удар отдясно. Но проклетият Първи отново се прикри с щита и внезапно изхвърли ръката си напред, насочвайки върха на ятагана под шлема на Харган. С неимоверни усилия човекът успя да постави щита си пред тази мълниеносна атака. Но оркът и оръжието му вече не бяха там.

„Опитна гадина!“ — мярна се в главата на Харган, преди вражеското острие да се вреже в дясното му рамо, този път малко по-надолу от предишния удар.

— Наведи се-е-е!

Харган бързо сви глава в раменете и топката на топуза с жвакащ звук се вряза в главата на орка. Вторият топуз го улучи в гърдите.

— Жив ли си?

— Да — намръщи се Харган, рамото го болеше и трябваше да вземе ятагана в лявата ръка.

— Наведи се-е-е!

Бодливите топки изсвистяха и се стовариха едновременно върху главите на двама орки, опитващи се да минат по фланга.

Единият от тях успя да се прикрие с лек щит, но топузът го разби на трески и счупи държащата го ръка. Харган довърши орка с помощта на ятагана.

Битката вървеше равностойно. Хората успешно издържаха първия, най-опасен натиск на орките и сега бавно, но сигурно изтласкваха Първите към стената.

Съвсем неочаквано Харган се оказа близо до изтърваната си брадва и като метна ятагана в гърба на някакъв орк, вдигна своето оръжие.

За мятане на мечове трябва вродени умения, а тях, уви, Харган не притежаваше. Ятаганът улучи орка точно между лопатките, но с дръжката и като цяло изобщо не го нарани. Само го разсея, от което се възползва един от копиеносците, забивайки оръжието си в корема на извърналия се орк.

Във въздуха проблесна стрела, после още една... Харган изруга, предполагайки, че орките пак са изпратили стрелци, но като се огледа, забеляза в тила на своя отряд три десетици стрелци начело с Блиндхард. Те се бяха оттеглили на безопасно разстояние и сега хладнокръвно забиваха стрела след стрела в орките. Няколко Първи опитаха да се промъкнат до стрелците, но на пътя им застанаха мечоносците, прикриващи отряда Играещи с вятъра.

Сагра се колебаеше, чудейки се на чия страна да застане, но започналите да се сипят от дъждовните облаци мълнии убедиха богинята на войната през този ден да подкрепи хората.

Сините нишки на мълниите със сух пукот се сипеха от небето, поразявайки орк след орк. Доспехите не можеха да ги спасят от магията на Сиена. Точно пред очите на Харган една падаща от облаците мълния се раздели на няколко части и веднага поразиде седмина орки, оставяйки от тях само черна земя и обгорели доспехи, по които все още пробягваха остатъчни змийчета от мълнията.

И Първите поддадоха, сломени от дъжда мълнии и стрели. Някъде отвъд клисурата загърмяха бойни барабани, заповядващи отстъпление.

Орките отстъпваха организирано и уставно, оставяйки малък отряд да прикрие оттеглянето на основните сили. Но хората бяха

добили кураж и яростно се втурнаха към стената от щитове, безмилостно унищожавайки Първите, а онези от притеклите се на помощ стрелци, които не бяха успели да сменят бойния лък с меч, започнаха да обсипват със стрели катерещите се по отсрещната страна на клисурата орки, без да обръщат внимание на кипящата около тях битка.

От отряда Първи, останали да прикриват отстъпващите, не оцеля никой. Последният орк го настигнаха двойката топузи на Лисицата.

Към стрелбата се присъединиха и оцелелите по време на сечта стрелци, грабвайки страшните си лъкове. Жалката съпротива на вражеските стрелци, които се опитаха да стрелят от другата страна на клисурата, беше безмилостно потушена. В следващите минути отстъпващите бяха подложени на ритмично унищожение. За пореден път през последните два дни колчаните бяха изпразнени.

— Отлично, кур-рви! — Блидхард доста забележимо провлачваше левия си крак, от който стърчеше счупена стрела. — Добра работа!

— Развратник! — извика Харган, тежко облегнат на брадвата си и загледан как последните орки, неуспели да се отдалечат на безопасно разстояние, падат от стрелите на хората.

— Няма го вече Развратника — мрачно каза един от войните.

— Да пребъде в светлината — промърмори Лисицата.

Харган замръзна под така и не престаналия през цялата битка дъжд, затворил очи и стиснал зъби. Загубата на приятеля беше толкова неочаквана. Всеки друг, но не и Развратника. Толкова добре въртеше меча стария му приятел, няма начин да е загинал просто така от оркски ятаган. Да се измъкне без нито една драскотина при Раненг и Иселин, за да загине тук...

— Как? — промълви най-накрая Харган.

— От стрела, по-точно стрели — отвърна Кляо, дясната ръка на Развратника. — Поведе момчетата към орките, направили пробива, и го улучиха...

Нямаше какво повече да се каже.

— Кляо.

— Да?

— Поеми командването.

— Слушам!

— Оцени загубите на отряда, всички ранени — при лекарите. Мъртвите... Мъртвите ги сложете настрани, няма да можем да погребем всички.

— А орките?

— Тях хвърлете в клисурата.

— То там и сега е пълно с тях — намръщи се Лисицата. — След ден ще се надигне такава воня, че няма да можем да дишаме.

— А ти какво предлагаш? — пристъпи към тях Блиндхард. — По-малко да ги убиваме тези кур-рви ли? Само кажи и ние с моите момчета при следващата атака ще си починем, че ни писна да опъваме тетивите.

— Ти по-добре иди на лекар — миролюбиво отвърна Лисицата.

— А-а — махна с ръка Блиндхард. — Стрелата е назъбена, трябва да съм луд, за да я вадя. По-добре да се стои там. Аз и с нея мога всяка кур-рва в окото да улуча.

— Така може да загубиш крака си — заплаши го Харган.

— На нас и без това не ни остава много — мрачно каза Блиндхард и като погледна Харган в очите, продължи: — Мислиш, че сме ги отблъснали? Това беше само авангарда на оркската армия. Основните сили все още не са дошли, тези просто решиха да зложат на дързостта, но не им се получи. Пък и нямаше нито един шаман, в противен случай нашата магьосница едва ли щеше да се развихри така. Но когато пристигнат Кървавите брадви или Груунските ухорези, ще ни издухат като пращинки. Срещу тези кланове няма да издържим и час. Така че по-добре направо да се лиша от глава. Отколкото първо краката, а след това и главата.

— Твоя работа — Харган и сам знаеше, че срещу елитните войски на орките при сегашното състояние на отряда няма как да издържат.

Всъщност оцеляха само благодарение на внезапната помощ на Сиена.

— Между другото, как е нашата магьосница? — попита Харган.

— Жива — отвърна Сиена.

Тя, както винаги, беше приближила незабелязано. Наистина беше жива. И дори стоеше без помощта на телохранителите си. Харган мимоходом отбеляза, че от десет войните-телохранители бяха останали

само шестима. Младият жител на Пограничното кралство имаше превръзка на главата, успяла вече да се напои с кръв.

— Радвам се, че сте добре, и благодаря за помощта.

— Всъщност не бях аз — смути се момичето.

— Наистина ли? — вдигна вежди Харган. — А кой тогава?

— Е, по-точно не само аз — магьосницата се смути още повече.

— Всичко е от амулета.

Харган сведе поглед към магическата капчица сребрист метал.

— Даде ми го моят учител, каза, че ще ме защити от шаманството на орките. Амулетът го неутрализира, ако е насочено директно към мен. А се оказа, че и силите възстановява. Опитах се да го използвам малко по-различно и едва не се убих от прилив на сили!

— Командире! — приближи се Кляо. — Командире, загубите...

— стотникът замълча за миг.

— Продължавай.

— Седемдесет и шест мъртви, двайсет леко ранени, още седем са на смъртно легло.

— Кажете на хората да почиват, Кляо. Блидхард, нека стрелците и те да отдъхнат, следващата атака няма да е скоро.

— Да се надяваме — въздъхна Лисицата и си свали ръкавиците.

— Е, кой ще заложи, че можем да издържим до утре вечер?

Никой не изяви желание да залага — защо да залага на нещо абсолютно невъзможно?

— Шеста? — Лисицата приседна до Харган и облегна гръб на полуразрушената стена на укреплението.

— Каква шеста? Осмата беше току-що, ей-сега ще почне девета, чуваш ли ги? — ухили се Харган и изплю кръв.

Болката в гърдите и постоянната кръв в устата бяха последствията от удара на оркски чук в доспехите.

Над пробуждащият се и изплуващ от нощта свят се носеше грохотът на бойните барабани на орките. За една нощ Първите атакуваха укрепленията на хората осем пъти, като три пъти успяваха да се прехвърлят и през стената, въпреки обстрела на стрелците и биещите се до смърт воители. И всеки път орките са оттегляха назад с все по-големи и по-големи загуби. Но Първите като пощурели

продължаваха да пробват Кучите лястовици. Клисурата вече бе наполовина пълна с трупове, бяха останали по дванадесет стрели на стрелец и се наложи да събират оркските, за да има с какво да стрелят от вала по настъпващата армия.

Отрядът на Харган направи невъзможното — удържа врага почти четири дни, давайки на армията на Грок огромна преднина във времето.

Харган обходи с поглед малкото оцелели. Тридесет и девет души. Тридесет и девет уморени, бинтовани, оцапани с кръв хора. Всички, които издържах на атаките на орките, всички, които оцеляха.

Нямаше го вече Кляо, убит от глупава самотна стрела, нямаше го Блидхард, нямаше го и младежът от Пограничното кралство, охраняващ магьосницата. И самата магьосницата умря заради това, че успя да победи шамана на нападателите. След победата ѝ орките я набелязаха като специална цел и при предпоследния набег имаха късмет, обграждайки нея и телохранилите ѝ.

Войниците погребяха магьосницата в плитък гроб близо до преобърнатата палатка, поставяйки амулета-капка на надгробния камък.

А междуременно, нанасяйки им огромни, катастрофални загуби, хората заставиха Първите да ги уважават, заставиха раса, която се отнасяше с презрение към всички други раси в Сиала, да бъде предпазлива и да не се втурва през проклетата клисура с главата напред.

Деветата атака нямаше да я преживеят. Това го знаеше всеки от оцелелите досега.

— Да покажем на Първите как трябва да умират воините! — Лисицата хвана любимите си топузи, заслушан в рева на приближаващите барабани.

— Да покажем — Харган стана от земята. — Виж, Лисица, дъждът спря!

— Това е на късмет.

— Вдигнете знамето! Тръбач, свири! Лъковете — за битка! По враговете, без пощада!

И орките, настъпващи към упоритото укрепление, чуха същото, което ги изпращаше по време на всяко отстъпление от стените на клисурата:

— Без пощада!!!

[1] Шамар — столицата на Пограничното кралство. ↑

[2] Играещите с вятъра — така в армията наричат опитните стрелци, без значение към кой отряд принадлежат. Играещите, въпреки силния вятър, пречещ на полета на стрелите, почти винаги улучват целта. ↑

ГЛАВА 25

ТАНЦУВАЩ В СЕНКИТЕ

— Гарет! — някой внимателно докосна рамото ми. — Гарет, ставай!

Отворих очи и погледнах наведения над мен шут.

— Кли-кли! — простенах с отчаяние. — Защо не спиш, а?

Той ме погледна с укор и се настани собственически върху торбата от седлото.

— Ама че стенеше през изминалата нощ! — съобщи Кли-кли. — Кошмари ли сънува?

— Всичко е заради теб — промучах аз.

— Ъ?

— Поразкажеш приказки, а после те цяла нощ не те оставят на мира!

— Какви приказки? Ама ти за отряда на Харган ли? — досети се шутът.

— Ъхъ, цяла нощ сънувах как са воювали с орките.

— Еха-а! — проточи със завистливо възхищение Кли-кли, съжалявайки, че на него не му се е присънил такъв забележителен сън.

Забележителен ли? Не мисля. И досега в ушите ми все още звучеше викът „Без пощада!“, а през тялото ми преминаваха леки тръпки, сякаш много дълго, поне няколко дни, съм стоял под проливен дъжд.

— Между другото, Алистан с момчетата пристигнаха нощес! — сякаш случайно подхвърли гоблина.

— Защо не каза веднага?! — скочих аз.

— Ш-ш-шт! — засъска шутът, като правеше страшни очи. — Какво си се развикал? Не виждаш ли, че всички спят?

Наистина, макар и да беше вече светло, всички още спяха. Само Делер и Халас обикаляха лагера, за да ни пазят.

Шутът не беше излъгал относно пристигането на воините. Забелязах огромния кон на Маркауз и конете на Еграсса, Котката и

Змиорката.

— За какво ме събуди тогава?

— Нали ти казах, че стенеше! А и ми се искаше преди всички да ти разкажа какво е надушил нашата Котка.

— Разказвай.

— Ами, всъщност няма какво толкова да се разказва — каза шутът. — Котката наистина се оказа прав: замисляло се е това-онова зад гърба ни. Те с Еграсса успели навреме. Усетът на Котката ги отвел на малка полянка, достатъчно далече от пътя, а там имало трима типа, всички до един съвсем приличащи на ония магьосници, които през нощта се промъкнаха в двореца на Сталкон. Котката казва, че и те имали същите пръстени като у нощните нападатели.

— Какви пръстени пък сега?

— О-о-о... — разочаровано проточи гоблинът. — Ти, както виждам, всичко си проспал. На кутретата на всички нападатели на двореца имало пръстени с формата на бръшлян. Това е един от гербовете на Неназовимия. За да могат да се различават един друг. Така че момченца на полянка огънче разпалили и котленце сложили. Не зная какво са се канили да готвят, но определено не и празнична торта. Щом от котела започнал да се издига пурпурен дим...

— Пурпурен? — повторих изумено аз.

Ненавиждах този цвят, след като Миралисса ме отправи в неизвестно какви далечини по време на запознанството ми с ключа.

— Аз също се изненадах, но нощес Котката го разказа точно така. Ама не ме прекъсвай де! Та така... Обърка ме бе, Гарет! — свирепо зашепна Кли-кли.

— Пурпурен дим — подсказах му аз.

— А? А, да! Така че щом от котела започнал да се издига пурпурен дим, Еграсса грабнал лъка и изпотрепал всички шамани, без те да успеят даже да разберат. Котката преобърнал котлето, стъпкал огънчето. Изведнъж и онова същество, което ни преследваше по целия път, изникнало от въздуха. Котката отдавна го усетил, само че то било невидимо. Това е някакъв шпионин. Общо взето, убили го и тръгнали да ни догонят...

— И яздили толкова дълго, че успели да ни настигнат едва сега — ехидно продължих историята на гоблина.

— Ама почакай де — раздразнено се отдръпна от мен Кли-Кли, махайки с ръце. — Ето на! Пак ме обърка! Ама нищо няма да ти разказвам!

— Отправили са се в обратния път, да ни догонят — побързах да кажа аз.

— Само че не стигнали далече — понечилият да си тръгва вече гоблин отново седна до мен. — Дали Котката и Еграсса са изпуснали някой от тия гадове или елфът не е стрелял достатъчно бързо, но един от шаманите успял да вдигне тревога. Общо взето, на момчетата им преградили пътя. И отпред, и отзад. Едновременно няколко отряда, неизвестно откъде появили се. Котката отново почувствал, че някакви шамани са се задействали недалеч от мястото, където току-що били. Имало още една група шамани в гората, само че дотогава явно са кротували, защото Котката не ги надушил. И привържениците на Неназовимия хванали в клещи нашите момчета. На Котката и Еграсса им се наложило да се отдръпнат в гората, за да се отърват от преследването, затова толкова дълго ги нямаше. Преследвачите изостанали, не е имало смисъл да търчат след нашите сред падналите дървета — твърде добре умее елфът да обърква следите. След един ден Котката и Еграсса излезли до пътя и се натъкнали на Алистан и Змиорката. Това, всъщност, е и цялата история.

— Бр-р-р! Нищо не разбрах!

— Не само ти — въздъхна шутът. — Алистан и елфите цяла нощ разговаряха. Излиза, че шаманите във Валиостр са повече, отколкото доралисци има в степите на Унгава. А също и всякакви привърженици на Неназовимия. И правят някакви магии против някого. А на туй отгоре имаме и твоят Господар с привържениците си, и странните магове в чумното селце. Преследват ни и ни правят магии. Ако Котката и Еграсса не бяха успели да попречат на онези шамани, отряда можеше вече и да го няма.

— Но нали шаманството е направено! Ти сам каза, че някой друг е заменил убитите шамани!

— Е, и какво? — шутът сви рамене. — Ти разбери, шаманството не е магия, тук действат съвсем други закони. Трябва само малко да го промениш и вълшебството вече не върви както е било замислено от създателя му. Помниш ли онази ръка-чудовище? Съвсем същото е. Кой

може да знае в крайна сметка на какво се е превърнала. Ние поне сме още живи.

— От кого си наследил това да си толкова умен, Кли-кли?

— От дядо. Той беше шаман.

— Да, беше го споменал. Значи смяташ, че които и да са плели интриги срещу нас, сега ще се успокоят?

— Откъде накъде?

— Но нали току-що каза, че шаманството не се е получило?

— Като не се е получило от първия път, ще се получи от втория — сви рамене гоблинът. — Голяма наука ли е да правиш магии? Тези момчета ще отдъхнат един ден и пак ще направят магия, ще пратят подире ни някой зъбат ужас, че и ще го умножат щедро. Работата е свършена, задачата на господаря е изпълнена, сега може и да се скрият до времето, когато Неназовимия ще се появи от Ледени игли.

— Не им остава да чакат много.

— Нали и аз това казвам. Трябва колкото се може по-бързо да се доберем до Храд Спайн и да развалим настроението на Неназовимия за петстотин години.

Към нас се приближи Халас.

— Чуйте, мъже — гномът измъкна лулата от устата си и изпусна колелца дим. — Време е да събудим всички, че те и до пришествието на Неназовимия ще спят.

— Ами давай тогава — скочи шутът на крака, изведнъж забравил за тревогите. — Ще ти се намери ли излишно ведро със студена вода?

Заради пълното отсъствие на вятър денят обещавахе да бъде много горещ. Почти такъв като вчерашния, а също и като онзиденшния, а също и като по-онзиденшния, а също и като... Бих могъл да продължавам така до безкрайност.

Затова никой не се изненада особено, когато около обяд жегата вече стана нетърпима.

Лично аз винаги съм очаквал това време на деня с потръпване. Не спасявах нито мократа кърпа, нито остроумните шегички на шута. Впрочем, в шегите се заслушвах всички и даже се кикотеха. Кли-кли беше във вихъра си, демонстрирайки цялото майсторство на придворния кралски глупак.

Отрядът отново беше в пълен състав, и настроението, въпреки жегата, беше прекрасно. Само от време на време по лицето на Миралисса пробягваше сянка на тревога. Един път, изравнявайки се с коня на елфийката, чух част от разговора ѝ с Еграсса. Миралисса все още се притесняваше от шаманите, които готвеха някъде далече зад нас някаква гадост в котлите. По думите ѝ излизаше, че шаманите няма да се успокоят, докато не завършат магията си.

Напълно се доверявах на усета на елфийката. Всеки момент над главите ни можеше да се стовари нещо от недовършените забавления на Неназовимия. Както казваха, законите за всемирната гадост сработват в най-неочаквания момент, точно когато изобщо не ги очакваш.

Затова, за да съм съвсем спокоен, на всеки пет минути поглеждах към Котката — да не би неочаквано да усети нещо предварително. Но дебеличкия несполучил маг на Ордена оставаше спокоен, безгрижен и весел. Така че обхваналата ме тревога полека-лека затихна.

Харгановата пустош беше потънала във висока трева и храсталаци. Понякога тясната, тъничка пътечка дори не се виждаше, напълно скрита под тревната покривка. От цвърченето на стотиците щурци, които с всички сили се опитваха да докажат кой е по-добрият музикант, ушите заглъхваха. Когато навлизахме в особено гъста трева, щурците на водопади изскачаха изпод копитата на конете ни, възмутени, че сме нахлули в растителното им кралство.

Вечерта на първия ден пресякохме стара клисура със стръмни стени и сърцето ми предателски подскочи. Но това беше съвършено различно място от онова, което бях видял насън. Тази клисура беше малка и плитка и никак не приличаше на грамадата, която навремето е била преграда за настъпващите срещу хората орки.

Конете без никакви проблеми се изкатериха на другата страна и ние продължихме пътя си в света на тревата и щурците.

След известно време, промъквайки се между огромни и незнайно как оказали се тук овални късове черен гранит, всеки голям колкото малка къща, се натъкнахме на стара къщурка. Медения каза, че тук ношуват косачи, приготвящи за зимата сено за околните села. Дългите редове с купи сено, наредени по поляните, потвърждаваха думите му.

— До най-близкото село е далече, колко време ще им трябва, за да го закарат? — зачуди се Чичо.

— Затова пък тук е най-хубавата трева в околността. От двайсет левги идват за нея — каза Медения. — Пък и косачите пристигат за цяло лято. Сено има да стигне за всички, че и да остане!

— Но тук дори и обоз няма да мине! Виж само колко време пътувахме от пътя! Половин ден, не по-малко! — не се съгласи Чичо.

— Ех, и ти! Веднага се вижда, че в теб няма селска кръв!

— Така е, брадатко, ти си от село! Аз цялата си младост в Майдинг прекарах! — каза Чичо.

След още един час, когато пътеката съвсем изчезна и на отряда му се наложи да върви без път, направо през затревените поляни и лабиринта от храсти, Гръмогласния забеляза голямо стадо крави, някъде към двеста глави. Животните с достойнство пощипваха сочната трева, лениво прогонвайки с опашки множеството мушици, които кръжаха около тях като жужащ облак. Забелязаха ни и десетина рунтави овчарски кучета в бяло-черен цвят с лай се хвърлиха към неканените пътници. Арнх изсъска през зъби и се протегна за арбалета, но над поляната се разнесе рязко изсвирване и кучетата, ръмжейки недоволно, се върнаха назад. Само най-якият пес, не по-малък от имперско куче, вероятно водача на глутницата, се спря недалече от нас и с предпазлив интерес започна да наблюдава преминаващия край него отряд.

— Виж го как гледа, звярът му неден — промърмори Делер.

— А те джудженца си похапват — изкиска се Халас, за което получи злобен поглед от колегата си.

— Все някога ще си поговорим с тебе, брада. Ще взема любимия си стол и като замахна!

Гномът даже не счете за нужно да реагира на нападката на Делер.

Овчарят, който беше извикал кучетата обратно, също наблюдаваше отряда ни, прикрил с длан очите си от слънцето. Гледаше с интерес, като че ли виждаше чудо, сякаш край него преминаваха не обикновени конници, а всичките дванайсет бога на Сиала в едно с Неназовимия. Но хлапето-овчарче, стоящо редом с по-големия си приятел, въобще не криеше удивлението си. Устата му беше раззината

до такава степен, че се изплаших да не би в нея да влетят стотина-двеста мушици.

Всъщност имаше на какво да се дивят: не всеки ден ще срещнеш в сърцето на пустошта, където не всеки овчар рискува да отиде, толкова далече се намира от населените места, цял отряд въоръжени до зъби непознати, а и освен това неизвестно накъде тръгнали.

Кли-кли не се сдържа и се изплези на овчарчето, с което го изплаши почти до смърт. Явно селското момче за пръв път в живота си виждаше жив гоблин.

— Ето на, Кли-кли — за първи път през деня отвори уста Змиорката. — Сега момчето цяла зима ще има тема за разговори. Ще каже, че е видяло жив огр.

— Ама кой е огр? — възмути се гоблинът. — Аз ли съм огр? Нали огрите вият! Ето така!

И гоблинът нададе вой, с което уплаши не само овчарчето и отново разлаялите се кучета, но и половината коне от отряда.

— Успокой се, Кли-кли! — раздразнено каза Мармота. — Ще развалиш апетита на Непобедимия за целия ден!

— Ама аз просто показах как вият огрите! — оправда се гоблинът.

— Пфу! Некадърник! — избоботи Делер. — Покойната ти баба вие така, а не истински огр! Мумр, я покажи!

Фенерджията, яздец зад мен, с радост изпълни молбата на джуджето и издаде звук, от който едва не паднах от седлото. Овчарските кучета зад гърбовете ни изплашено нададоха вой.

— Ей, вие там! — викна към нашата компания Чичо. — Шибани комедианти! Ху-убаво наплашихте щурците!

— Добре де, Чичо! — извика Делер. — И без това няма какво да правим!

Чичо ни махна обречено с ръка.

До края на деня нищо важно не се случи с отряда ни.

Отлетяха още два дни пътешествия по пущинаците. Пресичахме огромни територии в сърцето на Валиостр, всички още недокоснати от човешка ръка. Вдясно от нас се простираха знаменитите непроходими гори на пустошта.

— След ден трябва да излезем на тракта — каза Медения на третия ден от нашето пътешествие.

— Ех, по-скоро да стане! Бира ми се пийва — въздъхна Делер. — То засега все още съм добричък. Търпя, търпя, ама мога и с бръснач през очите!

Халас изхъмка.

— Какво хъмкаш бе, брадат?!

— Ами и на мен ми се допи биричка.

— А-а-а — разочаровано проточи Делер, разбрал, че спорът с изнемогващия от жегата гном няма да се получи.

В небето прозвуча песен на чучулига.

— Ще вали — каза Котката след дълго мълчание.

— Ех, хубаво би било! — Гръмогласния с тъга погледна към безоблачното небе. — Няма да е толкова горещо!

— Затова пък ще е мокро! — не се съгласи с него Фенерджията.

— Горещо, мокро — измърмори Арнх. — И без това не може да се угоди на всички.

— А ти въобще не се меси — прекъсна го Гръмогласния. — Като си лъскаш тиквата, лъскай я! Че като се заприказваш, току виж си си клъцнал нещо важно!

В общи линии забележката на Гръмогласния беше съвсем на място. Измъкнал от ботуша си извит кинжал, Арнх в движение си бръснеше главата, унищожавайки едва наболата си коса. Войните от Пограничното кралство следваха единствено на тях понятна мода и блестяха с голите си тикви за радост на себе си и слънцето.

Лично аз, както и Гръмогласния, също малко се притеснявах за главата на Арнх. Струваше ми се, че всеки момент ръката му ще трепне и остро наточеният кинжал ще отреже я ухото, я главата на воина.

— Слушай, Арнх — хитро попита Халас. — А не се ли страхуваш, че дъждецът ще ти накваси плешивината?

— А ти не се ли страхуваш? — лениво попита Арнх, докато пробваше с палец остротата на острието.

— От какво? — стресна се гномът.

— Че брадата ти ще се накваси! — отрязва воинът.

— Ухапа те! — радостно изкудкудяка Делер към Халас.

— Да беше млъкнал бе, герой! — озъби се Халас на джуджето. — Да не би любимата ти шапка да се намокри!

— Откъде ви хрумна, че ще вали? — без да се обръща, попита яздещият пред нас Мармот. — Котка! Наистина ли ще вали?

— Ъхъ!

— Де да имах твоята увереност — въздъхна Гръмогласния.

— Можеш да я придобиеш, ако се огледаш назад като Котката — весело се изкиска шутът.

Предсказанието на Котката относно времето стана абсолютно ясно веднага щом последвахме съвета на шута.

По цялата линия на хоризонта бавно и величествено нарастваше тъмно-лилава, а тук-там и синьо-черна ивица буреносни облаци.

— А ние си помислихме, че сега освен опасности си придобил умение и времето да предсказваш! — разочаровано проточи Фенерджията.

Видът му беше като на дете, на което внезапно са му отмъкнали и близалката, и кифлата.

— Да не съм някоя жаба, че да предсказвам времето? — подсмихна се Котката, а след това още веднъж се вгледа внимателно в далечния буреносен фронт.

— Ур-ра! — каза Мармота. — Дългоочакваната разхлада приближава!

Лингът на рамото му се оживи и розовият му нос възбудено потрепна. Явно той също усещаше приближаващата буря.

— Само да не загазим — промърмори Котката и хвърли притеснен поглед на черната линия.

Тя вече бе набъбнала като мях, препълнен с вода, и като че ли малко ни беше приближила. Връхлиташе ни не дъжд, а цяла буря!

Никой не чу думите на Котката. Е, или почти никой.

Делер със замах бутна шапката си назад и запя:

*Ако възже на шията застане,
предателство очаквай ти.
С нозе когато месиш глина —
да получиш кинжал остър във гърбина.*

*Ако пък заспиш на поста,
съня ти да прекъсне стрела остра.*

*И не ще изковеш окови здрави,
да заключиш с тях врагове или другари!*

*Ако не искаш света на сенките да те затрий,
удряй пръв и, колкото можеш — убий!
Удряй пръв и, колкото можеш — убий!^[1]*

— Защо така мрачно? — попита Кли-кли, след като внимателно изслуша простата песничка на джуджето.

— Така и трябва да бъде! — с достойнство каза Делер. — Това е военният марш на джуджетата.

— С такъв марш по-добре да маршируваш към нощното гърне, а не към врага! — презрително каза Халас.

— Ти ли ще ми кажеш бе, познавачо на бойните маршове! — не му остана дължен Делер. — Че вие, брадатите, и такъв нямате!

— А „Удари с чука по брадвата“?

— Ха! — презрително каза джуджето.

— А „Песента на безумните рудокопачи“?

— Ха! — още по-презрителен отговор.

— А как ще те цапардосам с мотиката по главата?

— Това пък що за марш е? — удивено попита Делер. — Да не би твоите алкохолизирани роднини от Стоманените шахти пак да са съчинили нова песничка?

— Това не е песничка! Просто аз ей-сега ще те цапардосам с мотиката по главата, за да не дрънкаш повече глупости!

— Ти ли бе?

— Ъхъ!

— Къси са ти ръцете!

— Ще ти покажа аз на кого са къси! — изрева гномът, изчерпил търпението си.

Халас се опитваше да напипа любимата си мотика.

— Млъквайте! Веднага! — изкрещя Котката. — Беда!

Гномът и джуджето прекратиха спора и изумено се втрениха в Котката.

— Стига де, Котка! — изкашля се Делер. — Нищо страшно няма да се случи. А и вече се сдобрихме. Нали, Халас?

Халас побърза да кимне.

— Не става дума за вас — Котката беше спрял коня и неотлъчно гледаше небето.

Тъмните облаци се бяха приближили още повече, изпълвайки четвърт от небесната синева. Лекият ветрец донесе до нас далечния трясък на гръм.

— Каква беда? — попита Гръмогласния, също без да откъсва поглед от хоризонта. Тревогата на следотърсача се предаде и на нас.

— Ама млъквай де! — раздразнено измърмори Котката и вдиша въздух през носа си.

Лично аз нищо не усещах. Е, ще има дъждец, ще ни понамокри малко... За какво толкова да се безпокоиш и вълнуваш?

— А денят започна толкова добре! — разстроено каза Кли-кли.

— Тези шибани кози мелези все пак са успели! — прошепна Котката и като заби пети в хълбоците на коня, се понесе да догонва елфите и Алистан, оставяйки ни недоумяващи в опашката на отряда.

— Той за кого се изрази така? — попита Халас, удивено наблюдавайки как отчаяно жестикулирацията Котарак разговаря с Миралисса.

— За тебе! — Делер никога не изпускаше възможността да се занася със съекипника си.

— Престани, Делер! — смърри го благоразумният Мармот. — Остави закачките за после! А също и ти, Халас! Виждате ли какво става с Котката?

— Да бе — с тревога поклати глава Фенерджията, — за последен го път видях толкова разтревожен, когато попаднахме на засадата в Д'сан-дор.

— А може и да греши, а? — с надежда попита Гръмогласния.

— Аха! Как пък не! Нито веднъж не е грешил досега, а пък тук сега, виждаш ли, нещо бил сбъркал! — изплю се Делер.

Каквото и да беше усетил Котката, лицата на Миралисса и Маркауз бяха разтревожени. Ел често започна да хвърля поглед към приближаващите облаци.

— Какво ти казах, Гарет — прошепна Кли-кли.

— Какво? — попитах машинално, стараяйки се като всички останали да съзря в облаците онова, което беше забелязал Котката.

— Ти въобще слушаш ли ме? Нали ти казах, че докато шаманите не направят магията, няма да се успокоят!

— Мислиш ли? — прониза ме закъсняла догадка.

— Разбра го най-накрая!

— Те са призовали бурята ли? Но за какво?

— Мракът ги знае защо! — уморено каза Кли-кли. — Аз нищо не усещам. Нито следа от шаманство. Но Котката го развълнува тая буря и си помислих: дали пък не са се погрижили за това нашите познати-неприятели?

— Много ми се иска да чуя, че не си прав!

— Знаеш, че и аз искам същото — каза шутът.

Междувременно Котката свърши да обяснява нещо на Миралисса. Тя погледна към Алистан и той решително кимна.

— Какво се е случило? — Чичо не можеше да си намери място.

— Хайде да приближим и да попитаме — мъдро предложи Арнх.

По време на пътуването в нашия отряд се беше установил някакъв ред на придвижване. Начело винаги яздеха Алистан и елфите. Те разговаряха на свои си, интересни само за тях теми и вземаха решения по важните за отряда въпроси. Дивите общуваха в своя си кръг, стараяйки се да не се месят в разговорите на елфите и Маркауз. За възможността да ги заговориш по пътя просто ей така, без никаква причина, не можеше и дума да става. Единствено Змиорката водеше обширни беседи с Ел. Не, воините не страняха и не избягваха върхушката на нашия отряд, просто смятаха, явно изхождайки от опита на дългогодишната си служба, че всеки е длъжен да гледа своята си работа и няма какво да занимава командирите си с глупости. Ако трябва — ще го извикат. Пък и самите Диви бяха разбити на малки групички по време на пътя. Дали по интереси или по известни само на тях симпатии един към друг. Но това си беше съвсем естествено — по време на пътуването е твърде сложно да яздат в една плътна група. Медения и Чичо, Змиорката, Котката и Арнх, Халас, Делер, Мармота, аз и Кли-кли, Гръмогласния и Фенерджията. Макар че Кли-кли единствен от всички се носеше на Перце от началото до края на отряда и обратно, успявайки да разговаря с всички по сто пъти на ден.

Лично на мен ми бяха безразлични тези правила, но така се получи, че попадайки в компанията на Мармота, гнома и джуджето, с

които доста здраво ме свързваше нощта в двореца на Сталкон, започнах да се придържам към тяхната група.

На предложението на Медения да се приближим и да разберем всичко не му беше писано да се осъществи. Миралисса сама се приближи към нас:

— Котката казва, че приближаващата буря има изкуствен произход.

— А по-просто? — жално попита Гръмогласния.

— Какво толкова не разбираш?! — удиви се Котката. — Тези облаци са ги направили с магия, дървена главо!

— Шаманите ли? — попита Фенерджията и погледна с упрек Еграсса.

Разбира се, Мумр считаше, че работата на Еграсса с лъка не е била достатъчна в онази гора, където слугите на Неназовимия са се опитвали да правят магия. Ако Мумр беше на мястото на елфа, не би пропуснал възможността да развърти както трябва тежкия биргризен.

— Може да са шаманите, а може и да не са — сви рамене Котката. — Но че това е магия, мога да гарантирам.

— Точно шаманите са, няма кой друг! — въздъхна Кли-кли.

— И как да се спасим от това? — подръпна мустаци Маркауз.

— С нищо не мога да помогна — Миралисса безсилно разпери ръце. — Тук моето майсторство е недостатъчно. Аз дори нищо не усещам.

— Това е магия за време. А стихията на дъжда е доста нестабилна — промърмори Котката.

— Какво там си шепнеш? Говори нормално! — не издържа Халас.

— Учили са ни... — Котката за миг се запъна. — Учили са ни, че магията за дъжд, създадена с шаманство, е нестабилна. Тя съществува в рамките на четири, е, може би пет часа, и е силно зависима не само от майсторството на шаманите, но и от природните явления. Например, от вятъра.

— Искаш да опиташ да се измъкнеш от облаци ли? — Ел бе един от първите, прозрели замисъла на Котката.

— Аха. Вятърът сега духа точно на югозапад, а ние ще препуснем на югоизток. Може и да се разминем с бурята.

— Дали? — изсумтя Медения. — Нея някой сякаш я е подгонил! Гледай как се носи!

Неволно още веднъж погледнах към застигащата ни стихия.

— А на какво е способно това облаче? — неволно се изтръгна от мен.

— На нищо — отговори Еграсса вместо Котката.

— Тогава от какво се готвим да бягаме? — изпревари ме с въпроса милорд Маркауз.

— От това, което се опитва да скрие този облак — с крайно неприятен глас му отвърна Миралисса.

— Може ли аз — намеси се в разговора Котката, като видя, че Миралисса, Еграсса и той са единствените в отряда, които разбират от магия, от останалите никой и понятие си нямаше. — Ако целият съвет на Ордена създадеше такъв облак, тогава опасността щеше да е реална. Те биха го натъпкали със светкавици, макар че за такава магия биха отишли сума ти сили и няколко седмици подготовка. Като бойно заклинание създаването на облак с мълнии въобще не си струва. Да го кажем с по-прости думи — можеш да направиш някаква друга магия, много по-ефективна, но на много по-малка цена. На това отгоре облака не можеш да го управляваш. Можеш само да го изпратиш в определена посока, ако ще и зад Ледени игли, но същият този вятър ще го отнесе по време на пътя на стотици левги встрани. Така че това е човешка магия. Що се отнася до шаманството, без значение дали елфийско или оркско, възможностите му са само колкото да създаде облак с дъжд. Това е.

— Давай по-накратко! — Гръмогласния обезпокоено погледна към чернеещото небе.

— Това ще е обикновен облак с дъжд, с обикновени светкавици и гръмотевици. Максимум, на който е способен, е да ни намокри до кости. Е, при много добро шаманство ще се развихри буря. Но не насочена. Тоест тя няма да се опитва да унищожи именно нас. Това ще е обикновена буря, като стотици други преди нея. Ако някой пострада, то ще е само случайно.

— На тебе ти трябва само лекции в Раненгския университет да четеш! — измърмори Делер. — А какво ще кажеш за това, че облаците се опитват нещо да скрият?

— Дъждовният фронт с неговите мълнии и гръмотевици покрива всяка друга магия — поясни Миралисса. — Нито един магьосник в Сиала, ако ще и да е три пъти Неназовим, не е в състояние да види враждебна магия вътре в бурята дотогава, докато магията не се окаже буквално под носа му. Котката усеща, че бурята е създадена с шаманство, но не знае какво крие. В нея шаманите най-вероятно са скрили нещо, което маговете на Ордена не трябва да виждат. А облаците са великолепен екран.

— Оттук до маговете има десетки левги, престарали са се — промърмори Арнх.

— Значи крият нещо, което се вижда от десетки левги — не се съгласи Кли-кли.

Нова светкавица и тътен на далечна гръмотевица. Но сега значително по-близо.

— Стига приказки! Котка, след като имаш усещане за тази буря, значи ти ще ни измъкнеш оттук! Води! — Маркауз нямаше намерение да чака дъжда.

И започна нашата безумна гоненица с бурята. Препуснахме и земята полетя под копитата на конете.

Котката пое уверено водачеството и темпото, което зададе на конете, беше не по-бавно, отколкото когато бягахме от Вишки. Гръмотевиците трещяха все по-близо и по-близо. Вятърът се засили, тревата вече се огъваше почти до земята. Скакалците замлъкнаха, птиците замряха. Целият свет застина в очакване на приближаващата буря, надявайки се, че тя ще донесе облекчение и прохлада.

Постоянно някой от нас се обръщаше назад, проверявайки колко още ще можем да препускаме, преди дъждът да ни настигне. Аз гледах само напред, беше ме страх да се обърна. За това си имаше две причини: при такава дива езда се боях да не падна от Пчеличка, както и защото единственият път, когато погледнах назад, толкова се уплаших, че едва не закрепях. Чернотата на небето, следващо ни по петите, би била достатъчна за сто свята. Облаците просто не могат да са толкова черни, освен ако боговете неволно не са разлели в тях солидна доза мастило.

Дори Змиорката беше пребледнял, а за хладнокръвния гаракец това беше нещо нечувано.

— Вятърът се промени! — извика Кли-кли, който предвидливо си беше нахлузил качулката на черния плащ. — Вече е източен! Фронтът се измества настрани!

Насилих се и се обърнах. Сега колкото и да се стараеше бурята, нямаше как да попаднем в центъра ѝ, беше се изместила доста на изток. Но краят ѝ щеше да закачи отряда, това беше сигурно. И дори силата му да не е толкова голяма, колкото очаквахме, дъждът определено щеше да е значим, в това никой не се съмняваше.

Тъмните облаци вече надвисваха над нас, закривайки жаркото светило. Надигналият се яростен вятър хвърляше шепа пясък в лицето ми и трябваше да наметна на главата си качулката на плаща, ушит от елфийска дрокра.

Другите бяха още по-зле от мен. Делер присвиваше сълзящите си очи и не спираше да ругае до момента, когато в устата му попадна пясък. Вятърът разрошваше брадата на Халас и гривите на конете. На Мармота му отнесе шапката от главата, но той дори не спря да му отнеме новата играчка. Вятърът виеше в ушите ми като хиляда демона, а облаци като стадо разбеснели се крави надвисваха над нас. Неспирните диамантени гирлянди на мълниците се сливаха в едно и святкаха по целия хоризонт, осветявайки потъмнялата, а от това и изглеждаща още по-мрачна пустош. Вятърът като полудял овчар гонеше огромните дъждовни облаци към нас. Дъждът още не беше започнал, но скоро, много скоро след тътена на гръмотевиците и проблясването на светкавиците плътни струи вода щяха да се устремят към замрялата в нетърпеливо очакване земя.

Блесна светкавица и вятърът донесе сърдития тътен на гръмотевицата — звучеше като суров морски прибой, опитващ се с безкрайна упоритост да унищожи крайбрежните скали във вечна и безсмислена борба, която ще продължи дори когато от Сиала ще е изчезнал и последният човек.

Нов блясък.

— Сега как ще тресне-е-е! — извика шутът.

Гърмът беше страховит. Небесата сякаш се разцепиха от рева на боговете, конете уплашено зацвилиха.

— Напред! — някъде отпред, опитвайки се да преодолее шума на вятъра, се чу вика на Котката.

Но вятърът започна да утихва, вече не виеше яростно, опитвайки се да ни затвори очите, отново можехме да виждаме нормално и да не се притесняваме, че ще ослепеем в най-неподходящия момент. Настъпващите облаци се забавиха, а яростният вятър изчезна като с магия, заменен от най-обикновен, който подгони огромните тромави облаци дълбоко в пустошта.

Ето един нисък облак неохотно се отправи към нашия отряд, сърдита мълния се възпротиви на вятъра-овчар, а после тресна и ядосания гръм.

Облакът се ядосваше на вятъра, но той с усмивка го забута още по-силно, и отново блесна мълния. Замижах — толкова ослепителна и неочаквана беше. А после небето се разцепи. Така са звучали залповете на гномските оръдия при Полето на бурените. Така древните и забравени от всички герои на огрите са разсичали в гнева си небето с брадви.

Плътният страховит тътен като див жребец се понесе по небето и за момент оглушах. Гърмът се раздаде точно над нас и уплаши конете.

Аз едва се удържах на Пчеличка, конят на Гръмогласния пък се изправи на задни крака и почти хвърли ездача си. Делер нямаше този късмет: той падна на земята и ако не беше Мармота, светкавично сграбчил коня му за ухото, изплашеното животно сигурно щеше да избяга. Делер дари „тъпата гадинка, недостойна да носи джудже на своята трижди проклетата гърбина“ с ужасна ругатня и се метна обратно на седлото. Всички трябваше да положим неимоверни усилия, за да успокоим уплашените животни.

Първата тежка капка дъжд не можа да се задържи в корема на облака, откъсна се от чернотата и полетя надолу. Уцели Кли-кли по носа и се разби като скъпа кристална чаша за вино — на хиляди малки и блестящи парченца. След първата падна и втора. След втората — трета. Капките небесна вода затропаха по плащовете и по жадно очакващата ги земя.

— Напред! — Котката нямаше намерение да спира и пришпори коня си в галоп.

Отрядът се разтегли в нишка и го последва.

Дъждът ни покри с мокрите си крила, а редките капки се превърнаха в ревящ водопад, изсипващ се от небето. Само за миг

всички, които не носеха елфийски наметала, се намокриха до кости. Дъждът забарабани по качулките с тих ромон.

— Да пукна дано, ако не запомним този порой за дълго! — извика Халас.

Брадата на гнома приличаше на мокра стара кърпа. А и самият Халас беше вир вода.

Напълно бях съгласен с думите му. Отдавна не ме беше ваял такъв дъжд.

Бурята с нейните гръмотевици, светкавици, водопади и всякакви други атрибути, присъстващи във всяка уважаваща себе си буря, се премести на изток. Сега тътените се чуваха в далечината, без вече да ни заплашват.

Но дъждът не си отиде. Е, в сравнение с пороя, който ни удари през първите минути на бурята, този дъжд беше като недорасло момченце. И все пак съгласете се — не е много приятно да яздиш под дъжд, пък дори и слаб, в продължение на цели четири часа.

Небето от край до край беше покрито с плътна стена мрачни облаци, изливащи вода от нескончаемите небесни резервоари. Ни късче синьо небе, ни едничък слънчев лъч. Харгановата пустош беше потопена в мрачна есенна атмосфера. Земята беше напоена с вода и поглъщайки тревата, сякаш от нищото под копитата на конете се появи мазна мръсотия.

Времето беше мрачно, отвратително, унило и студено, особено за тези, които бяха свикнали с постоянна жега.

От всички най-зле беше Халас. Мокър до кости, той тракаше със зъби и се тресеше от студ. Тракането на зъбите му можеше да се чуе от десет ярда. На предложението на Миралисса да наметне плащ инатият гном отвърна с отказ.

— Ще вид-дим кой от нас е по-з-з-здрав! — това беше всичко, което каза Халас, докато поглеждаше към падащите от небето капки.

— Само гледай да не се разболееш, че няма да те нося! — избоботи Делер изпод плаща. — Не очаквай да ти давам лекарства с лъжичка!

— От-т т-т-тебе ли? — изсумтя Халас. — От т-тебе никакви лекарства н-н-няма да взема. З-з-знам я аз вашата гадна пор-р-рода!

Ще ми с-с-сипеш някаква от-трова, а после следват хрипове, посиняване и ще си ум-м-мра! Такова удоволствие няма да ти д-д-доставя!

— Притрябвал си ми такъв мокър! — промърмори Делер.

Халас изсумтя и не каза нищо повече, продължавайки упорито да се състезава с дъжда кой по-дълго ще издържи. Отрядът вече не препускаше стремглаво през пустошта, конете бяха минали на бърз ход.

Три часа по-късно започна да се смрачава, така че скоро трябваше да спрем за през нощта.

— Ког-г-га най-сетне ще с-с-спре?! — проплака накрая предалия се гном.

Устните му бяха посинели, а зъбите вече отмерваха отчетлив ритъм, конкуриращ се по издавания звук с бойните барабани на орките. Честно казано, ако можеха да чуят този звук на барабани, орките просто щяха да се пръснат от завист.

— Дъждът ще приключи не по-рано от утре сутринта — каза Медения, хвърляйки поглед към сивото небе.

— На с-с-сутринта?! — изстена Халас.

— А-ха. Със сигурност не по-рано.

— Слушай, Халас — към нас приближи Змиорката. — Защо не обявиш временно примирие на дъжда, а?

— Примирие? — крайно подозрително повтори Халас, усещайки някакъв номер в това предложение.

— Какво толкова? Ще си продължиш войната с него по-късно.

— А няма може т-т-така? — със съмнение попита гномът.

— Че защо не? — сви рамене яздещият до мен Фенерджия. — Войните понякога се редуват с примирия.

— Само не и в-войните на гномите! — сприхаво отвърна Халас.

— Приеми, че ти е свършил барута и примирието е необходимост — реагира Змиорката.

Гномът внимателно помисли, после изцеди мократа си брада и като изобрази гримаса, сякаш прави най-великата услуга на целия свят, каза:

— Е, добре. Ще го давате ли този ваш плащ?

Делер вече отваряше уста, за да коментира неустойчивостта на гномите, готови на всякакви отстъпки в сраженията, но срещна

предупредителния поглед на Змиорката и замълча. Халас се уви в плаща.

Привечер дъждът се усили, земята вече беше напоена и сега навсякъде имаше огромни локви. Копитата на конете жвакаха в това малко блато и животните започнаха да се уморяват, въпреки че се движехме доста бавно. Но само след две левги тревистите локви останаха назад и конете ни се понесоха по някакво подобие на път.

— Това са останки от стария път. Същият, който е водел от Раненг до Авендум — сякаш чул мислите ми, се обади изпод качулката Кли-кли.

— Удивително е как се е запазил — промърмори Мармота. — Минали са почти петстотин години, а само една трева е израснала.

— Няма нищо удивително — обади се Халас. — Г-г-гноми са го с-строили.

— Хайде бе, Щастливецо, не се изхвърляй! — махна с ръка Фенерджията.

— Из-зобщо не се изхвърлям. Това е н-наша работа. Подушвам го. Делер, потвърди.

— Ваша е, ваша — миролюбиво се съгласи джуджето. — Ти по-добре помълчи да се сгрееш. Ще ти изпаднат зъбите от тракане.

— Как-кво толкова си с-с-се загрижил за моето з-з-здраве?

— Ами ако умреш, ще трябва аз да ти копая гроба.

Халас се уви по-плътно в плаща и не каза нищо.

Въпреки дъжда от земята започна да се издига мъгла. По-точно не мъгла, а лек и засега все още прозрачен бял дим. Той се стелеше над земята, процеждаше се между стръкчетата трева, обвиваше копитата на конете. Но появеше ли се вятър, димът веднага се разсейваше и изчезваше.

Задържайки коня си, към нас се приближи Маркауз:

— Ей, Котка! Ти сигурен ли си за неприятностите? Да не си се объркал?

— Наистина — подкрепи го и Гръмогласния. — Бурята отдавна отмина, вече четвърти час се влачим под дъжда, а от небето няма никакви изненади.

— И слава на Сагра, още сто години нищо да не се случи — изсумтя Чичо.

— Определено не греша — успя най-накрая да се обади Котката. — Но и сам не разбирам какво става. Преди чувствах, а сега нищо. Празно. Вече започвам да си мисля, че ми се е сторило.

Котката беше придобил много смутен вид.

— А Миралисса и Еграсса — и те ли нищо не чувстват? — обърна се Мумр към Алистан.

— Не. И те нищо не чувстват.

— Значи ни се размина — облекчено въздъхна Гръмогласния.

— Не храни големи надежди — направи кисела физиономия Кли-кли. — Разминава се, разминава се, пък после изведнъж като удари!

— Какво каканижеш, чудо зелено? — ядосано му се сопна Медения. — Трябва да вярваме, че ни се е разминало, и да не мислим за лошото.

— Аз, разбира се, съм си оптимист, но пътуването с Гарет внася песимистични зрънца в моя характер.

Кли-кли ми хвърли многозначителен поглед. Аз му отвърнах със същото — като обещание да му вгорча живота, ако не млъкне. Шутът само се ухили.

Гоблинското зрение е десет пъти по-остро от човешкото. Това, което ми се стори като сива сянка, изплуваща през дъжда и мъглата, за Кли-кли беше нещо много неочаквано. Той възкликна изненадано, извика, заби пети в Перце и препусна напред към елфите.

Под копитата на конете в тревата, покълнала по безлюдния път, от време на време нещо пукаше и стържеше, сякаш конете стъпваха по снежна кора. Погледнах надолу, но освен трева не видях нищо друго. Под копитата на Пчеличка попадна някаква пръчка. Конят стъпи върху нея и аз чух същия звук, който беше привлякъл вниманието ми. Още десет ярда — и поредната пръчка. Сега успях да я огледам добре. Черна като и'алялска върба, груба и грапава. Но не беше пръчка, а парче от човешка пищялна кост.

Замръзнах. Конете стъпваха по кости. Ние тъпчехме останките на неизвестни мъртъвци.

Разбира се, костите не бяха чак толкова много, но ту тук, ту там се чуваше хрущене.

— Да пукна дано! — изруга Фенерджията. — Тук е имало битка.

Кли-кли се върна и видът му беше по-мрачен и от облака, който ни преследва сутринта.

— И то каква битка, приятелю Фенерджия. Битката на Харгановия отряд.

— Не може да е тя — възрази Мармота. — За петстотин години костите щяха да потънат дълбоко в земята, съвсем щяха да изчезнат, а не да лежат на повърхността, сякаш битката е била преди не повече от две години.

— Не ми харесва тук — измърмори Гръмогласния.

— Костите са крехки като низински порцелан — промърмори Кли-кли. — А колкото до това, че не били от времето на онази битка, не си прав, Мармот. Пред нас е клисурата, за която ви разказвах.

Но ние вече и без историите на гоблина можем да видим изникналото пред нас препятствие. Клисурата. Почти същата, каквато я видях в съня си. Само че в реалния живот тя изглеждаше още по-голяма, мрачна и плашеща. Цялата обрасла с висока, достигаща до гърдите трева, със силно бълбукаща и придошла от дъжда рекичка, тя наистина е била непреодолимо препятствие за атакуващите по време на щурма.

Противоположният бряг се издигаше над нас на цели петнайсет ярда. Леката мъгла, която изпълваше клисурата, се беше сгъстила и почти скриваше дъното. Само стените на клисурата вече не бяха толкова стръмни и отвесни. В продължение на пет века водата, снега и растенията я бяха разширили до няколко десетки ярда и бяха изгладили стените. Сега трябваше да се положат много по-големи усилия, за да не си счупим вратовете по време на спускането.

Изобщо не забелязах, че всички бяха млъкнали. Никой не казаше нищо. Ние просто гледахме през усиливащия се дъжд към отсрещната страна, където преди няколко века триста души са отблъсквали атаките на орките.

Първ наруши мълчанието Фенерджията:

— Е, как ще се прехвърлим отсреща?

— Много просто. Първо ще се спуснем, а после ще се изкачим.

Виж ти, преди не бях забелязал, че Маркауз бил ироничен.

— Боя се, че конете няма да се изкачат, милорд Алистан — изсумтя Чичо.

— Не се притеснявай, десятник! — Делер никакви склонове не можеха да го смутят. — Ако трябва, ще ги бутаме!

— Трябва да тръгваме, докато още не се е стъмнило. Или утре — Миралисса отметна качулка, излагайки косата си на дъжда.

— По-добре сега. Напред! — Алистан пръв насочи коня си надолу в клисурата.

Последвах примера на Арнх и Фенерджията и слязох от коня. Само това оставаше, да падна по време на спускането. Трева тук имаше за цялата Харганова пустош. От тръпчивата миризма на дивия пустоцвет в гърлото горчеше.

Тревата се оплиташе в краката, забавяше спускането, а веднъж за малко да попадна под копитата на собствения си кон. Както и на полето, под тревата имаше кал, и копитата на животните се хлъзгаха, затова се спускахме бавно и внимателно. Шумът на потока приближаваше, но все още не го виждахме от избуялата трева.

С времето дъждът и снегът бяха смъкнали останките на хора и орки долу на дъното и сега потокът бълбукаше шумно, преодолявайки гигантския бент от черни кости с различни размери и форми. Набъбнал от дъжда, мътен и мръсен, потокът шумно си пробиваше път между ребра, плешки, раменни кости, прешлени и потрошени черепи.

— Мамка му! — изруга Медения, виждайки огромната купчина.

— Ясно защо този път е изоставен. Кой ще иска да минава през това гробище — тихо каза Мармота.

— Където има стари кости, има и гхоли — Фенерджията сложи ръка върху дръжката на биргризена.

— Костите са твърде стари, а и чупливи. Чуваш ли как хруцят под копитата? Отдавна няма никакви гхоли тук.

— Неприятно — промърмори Котката.

— Какво? — Фенерджията дръпна юздите на коня, който не искаше да пресече потока.

— Казвам, че е неприятно да лежат ей така. Непогребани. Не е добре костите ти да не са в земята и векове наред да ги веят ветровете.

— Нещо за смъртта започна да говориш, гледай Сагра да не чуе — опита да се пошегува Фенерджията.

Шегата не се получи. Котката само изсумтя и изчезна с коня си във високата трева от срещната страна на потока.

Прескочих потока, стъпквайки няколко кости, и дръпнах Пчеличка след мен.

— Само мъртви! Ходим по кости на воини... Котката е прав, от това място лъха на смърт и нещо не е наред — Арнх изплю стръкчето трева, което въртеше между зъбите си през последния час.

— А кой ти каза, че костите са човешки? — Ел, както и другите елфи, не бързаше. — Ето, виж.

Елфът скочи от коня, бръкна с ръка в калта и хвърли нещо черно в ръцете си Арнх. Той го улови във въздуха и започна да го върти в ръце, а след това с безразличие го хвърли в потока. Успях да забележа, че това беше долна челюст с неестествено големи и дълги зъби. Почти, с дълги глиги. Точно като на Ел или всеки друг елф. Или орк.

— Орки? — Арнх с любопитство погледна към к'лиссанга на Миралисса.

— Че кой друг? — златистите очи на елфа блестяха. — Кости на хора също се срещат, но в сравнение с оркските са нищожно малко. Орките са яли голям бой.

— Да, вгорчили са им живота — изсумтя Фенерджията.

— Тук не само стрелите са действали — Котката се върна назад вече без коня и започна да помага на Фенерджията да подкара инатливата си кранта. — И магия е действала. Стените на клисурата са стопени. Някой е направил от клисурата голяма пещ.

Веднага се спомних за магьосницата от съня и горящата по нейна воля мъгла в клисурата.

Изкачването се оказа трудно. Гръмогласния се подхлъзна, падна в калта и клисурата екна от цветущите му ругатни. Конете се наложи едва ли не да ги носим на гръб, и то под несекващ дъжд. Когато най-накрая отрядът се добра до върха, почти всички се проснахме на земята от изтощение. Лично аз бях ужасно мокър не толкова от дъжда, колкото от пот.

— Пфу! — Арнх дишаше тежко. — Ама че изкачване! Ако зависеше от мен, щях да убия магаретата, недостойни да носят името кон, още по средата на пътя.

— Ако беше идвал при нас в планините, друга песен щеше да пееш! — ухили се Делер.

Докато всички отдъхваха, аз огледах околността. Пътят на противоположната страна на клисурата лежеше пред мен като на длан,

и ако не бяха дъжда и мъглата, мисля, че оттук щеше да се открие зашеметяваща гледка.

Опитах се да потърся останките от стените на старите укрепления и земния насип, но, естествено, за петстотин години от тях не беше останало нищо освен споменът. Костите на загиналите бяха просъществували много по-дълго. Потърсих с поглед останките на тези, които са срещали стрелите на орките, и не видях нищо. Съвсем нищо. Или се бяха свлекли в клисурата, или земята е била по-благоклонна към тях, отколкото към атакуващите врагове.

— Хей, Танцуващ в сенките! — към мен приближи Кли-кли. — Маркауз реши, че ще нощуваме точно тук.

— Мисля, че те помолих да не ме наричаш така — изръмжах на гоблина, но малкият мръсник дори не мигна.

Пък и не гледаше мен, а пътя, по който до съвсем наскоро яздихме.

— Гарет — с много проникновен и убедителен глас каза Кли-кли. — Както казва Гръмогласния, много сме я загазили. И то меко казано.

Казвайки тези думи, Кли-кли се втурна обратно. Другите вече оформяха лагера за през нощта. Гоблинът закрещя, сякаш великани са смачкали любимите му звънчета на шапката.

Втурнах се след него, опасявайки се, че може и да си е загубил ума. Тези гоблини много трудно може да ги разбере човек, особено когато са в такова панически-приповдигнато настроение.

Чувайки виковете на Кли-кли, в лагера всички спряха работа и се втренчиха в бягащия гоблин. Най-малко по лицата на Алистан и Еграсса се изписа същата мисъл, която ми хрумна и на мен — зелената твар най-накрая беше благоволила да се побърка.

Кли-кли тичаше към войните и започна да изпълнява нещо, приличащо на безумен танц на надрусани с беладона бълхи. При това кралският шут непрекъснато крещеше, че Котката бил прав, и за облака.

Когато стигнах до гоблина, Кли-кли все още подскачаше и крещеше, а останалите го гледаха с изумление.

— Гарет! — обърна се към мен. — Ти поне ме послушай! Облакът!

— Какъв облак, приятелче? — с колкото се може по-ласкав глас, точно с какъвто се говори на лудите, попитах аз.

— Отвори си очите! Не гледай мен, идиот такъв! Гледай небето!

С луд не се спори, затова под настоящения поглед на гоблина аз отпращих взор към дъждовните облаци. Някои от отряда последваха примера ми. Но нито те, нито аз видяхме нещо.

Същите, както и преди час, сиви, плътни облаци, изсипващи дъжд към земята.

— М-м-м... Според мен всички са еднакви.

— Ето я! — обади се Котката вместо Кли-кли, и насочи пръст някъде в далечината.

В отговор на хоризонта блесна мълния, и веднага един от облациите за миг светна в пурпурно.

Някой тихо ахна.

— Нали ви казах, че никога не греша — каза с известно огорчение Котката.

Сътвореното от поддръжниците на Неназовимия, скрито досега от бурята, най-накрая се беше добрало до нас, макар да му трябваше доста дълго време.

— Сагра да ни пази!

— Що за гадост е това, Котка?

— Всички да млъкнат! — ревна Маркауз, прекъсвайки воплите и въпросите на останалите. — Котка, можеш ли да направиш нещо с това чудо?

— Не.

— Лейди Миралисса, Еграсса?

— Ще опитаме.

Миралисса и Еграсса бързо започнаха да рисуват върху мократа земя някаква кръстоска между октопод и звезда със стотици лъчи-пипала. Миралисса в скоропоговорка шепнеше нещо. Контурите на фигурата започнаха да пулсират с жълт огън.

Аз много, наистина много се надявах, че шаманството на елфите ще ни помогне. Ел застана пред Миралисса и Еграсса, почти на ръба на клисурата, стискайки лъка си в готовност, макар че едва ли стрелите щяха да помогнат срещу магия. Останалите, включително и аз, се стълпихме зад елфите и отпращихме поглед към приближаващата опасност.

А облакът бързаше към нас с пълна скорост. Някъде вътре в него, в сърцевината му, се разгаряше пурпурен пламък и причудливо осветяваше съседните облаци. Облакът се кълбеше и клокочеше. Движеше се срещу вятъра с една единствена цел — да ни догони.

Миралисса спря да шепне и започна да пее на оркски език. Всяка дума като звъняща камбанка увисваше във въздуха, вибрираше и звънеше, излъчвайки премигваща светлина към жълтата фигура, нарисувана на земята.

— Това пък що за същество е? — хлъцна Гръмогласния.

Беше побелял като тебешир, но бях сигурен, че и моята физиономия в този момент едва ли е много по-различна.

От облака изскочи крилато същество. Едно, второ, трето.

И ето ги вече десет — дълги, ширококрили създания, които се завъртяха в огромно хоро. Те се носеха под корема на приближаващия облак, като ту се скриваха в него, ту отново се появяваха. Полетът им беше плавен и завладяващ, но сега не бързах да се възхищавам на грацията на тези създания.

— Какво е това, да ми замръзнат карантиите дано? — прошепна Медения, отчаяно стискайки безполезния си огролом.

— Не знам! — Котката не сваляше очи от съществата.

Те не бяха големи, може би на половината от човешки ръст, с дълги шии и с изящни крила, малко напомнящи крила на пеперуди, и целите пурпурни. Последното най не ми хареса.

— С'алай'яга х'тар агр т'хханнг! — извика последните думи на заклинанието Миралисса.

От рисунката на земята изскочи нещо жълто и със скоростта на гномско гюле се понесе към пурпурния облак. Каквото и да беше, за времето на полета си успя да порасне до размерите на малка къща.

Жълтото се срещна с пурпурното и се вряза в тялото на облака. Той потръпна, сякаш беше живо същество, отстъпи леко, а после вътре в него избухна ослепителна пурпурна светкавица. И нищо повече. Не последваха никакви други промени.

Облакът просто погълна това, което бяха изпратили срещу него Миралисса и Еграсса.

Магическият облак с извилите хоро твари увисна над главите ни, а миг по-късно хорото се разпадна. Съществата атакуваха.

От десетте пурпурни хвъркати шест минаха високо над главите ни, а четири се спуснаха върху нас. Спуснаха се стремително и толкова бързо, че едва успяхме да реагираме.

Звънна тетива, Ел беше изпратил стрела в първото създание, и тя го улучи. Но стрелата мина през него и изчезна, без да му причини никаква вреда.

Ел едва успя да отскочи от пътя на атакуващото хвъркато, спаси го единствено природната ловкост на елфите. Съществото почти докосна с корем тревата, издаде разочарован писък, прелетя покрай нас и започна да набира височина, присъединявайки се към кръжащата под облака шесторка.

— Не зяпай!

Делер падна на земята и дръпна за крака размахващия мотиката Халас. Последният издаде протестиращ вопъл и цопна в една локва, а втората твар профуча над главата му, след което последва своята предшественица и се устреми към небето.

Следващите две същества нападнаха синхронно. Те се спуснаха едновременно, избирайки в движение своите жертви. Всички се пръснаха в различни посоки, но съществата вече си бяха набелязали целите. Първият беше Котката, замръзнал точно до стръмния сипей, а вторият се оказах аз.

Щрак! Времето в пясъчния часовник на боговете се забави, почти спря. Отчетливо виждах колко ба-а-авно се носи към мен пурпурното създание. И сега вече можех да разгледам лицето му. Точно така, лицето, а не муцуната. Беше нормално човешко лице, което спокойно можеше да принадлежи на трийсетина годишен мъж. Само че това лице повече приличаше на маска.

Съществата приближаваха. Миралисса ни крещеше нещо, но аз не я слушах, погледът ми беше прикован в приближаващата смърт. Някак си знаех, че след срещата с това нещо ме чака дори не Сагра, не светлина или мрак, а пълно, всепоглъщащо нищо, от което връщане няма.

Котката бавно размаха ръка и от пръстите му излетя самотна синя искра. Отчаян опит да използва нещо от арсенала, който недоученият магьосник беше пазил за точно такъв ден. Искрата улучи летящото към Котката същество право в лицето, разкъсвайки кожа и плът, и оголи черепа му, но то дори не трепна от болката, ако изобщо

чувстваше такава, и с тържествуващ вик се вряза в Котката. Като пурпурна мъгла мина през тялото му и се устреми нагоре към облака, а Котката с абсолютно безкръвно лице започна много бавно да се свлича на една страна.

— Га-а-ар-рет! — викът на шута достигна до мен през забавилото се време и аз обърнах поглед към втората твар.

„Край, свърши се!“ — мярна се глупава мисъл в главата ми.

Осъзнах, че прекалено много се бях зазяпал в Котката. Съществото приближаваше към мен бързо, много бързо, нямах време да отскоча от пътя му. Беше на не повече от четири ярда от мен.

— Аз ще помогна — прошепна в главата ми до болка познат глас.

И болката дойде. Вътрешностите ми пламнаха, болката беше изпепеляваща, нереална, в мен нещо се зароди, закипя и заклокочи. И това нещо изскочи от мен и безшумно се вряза в съществото, като едновременно с това ме отхвърли от траекторията на полета му.

Вик на ярост и ужас. Съществото се пръсна от заклинанието като мъгла под действието на ураган.

Земята се носеше към мен.

Щрак! Времето отново потече нормално.

Ударът при падането ми изкара целия въздух. Можех само да блещя очи от болка и да хриптя в отчаян опит да възстановя дишането си. Нечии ръце ме подхванаха от двете страни под мишниците, повдигнаха ме и се опитаха да ме изправят, но краката ми кой знае защо бяха прекалено меки, сякаш съм препил с неотлежало вино. Медения изруга и заедно с Гръмогласния започнаха да ме влачат подалеч от сипея.

— Валдер! Ах ти, кучи сине! — изхриптях на глас. — Обеща да ме оставиш на мира!

Естествено, никой не ми отговори. Магът се беше скрил и аз изобщо не го усещах. Но когато стана напечено, той излезе от дълбините на моето „аз“ и ми спаси кожата.

— С кого говори? — предпазливо попита Гръмогласния. — Ти сигурен ли си, че онази твар не го докосна?

— Сигурен съм!

Междувременно останалите девет същества продължаваха да кръжат над нас с ясното намерение да продължат атаката. Скоростта на

хорото толкова се увеличи, че създанията се сляха в неясен, размит кръг. После кръгът се спуска като сапунен мехур и тварите започнаха да падат върху нас.

— Йее! — Гръмогласния ме пусна и измъкна меча си.

Изгубих опора и паднах на земята. Сагот, откъде се взе тази слабост?

По цялата дължина на клисурата въздухът затрептя и пред очите ни започнаха да се появяват сенки. Бяха едва забележими, но приличаха на силуети на хора. Всяка сянка държеше в ръцете си огромен лък. Сенките ставаха все по-тъмни и по-тъмни.

— Виждаш ли това? — прошепна потресен Медения.

Аз не отговорих, само кимнах.

А в това време пурпурните създания продължаваха да падат към нас. Бяха минали не повече от две секунди, но на нас ни се струваха като час.

По обхванатата от дъжда клисура прогърмя глас:

— По врага! Прицелна стрелба! С корекция половин пръст вдясно! Залп, кур-рви!

Сивите сенки на стрелите се стрелнаха към небето и посрещнаха падащата смърт. Вик на болка — и пурпурните хвъркати се разтвориха във въздуха. Пурпурният облак изстена.

— Залп!

Някога много, много отдавна, може би в предишния си живот, а може би в съня си, вече бях чувал този глас.

Нямаше нито звън на тетиви, нито свистене на стрели. Чуваше се единствено ромоленето на дъжда по земята. Е, и постоянните стенания на облака. Ветрилото призрачни стрели се заби в търбуха му, оставяйки след себе си огромни неравни дупки.

Викът, раздал се няколко секунди по-късно, не се поддаваше на описание. Затиснах уши с ръце, молейки се на Сагот да не загубя слух завинаги. Мисля, че викът на пурпурния облак се чу дори в Джашла.

Призраците стреляха за трети път и облакът избухна ярко, осветявайки за миг цялата околност.

Така за няма и две минути отмахал, оглушах, а сега и ослепях. Не ми оставаше нищо друго, освен да се свия на кълбо и да се опитам да се измъкна от този ужасен кошмар...

Когато дойдох на себе си, всичко вече беше свършило. Нямаше го пурпурния облак в небето, призраците бяха изчезнали, сякаш ми се бяха присънили, а дъждът беше спрял. Облаците се бяха изнесли, отстъпвайки място на безоблачно синьо небе.

Слънцето грееше право в очите ми, но не усещах предишната задушаваша жегата. Беше най-обикновено топло лятно време — такова, каквото би трябвало да бъде в средата на юли.

Сведох поглед и видях, че лежа на одеяло, а отгоре нечия грижовна ръка ме беше завила с друго.

Опитах да раздвижа първо едната си ръка, после другата, а след това дойде ред и на краката. Май бях жив.

— Добро утро — раздаде се глас над мен, а след това в полезрението ми се появи брадатата и усмихващата се физиономия на Чичо. — Събуди ли се? Вече се канехме да ти пеем Прощалната песен.

Опитах се да седна. Направих го без никакво затруднение, което означаваше, че се бях възстановил напълно след направената от Валдер магия. Опитах още веднъж мислено да призова архимага, отказал се от Закритата територия за сметка на живот в главата ми. Както винаги, безрезултатно. Архимагът или се криеше и не искаше да отговаря, или просто беше изчезнал.

— Колко време е минало? — когато ни нападнаха пурпурните хвъркати, беше вечер, а сега, ако по време на моя припадък боговете не бяха променили правилата, беше ранно утро.

— Не много — пристъпи към мен Алистан.

— Колко не много? — не се отказвах аз.

— Малко повече от ден.

Уау.

— Как се чувстваш? — Миралисса се приближи заедно с Кликли и сложи ръка на челото ми.

— Като че ли добре. Какво стана?

— Това ние трябва да те попитаме — каза Алистан. — Какво се случи на сипея, крадецо?

— Не знам — намръщих се аз. — Не помня.

— А ти се постарай, Гарет — гласът на Маркауз стана умоляващ, дори пропусна да ме нарече крадец. — Това е много важно.

Да кажа, че в главата ми се е заселил починал преди няколко столетия архимаг, значеше да ме помислят за луд или да стана обект на

интерес за целия Орден. Но и не можех да не кажа нищо.

Целият отряд ме гледаше очаквателно.

— Първо към нас летяха тези твари, после Котката направи нещо, но то не помогна. После видях близо до мен една от тях и нещо се случи.

— Нещо? — Миралисса удивено вдигна вежди. — Наистина ли не знаеш какво се случи?

— Наистина — казах, без да си кривя душата.

Аз наистина не знаех какво ще направи архимага, за да убие хвъркатия и да ме отхвърли от пътя му.

— Само за миг някой създаде атакуващо заклинание с такава мощ, че си помислих — пламна ми косата! На такова нещо е способен само много опитен архимаг.

— Е, със сигурност не съм го направил аз.

— Естествено — студено каза Алистан. — Но ни е интересно кой може да е?

Свих рамене.

— А призраците? Кои, тоест какво бяха те? — попита Гръмогласния.

— Нали вече ти казах — плесна с ръце Кли-кли. — Това са призраците на онези, чиито кости лежат от тази страна на клисурата. Воините от отряда на Кучите лястовици са се върнали в нашия свят, когато са усетили проявата на шаманството.

— Може би си прав, Кли-кли — Миралисса не сваляше замисления си поглед от мен.

Според мен тя прекрасно осъзнаваше, че не ѝ казвам всичко, но засега се отказа да ме притиска.

— Възможно е това, което са създали шаманите на Неназовимия (ако това изобщо беше тяхна работа, в което много се съмнявах — такава магия е прекалено сложна за тях), да е пробудило душите на мъртвите.

— А какво стана с облака? — попитах аз.

— Изчезна.

— А с Котката?

Всички сведоха погледи.

— Той умря, Гарет — най-накрая ми отговори Чичо.

— Какво стана? — някак си все още не можех да повярвам в смъртта на следотърсача.

— Онова същество, каквото и да беше то, премина през него и го уби. Не ме питай какви са тези твари и как една от тях може да убие Котката. Просто не знам — Миралисса поклати глава.

— В състояние ли си да стоиш на седлото, крадецо? — попита Алистан, изправяйки се на крака.

— Да.

— Чудесно, и без това загубихме цял ден, а все още не сме се добрали до тракта. Чичо, всичко готово ли е?

— Готово е — кимна десетникът на Дивите.

— Ставай, Гарет, трябва да изпратим Котката в последния му път.

Котката го погребяхме преди още да дойда на себе си. Той намери последния си дом под млада офика със сребриста кора, разперила клони над голяма надгробна плоча. На камъка някой беше издълбал: „Котката. Брат от Дивите сърца. ? — 1123 Е.С.“.

— Сбогом, братко — каза Чичо от името на всички.

— Спи спокойно — прошепна Миралисса, протегнала ръка над гроба.

Кли-кли примигваше начесто, опитвайки се да сдържи сълзите си. Арнх безпомощно свиваше и отпускаше юмруци. Делер и Халас сега изглеждаха като братя — и двамата навъсени и мрачни.

А след това Фенерджията запя Прощалната песен. Песента, която Дивите пеят над гробовете и телата на братята си, без значение дали са паднали в битка или са умрели от старост. Песента беше странна и дори неподходяща за воители. В крайна сметка как така воители ще прощават на враговете си?

Но тази песен съществуваше още откакто съществуваха Дивите сърца и Самотния великан и беше звучала в толкова далечни и тъмни векове, че вече никой не знаеше кой и защо е започнал да я пее при сбогуване с починалите воители. И аз, и Кли-кли, и Алистан, и Миралисса с елфите слушахме тази странна, нелепа за воители, но в същото време горчиво-трогателна и завладяваща песен, която след първия куплет подхванаха всички Диви:

По-добре да си лежа,
Нали в крайна сметка съм мъртвец,
И грее гнилочта в криптата студена,
На ръжда доспехите миришат.
Други ветрове вейт навън,
Не помнят те моите,
И мъртво знаме лежи върху мен,
Буквално без смешка е смешно.
Усмивам се — ела, враг мой!
Виждаш, мъртъв съм сега,
Няма от какво да се страхуваш, така се случи,
Че надживя всички нас.
Аз бях последният, тръгнал за теб,
Забравил за сладостта на съня,
Животът мина покрай мен, любовта също...
Да отбележим твоя успех!
Умей да прощаваш, казваха ми,
В противен случай не живеем — а чакаме,
И отмъщението, то също е грях.
Как да пия? Как да обичам? Как да лъжа?!
Криптата ми е надеждна,
Като затвор, стените износване нямат,
Мемориални дъбови стълбове
Държат гранитния таван.
Годините минават, червеите се сменят.
Кое е по-доброто? Кой знае...
Вратата изскърца. Да му се не види!
Дошли са да ме поменат.
Камъкът проскързва, върху знамето пада светлина,
Моят враг? Защо не мога да стана?!
Не трепват плещите, ръцете — също...
На гърдите ми легнаха цветя.
Прости ми, той ми казва,
Прости и — спи спокойно!
Аз, който надживях всички вас,
Сега мога да прощавам.
Добре, враг мой, отвърнах аз,

*Добре, да — аз ще спя.
Колко приятно ухалят цветята...
Благодаря. Време е за умиране.
Парченца чест и знак на падналите,
И криптата тежко въздъхна,
Прогниха стълбовете, любими мой враг!
Ще издържиш ли тежестта на плочата?!
По-добре да лежим,
Нали в крайна сметка сме мъртви,
И грее гнилохта в криптата студена,
На ръжда цветята миришат.^[2]*

Песента отдавна беше свършила и само щурците нарушаваха тишината на утрото. Никой не каза и дума, страхувайки се пръв да наруши скръбното мълчание.

Отрядът загуби другар. Но дали ще е за последно? Не се знаеше кой или какво ни очаква напред. Прекалено много неща трябваше да преодоляваме, за да стигнем до горите на Загравия, където бяха гробищата на Храд Спайн.

— Това е — гласът на Чичо беше като шкурка. — Да тръгваме.

— Късмет в зимата, Котка.

Кли-кли се обърна, стараяйки се да скрие сълзите си. На душата ми беше тъжно. Наред с болката от загубата в хората се надигна яростен гняв. Ако виновниците за облака бяха сега до нас, кълна се във всички богове на Сиала, просто щяхме да ги разкъсаме на парчета.

Почти през целия ден пътувахме мълчаливо. Халас и Делер спряха със споровете, не се чуваха постоянните песнички и свирката на Фенерджията, Кли-кли забрави за шегите, само от време на време подсмърчаше с нос, а очите му бяха видимо зачервени. Мармота беше постоянно намръщен и с небрежни движения галеше Непобедимия, застинал като статуя на рамото на воина.

Аз яздех отделно от другите, непосредствено зад Чичо и Медения. Настроението ми беше отвратително и не ми се говореше с никой. Само веднъж уединението ми беше нарушено от приближилия се Алистан.

Той някак незабелязано се появи от дясната ми страна и продължихме така заедно няколко левги. Нямах нищо против мълчаливата му компания и дори малко се изненадах, когато той пръв наруши мълчанието:

— Знаеш ли, Гарет, Котката лежи на хубаво място.

— Да? — това беше всичко, което успях да кажа, изненадан от думите му.

— Точно до гробовете на героите. Добро съседство.

— За него — да — отговорих след кратка пауза. — Но кой ще си го спомня след десет години? Гроб в пустошта. Тук на десет години я мине някой овчар, я не.

— Грещиш, крадецо. В отряда ще го помнят — Чичо беше чул разговора ни. — До склоновете на Планината на отчаянието, близо до Самотния великан, има гробище. Там лежат всички воители на отряда, без значение дали тялото им е в гроба или навеки е останало в снежната тундра. Котката ще го помнят.

За останалата част от деня не промълвихме нито дума.

Изглежда с изсипалия се дъжд непоносимата жегла се оттегли. Следващите дни пътувахме през пустошта при относително топло и много приятно време. Ливадите със сочна зелена трева и непроходимите храсталаци останаха зад нас и пустошта беше заменена от рядка борова гора.

Настроението в отряда постепенно се подобри. Смъртта на Котката не беше забравена, просто текущите проблеми я изтласкаха на заден план.

Ту тук, ту там започнаха да разговарят. Делер пак се сдърпа с Халас, защото не можеха да постигнат съгласие дали на полянката, където ношувахме последната нощ, гъбите са били отровни или най-обикновени печурки. Фенерджията измъкна свирката си от джоба и засвири проста мелодия. Кли-кли, нали си е добричък, устрой сутрешно събуждане на Ел с помощта на шапката на Делер, пълна догоре с вода. За тази си постъпка Ел и Делер едва не му откъснаха главата.

На няколко пъти по време на пътуването улавях замисления поглед на Миралисса върху себе си, но тя не ме попита нищо, явно изчакваше да останем сами, затова в последните дни старателно

избягвах нейната компания. Не знам защо, но за Валдер и неговата помощ не исках да казвам на никого.

Дните отминаваха един след друг и аз вече си мислех, че никога няма да видим тракта, към който се бяхме насочили. На осмия ден от пътуването ни, когато отдавна бяхме минали средата на юли, Кли-кли нададе радостен вик и посочи към мяркация се през дърветата главен път. Най-накрая се бяхме измъкнали от Харгановата пустош.

Същият ден, привечер, на съвета на отряда, спонтанно възникнал около горящия огън, беше решено да не влизаме в Раненг.

Никой освен Гръмогласния, който, както се оказа, имал далечни роднини в града, нямаше желание да влиза в Раненг. Гръмогласния замърмори недоволно, но не тръгна да се противопоставя на решението на мнозинството.

— Къде е справедливостта? Отговор — няма справедливост.

Това беше всичко, което каза по повод на нашето решение.

Но боговете бяха решили все пак да влезем в Раненг. На сутринта след нашето гласуване Халас се събуди със силен зъбобол. Не знам каква болест го беше нападнала — дали гномът се беше простудил в дъжда, или просто се беше задействал закона за всемирната гадост — но Халас съскаше от болка и си разменяше ругатни с Делер.

На предложението да избие болния зъб на гнома Фенерджиата получи особено злобен поглед, обещаващ всички мъки на гномските изтезания. Оставаше само един изход — да закараме болния на бръснар. А най-близкият бръснар, естествено, се намирал в Раненг.

Маркауз, като скърцаше със зъби от безсилие и проклинаше целия упорит гномски род, предпочитащ да не носи плащ в дъжда, но да ходи с болни зъби, поведе отряда към Раненг.

Колкото по-силно го болеше зъба, толкова по-непоносим ставаше характера на Халас. Ден преди пристигането ни в града дори Делер вдигна ръце от партньора си и спря да говори с него. Халас с тъжен поглед обхождаше отряда с надеждата да се скара с някой, но всички се преструваха, че не забелязват тези погледи и това още повече ядосваше гнома.

— Ама как само е отекал — тихо ми прошепна Кли-кли, поглеждайки към съскация от болка и държащ се за бузата Халас.

— Бръснарят ще го отърве от болката.

— Ако преди това Делер не го отърве от главата — ухили се гоблинът и веднага си спечели гневен поглед от Халас.

— У, как гледа само!

— А ти не му обръщай внимание — подсмихнах се аз.

Халас беше готов да убие всички, включително и себе си, само и само да спре зъбобола.

Едва тогава забелязах какво върти в ръцете си гоблина.

— Откъде го взе това, Кли-кли? — попитах, когато възвърнах способността си да говоря.

— За какво говориш? — не разбра шутът, а после проследи погледа ми и разбиращо каза: — А! Ти за тази дрънкулка ли? Няма да повярваш! Докато лежеше в безсъзнание, всички започнахме да търсим място за гроб на Котката, мир на праха му. Аз се отдалечих малко повече и я намерих.

— И я намери просто така? Като гъба?

— Защо като гъба? — удиви се Кли-кли. — Гъбите са друго нещо, Гарет. Крят се под дървета, брези или трепетлики, а тази дрънкулка си стоеше върху някакъв камък, покрита с мъх. На нея дори имаше написано нещо, но не можах да разчета нищо.

— И ти я взе? — попитах.

— А защо не? — гоблинът сви рамене. — Сам виждаш, че е хубава и красива. Защо да я оставя? Мога и пари да й взема.

— Не я продавай, Кли-кли — казах тихо.

— Така ли мислиш? — Кли-кли погледна отново находката си с любящ поглед, а след това закопча верижката около врата си и скри амулета във формата на сребърна капка под плаща. — И Миралисса ми каза същото. Вие да не сте се наговорили, а?

— Не сме, просто ми повярвай. Може някой ден то да ни спаси живота.

Кли-кли ме изгледа сериозно.

— Ти си пълна загадка, Танцуващ в сенките.

— Всички сме пълни със загадки и тайни, Кли-кли. И аз, и Миралисса, и ти. Нали така?

— Аха! Значи вече не възразяваш да те наричам Танцуващ в сенките?

— Че моите възражения значат ли нещо? С теб наглава не се излиза, Кли-кли. Наричай ме както си искаш, аз смятам да насоча всичките си усилия в намирането на Рога.

— Така, ето че още едно от пророчествата на шамана Тре-тре се сбъдна — тържествено каза гоблинът. — Танцуващият в сенките прие ново име и реши да стигне до края.

— Ти пак с твоята глупава книжка! — избухнах аз. — А ако не аз, а някой друг приеме името Танцуващ в сенките? Тогава пророчеството също ли може да се счита за сбъднато?

— Не-е.

— И защо?

— Откъде ще намеря друг идиот, който да се съгласи да го наричат с такова тъпо име — ехидно отвърна Кли-кли.

Ех, жалко, че дребното копеленце толкова ловко избягна протегнатите ми ръце!

Рано сутринта на двацет и осми юли, когато Дивите вече се бяха наговорили да вържат Халас и с общи усилия да извадят зъба на неударжимия гном, от утринната мъгла пред нас изплуваха стените на града.

Отрядът пристигна в Раненг.

Юли 2001 — април 2002 г.

[\[1\]](#) стихове на Михаил Фьодоров ↑

[\[2\]](#) стихове на Вячеслав Доронин ↑

РЕЧНИК

Авендум — столицата на кралство Валиостр, най-северното кралство на Сиала. Най-големият и най-богатият град в северните земи.

Аналите на Крон — най-подробната и най-древната историческа хроника, която елфите водят от момента на появата си в света на Сиала.

Бездушните егери — част от армията на Валиостр, в мирно време изпълнява функции на полиция. Използва се в битки и в потушаване на бунтове и заговори. Залавя и унищожават опасни банди и престъпници.

Безлюдните земи — гори, тундри и ледени полета, обитавани от най-различни същества. Някои от тях се опитват да проникнат в северните земи на Сиала и само непристъпността на Планината на отчаянието, Самотния великан и Дивите сърца ги задържат от нахлуване в света на хората. Огри, великани, свени, х'вари, снежни орки и десетки други раси и същества обитават тази огромна северна територия. Тук също така живеят хора, диваци и варвари, подчиняващи се на Неназовимия. В Безлюдните земи, на полуостров Рачешка лапа, съществува единствената човешка държава — Рачешкото херцогство. Далеч на север в Безлюдните земи, отвъд Ледени игли, се намира домът на Неназовимия, за когото с благоговееен шепот разказват пленените от разузнавачите на Дивите сърца диваци.

„Бобровите шапки“ или *„бобрите“* — войни на Валиостр, въоръжени с тежки двуръчни мечове. Всеки войник носи званието *„майстор на дългия меч“* и отличителния си знак — шапка от боброва кожа. *„Бобровите шапки“* се използват като дълбок резерв за спасяване на някоя битка в една или друга ситуация. Също така по време на сражение *„бобрите“* се удостояват с честта да охраняват знамето и краля, заменяйки Кралската гвардия.

Вампир — същество-легенда. И до ден днешен не е известно дали съществува или всичко това са само приказки на пияни селяни.

Според легендата само хора и тъмни елфи могат да станат вампири. На вампирите приписват магически свойства, като например превръщане в прилеп или в мъгла. Ордена на маговете поставя под съмнение съществуването на вампирите.

Вастарска сделка — Вастар, кралят на Гарак, през 223 година от Е.С. сключил съюз с дракон, за да му помогне да нападне съседните царства. Но намеренията на краля се провалили, драконът не влязъл в бой с хората и армията на Вастар била разбита.

Великани — една от расите, обитаващи Безлюдните земи. Огромни, около три човешки ръста, свирепи същества със синя кожа.

Вълшебство — вълшебниците хора и светли елфи владеят висша магия, основана на ранна магия или шаманството на орките и тъмните елфи.

Гарак — царство в южната част на Северните земи на Сиала.

Гаринч (гном.; буквално Пазител на сандъци) — същество, обитаващо степите на Унгава. Дресираният гаринч е страхотен пазач за съкровищници.

Гвардията на краля на Валиостр — личната гвардия на краля. В нея служат само благородници. Гвардейците носят цветовете на краля — сиво и синьо. Гвардията се командва от Капитан.

Гноми — както и техните по-големи братя, джуджетата, се появили в света на Сиала веднага след орките и елфите. Заселили се в Планината на джуджетата, където гноми и джуджета се заровили дълбоко в недрата на планината. Гномите са дребни брадати същества със заядлив характер. В Планината на джуджетата те живеели като помалките братя. Гномите не стават за занаятчии и никога не успяват да направят такива красиви и изкусни неща като джуджетата. Гномите са много добри в обработката на стомана, добива на руда и всякакви други подземни богатства. Също така са добри строители и земекопачи. След няколко хиляди години живот в Планината на джуджетата накрая гномите напуснали стария си дом, скарани завинаги с роднините си — джуджетата. Племето на гномите си намерило ново пристанище в Стоманените шахти на Исилия. За да живеят там, те плащат на кралството ежегоден данък — Лита, а също така доставят стомана. Гномите изобретили печатната преса, а после открили и тайната за производство на барут. Джуджетата твърдели, че

гномите са откраднали тайната от техен сънародник, който се връщал от Хребета на света. Избухналата между бившите роднини битка на Полето на плевелите (1100 г. от Е.С.) завършила без победител. Страните претърпели огромни загуби и накрая се прибрали у дома. Гномите много стрателно пазят тайната за производство на барут и продават оръдия. Гномите нямат своя магия, последният им маг загинал на Полето на плевелите, а книгите им са скрити дълбоко в Планината на джуджетата в сигурно скривалище, до което не могат да се доберат заради враждата си с джуджетата.

Гоблини — малки същества, живеещи в най-дълбоките дебри на горите на Заграбия. Шаманството на гоблините се счита за най-мощното след шаманството на огрите, но в него на практика няма атакуващи заклинания.

Горите на Заграбия — заемат огромна площ. На места прекрасни, на места страшни и опасни, вечнозелените гори крият много загадки и тайнствени същества. В горите на Заграбия живеят тъмните елфи, орките, гоблините.

Горите на И'аляла — гори в близост до Хребета на света. В тях живеят светлите елфи.

Грок — 1) легендарен пълководец на Валиостр, задържал армията на орките при Авендум през последната година от Тихите времена (640 г. от Е.С.) до пристигането на тъмните елфи. На един от централните площади на града има паметник в негова чест; 2) по-малкият брат-близък на пълководеца Грок, носещ същото име. Маг, получил името Неназовимия.

Гхоли — мършояди-трупояди. Храната си намират основно на бойни полета или на стари гробища.

Джанга — бърз ритмичен танц, много популярен в Загория.

Джашла — планинско кралство близо до Хребета на света.

Джуджета — ниска раса, живееща в Планината на джуджетата. Те изобщо не приличат на своите братя — гномите. Силните им ръце с дебели пръсти творят невероятни неща, които се ценят високо във всички краища на Сиала. Без значение какво — оръжия, инструменти или произведения на изкуството.

Диви сърца — отряд войни, служещи в Самотния великан.

Доралисци — расата на козлората, обитаваща степите на Унгава.

Драконите на Гарак — кралската гвардия на Гарак.

Дългата зима — така елфите наричат отрязък от сто и четиридесет години — времето между 501 и 640 г. от Е.С. Дългата зима настъпила след нелепата смърт на елфийски принц от дома на Черната роза в Авендум по време на градски празненства. Приключва през последната година на Тихите времена (640 г. от Е.С.), по време на Пролетната война, когато елфите се притекли на помощ на Грок и неговите хора в битката с армията на орките. В потвърждение на края на Дългата зима на Грок бил подарен Рогът на дъгата.

Д'сан-дор (орк.) или Дремещата гора — гора, намираща се в Безлюдните земи в близост до Планината на отчаянието.

Езиците на Сиала — съществуват три групи езици в Сиала. Първата група — оркски. На нея говорят орки и елфи. Втората група — гномски, на нея разговарят гноми и джуджета. Третата група — човешки, или всеобщ. Също това има и други езици и диалекти. Така например, езика на огрите или на гоблините.

Елфи — втората млада раса в Сиала, появила се почти веднага след своите роднини — орките. След няколко хиляди години живот в горите на Заграбия елфите се разделили на светли и тъмни. Светлите елфи не били удовлетворени от това, което им давало шаманството. Те започнали да изучават вълшебството, използвайки за основа магията на хората. Тъмните елфи, за разлика от светлите, предали паметта на предците си, продължават да използват първоначалната магия на тази раса — шаманството. Имената на всички жени при тъмните започват с „М“, а на мъжете — с „Е“. Ако елфът е от управляваща фамилия на Тъмен дом, към името се добавя окончанието „-сса“.

Е.С. — епохата на сънищата. Последната епоха на Сиала (1123 г.). Събитията в книгата са от последната година на Е.С. До този момент е имало: Съзидателната епоха (епоха, по време на която в Сиала са се появили хората — преди около 7000 години); Сивата епоха (епоха, започнала с появата на орките и елфите в Сиала); Тъмната епоха (не е известно кой освен огрите е съществувал в толкова далечни времена в Сиала и какво е ставало тогава).

Загоре, или Свободните земи — земи в южното подножие на Планината на джуджетата. Тук бягат всички, които са недоволни от властите или от законите на кралството. Селяни, непървородни синове,

опозорени благородници, авантюристи и престъпници. За такива хора в Загоре винаги ще се намери земя и работа.

Закритата територия (Забранената територия) — район в Авендум, появил се в резултат на опита с помощта на Рога на дъгата да се неутрализира магията на Кронк-а-Мор, която е трябвало да съживи Неназовимия (872 г. Е.С.). Закритата територия е обградена с магическа стена и почти никой не се осмелява да влезе в нея. Казват, че там обитава злото.

Зам-да-Морт (гном.) или *Замъкът на смъртта* — най-високият и величествен връх в Планината на джуджетата.

Звено на Борг — наречено на името на пълководец от древността, създал защитния строй Верига, където всеки воин (звено) е незаменим по време на отблъскване на нападение.

Зеления лист — едно от най-страшните изтезания на тъмните елфи, което те прилагат само върху орки. За него не се знае почти нищо, има само слухове, в който се говори за нечовешки мъки за измъчвания. Изтезанията могат да продължат с години и то без прекъсване.

Империята — страна, разположена между Загоре и степите на Унгава. След раждането на двама синове-близнаци в императорското семейство Империята се разпаднала на две държави — Крайезерната и Задезерната империя. Двете кралства са постоянно във война помежду си за правото на едната династия да властва над обединената Империя.

Имперски кучета — порода стражеви кучета, развъждана в Империята.

Ирилла (орк.) или *Паяка-мъгла* — продукт на шаманството на огрите. И до ден днешен не се знае какво точно е това — нематериална субстанция или живо същество.

Иселина (орк.) или *Черната река* — извира от Планината на джуджета, минава през източната част на горите на Заграбия, пресича Валиостр, накрая се разделя на ляв и десен ръкав и се влива в Източния океан.

Исилия — кралство, граничещо с Валиостр и Мирануех.

И'аляла — гора в Северните земи на Сиала, близо до Хребета на света. Светлите елфи от горите на Заграбия са се преселили в тях след разкола на елфийските домове.

Канийско коване — оръжие, изработено от стомана, добита в Стоманените шахти на Исилия. Стоманата се обработва в прочутите ковачници на Кания — столицата на кралството. След специална обработка и коване тя придобива рубинен цвят и специфично свойство — при среща с друг вид стомана издава мелодичен звън на камбанки или яростен писък, затова канийската стомана я наричат също така Пееща стомана, Пищяща стомана или Рубинова кръв.

Кралски пясъчници — тайната полиция на краля, която защитава интересите на държавата и самодържеца. Наричат ги така заради емблемата им — пясъчен часовник.

Кронк-а-Мор — шаманството на огрите.

К'лиссанг (орк.) — буквално Изпълнен с вярност. Елф, положил родова клетва и постъпил като телохранител при елф с по-знатен произход за срок от девет години. Ако Изпълнения с вярност умре по време на своята служба, цялото му семейство влиза в рода на елфа, когото к'лиссангът е охранявал.

Лабиринта — древно съоръжение на орките, разположено в горите на Заграбия. В лабиринта орките пускат пленници и правят залози кой от нещастниците ще живее по-дълго.

Ледени игли — ледени планини далеч навътре в Безлюдните земи.

Майстор на дългия меч — звание, което получава воин, владеещ до съвършенство трите техники за бой с двуръчен меч (класически хват, хват на един от предпазителите, хват тояга). На ръкохватката на меча на такъв воин има златна щампа във формата на дъбов лист.

Мините на Ола — стари каменоломни недалеч от Авендум. В тях добивали камъните за строежа на знаменитите стени на Авендум.

Мирануех — кралство, граничещо с Гарак, Исилия и Валиостр. Постоянно е във война с Валиостр заради Спорните земи.

Молилнята на Ръцете — събранието на върховните жреци на Сагот.

Неназовимия — името, с което нарекли маг от Валиостр, след като извършил предателство в последната година на Тихите времена (640 Е.С.).

Низина — кралство в близост до горите на И'аляла.

Обур — гигантска мечка от горите на Заграбия.

Огри — раса от Безлюдните земи. Единствената стара раса в Сиала, останала в този свят. От самото начало огрите получили много силна и разрушителна магия — Кронк-а-Мор. Смята се, че те са далечни роднини на орки и елфи. Елфите казват, че боговете са отнели разума на огрите; ако били останали толкова умни, колкото били в началото, щели да превземат и унищожат целия свят на Сиала.

Орденът на маговете — има го във всяко кралство. Само Загоре и Джашла нямат такъв Орден. Начело на всеки Орден стои архимаг. Над архимаговете — магистър.

Орденът на Сивите — орден на воините пазители на равновесието в света. Орденът се намира на Сивия остров, далеч навътре в Студено море. Сивите са великолепно и непобедими воители, които излизат от техния остров, когато светът залита към тъмната или светлата страна.

Орки — първата нова раса на Сиала. Елфите ги считат за свои смъртни врагове, въпреки че са техни преки роднини. Орките казват, че те са Първите и трябва да господстват над целия свят, а всички останали раси са просто досадна грешка на боговете. Освен в горите на Заграбия, орки живеят и в Безлюдните земи.

Пазарния площад — площад във Външния град, където постоянно има театрални представления.

Планината на джуджетата — огромната планинска верига, чиято височина може да се сравни единствено с тази на Хребета на света, която пресича Северните земи от изток на запад, като ги разделя на две части. Зам-да-Мор, или Замъкът на смъртта, е най-високата и най-величествената планина.

Планината на отчаянието — ниски, но непристъпни скали, разделящи Валиостр от Безлюдните земи. В тях има само един превал, където е разположен Самотния великан.

Пограничното кралство или *Пограничие* — кралство в близост до северните склонове на Планината на джуджетата и горите на Заграбия.

Поле на плевелите — поле, на което се е провела станалата вече легендарна битка (1100 г. Е.С.) между гноми и джуджета. Ордия и бойни мотики се срещнали с брадви и мечове. Никой не победил. В тази битка загинали всички магове на гномите.

Поръчка — договор, сключен между майстор-крадец и клиент. Крадецът се задължава да достави исканата вещ, а в случай на неуспех — да върне капарото и процент от общата сума на сделката. Клиентът се задължава да плати след получаването на интересувания го предмет. Поръчката може да се анулира само по взаимно съгласие на двете страни.

Пролетната война — войната, започнала през последната година на Тихите времена (640 г. Е.С.). В нея хора и тъмни елфи се сражавали срещу орките от Заграбия.

Пурпурните години — интервал от време, през който джуджета и гноми водили редица жестоки войни помежду си, в резултат на които гномите напуснали Планината на джуджетата.

Рачешкото херцогство — единствената държава на територията на Безлюдните земи.

Рога на дъгата — легендарен артефакт, създаден от огрите за противодействие на собствената им магия — Кронк-а-Мор, ако тя излезе от контрол. Рогът бил придобит от Тъмните елфи, а по-късно те го дали на хората (на Грок) като потвърждение за добрите си намерения и при сключването на вечен съюз между Тъмните елфи и Валиостр. На всеки двеста-триста години Рогът трябва да се насища с магия, за да не губи своите свойства. След появата на Закритата територия Рогът бил погребан заедно с Грок в Храд Спайн. Неговата магия задържа Неназовимия в Безлюдните земи.

Ръката — военният вожд на орките.

Сагот — един от дванайсетте бога в света на Сиала. Покровител на крадците, мошениците и измамниците.

Сагра — една от богините в света на Сиала. Богиня на войната, справедливостта и смъртта. Покровителка на войните.

Свени, или Пеещите същества — същества от Безлюдните земи, приличащи на космати летящи топки. Появяват се в просторите на Безлюдните земи в най-лютите студове. Пеят песен, убиваща всичко живо.

Сиала — свят, в който се развиват събитията в тази книга.

Сивите камъни — най-надеждната и страшна крепост-затвор във Валиостр, от която, откакто съществува, никой не е успял да избяга.

Силна — богинята на любовта, красотата и природата.

Спорните земи — земи между Мирануех и Валиостр, в близост до горите на Заграбия.

Степите на Унгава — степи в най-южната част на Северните земи.

Стоманените шахти — планини и рудници в Исилия, където се добива най-добрата стомана на Северните земи. Тук живее расата от гномите.

Студено море — северно море в Западния океан, миешо бреговете на Валиостр и Безлюдните земи.

Султанат — държава, разположена далеч отвъд степите на Унгава.

С'у-дар (огр.), или *Ледения превал* — единственият път в Безлюдните земи, водещ към цитаделата на Неназовимия, минава през Ледени игли.

Тихите времена — годините от 423 до 640 Е.С., по време на които Валиостр не е водил нито една война. Това са времена на благоденствие и разцвет на кралството. Приключили, когато от горите на Заграбия във Валиостр нахлула огромна армия орки.

Треш (орк.) — учтиво обращение на елфите към елф от благородно семейство. Понякога се използва и от други раси по време на разговор със знатни елфи.

Филанд — кралство близо до южните склонове на Планината на джуджетата.

Храд Спайн (огр.) или *Костните дворци* — огромни подземни катакомби и дворци, където огри, орки, а след това и хора и елфи погребвали загиналите си войни.

Хребетът на света — най-високата планинска верига в Сиала. Минава от север на юг през почти целия континент. Хребетът е трудно проходим, земите зад него почти не са изследвани.

Х'варри или *Снежни чистачи* — обитават Безлюдните земи.

Х'сан'кор (орк.) или *Ужасната флейта* — чудовище-людоед, обитаващо горите на Заграбия.

Шаманство — първоначалната магия на Сиала. Първи започнали да я използват огрите, после орките, тъмните елфи, гоблините. Именно от шаманството произлиза магията на хората и светлите елфи.

Издание:

Алексей Пехов. Прокрадвац се в сенките

Фен превод: proffessore

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.